SANDRA BROWN

MIRTININKAS

Alma littera

SANDRA BROWN

MIRTININKAS

Iš anglų kalbos vertė
LIUDVIKAS GADEIKIS

Alma littera
VILNIUS / 2013

UDK 821.111(73)-31
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
LETHAL
Grand Central Publishing,
New York, 2011

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-609-01-0856-7

I skyrius

– Mama!

– Chm.

– Mama!

– Ką?

– Kieme vyras.

– Kas?

Keturmetė įsikibo į kėdę prie virtuvinio stalo kampo ir įsmeigė ilgesingą žvilgsnį į glaistą, kuriuo mama tepė keksiuką.

– Mamyte, ar galiu biškį palaižyti?

– *Truputį* palaižyti. Kai baigsiu, galėsi išgrandyti puodą.

– Padarei šokoladinio glaisto.

– Nes šokoladinis tavo mėgstamiausias, o tu – mano mylimiausia mergaitė, – pasakė Honorata ir mirktelėjo. – Be to, – paslaptingai nutęsė ji, – apglaisčiusi, keksiukus dar apibarstysiu.

Emilė visa nušvito, bet tuoj veidelis vėl apniuko nuo rūpesčio.

– Jis serga.

– Kas serga?

– Tas vyras.

– Koks vyras?

– Kieme.

Emilės žodžiai pagaliau prasiskverbė pro įgimtą mamos kantrybės skydą, atsijojantį nereikšmingus tauškalus.

– Ar tikrai lauke matai vyrą?

Honorata padėjo glaistytą keksiuką į lėkštę, mentelę įmetė į glaisto puodą ir nerūpestingai valydamasi rankšluosčiu rankas žengė pro mergaitę.

– Jis guli, nes serga, – paaiškino Emilė, sekdama paskui motiną iš virtuvės į svetainę.

Honorata žvalgėsi pro langą, sukiojo galvą, bet matė tik prieplaukos link besileidžiančią žalią pievelę, primenančią šventojo Augustino žolės reklamą.

Už nutriušusių medinių prieplaukos lentų tingiai teliūškavo atakos vandenys, palei pat vandenį skraidė laumžirgiai, kartkartėmis užkliūdami už bangelės. Benamis katinas, kuris niekada nepaisė Honoratos aiškinimų, kad čia ne jo namai, šviesiaspalvių gvaizdūnių lysvėje tykojo grobio.

– Eme, aš nieko...

– Prie baltažiedžio krūmo, – neatlyžo Emilė. – Mačiau pro savo kambario langą.

Honorata nuėjo prie durų, jas atrakino, atstūmė skląstį ir išėjusi į prieangį pažvelgė sirinės kinrožės pusėn.

Ir tikrai ten gulėjo vyras – kniūbsčias, truputį pasivertęs ant kairio šono, veidas nusuktas, kairė ranka ant galvos. Nekrutėjo. Neatrodė, kad šonkauliai kilnotųsi, buvo neaišku, ar jis išvis kvėpuoja.

Ji mikliai atsisuko ir švelniai įstūmė Emilę atgal pro duris.

– Brangute, nueik į mano miegamąjį. Ant naktinio stalelio guli telefonas. Būk gera, atnešk jį man.

Nenorėdama išgąsdinti dukters, pasistengė nutaisyti kuo ramesnį balsą, o pati skubiai nulipo prieangio laiptais ir nubėgo per rasotą žolę prie gulinčio žmogaus.

Jo drabužiai buvo purvini, kai kur perplyšę ir kruvini. Ant plaštakos ir nuogos ištiestos rankos buvo matyti kraujo dėmių. Tamsių plaukų kuokštas ant pakaušio sulipęs nuo kraujo krešulio.

Honorata atsiklaupė ir palietė jam petį. Kai vyras suvaitojo, atsiduso lengviau.

– Pone, ar girdite mane? Jūs sužeistas. Paskambinsiu pagalbos.

Jis taip mikliai atsisėdo, kad Honorata nespėjo nė atšlyti, ką jau kalbėti apie gynybą. Vyras puolė kaip žaibas, greitai ir vikriai. Kaire ranka čiupo jai už sprando, o dešiniąja į duobutę po šonkauliais įrėmė trumpą buką pistoleto vamzdį. Taikėsi aukštyn ir į kairę, tiesiai į širdį, ši iš baimės vos nesprogo.

– Kas dar čia yra?

Iš baimės jai užtraukė žadą; nepajėgė ištarti nė žodžio.

Jis suspaudė jai sprandą ir grėsmingai pakartojo:

– *Kas dar čia yra?*

Ji turėjo pasistengti, kol šiaip taip išlemeno:

– Mano... duk...

– Be mergaitės, dar kas yra?

Honorata papurtė galvą. Bent jau norėjo – jis laikė ją negailestingu gniaužtu. Jautė įsispaudusį kiekvieną pirštą.

– Jeigu man meluoji... – Jo mėlynos akys smigo kaip lazeriai.

Nė nebaigus grasinimo ji ėmė verkšlenti:

– Nemeluoju. Prisiekiu. Mes vienos. Neskriauskit mūsų. Mano duktė... jai tik ketveri. Padarysiu viską, ką liepsit, tik ne...

– Mama?

Honoratai sugniaužė širdį, ir ji vos girdimai beviltiškai suinkštė, kaip į žabangas patekęs žvėrelis. Vis dar negalėdama pasukti galvos, tik akimis surado Emilę. Ši stovėjo už kelių metrų žaviai sulenkusi keliukus kaip antelė, ant mielo veidelio krito šviesios garbanėlės, iš po rausvų šilkinių gėlyčių, kuriomis buvo papuoštos basutės, kyšojo putlūs piršteliai. Abiem rankutėmis spaudė mobilųjį, akyse rūpestis.

Honoratą persmelkė meilė. Negi daugiau nepamatys Emilės sveikos, gyvos, nepaliestos? Mintis buvo siaubinga, akys nejučia prisipildė ašarų, bet pasistengė jas nuryti – dėl savo kūdikio.

Ji net nesuvokė, kad kalena dantimis, – kol nepabandė kalbėti. Šiaip ne taip išspaudė:

– Viskas gerai, brangute.

Paskui pažvelgė į vyrą, kuris paspaudęs gaiduką galėtų ištaškyti jos širdį. Ir Emilė liktų viena, išsigandusi, visiškai priklausoma nuo jo malonės.

Prašau. Honoratos akys meldė. Ji sušnibždėjo:

– Maldauju.

Kietos šaltos akys ją tebekaustė, bet pistoletą vyras atitraukė. Jis nuleido ginklą ant žemės ir paslėpė už šlaunies, kad Emilė nematytų. Vis tiek atrodė toks pat grėsmingas.

Jis paleido Honoratos sprandą ir pasuko galvą į Emilę.

– Sveika.

Jis nenusišypsojo. Abipus lūpų susimetė menkos raukšlelės, bet vargu ar nuo šypsenos.

Emilė, baikščiai į jį žvelgdama, įbedė basutės nosį į tankią žolę.

– Labas.

Jis ištiesė ranką.

– Duokš telefoną.

Ji nekrustelėjo, o kai vyras ištiesęs ranką spragtelėjo pirštais, sumurmėjo:

– Tu nepasakei prašau.

Kažin ar jis mokėjo žodį *prašau*. Vis dėlto pasakė:

– Prašau.

Emilė žingtelėjo prie jo, tada staiga sustojo ir klausdama leidimo pažvelgė į mamą. Šios lūpos nevaldomai virpėjo, bet išspaudė šiokią tokią šypseną.

– Nesijaudink, brangute. Duok jam telefoną.

Emilė nedrąsiai žengė prie jų. Priėjusi pasilenkė ir metė jam telefoną.

Kruvina ranka sučiupo mobilųjį.

– Ačiū.

– Nėra už ką. Skambinsi seneliui?

Jo akys įsmigo į Honoratą.

– Senelis?

– Šiandien jis ateis vakarienės, – džiugiai pranešė Emilė.

Nenuleisdamas nuo Honoratos akių, vyriškis paklausė:

– Ar tiesa?

– Ar tau patinka pica?

– Pica? – Jis vėl pažvelgė į Emilę. – Taip. Žinoma.

– Mama sakė, kad šį vakarą galėsiu valgyti picą, nes bus šventė.

– Oho. – Jis įsikišo telefoną į priekinę purvinų džinsų kišenę, tada suėmė Honoratai už žasto ir stodamasis pakėlė ir ją. – Atrodo, kaip tik laiku čia atsidūriau. Eime vidun. Viską man papasakoti apie šio vakaro šventę.

Tvirtai spausdamas žastą, jis nuvairavo Honoratą į namą. Šiai kojos taip drebėjo, kad vos pajėgė žengti. Emilės dėmesį patraukė katinas. Nustraksėjo paskui jį šaukdama: „Ei, katuk!" – bet tas įsmuko į gyvatvorę tolimajame kiemo kampe.

Vos tik Emilė nutolo, kad nebegalėtų girdėti, Honorata išsižiojo:

– Turiu šiek tiek pinigų. Nedaug, gal porą šimtų dolerių. Šiek tiek papuošalų. Galit imti viską, ką turiu. Tik maldauju: neskriauskit dukrelės.

Ir veblendama ji visą laiką karštligiškai akimis naršė kiemą ieškodama ko nors, kokio nors ginklo. Vandens žarnos ritė ant terasos krašto? Pelargonijų vazonas ant apatinio laipto? Įkasta į žemę plyta? – jos juosė gėlyną.

Nė prie vieno iš tų daiktų nespėtų pribėgti, jei ištrūktų iš jo gniaužtų, bet ar tai įmanoma? – ranka buvo surakinta kaip replėmis. Jei mėgintų ištrūkti, vyras ją nušautų. Tada su Emile ir darytų ką panorėjęs. Vien apie tai pagalvojus, gerklėje įstrigo sprangus gumulas.

– Kur tavo valtis?

Ji pasuko galvą ir bukai pažvelgė į jį.

Vyras nekantriai parodė smakru į tuščią prieplauką.

– Kas paėmė valtį?

– Aš neturiu valties.

– Nekvailink manęs.

– Pardaviau valtį... Prieš porą metų.

Atrodė, jis svarsto, ar ji nemeluoja. Tada paklausė:

– O kur tavo mašina?

– Priešais namą.

– Rakteliai joje?

Ji sudvejojo, bet kai jis tvirčiau suspaudė gniaužtą, papurtė galvą.

– Namie. Ant gembės prie virtuvės durų.

Jis jau lipo prieangio laiptais, stumdamas ją priešais. Jautė į nugarą įremtą pistoletą. Pasuko galvą norėdama pašaukti Emilę, bet jis paliepė:

– Palik ją ramybėje.

– Ką ketinat daryti?

– Na, pirmiausia, – jis atidarė duris ir stumtelėjo ją pro jas, – ketinu įsitikinti, ar nemelavai sakydama, kad čia nieko daugiau nėra. O tada... tada pažiūrėsim.

Ji jautė, koks jis įsitempęs, kai varė ją į tuščią svetainę, paskui koridoriumi į miegamuosius.

– Čia nieko nėra, tik mudvi su Emile.

Pistoleto vamzdžiu jis atidarė Emilės miegamojo duris. Joms atsilapojus, atsivėrė rožinis vaizdas. Niekas netūno pasislėpęs. Vis toks pat nepatiklus, jis dviem žingsniais peršoko kambarį ir atplėšė spintos duris. Patenkintas, kad niekas joje nesislepia, išstūmė Honoratą atgal į koridorių, tada nuvairavo prie kito miegamojo ir suurzgė jai į ausį:

– Jei čia kas nors yra, tave pirmą nušausiu. Aišku?

Jis luktelėjo, tarsi duodamas jai progą išsižadėti priesaikos, kad name nieko daugiau nėra, bet jai tebetylint bato nosimi spyrė į duris taip, kad šios atsitrenkė į sieną. Jos miegamasis atrodė pasityčiojamai tylus. Pro langines besiskverbianti saulė dryžino kietmedžio grindis, baltą dygsniuotą antklodę, blyškiai pilkas sienas. Įstrižuose saulės spinduliuose lubų ventiliatorius gainiojo dulkeles.

Jis stumtelėjo ją prie spintos ir liepė atidaryti. Šiek tiek atsipalaidavo, kai dirstelėjęs į vonios kambarį įsitikino, kad ir šis tuščias.

– Kur tavo ginklas? – įsmeigė žvilgsnį tiesiai jai į akis.

– Ginklas?

– Kur nors turi paslėpusi.

– Ne, neturiu.

Jo akys susiaurėjo.

– Prisiekiu, – patikino ji.

– Kurioje lovos pusėje miegi?

– Ką? Kodėl klausiat?

Jis nekartojo klausimo, tik spoksojo į ją.

– Dešiniajame, – supratusi atsakė ji.

Jis atbulas atsitraukė nuo jos, priėjo prie naktinio stalelio dešinėje lovos pusėje ir atitraukė stalčių. Jame buvo žibintas, romanas minkštais viršeliais, bet jokio mirtino ginklo. Tada, jos siaubui, jis pastūmė čiužinį su visa patalyne, įsitikino, kad ir ten nieko nėra, tik lovos grotelės.

Smakru parodė vesti jį iš kambario. Jie grįžo į svetainę, o iš ten – į virtuvę. Jo akys lakstė iš kampo į kampą viską įsidėmėdamos. Žvilgsnis sustojo prie gembės sienoje ir kabančių ant jos raktelių.

Pamačiusi, į ką įsibrovėlis žiūri, ji išlemeno:

– Imkit mašiną. Tik išeikit.

Nekreipdamas dėmesio į jos žodžius, jis paklausė:

– Kas ten?

– Skalbykla.

Vyras priėjo ir atidarė duris. Skalbyklė ir džiovyklė. Sulankstyta ir atremta į sieną lyginimo lenta. Kabykla, ant jos džiovindavo intymius apatinius drabužėlius, keletas ir dabar kabėjo. Rinkinys švelniaspalvių nėrinių. Juoda liemenėlė.

Kai jis atsigręžė, atšiaurios akys taip ją nužvelgė, kad veidas užkaito, nors pati užšalo ir suakmenėjo iš baimės.

Jis žengė žingsnį prie jos; ji atatupsta atsitraukė – nevalingas veiksmas gresiant mirtinam pavojui, o tokį jis aiškiai kėlė. Ji neturėjo jokių iliuzijų.

Jo išvaizda buvo grėsminga, akys ledinės, o veidas kaulėtas. Buvo aukštas ir liesas, bet raumenys po rankų oda tamprūs

kaip lynai. Plaštakos net gumbuotos nuo išpampusių venų. Visas nevalyvas, drabužiai aplipę šiukšlėmis, į plaukus įsivėlę šapų, samanų siūlelių, lapelių. Atrodė, jam tai nė motais, kaip ir purvo gurvuoliai ant batų ir džinsų klešnių. Nuo jo dvokė dumblu, prakaitu ir pavojumi.

Tyloje girdėjo, kaip vyras alsuoja. Net girdėjo plakant savo širdį. Jis spigino tik į ją ir kėlė siaubą.

Jo neįveiktų, spustelėtų smiliumi – ir ją pervertų kulka. Jis stovi tarp jos ir stalčiaus, kuriame guli virtuviniai peiliai. Ant stalviršio kavavirė, puspilnė šio ryto kavos, dar užtektinai karštos, kad jį nuplikytų. Bet kad pasiektų kavą ar peilius, turėtų pro jį prasmukti, o vargu ar pavyktų. Labai abejojo, ar būtų greitesnė už jį, jei ir taip, jei sugebėtų išsprukti pro duris ir dingti – negali palikti Emilės.

Vienintelė išeitis – blaivus protas ir įkalbinėjimas.

– Aš sąžiningai atsakiau į visus jūsų klausimus, tiesa? – dusliu virpančiu balsu pasakė ji. – Siūliau pasiimti visus pinigus ir kitokius vertingus daiktus...

– Man nereikia tavo pinigų.

Ji parodė į kraujuojančius dryksnius ant jo rankų.

– Jūs sužeistas. Galva kruvina. Aš... Aš padėsiu.

– Greitoji pagalba? – jis pašaipiai sušnarpštė. – Nemanau.

– Tai ko... ko norit?

– Kad bendradarbiautum.

– Su kuo?

– Sudėk rankas už nugaros.

– Kam?

Tarsi apsisprendęs jis žengė porą žingsnių prie jos.

Ji tiek pat atsitraukė.

– Klausykit, – išspaudė ir apsilaižė lūpas. – Juk šito nenorit.

– Rankas už nugaros, – pakartojo jis ramiai, bet pabrėždamas kiekvieną žodį.

– Prašau. – Ji jau kūkčiojo. – Mano mažoji...

– Neketinu kartoti. – Jis žengė dar vieną žingsnį.

Ji vėl atsitraukė ir atsirėmė į sieną.

Dar vienas žingsnis – ir jis buvo vos per kelis centimetrus nuo jos.

– Daryk ką liepiama.

Ji norėjo priešintis – braižytis, kandžiotis, spardytis, kad išvengtų ar bent atitolintų tai, kas rodėsi neišvengiama. Bet baimindamasi, kas nutiks Emilei, jeigu jam nenusileis, padarė ką liepiama: sudėjo rankas už nugaros ir atsirėmė jomis į sieną.

Vyras palinko dar arčiau. Ji pasuko galvą į šalį, bet jis suėmė jai už smakro, vėl atsuko ir sušnibždėjo:

– Matai, kaip nesunkiai galėčiau tave nuskriausti.

Ji pažvelgė jam į akis ir pastirusi linktelėjo.

– Bet neskriausiu. Pažadu: neskriausiu nei tavęs, nei tavo mergaitės, jei darysi viską, ką liepsiu. Gerai? Sutarėm?

Jau buvo bepajuntanti šiokį tokį palengvėjimą dėl pažado, nors juo ir netikėjo, bet staiga suvokė, kas jis toks, ir ją užliejo nauja siaubo banga.

Netekusi žado, šiaip taip išdaužė:

– Jūs... jūs vyras, kuris vakar nušovė visus tuos žmones.

2 skyrius

– Koburnas. K-o-b-u-r-n-a-s. Pirmas vardas Li, antro vardo pirma raidė nežinoma.

Seržantas Fredas Hokinsas iš Tamboro policijos skyriaus nusiėmė skrybėlę ir nusibraukė prakaitą nuo kaktos. Nuo karščio ši jau buvo lipni, nors dar nebuvo nė devynių ryto. Mintyse ėmė keikti drėgną pakrantės Luizianos karštį. Visą amžių čia gyvena, bet taip ir nepriprato prie šutros, o bėgant metams darėsi tik nepakantesnis.

Jis kalbėjosi mobiliuoju telefonu su kaimyninės Terebono apygardos šerifu, pasakojo jam nevieśas žinias apie vakarykštes žudynes.

– Greičiausiai čia netikra pavardė, bet toks vardas įrašytas jo įsidarbinimo anketoje, ir kol kas tai viskas, kuo galime remtis. Paėmėme jo mašinos padangų atspaudus... Taip, bjauriausia dalis. Įprastai galvotum, kad jis turėjo kuo greičiau mauti iš įvykio vietos, betgi jo mašina tebestovi darbuotojų aikštelėje. Gal pamanė, kad bus pernelyg lengvai atpažintas. Bet aš linkęs galvoti: jeigu ateini ir šaltakraujiškai nužudai septynis žmones, vargu ar samprotauji itin logiškai. Tik tiek galime pasakyti, iš ten jis nukulniavo pėsčiomis. – Fredas atsikvėpė. – Aš jau paleidau jo pirštų atspaudus per nacionalinę paieškos sistemą. Esu tikras, kad kas nors išlįs. Toks vyriokas kaip jis turi turėti praeities dėmių. Pasidalysime viskuo, ką sužinosime, bet pats neketinu laukti, nedelskit ir jūs. Kuo greičiau

pradėkit paieškas. Gavot mano faksogramą? Gerai. Padarykit kopijų ir duokit savo pavaduotojams, tegul išplatina.

Kol šerifas įtikinėjo stovintį prie patrulinės mašinos Fredą, kad jų skyrius pajėgus sučiupti besislapstantį vyrą ir jo sėbrus, jei anas ne vienas, Fredas linktelėdamas pasisveikino su priėjusiu broliu dvyniu Doralu.

Fredas buvo pastatęs savo automobilį dviejų eilių valstijos greitkelio kelkraštyje, menkame šešėlyje reklaminio skydo, kviečiančio į džentelmenų klubą netoli Naujojo Orleano oro uosto. Šešiasdešimt penkios mylios iki posūkio. Gaiviausi gėrimai. Pačios karščiausios moterys. Visiškai nuogos.

Fredui patiko tokie dalykai, bet nujautė, kad pramogoms teks palaukti – prieš tai reikės išsiaiškinti su Li Koburnu.

– Išgirdote teisingai, šerife. Pati kruviniausia nusikaltimo vieta, kokią, savo nelaimei, kada nors esu apžiūrinėjęs. Tikra skerdykla. Samas Marsetas iš arti nušautas į pakaušį.

Šerifas išreiškė savo pasibjaurėjimą dėl nusikaltimo žiaurumo ir baigdamas pažadėjo pranešti, jeigu pamišėlis žudikas pasirodytų jo apygardoje.

– Plepys, visas ausis išūžė senas ožys, – baigęs pokalbį pasiskundė broliui Fredas.

Doralas atkišo polistirolo puodelį su kava.

– Tau reikia kavos.

– Nėra laiko.

– Rask.

Fredas nekantriai nuėmė dangtelį ir gurkštelėjo. Iš nuostabos net atsilošė.

Doralas nusijuokė.

– Pamaniau, ir tau pravers truputis stimuliatorių.

– Ne veltui mes dvyniai. Ačiū.

Gerdamas stipriai pagardintą kavą, Fredas nužvelgė patrulinių automobilių eilę kelkraštyje. Netoliese sukiojosi dešimtys uniformuotų pareigūnų iš įvairių žinybų, kai kurie kalbėjosi mobiliaisiais, kiti buvo įknibę į žemėlapius, o dauguma sutrikę ir išsigandę laukė darbo.

– Tikra velniava, – pusbalsiu burbtelėjo Doralas.

– Pasakyk ką nors, ko dar nežinau.

– Kaip miesto administracijos vadovas, atvykau pasiūlyti visokeriopos pagalbos, kokią aš arba Tamboro miestas gali suteikti.

– Kaip vadovaujantis bylos tyrėjas, dėkoju už miesto pagalbą, – komiškai atitarė Fredas. – O dabar, kai tas oficialus mėšlas baigtas, pasakyk, ką manai, kur jis galėjo nubėgti?

– Tu faras, ne aš.

– Bet tu geriausias seklys visoje plačioje apylinkėje.

– Kai buvo nužudytas Edis, galbūt.

– Na, Edžio nebėra, užtat tu gyvas sveikas. Tu irgi kaip pėdsekys šuo. Susektum net blusą valkatos skuduruose.

– Taip, bet blusos ne tokios slidžios kaip tas vyrukas.

Doralas atvyko ne tarnautojo kostiumu, o apsirengęs kaip medžiotojas – buvo visiškai tikras, kad dvynys brolis įtrauks jį į gaudynes. Nusiėmęs kepšę su snapeliu ir vėsuodamasis pažvelgė į pamiškę, kur rinkosi paieškos dalyviai.

– Jo slidumas mane ir baugina. – Fredas tik su broliu galėjo pasidalyti tokiais nuogąstavimais. – Doralai, turim sučiupti tą šunsnukį.

– Velniai jį rautų.

Fredas maktelėjo burbonu skiestos kavos likutį ir numetė tuščią puodelį ant vairuotojo sėdynės.

– Pasiruošęs?

– Baik tauškęs, metas veikti.

Juodu nuėjo prie paieškos grupės. Kaip grupės vadovas, Fredas davė komandą pradėti paiešką. Pareigūnai išsiskleidė ir nužingsniavo per aukštą žolę prie pirmų medžių – miškas čia buvo tankus. Dresuotojai paleido pėdsekius šunis.

Paieška pradėta nuo šios vietos, nes vienas vairuotojas, vakar vėlai vakare šalikelėje keisdamas nuleistą padangą, matė į mišką bėgantį vyrą. Nekreipė į jį dėmesio, kol per šio ryto žinias neišgirdo apie grupinę žmogžudystę Karališkosios gabenimų bendrovės sandėlyje. Spėjamas šaudymo laikas visiškai sutapo su laiku, kai jis matė vyrą skubiai nubėgantį ir dingstantį miške; daugiau nieko negalėjo apie jį pasakyti – buvo pernelyg toli. Jis paskambino į Tamboro policijos skyrių.

Ne kažin kas Fredui ir kitiems paieškos dalyviams, bet kad neturi daugiau už ko užsikabinti, pradėjo nuo čia: mėgins rasti pėdsakus, kurie nuvestų prie įtariamo žudiko, tipo, vardu Li Koburnas.

Doralas nuleidęs galvą spoksojo į žemę.

– Ar Koburnui pažįstamos šios vietos?

– Nežinau. Gal pažįsta kaip savo kišenę, bet galbūt niekada nėra matęs palių.

– Tikėkimės.

– Darbo anketoje parašyta, kad į Tamborą jis atsikraustė iš Orindžo, Teksaso valstijos. Patikrinau adresą – pramanytas.

– Tai niekas aiškiai nežino, iš kur jis išdygo?

– Nebėra ko paklausti, – dygiai atsakė Fredas. – Jo bendradarbiai krovikai negyvi.

– Jis trylika mėnesių pragyveno Tambore. Turėjo kas nors jį pažinoti.

– Niekas neprisistatė.

– Ir neprisistatys, ar ne taip?

– Manau, savanorių neatsiras. Po tokių skerdynių kas norės prisipažinti buvęs jo draugas?

– Barmenas? Padavėja? Juk kur nors jis apsipirkdavo?

– Pareigūnai aiškinasi. Keletą kartų jį aptarnavusi „Rauso“ prekybos centro kasininkė sakė, kad buvo gana malonus, nors aiškiai ne iš draugiškųjų. Sakė, kad visada atsiskaitydavo grynaisiais. Skersai išilgai patikrinome, kur įrašytas jo socialinio draudimo numeris. Jokių kreditinių, jokių skolų. Jokios sąskaitos jokiame banke. Matyt, išsigrynindavo atlyginimo čekį vienoje iš vietų, kur už pinigus viskas daroma.

– Vyrutis nenorėjo palikti popierinių pėdsakų.

– Ir nepaliko.

Doralas pasidomėjo, ar buvo apklausti Koburno kaimynai.

– Pats apklausiau, – atsakė Fredas. – Visi namo gyventojai pažinojo jį iš matymo. Moterims jis savaip patrauklus.

– Kaip savaip?

– Norėtų su juo pasidulkinti, bet laiko nemaloniu tipu.

– Tai ir yra „savaip“?

– Aišku, tai ir yra „savaip“.

– Kas tau taip paporino?

– Kai ką ir pats nutuokiu. – Jis niuktelėjo broliui į pašonę. – Juk neabejoji, kad aš moteris suprantu geriau negu tu.

– Nagi, čiurkštelėk man ir ant kitos kojos.

Abu sukikeno, Fredas vėl surimtėjo.

– Vyrai, su kuriais kalbėjausi, sakė jautę, kad su Koburnu geriau neprasidėti; bet jis nekėlė jokių rūpesčių, pareidamas ir išeidamas niekam nė nelinktelėdavo.

– Draugė?

– Niekas nieko nežino.

– Draugas?

– Niekas nieko nežino.

– Apieškojote jo butą?

– Nuodugniausiai. Nedidelis kambario butelis rytinėje miesto dalyje, ir nė prakeiktos smulkmenos, kuri nors kiek mums pagelbėtų. Spintoje darbiniai drabužiai. Šaldytuve – pyragėliai su vištiena. Tas vyras gyveno kaip vienuolis. Ant kavos staliuko vienintelis nučiupinėtas „Sports Illustrated“ numeris. Televizorius, bet kabelinės nėra. Visame bute – nė vieno sušikto asmeninio daiktelio. Jokios užrašinės, kalendoriaus ar adresų knygelės. Kaip iššluota.

– Kompiuteris?

– Nėra.

– O telefonas?

Žudynių vietoje Fredas rado mobilųjį telefoną ir nustatė, kad jis nepriklausė nė vienam iš kulkomis suvarpytų kūnų.

– Paskutiniai skambučiai: vienas į šlykščiąją kinų maisto skylę, kuri užsakymus išnešioja po miestą, ir vienas skambutis jam – reklama telefonu.

– Ir viskas? Du skambučiai?

– Per trisdešimt šešias valandas.

– Prakeikimas. – Doralas priplojo kandančią musę.

– Tikriname ankstesnius įrašus telefone. Aiškinamės, kieno numeriai. Bet kol kas nieko nežinome apie Li Koburną, išskyrus, kad jis tebesišlaisto kažkur čia ir kad sėsim į šūdą,

jeigu jo nesučiupsim, – suurzgė Fredas ir tyliau pridūrė: – Ir mieliau jį matyčiau lavonmaišyje negu su antrankiais. Ar ne geriausia būtų, jei jo kūną be gyvybės žymių rastume kokiame užtakyje?

– Žmonės dėl to nepyktų. Marsetas buvo labai gerbiamas. Galima sakyti, tikras Tamboro kunigaikštis.

Karališkosios gabenimo bendrovės savininkas Samas Marsetas buvo Rotary klubo prezidentas, Šventojo Bonifaco katalikų bažnyčios seniūnas, skautų erelis, masonas. Jis vadovavo įvairioms taryboms ir paprastai būdavo didysis maršalka per miesto Užgavėnių eitynes. Tikras bendruomenės ramstis, žmonėms jis patiko, juo buvo žavimasi.

O dabar jis lavonas su kulkos skyle pakaušyje, ir tarsi šito nebūtų pakakę jam užmušti, dar viena kulka dėl visa pikta buvo paleista į krūtinę. Kitų šešių nušautųjų veikiausiai nebūtų pernelyg gedėta, bet Marseto nužudymas į šio ryto spaudos konferenciją sutraukė visas didžiąsias Naujojo Orleano televizijas. Apie tai rašė visi valstijos pakrantės laikraščiai.

Konferenciją vedė Fredas, jam iš šonų sėdėjo miesto pareigūnai, įskaitant ir jo brolį dvynį. Naujojo Orleano policijos skyrius paskolino Tamborui dailininką, tas pagal kaimynų apibūdinimą nupiešė Koburno portretą: baltasis, apie metro devyniasdešimties ūgio, vidutinio svorio, atletiškai sudėtas, juodi plaukai, mėlynos akys, pagal darbo dokumentus – trisdešimt ketverių metų.

Baigdamas spaudos konferenciją Fredas parodė televizininkams portretą ir įspėjo vietinius: manoma, kad Koburnas tebesislepia apylinkėse, veikiausiai ginkluotas ir pavojingas.

– Gana sodriai viską pavaizdavai, – prisiminęs baigiamuosius Fredo žodžius, pasakė Doralas. – Kad ir koks slidus būtų Li Koburnas, nemanau, kad jam pavyktų iš čia pasprukti.

Fredas pažvelgė į brolį ir kilstelėjo antakį.

– Tu čia rimtai ar tik nori taip manyti?

Doralas nespėjo atsakyti, suskambėjo Fredo mobilusis. Pamatęs, kas skambina, jis nusišypsojo broliui.

– Tomas Vanalenas. FTB skuba į pagalbą.

3 skyrius

Koburnas pamažu atsitraukė nuo moters, bet ji vis tiek spinduliavo baimę. Gerai. Jam reikia, kad bijotų. Baimė skatins bendradarbiauti.

– Jie ieško jūsų, – pasakė ji.

– Po kiekvienu krūmu.

– Vietos ir valstijos policija, savanoriai. Šunys.

– Šįryt girdėjau juos viauksint.

– Jus sučiups.

– Kol kas nesučiupo.

– Turėtumėt bėgti.

– Norėtum, ar ne, ponia Džilet?

Iš baimės ji dar labiau pastiro – vadinasi, jis žino jos pavardę, jai neprasprūdo pro ausis. Jis neatsitiktinai pasirinko jos namus pasislėpti. Jie – ji – pasirinkti tikslingai.

– Mama, kačiukas įlindo į krūmus ir nenori išlįsti.

Koburnas stovėjo nugara į duris, bet dar prieš mergytei įžengiant į virtuvę išgirdo kietmedžio grindimis šlepsint jos basutes. Bet neatsigręžė į mergaitę. Nenuleido akių nuo jos motinos.

Šios veidas išbalo kaip kreida. Lūpos atrodė bekraujės, o akys lakstė tarp dukros ir vyro. Vis dėlto Koburnas turėjo su pagarba pripažinti: balsas išliko linksmas ir džiugus.

– Katės šitaip elgiasi, Eme. Jos slapstosi.

– Bet kodėl?

– Kačiukas tavęs nepažįsta, gal bijo.

– Kvaila.

– Taip. Labai kvaila. – Ji vėl pažvelgė į Koburną ir reikšmingai pridūrė: – Jis turėtų žinoti, kad tu nieko jam nepadarysi.

Ką gi, jis ne kvailys. Suprato užuominą.

– O jei padarysi, – tyliai pasakė, – jis ims braižytis, ir tau skaudės.

Nenuleisdamas žvilgsnio nuo pastirusių moteriškės akių, Koburnas užsikišo pistoletą už džinsų, užtraukė ant viršaus marškinėlius, tada atsisuko į mergytę. Ši be galo susidomėjusi spoksojo į jį.

– Ar tavo popa skauda?

– Kas tokia?

Ji parodė į galvą. Jis pakėlė ranką ir palietė sukrešėjusį kraują.

– Ne, neskauda.

Jis žengė pro ją ir priėjo prie stalo. Seilės tekėjo nuo pat tos akimirkos, kai įžengė į virtuvę ir užuodė ką tik iškeptų keksiukų kvapą. Nuplėšė popierinę formelę nuo keksiuko ir iškart pusę atsikando, tada godžiai susigrūdo į burną antrą pusę ir siektelėjo kito. Nuo vakar pietų nieko nevalgęs, visą naktį klampojo per pelkes. Buvo peralkęs.

– Tu nenusiplovei, – perspėjo mergytė.

Prarijo keksiuką beveik nekramtydamas.

– Ką?

– Prieš valgydamas turėjai nusiplauti rankas.

– Šit kaip?

Jis nulupo popierių nuo kito keksiuko ir atsikando didžiulį kąsnį.

Mergaitė oriai linktelėjo.

– Tokios taisyklės.

Jis metė žvilgsnį į moterį, ši prislinko prie dukters ir apglėbė per pečius.

– Aš ne visada laikausi taisyklių, – paaiškino mažei.

Viena akim sekdamas jas, nuėjo prie šaldytuvo, atidarė ir paėmė plastikinį butelį pieno. Atsuko dangtelį ir užsivertęs didžiuliais gurkšniais ėmė gerti tiesiai iš butelio.

– Mamyte, jis geria tiesiai iš...

– Žinau, brangute. Bet šį vienintelį kartą taip galima. Jis labai ištroškęs.

Mergytė susižavėjusi stebėjo, kaip jis išmaukė kone trečdalį butelio, tik tada sustojo atsikvėpti. Atpakalia ranka nusišluostė lūpas ir padėjo butelį atgal į šaldytuvą.

Mergytė suraukė nosytę.

– Tavo drabužiai purvini ir smirda.

– Įkritau į užutėkį.

Ji išpūtė akis.

– Netyčia?

– Panašiai.

– Ar turėjai užsimovęs sparnus?

– Sparnus?

– Ar moki plūduriuoti panardinęs galvą?

Nesusigaudydamas jis pažvelgė į motiną. Ši paaiškino:

– Per plaukimo pamoką ji išmoko plūduriuoti panardinusi galvą.

– Man dar reikia užsimauti sparnus, – nesiliovė mergytė, – bet gavau auksinę žvaigždę už pastangas.

Motina nervingai ją apsuko ir pastūmė prie svetainės durų.

– Manau, jau laikas Dorai. Eik pažiūrėti, kol pasikalbėsiu su... su mūsų svečiu.

Vaikas įsispyrė į grindis.

– Sakei, kad galėsiu išlaižyti puodą.

Motina padvejojo, tada išėmė guminę mentelę, o puodą su glaisto likučiais padavė mergaitei. Ši džiugiai paėmė ir paliepė vyrui:

– Daugiau keksiukų nevalgyk. Jie skirti gimtadienio puotai. – Ir išstraksėjo iš kambario.

Moteris atsigręžė į jį, bet tylėjo, kol išgirdo kalbant per televizorių. Tada paklausė:

– Iš kur žinote mano pavardę? – Ji spoksojo į jį.

– Tu Edžio Džileto našlė, tiesa? Juk ne toks sunkus klausimas. – Ir vėl paklausė: – Taip ar ne?

– Taip.

– Taigi, jei dar kartą neištekėjai...

Ji papurtė galvą.

– Tai logiška vadinti tave ponia Džilet. O koks vardas?

– Honorata.

Honorata? Jis nieko nepažinojo tokiu vardu. Bet čia Luiziana. Čia daug žmonių keistais vardais ir pavardėmis.

– Ką gi, Honorata, man turbūt nereikia prisistatyti?

– Buvo pranešta, kad jūsų pavardė Li Koleris.

– Koburnas. Malonu susipažinti. Sėskis. – Jis parodė į kėdę prie stalo.

Moteris padvejojo, tada lėtai atitraukė kėdę ir atsisėdo.

Jis išgraibė iš džinsų kišenės mobilųjį ir surinko numerį, koja atitraukė kėdę ir atsisėdo priešais ją kitapus stalo. Klausydamasis telefono, nesiliovė dėbsojęs į ją.

Ji nenustygo ant kėdės. Gniaužė rankas skreite, žvelgė į šalį, o paskui beveik įžūliai įsmeigė į jį akis. Buvo kone mirtinai persigandusi, bet stengėsi to neparodyti. Ta ponia turi stuburą, ir gerai. Verčiau turėti reikalų su šiek tiek užsispyrusia negu su klykiančia ir maldaujančia.

Kai atsiliepė balso atsakiklis, jis nusikeikė panosėje ir palaukęs pyptelėjimo pasakė:

– Tu žinai, kas čia. Visi velniai paleisti.

Vos tik jis išjungė telefoną, ji paklausė:

– Jūs turite bendrininką?

– Galima ir taip sakyti.

– Ar jis buvo čia per... šaudymą?

Jis nužvelgė moterį. Ši apsilaižė lūpas, prikando apatinę.

– Per žinias sakė, kad užmušti septyni žmonės.

– Ir aš tiek suskaičiavau, – atšovė jis.

Ji sunėrė rankas ant krūtinės ir prispaudė alkūnes.

– Kodėl juos nužudėte?

– O kas buvo pranešta per žinias?

– Kad buvote viskuo nepatenkintas ir įnirtęs.

– Gali vadinti mane įnirtusiu. – Jis gūžtelėjo.

– Jums nepatiko gabenimo bendrovėje?

– Ne. O labiausiai viršininkas.

– Samas Marsetas. Bet kiti buvo paprasčiausi pamaininiai darbininkai – kaip ir jūs. Ar buvo būtina ir juos nušauti?

– Taip.

– Kam?

– Jie buvo liudytojai.

Atrodo, jo atvirumas ją apstulbino ir pakraupino. Matė, kaip virpuliai perėjo per kūną.

Kurį laiką ji tylėjo, dėbsodama į stalą. Tada lėtai pakėlė galvą ir pažvelgė į jį.

– Iš kur pažinojote mano vyrą?

– Iš tikro neturėjau tokio malonumo. Bet girdėjau apie jį.

– Iš ko?

– Karališkojoje gabenimo bendrovėje jo vardas dažnai minimas.

– Jis gimė ir užaugo Tambore. Visi pažinojo ir mylėjo Edį.

– Esi dėl to tikra?

Netikėtai užklupta, ji nesutriko.

– Taip, esu dėl to tikra.

– Ir dar jis buvo faras, tiesa?

– Ką turit omeny sakydamas „ir dar“?

– Tavo vyras, didysis policininkas Edis, turėjo kai ką be galo vertinga. Atėjau to kai ko pasiimti.

Nespėjus jai atsakyti, jo kišenėje suskambėjęs jos mobilusis išgąsdino abu. Koburnas ištraukė jį iš kišenės.

– Kas tas Stenlis?

– Uošvis.

– Senelis, – jis prisiminė mergaitės žodžius kieme.

– Jeigu neatsiliepsiu...

– Pamiršk. – Jis palaukė, kol liovėsi skambėti, tada parodė į keksiukus.

– Kieno gimtadienis?

– Steno. Jis ateina šventinės vakarienės.

– Kada? Tik nepatariu meluoti.

– Pusę šešių.

Jis pakėlė akis į sieninį laikrodį. Dar beveik aštuonios valandos. Iki to laiko jis tikėjosi gauti ko atvykęs ir būti jau toli nuo čia. Labai daug kas priklausė nuo Edžio Džileto našlės ir nuo to, kiek ji žinojo apie nedarbinę velionio vyro veiklą.

Aišku viena: jos baimė neapsimestinė. Bet ta baimė gali turėti begalę priežasčių, viena tų priežasčių – ji nori apsaugoti tai, ką turi, ir baiminasi, kad jis gali atimti.

O gal ji niekuo dėta ir bijo jo tik dėl to, kad kelia pavojų jai ir jos dukrai.

Aišku, šiame užkampyje jos gyvena vienos. Namie jokio vyro pėdsako. Taigi kai įsiveržia kraujais pasruvęs vyras ir grasina pistoletu vienišai našlei, suprantama, ji bijo. Kita vertus, gyventi vienišam jokia dorybė, pamanė Koburnas prisiminęs, kad ir pats vienišius.

Išvaizda irgi gali būti apgaulinga. Ji atrodo ganėtinai nekalta, ypač taip vilkėdama. Balti marškinėliai, mėlyno džinso šortukai, o išėję iš mados balti sportiniai bateliai atrodo taip pat jaukiai kaip namie kepti keksiukai. Šviesūs plaukai surišti į uodegą. Akys rusvos, o gal tamsaus žalumo. Ji tikra valyvoji amerikiečių mergaitė kaimynystėje – skirtumas, kad Koburno kaimynystėje niekada negyveno jokia mergaitė, kuri taip gerai atrodytų.

Pamatęs džiūstančius menkus jos apatinius drabužėlius skalbykloje, jis suvokė, kaip seniai begulėjo su moterimi. Žvelgdamas į minkštus kauburius po Honoratos Džilet baltais marškinėliais, į jos ilgas glotnias kojas, jis pajuto, kaip labai nori nutraukti tą užtrukusį pasninką.

Moteris veikiausiai pajuto, kur krypsta jo mintys, nes kai pakėlė akis nuo jos krūtinės prie veido, sutiko baugų žvilgsnį. Ji paskubom prakalbo:

– Jūs turite begalę rūpesčių, o čia tik laiką švaistote. Niekuo negaliu padėti. Edis neturėjo nieko itin vertingo. – Ji skėstelėjo rankomis. – Pats matote, kaip paprastai gyvename.

Kai Edis mirė, turėjau parduoti jo valtį, kad sudurčiau galus, kol grįšiu dirbti į mokyklą.

– Į mokyklą?

– Valstybinė mokykla. Antra klasė. Vienintelis dalykas, ką Edis man paliko, – šioks toks gyvybės draudimas, vos užteko laidotuvėms. Jis tik aštuonerius metus dirbo policijos skyriuje, todėl našlės pensija visai nedidelė. Ją visą dedu į Emilės studijų fondą. Išsilaikome iš mano atlyginimo, kitkam mažai lieka. – Ji nutilo atsikvėpti. – Pone Koburnai, jus suklaidino. Arba prisiklausęs gandų padarėte klaidingą išvadą. Edis neturėjo nieko vertingo, neturiu ir aš. Jei turėčiau, su džiaugsmu jums atiduočiau, kad tik apsaugočiau Emilę. Man jos gyvybė svarbiau už viską, nieko vertingesnio neturiu.

Jis kurį laiką mąsliai žvelgė į ją.

– Gražiai čia išdėstei, bet manęs neįtikinai. – Jis atsistojo, ištiesęs ranką vėl čiupo jai už žasto ir pakėlė nuo kėdės. – Eime į miegamąjį.

4 skyrius

Jo gatvės vardas buvo Diegas.

Šitaip jis visada buvo vadinamas ir tai buvo vienintelis jo vardas. Kiek siekė atmintis, liesa juodaodė liepdavo paduoti jai cigarečių arba švirkštą ir plūsdavo, jeigu jis nepasiskubindavo.

Nežinojo, ar ji jo motina. Netvirtino tokia esanti, bet kartą jo paklausta nepaneigė. Jis nebuvo juodas – bent nevisiškai. Vardas kaip lotynų amerikiečio – ispaniškas, bet jis nebūtinai rodo kilmę. Jis buvo mišrūnas; šiame kreolų mieste mišrus kraujas nuo seniausių laikų įprastas dalykas.

Kiek prisiminė, ta juodaodė turėjo kirpyklą, tiksliau – plaukų pynimo saloną. Kirpykla būdavo atidaryta tik tada, kai ji to norėdavo, o taip atsitikdavo retai. Jeigu staiga jai prisireikdavo grynųjų, užpakaliniame kambaryje teikdavo kūno džiaugsmus. Kai Diegas paūgėjo, siųsdavo jį į gatvę vilioti klientų. Moteris jis gundydavo pažadu supinti standžiausias kasas Naujajame Orleane. Vyrams užsimindavo apie malonumus, kurie jų laukia anapus stiklo karoliukų užuolaidos, skiriančios jaukų kampelį nuo dulkėto šaligatvio.

Vieną dieną jis ieškojo mieste ko nors valgoma ir grįžęs rado moterį negyvą ant purvinų vonios kambario plytelių. Stovėjo, kol nuo jos sklindantis dvokas net jam tapo nepakeliamas, tada dingo iš ten, palikęs kam nors kitam rūpintis jos išpampusiu kūnu. Nuo tos dienos jis rūpinosi tik savim. Jo medžioklės plotai buvo Naujojo Orleano apylinkės, kur angelai nedrįsdavo užklysti.

Jis buvo septyniolikos ir ne pagal metus protingas.

Jo akyse tai atsispindėjo, kai pažvelgė į vibruojančio telefono ekraną. *Numeris nenustatytas.* Vadinasi, Buhalteris. Jis šiurkščiai atsiliepė:

– Klausau.

– Atrodai nusiminęs, Diegai.

– Turėjai manęs paprašyti, kad pasirūpinčiau Marsetu. – Buvo įsiutęs, gal net per švelnus žodis. – Bet neprašei. Dabar matai, koks jovalas.

– Tai jau girdėjai apie sandėlį ir Li Koburną?

– Turiu televizorių. Plokščiaekranį.

– Dėkok man.

Diegas praleido pro ausis pastabą. Buhalteriui nereikia žinoti, kad ne tik su juo turi darbinių santykių. Kartkartėmis jis pasidarbuodavo ir kitiems klientams.

– Ginklai, – iškošė su panieka. – Jie kelia daug triukšmo. Kam šaudyti viešoje vietoje? Būčiau tyliai sudorojęs Marsetą, ir neturėtum viso to cirko Tambore.

– Man reikėjo pasiųsti žinią.

Nemėgink krušti nei manęs, nei kitų – štai kokia žinia. Diegas spėjo, kad kažkas, kas Buhalteriui perėjo skersai kelio, išgirdęs apie masines žudynes, šįryt alsuoja šiam į pakaušį. Kad ir koks nuosprendis Marsetui atrodo mėgėjiškas, netenka abejoti, įspėjamoji žinia suveikė kaip puikus žadintuvas.

– Li Koburnas kol kas nerastas, – beveik nusišaipė Diegas.

– Nerastas. Aš atidžiai seku paieškas. Tikiuosi, ras jį negyvą, bet jei ne – reikės jį pašalinti. Taip pat visus, su kuriais jis bendravo paspukęs iš sandėlio.

– Tai dėl to man skambini?

– Bus keblu prisiartinti prie ko nors, sėdinčio policijos areštinėje.

– Keblumai – mano profesija. Aš galiu. Visada prisiartinu.

– Todėl ir esi numatytas tam darbui – jeigu prireiks. Tavo gabumus švaistyti dėl Marseto būtų neleistina prabanga. Man reikėjo sukelti triukšmą ir palikti marias kraujo. Bet dabar, kai kraujas liejosi laisvai, noriu, kad neliktų jokių palaidų galų.

Jokių palaidų galų. Jokio gailesčio. Įprasta Buhalterio maldelė. Kiekvienas, vengiantis purvino darbo, paprastai tapdavo kita auka.

Prieš keletą savaičių meksikietis berniukas ištrūko iš pergrūsto sunkvežimio, slapta vežančio jį į Valstijas. Jis ir dar tuzinas kitų buvo gabenami į vienokią ar kitokią vergovę. Vaikis veikiausiai nutuokė, kas jo laukia. Sustojus prisipilti degalų, kai vairuotojas mokėjo už dyzeliną, vaikis paspruko.

Laimė, valstijos policininkas, kuris gaudavo iš Buhalterio algą, rado jį balsuojantį magistralėje į vakarus. Policininkas jį paslėpė, ir jam buvo nurodyta atsikratyti bėdos. Bet jis pasirodė esąs skystablauzdis.

Buhalteris pasamdė Diegą nuvykti ir padaryti už policininką purviną darbą. Praėjus savaitei, kai Diegas nužudė berniuką, Buhalteris pasamdė jį pasirūpinti vairuotoju, dėl kurio aplaidumo berniukas pabėgo, taip pat policininku, kuris pasirodė esąs godus, bet bekiaušis.

Jokių laisvų galų. Jokio gailesčio. Ši bekompromisė Buhalterio nuostata sėjo baimę, įdiegė paklusnumą.

Bet Diegas nieko nebijo. Todėl kai Buhalteris paklausė: „Ar radai merginą, kuri paspruko iš masažo kabineto?" – jis atsakė įprastu nepagarbiu tonu:

– Vakar.

– Ar ji nebekelia rūpesčių?

– Nebent angelams. Arba velniams.

– Kūnas?

– Aš ne kvailys.

– Diegai, vienintelis dalykas, kuris mane labiau erzina už kvailį – protingas šiknius.

Diegas parodė telefonui didįjį pirštą.

– Kažkas man skambina. Turiu atsijungti. Būk pasiruošęs, – baigė kalbą skambintojas.

Diegas įgrūdo ranką į kelnių kišenę ir paglostė atlenkiamą skustuvą, kuriuo garsėjo. Nors Buhalteris nebegalėjo girdėti, atsakė:

– Aš pasiruošęs.

5 skyrius

Įsijautusi į laidą, Emilė nė nepastebėjo, kaip Honorata su Koburnu perėjo svetainę.

Įžengus į miegamąjį, Honorata išplėšė ranką iš jo gniaužto ir patrynė nutirpusį raumenį.

– Nenoriu būti nušauta ir jau tikrai nerizikuočiau Emilės gyvybe bėgdama ir palikdama ją. Nėra jokio reikalo mane laikyti.

– Man spręsti. – Jis parodė į kompiuterį ant rašomojo stalo. – Ar čia tavo vyro kompiuteris?

– Abu juo naudodavomės.

– Įjunk.

– Jame nėra nieko, išskyrus mano asmeninį paštą, mano mokinių sąrašus, įrašus ir kiekvieno mėnesio pamokų tvarkaraštį.

Jis tebestovėjo niūrus ir pavojingas, todėl ji nuėjo prie stalo ir atsisėdo. Atrodė, praėjo visa amžinybė, kol kompiuteris įsižiebė. Ji dėbsojo į ekraną, regėjo išskydusį savo atvaizdą, bet visą laiką jautė jį, stovintį arti, atsiduodantį pelke, kūno karščiu ir aiškiai juntama grėsme.

Akies kampučiu pažvelgė į jo ranką. Ji atrodė atpalaiduota, kabojo prigludusi jam prie šlaunies. Vis dėlto suvokė: ta ranka išspaus iš jos gyvastį, jeigu apsivys aplink gerklę. Įsivaizdavus, kaip ta ranka apsiveja aplink švelnų ir mielą Emilės kaklą, jai pasidarė silpna.

– Ačiū, pone Koburnai, – sušnibždėjo.

Praėjo keletas sekundžių, kol jis paklausė:

– Už ką?

– Kad nenuskriaudėt Emilės.

Jis tylėjo.

– Ir kad paslėpėt pistoletą nuo jos akių. Esu dėkinga.

Vėl praėjo keletas sekundžių.

– Skriausti vaiką nebūtų jokios naudos.

Kompiuteris pareikalavo slaptažodžio. Honorata mikliai suspaudė. Langelyje atsirado juodi taškeliai.

– Pala, – pasakė jis, jai nespėjus paspausti komandos klavišo. – Grįžk atgal ir vėl įvesk. Šįkart lėtai.

Ji vėl surinko raides.

– Ką reiškia *r*?

– Rozmari.

– H, r, Džilet. Ne itin išmoningas slaptažodis. Lengvai atspėjamas.

– Neturiu ko slėpti.

– Pažiūrėkim.

Jis pasilenkė per petį ir ėmė vedžioti pele. Naršė jos laiškus, net tuos, kurie buvo šiukšlėse, visus dokumentus, kuriuose nebuvo nieko įdomaus, nebent pats būtų antraklasis. Vienu metu ji mandagiai paklausė:

– Gal norėtumėt sėstis?

– Ir taip gerai.

Jam gal ir gerai, bet jai – ne. Jis palinkęs virš jos, kartkartėmis prisiliečia prie jos nugaros ir peties stumdydamas pelę, vis prisiliečia ranka prie jos rankos.

Galiausiai jis įsitikino, kad jos atvertos bylos jam bevertės.

– Ar Edis turėjo slaptažodį?

– Mes naudojomės tuo pačiu slaptažodžiu, taip pat ir vienu elektroniniu adresu.

– Nemačiau nė vieno jo siųsto ar jam atsiųsto laiško.

– Visus juos ištryniau.

– Kodėl?

– Užėmė vietą kompiuteryje.

Jis patylėjo, ji pajuto timpčiojant jos plaukų uodegą ir suvokė, kad jis vynioja plaukus aplink plaštaką. Kai jau tvirtai sugriebė, atsuko jos galvą į save. Ji užsimerkė, bet vis tiek jautė, kaip jis spokso jai į pakaušį.

– Atsimerk.

Prisiminusi, kokios stiprios jo rankos, padarė ką liepiama – bijojo nepaklusti. Kai atsimerkė, akys buvo jo liemens lygyje. Ją trikdė, kad taip arti veidu prie jo kūno, suvokė – intymumas peršamas sąmoningai. Jis norėjo, kad neliktų jokių abejonių, kas čia viršininkas.

Bet gal ji gali pakreipti padėtį savo naudai? Jos nosis vos per keletą centimetrų nuo pistoleto po marškinėliais. Rankos laisvos. Gal galėtų...

Ne. Dar nespėjusi įsisąmoninti gundančios minties, čia pat ją nuvijo. Edis buvo ją išmokęs šaudyti iš rankinio ginklo, bet ji niekada nejautė malonumo laikydama rankoje šaunantį daiktą. Nespėtų ištraukti pistoleto ir iššauti – Koburnas greičiau jį išmuštų arba atimtų. Toks bandymas jį tik supykintų. O kas tada? Nenorėjo spėlioti.

Sugriebęs už plaukų, jis lošė jos galvą tol, kol ji pažvelgė jam į akis.

– Kodėl ištrynei vyro laiškus?

– Jo dveji metai nebėra. Kodėl būčiau turėjusi laikyti?

– Juose galėjo būti svarbios informacijos.

– Nebuvo.

– Sakai taip, tarsi būtum visiškai tikra.

– Ir esu tikra, – pasišiaušė ji. – Edis nebūtų buvęs toks neapdairus, kad siųstų elektroniniu paštu svarbią informaciją.

Jis dėbsojo jai į akis, tarsi svertų, ką išgirdęs.

– Ar kompiuteriu darai banko operacijas?

– Ne.

– Moki sąskaitas?

Ji papurtė galvą – kiek leido sugniaužti plaukai.

– Mudu internetu netvarkėme piniginių reikalų.

– O kaip jo darbinis kompiuteris?

– Jis buvo policijos skyriaus nuosavybė.

– Tau jo neatidavė?

– Ne. Manau, dabar su juo dirba kitas pareigūnas.

Jis vėl ilgai žvelgė jai į akis ir veikiausiai patikėjo, kad sako tiesą. Paleido plaukus ir atsitraukė. Lengviau atsikvėpusi, ji atsistojo, žengė toliau nuo jo ir pasuko prie durų.

– Noriu pažiūrėti, kaip Emilė.

– Niekur neik.

Akimis apvedė kambarį, paskui dar kartą – jo dėmesį patraukė kai kas ant tualetinio staliuko. Greitai priėjo, čiupo įrėmintą nuotrauką ir įgrūdo jai į rankas.

– Kas tie vyrai?

– Vyresnysis – Stenas.

– Edžio tėvas? Kaip tokio amžiaus, be galo gerai atrodo.

– Rūpinasi savim. Šalia jo – Edis.

– O kas anie du? Dvyniai?

– Fredas ir Doralas Hokinsai. Geriausi Edžio draugai. – Apimta mielų prisiminimų, perbėgo pirštais per nuotraukos stiklą. – Jie buvo išplaukę į naktinę žvejybą įlankoje. Kai kitą popietę parplaukė, sustojo krantinėje su laimikiu ir paprašė, kad nufotografuočiau.

– Ar čia ta valtis, kurią pardavei?

– Ne, čia Doralo išsinuomota valtis. „Katrinos“ uraganas ją nusinešė. Dabar jis mūsų miesto tarnautojas. Fredas – policininkas.

Jis niršiai pažiūrėjo į nuotrauką ir pabarbeno pirštu į stiklą.

– Tas vyriokas faras?

– Juodu su Edžiu kartu įstojo į policijos akademiją, ta pati laida. Jis... – Ji sugaikščiojo ir nusisuko, bet Koburnas griebė jai už smakro ir atgręžė į save.

– Ką? – reikliai paklausė.

Ji nematė prasmės išsisukinėti.

– Fredas vadovauja jūsų gaudynėms.

– Iš kur žinai?

– Šįryt jis kalbėjo per spaudos konferenciją. Prisiekė greitai jus sučiupti ir nuteisti už septynių žmonių žudynes. Kaip įtariama.

Jis išklausė, paleido jos plaukus ir paėmė nuotrauką. Jos siaubui, apvertė nuotrauką ir ėmė lankstyti metalinius dantelius, kad galėtų nuimti kartoną su kojele.

– Ką darote?

– O kaip atrodo?

Nuėmė kartoną ir po juo rado, kaip ji ir žinojo, tik baltą popierių, nuotrauką ir stiklą. Įbedė žvilgsnį į nuotrauką, patikrino antroje pusėje atspaustą datą.

– Atrodo, tikrai buvo geri bičai.

– Tie trys berniukai susidraugavo dar pradžios mokykloje. Galima sakyti, Stenas augino dvynius Hokinsus kartu su Edžiu. Kai Edis mirė, jie mums buvo didelė atrama. Itin dėmesingai mudvi su Emile globojo.

– Šit kaip? – Jis lėtai ją pervėrė nuo galvos iki kojų. – Dievaž, turėjo būti dėmesingi.

Norėjo iškeikti jį už šlykščias užuominas, bet prikando liežuvį – orumas neleido nusižeminti prieš vyrą, permirkusį savo aukų krauju. Ji paėmė iš jo nuotrauką, rėmelį ir padėjo ant staliuko.

– Kaip jūsų vyras mirė? – paklausė jis. – Edis. Kas jį pražudė?

– Žuvo automobilio avarijoje.

– Kaip tai atsitiko?

– Spėjama, kad mašiną sumėtė, kai jis mėgino išsilenkti kokio žvėrelio ar ko nors panašiai. Nesuvaldė mašinos ir trenkėsi į medį.

– Važiavo vienas?

– Taip. – Ji vėl ilgesingai pažvelgė į nuotrauką, kurioje taip puikiai buvo pagauta vyro šypsena. – Užsimušė grįždamas namo iš darbo.

– Kur jo daiktai?

Jo žodžiai išplėšė ją iš prisiminimų.

– Ką?

– Jo daiktai. Turėjai išsaugoti jo asmeninius daiktus.

Po šitokio pokalbio jo noras knaisiotis tarp Edžio daiktų atrodė kaip didžiausias nejautrumas, tai ją įžeidė net labiau negu grasinimas pistoletu. Ji įsispitrijo į jo šaltas bejausmes akis.

– Beširdis šunsnukis.

Jo akys buvo nepermaldaujamos. Žengė žingsnį prie jos.

– Man reikia pamatyti jo daiktus. Pati juos atnešk ar parodyk, kur jie, arba apversiu namus jų ieškodamas.

– Jauskitės kaip namie. Bet verčiau būsiu prakeikta, negu jums padėsiu.

– Oho... Ir vis dėlto abejoju.

Išgirdusi piktą užuominą, ji metė žvilgsnį per jo petį į svetainę. Emilė vis dar buvo įsijautusi į savo mėgstamą televizijos laidą.

– Tavo mergaitei niekas negresia, ponia Džilet. Ir jai nieko nenutiks, kol nepradėsi manęs maustyti.

– Aš nemaustau.

– Vadinasi, mudu supratome vienas kitą, o gal klystu?

Jis kalbėjo lėtai, grėsmingai – ir pasiekė savo. Ji niršo ant jo ir savęs, kad pasiduoda be kovos, bet šaltai ištarė:

– Man būtų lengviau, jei pasakytumėt, ko ieškot.

– Man būtų lengviau, jei liautumeisi vedžiojusi mane už nosies.

– Niekas jūsų nevedžioja!

– Negi?

– Tikrai! Neturiu supratimo, ko norit ir išvis apie ką kalbat. Aukso lydiniai? Vertybiniai popieriai? Brangakmeniai? Jei turėčiau ką nors panašaus, negi manote, iki šiol nebūčiau jų atsikračiusi?

– Grynieji?

– Negi aš panaši į turinčią krūvas grynųjų?

– Ne. Nepanaši. Bet ir neturėtum būti panaši, nes tai būtų kvaila.

– Kodėl kvaila?

– Jeigu staiga aptektum grynaisiais, žmonės imtų stebėtis.

– Žmonės? Kokie žmonės? Manim? Nieko nesuprantu.

– Manau, supranti.

Per tą karštą pokalbį jis vis artėjo, dabar jie stovėjo tiesiai vienas prieš kitą, ir nuo to artumo ji jautėsi įkliuvusi į spąstus. Buvo labai sunku susilaikyti nežengus dar vieno žingsnio atgal, bet daugiau nebešoks pagal jo dūdelę. Nesuteiks jam malonumo dar kartą įsitikinti, kaip puikiai veikia jo bauginimo taktika.

– Klausiu paskutinį kartą, – pratarė jis. – Kur Edžio daiktai?

Ji nepaklusdama dėbsojo į jį – išdidi, nepalūžusi, nors tam reikėjo milžiniškų valios pastangų. Taip ir norėjosi pasakyti: kad tu prasmegtum.

Bet čia sukikeno Emilė.

Mielu čiulbančiu balseliu kreipėsi į kažką televizoriuje, tada sukrykštė iš pasitenkinimo ir suplojo delniukais.

Visa Honoratos drąsa išgaravo. Nuleido karingai atstatytą smakrą ir, užuot palinkėjusi jam prasmegti, pasakė:

– Po lova yra dėžė.

6 skyrius

Nuo Tomo Vanaleno namų iki FTB teritorinio padalinio Lafajete buvo netoli. Dažnai gailestaudavo, kad per arti. Tai būdavo vienintelis laiko tarpsnis per visą dieną, kai jis galėdavo atsijungti ir negalvoti apie nieką daugiau, tik apie važiavimą savo eile leidžiamu greičiu.

Įsuko į nuovažą ir pamatė savo namą, mažumą apšiurusį ir varganą, palyginti su kaimynų. Bet kada jį remontuoti ar bent perdažyti, jei net žolės neprisiruošia laiku nupjauti?

Nespėjo įžengti pro duris, o savigraužą išstūmė rūpesčiai dėl Tamboro.

Išgirdusi jį įeinant, Dženisė atskubėjo į tarpdurį su mobiliuoju rankoje.

– Kaip tik ketinau skambinti, kada grįši vakarienės.

– Ne pavalgyti grįžau. – Nusivilko kostiuminį švarką ir pakabino prieškambaryje. – Tambore vos ne masinės žudynės...

– Viskas parašyta laikraščiuose. To vyruko dar nesučiupo?

Jis papurtė galvą.

– Turiu pats tenai vykti.

– Kodėl pats? Rytą pasiuntei agentus.

Karališkoji gabenimo bendrovė vertėsi prekyba tarp valstijų. Kai buvo sužinota apie skerdynes sandėlyje, Tomui, kaip vyriausiajam padalinio agentui, apie tai buvo pranešta.

– Man pridera asmeniškai susipažinti su padėtimi. Kaip šiandien Lanis?

– Kaip ir kitomis dienomis.

Tomas apsimetė negirdįs kartėlio žmonos balse ir nudrožė erdviu koridoriumi į kambarį užpakalinėje namo dalyje, jame buvo įkalintas jų trylikametis sūnus.

Tiesą pasakius, ir juodu su Dženise ten buvo įkalinti. Deja, tas kambarys buvo viso jų gyvenimo šerdis – šerdis jų santuokos, jų ateities.

Kūdikiui slenkant gimdos kanalu, įvyko nenumatyta komplikacija: jis nebegavo deguonies, dėl to sunkiai buvo pažeistos smegenys. Jų sūnus nekalbėjo, nevaikščiojo, pats net nesėdėjo. Jo reakcija į bet kokius dirgiklius būdavo viso labo mirkčiojimas, ir tai ne visada, arba gomuriniai garsai, kurių prasmės nei Tomas, nei Dženisė negalėjo suvokti. Net nežinojo, sūnus atpažįsta juos iš matymo, balso ar prisilietimo.

– Jis apsidirbęs, – įėjęs į kambarį ir pajutęs kvapą pasakė Tomas.

– Vos prieš penkias minutes tikrinau, – Dženisės balse nuskambėjo gynybos gaidelė. – Rytą pakeičiau paklodę, o...

– Tai dviejų žmonių darbas. Galėjai palaukti manęs, būčiau padėjęs.

– Ką gi, tai galėjo palaukti, tiesa?

– Šįryt aš turėjau išvykti anksčiau, – taikiai atsiliepė Tomas. – Neturėjau pasirinkimo.

Ji giliai atsikvėpė.

– Žinau. Atsiprašau. Bet perklojusi jo lovą turėjau skalbti. Dar tik pavakariai, o aš jau nusibaigusi.

Jis sustabdė ją einančią prie lovos.

– Aš pasirūpinsiu.

– Tu skubi išvažiuoti.

– Penkios minutės šen ar ten. Būk gera, padaryk sumuštinių. Suvalgysiu pakeliui į Tamborą.

Aptvarkęs Lanį, nuėjo į miegamąjį ir nusivilkęs kostiumą paėmė kasdienius drabužius. Vakarop jis veikiausiai bus pakviestas prisidėti prie gaudynių. Vargu ar ten iš jo būtų kokios naudos, bet parodytų, kad prisideda.

Persivilko džinsais ir baltais trumprankoviais, apsiavė senais sportbačiais ir priminė sau patikrinti, ar automobilio bagažinėje tebėra guminiai, kuriais audavosi eidamas žvejoti.

Kadaise jis darydavo daugybę dalykų, seniai apie juos pamiršo.

Kai įžengė į virtuvę, Dženisė stovėjo atsukusi nugarą. Tepė jam sumuštinius, tad stebėjo žmoną jos nematomas.

Ji nebeturėjo to patrauklumo kaip per pirmą pasimatymą. Trylika metų po Lanio gimimo padarė savo. Judesiai nebebuvo grakštūs ir lengvi, bet apgalvoti ir mitrūs, tarsi amžinai baimintųsi, kad, nepasiskubinusi ir iškart nebaigusi darbo, nebeturės valios jam padaryti.

Grakštus jaunas kūnas, kuriuo anksčiau ji taip didžiavosi, buvo išsekęs, galėjai ją vadinti džiūsna. Nuo darbo ir rūpesčio aplink akis susimetė raukšlelės, o kadaise kiekvieną akimirką pasirengusios pražysti šypsena lūpos dabar būdavo amžinai patemptos iš nusivylimo.

Tomas nekaltino jos dėl nepageidautinų išvaizdos permainų. Ir pats tokių nemalonių permainų patyrė. Nepasitenkinimas ir neviltis abiejų veiduose paliko neišdildomą atspaudą. O blogiausia, pokyčiai buvo ne vien fiziniai. Užgriuvusi tragedija – ir nematyti jos pabaigos – iš esmės pakeitė ir jų meilę, ir bendrą gyvenimą. Jo meilė Dženisei dabar veikiau rėmėsi gailesčiu, o ne aistra.

Kai susituokė, abu domėjosi džiazu, kinu, Toskanos virtuve. Ketino praleisti vasarą Italijoje, ten lankyti virimo kursus, karštomis popietėmis gerti puikius vietos vynus.

Ir tai tik viena iš sužlugusių svajonių.

Tomas kasdien klausdavo savęs, kaip ilgai juodu šitaip temps. Reikia ką nors daryti. Tomas puikiai suprato. Nujautė, kad ir Dženisė supranta. Bet niekatras nenorėjo pirmas iškelti baltos vėliavos ir išsižadėti pareigos bejėgiam sūnui. Niekatras nenorėjo pirmas ištarti: „Daugiau nebegaliu“ ir pasiūlyti žengti žingsnį, kurio juodu prisiekė niekada nežengti: atiduoti Lanį į specialius globos namus.

Geri globos namai – privatūs ir brangūs. Bet žvėriška kaina – tik viena bėda. Tomas nebuvo tikras, kaip reaguotų Dženisė, jeigu pasiūlytų išsižadėti andainykštės nuostatos patiems rūpintis Laniu. Baiminosi, kad ji pasipriešintų. Lygiai taip pat baiminosi, kad sutiktų.

Pajutusi už nugaros vyrą, ji dirstelėjo per petį.

– Su sūriu, kumpiu ir rudosiomis garstyčiomis?

– Būtų puiku.

Ji susuko sumuštinius į plastiką.

– Ketini visą naktį ten būti?

– Negaliu taip ilgai palikti tavęs vienos su Laniu.

– Susitvarkysiu.

Tomas papurtė galvą.

– Grįšiu. Fredas Hokinsas papasakos man visas bylos smulkmenas.

– Kalbi apie pranašą iš Tamboro policijos skyriaus?

Jos sarkazmas privertė jį nusišypsoti. Dvynius Hokinsus ji pažinojo nuo paskutinių metų mokykloje, kai tėvas nusprendė kraustytis „į kaimą“ ir iš parapinės mokyklos Naujajame Orleane pervedė ją į valstybinę vidurinę Tambore.

Nors persikraustyta ne taip toli, aplinka skyrėsi kaip dangus ir žemė. Dženisė patyrė kultūrinį šoką ir niekada neatleido tėvams, kad paskutiniais, pačiais svarbiausiais mokslo metais buvo išplėšta iš įprastos aplinkos ir nublokšta į mužikynę. Visus Tambore ji laikė stuobriais, o pirmiausia Fredą Hokinsą ir jo dvynį brolį Doralą. Nuoširdžiai stebėjosi, kad pirmasis tapo įstatymo sargu, o antrasis – miesto pareigūnu. Dvyniai perpildė jos kantrybės taurę – net atsižvelgiant į Tamboro standartus.

– Visas Tamboras reikalauja Samo Marseto žudiko galvos ir mina Fredui ant kulnų, kad šis kuo greičiau ją atneštų, – paaiškino Tomas. – Koroneris nustatė apytikslį visų septynių aukų mirties laiką: vidurnaktis, taigi Fredas, – jis dirstelėjo į mikrobangų krosnelės laikrodį, – jau beveik dvylika valandų tiria, bet dar nerado jokių rimtesnių pėdsakų.

– Sako, ten plūdo kraujo upė. – Dženisė net krūptelėjo.

– Vyrų atsiųstos nuotraukos ne itin malonios.

– Ką bendrovės savininkas vidurnaktį galėjo veikti sandėlyje?

– Fredui tai irgi pasirodė keista. Ponia Marset nieko negalėjo paaiškinti, nes jos nebuvo mieste. Fredas linkęs manyti, kad pats Koburnas išprovokavo nelaimę: susimušė su bendradarbiu ar panašiai – iškrėtė ką nors ganėtinai rimta, kad brigadininkas paskambintų Marsetui. Jie patikrino telefono įrašus, bet kol kas nenustatė, kodėl Marsetui reikėjo ten atvykti taip vėlai.

– Ar Li Koburnas iš tų, dėl kurių amžinai kyla bėdų?

– Iš jo darbo bylos to nepasakytum. Bet niekas negali pasigirti gerai jį pažinojęs.

– Tiek ir aš supratau iš Fredo spaudos konferencijos. Atrodo, jie ne kažin ką turi, tik miglotus apibūdinimus ir policijos dailininko nupieštą portretą.

– Darbo anketoje jis nurodė klaidingus duomenis, – paaiškino vyras.

– Prieš samdydami nepatikrino?

– Neabejoju, kad dabar administracija gailisi dėl tokio aplaidumo.

– Bet kam meluoti darbo anketoje? Kad nuslėptų kokius nors policijos įrašus?

– Taip ir buvo manoma. Bet pirštų atspaudai nerodo, kad jis kada nors būtų buvęs suimtas.

– Jis veikiausiai iš tų prietrankų, kurie ilgai lyg niekur nieko gyvena tarp mūsų, kol vieną dieną iškrečia šunybę. – Dženisė susiraukė. – Tada visi išsižioja. Niekaip nesuprantu – kodėl tokie pamišėliai taikosi į niekuo dėtus žmones. Jeigu jis griežė dantį ant bendrovės, kodėl nesudaužė kokio jos vilkiko? Kodėl surengė skerdynes?

Kai Tomas susipažino su Dženise, ji buvo jautri, gailestinga būtybė, pasiryžusi ginti nelaimėlius. Bėgant metams jos pakantumas stipriai sumenko.

– Niekas nebūtų pasakęs, kad Koburnas pasižymi ryškiais prietrankos bruožais, – paaiškino jis.

– Prietrankos retai panašūs į tokius.

Tomas sutikdamas linktelėjo galvą.

– Neseniai Koburnas buvo paskirtas atsakingu už krovinių deklaracijas. Gal nepakėlė užgriuvusios atsakomybės naštos.

– Galbūt. – Jos išraiška sakė, kad ji supranta, ką reiškia neatlaikyti užgriuvusios atsakomybės.

Tomas paėmė iš šaldytuvo skardinę gėrimo.

– Turiu eiti. Fredas laukia. Jei ko reikės, skambink. Juk mobilųjį visada turiu po ranka.

– Dėl mūsų nesijaudink.

– Valydamas apverčiau Lanį, kurį laiką gali nevargti.

– Nesirūpink dėl mūsų, Tomai. Eik prie savo darbų. Su viskuo susitvarkysiu, kad ir kada grįžtum.

Jis vis dar mindžikavo trokšdamas, kad sugalvotų ir pasakytų ką nors tokio, kas ją pralinksmintų; kad būtų kas nors tokio, ką galėtų pasakyti. Bet žinojo: nėra tokių žodžių jo galvoj, todėl vilkosi iš namų peraugusia pievele jausdamas, kaip gyvenimas sunkia našta slegia pečius, o jis nežino, kaip jį palengvinti.

Neturėjo vilčių, kad ir Tambore padėtis bus geresnė.

7 skyrius

Honorata ištraukė iš po lovos sandarią plastiko dėžę.

Koburnas pastūmė čiužinį į vietą, tada be ceremonijų išvertė dėžės turinį ant sniego baltumo antklodės ir ėmė knistis po Edžio asmeninius daiktus.

Pirmiausia jo akis patraukė Edžio diplomai – vidurinės mokyklos, Luizianos valstybinio universiteto ir policijos akademijos. Išnėrė pirmąjį iš odinio aplanko ir apieškojo patį aplanką. Bet kai ėmė plėšti šilkinį pamušalą, Honorata pasipriešino.

– Nėra reikalo to daryti!

– Manau, yra.

– Saugau tuos dokumentus Emilei.

– Dokumentams nieko neatsitiks.

– Po pamušalu nieko nepaslėpta.

– Po šituo – ne.

Numetęs pirmą, taip pat vandališkai išnarstė antrą. Baigęs diplomus, ėmė žiūrinėti rankinį Edžio laikrodį.

– Gana prašmatnus laikrodis.

– Padovanojau per Kalėdas.

– Kur pirkai?

– Koks skirtumas?

– Vietos parduotuvėje?

– Užsisakiau internetu. Prašmatnaus kopija.

– Kiek kainavo?

– Apie tris šimtus dolerių.

– Ne tūkstančius?

– Norit pamatyti čekį?

– Ne, bet pati sau prieštarauji. Sakei, kad nenaudoji kompiuterio piniginiams reikalams tvarkyti.

Ji pavargusi atsiduso.

– Užsisakydavau daiktų.

– O Edis?

– Nieko apie tai nežinau.

Jis dėbsojo, bet nieko nepasakęs perėjo prie Edžio mirties liudijimo.

– Lūžęs sprandas?

– Jis mirė akimirksniu. Bent man taip sakė.

Honorata vylėsi, kad Edis mirė akimirksniu ir nesikankino. Medikas tyrėjas jiedviem su Stenu pasakė: jei ir būtų likęs gyvas dėl kaklo lūžio, nuo daugybės vidinių sužalojimų vis tiek būtų miręs nespėjus nuvežti į ligoninę.

Atidžiai apžiūrėjęs mirties liudijimą, Koburnas ėmė vartyti laidotuvių dalyvių knygą.

– Kad ir ko ieškote, čia nieko nerasite.

Jai plyšo širdis žiūrint, kaip jai brangius daiktus čiupinėja vyras kruvinomis rankomis – tiek tiesiogine, tiek perkeltine prasme.

Įniršo, kai jis paėmė Edžio vestuvinį žiedą. Šio Edis nenusimovė nuo tos dienos, kai jie stovėdami prie altoriaus davė įžadus, iki tada, kai ją pakvietė į lavoninę atpažinti kūno.

Koburnas prisikišo žiedą prie akių ir perskaitė įrašą vidinėje pusėje.

– Aha. Kas čia?

– Mūsų vestuvių data ir inicialai.

Dar kartą perskaitė įrašą, tada mėtydamas žiedą ant delno susimąstė. Galiausiai pažvelgė į ją ir ištiesė ranką. Ji ištiesė savąją. Jis įmetė žiedą jai į saują, ir ji sugniaužė kumštį.

– Ačiū.

– Man jo nereikia. Įsiminiau, kas išgraviruota.

Jis kuo kruopščiausiai kelis kartus išnaršė Edžio piniginę, tada ją išvertė. Nerado nieko, išskyrus nebegaliojančias kreditines, Edžio vairuotojo pažymėjimą – atidžiai apžiūrėjo laminatą, ar visur gerai sulydytas, – taip pat socialinio draudimo pažymėjimą. Dar buvo jos ir Emilės nuotraukos, įmautos į permatomus plastikinius maišelius.

Paėmė tuščią raktų žiedą ir pamosavo jai prieš nosį.

– Raktų žiedas be raktų?

– Nukabinau namų raktą ir paslėpiau lauke – tam atvejui, jeigu kartais užtrenkčiau duris nepasiėmusi raktų. Raktai nuo patrulinės mašinos ir Edžio spintelės grąžinti policijos skyriui.

– Ar turi asmeninį seifą banke?

– Ne.

– Juk pasakytum, jeigu turėtum?

– Jei Emilė dėl to būtų saugi, pati nuvežčiau jus į banką. Bet aš neturiu asmeninio seifo.

Įsibrovėlis toliau žiūrinėjo ir klausinėjo apie kiekvieną daiktelį, gulintį ant antklodės, ši jau buvo murzina nuo jo purvinų drabužių. Bet ir taip buvo aiškių aiškiausia, visos paieškos bus bergždžios.

– Pone Koburnai, veltui gaištate laiką. Kad ir ko ieškote, čia nėra.

– Yra. Tik dar neradau. Ir baik su tuo „pone“. Užteks ir Koburno.

Jis pakilo nuo lovos, įsisprendė į klubus ir atidžiai peržvelgė kambarį. Ji vylėsi, kad jis greitai ras, kad ir ko ten ieško, ir išsinešdins nenuskriaudęs nei Emilės, nei jos. Bet bergždžios paieškos ėmė jį nervinti, o tai nieko gero nežadėjo. Ji baiminosi, kad jiedvi su Emile taps vis augančio jo irzulio atpirkimo ožiais.

– Banko pranešimai, mokesčių kvitai. Kur jie?

Bijodama nelemtą svečią dar labiau supykdyti, ji parodė į lubas.

– Dėžėse palėpėje.

– Kaip ten patekti?

– Iš koridoriaus.

Jis išsitempė ją iš miegamojo. Ištiesęs ranką virš galvos, patraukė ploną virvutę ir atidarė angą, išlankstė kopėčias ir paliepė:

– Lipk.

– Aš?

– Nepaliksiu tavęs vienos čia su dukra.

– Neketinu bėgti.

– Teisingai. Pasirūpinsiu, kad nebėgtum.

Bergždžia jam priešintis, vis tiek laikysis savo, todėl ėmė lipti kopėčiomis, visu kūnu jausdama, kaip vyro akys įbestos jai į nuogas kojas ir užpakalį. Skubėjo kuo greičiau ir apsidžiaugė užsikabarojusi į palėpę, šiaip jau vengdavo čia užsukti. Palėpės jai siedavosi su voratinkliais ir pelėmis. Be to, palėpės – liūdnos vietos, niūrios saugyklos, kur sukišami trūnyti nebereikalingi nugyvento laiko ženklai.

Ji patraukė virvelę šalia plikos lemputės palubėje. Dėžės su dokumentais stovėjo dešinėje kaip stovėjusios. Ji paėmė pirmą už išpjovų šonuose. Koburnas laukė siauroje angoje, paėmė dėžę ir nukėlė žemyn. Jie kartojo tą žygį, kol visos dėžės atsidūrė apačioje.

– Veltui švaistote laiką, – plekšnodama delnais, kad nusivalytų nuo rankų dulkes, pasakė ji ir jau ketino išjungti lempą.

– Palauk. O kaip šitos? – Jis iškišo galvą pro skylę ir apsižvalgęs pamatė dėžes, kurios, tikėjosi Honorata, liks nepastebėtos. Standartinės pakavimo dėžės buvo užklijuotos lipnia juosta. – Kas jose?

– Kalėdų papuošalai.

– Cha, cha, cha.

– Jose nėra nieko, ką liepėt parodyti.

– Duok šen.

Ji ne iškart pakluso. Žvelgė į jį apačioje ir svarstė, ar pajėgtų spirti taip stipriai, kad sulaužytų jam nosį. Galbūt. Bet jei nepataikytų, jis galėtų uždaryti ją palėpėje, o pats liktų vienas

su Emile. Nors ir labai apmaudu būti baile, Emilės saugumas to reikalauja.

Vieną po kitos ji padavė visas tris dėžes. Kol nulipo ir pakėlė angos dureles prie lubų, jis baigė plėšti juostą nuo vienos dėžių. Kai atvožė dangčio šonus, dėžėje pamatė ne Kalėdų blizgučius, o vyriškus marškinius.

Jis pažvelgė į ją, akyse aiškus klausimas.

Ji užsispyrusi tylėjo.

– Kiek laiko jis miręs? – galiausiai paklausė jis.

Užuomina ją padrąsino, nes ir pati daugybę kartų klausė savęs, kiek dar žada laikyti palėpėje dėžes su puikiausiais drabužiais, užuot atidavusi skurdžiams.

– Daugumą jo drabužių atidaviau, – pasiteisino ji. – Stenas paprašė Edžio policininko uniformų, ir atidaviau. Kai kurių daiktų paprasčiausiai nepajėgiau...

Ji taip ir nebaigė – nenorėjo aiškinti nusikaltėliui, kad kai kurie Edžio drabužiai jai kelia ypač malonius prisiminimus. Atiduoti juos būtų tolygu atsižadėti ir prisiminimų. Ir dabar tie prisiminimai pamažu bluko – bet ji prie to neprisidėjo.

Laikas ėjo, ir prisiminimai, kad ir kokie brangūs, pamažu traukėsi užmarštin. Dabar ji galėdavo ištisą dieną, o kartais ir kelias praleisti nepagalvojusi apie Edį ir tą skaudžią nelaimę.

Jo mirtis paliko tuštumą jos gyvenime, ir ta tuštuma rodėsi bedugnė. Pamažu ją įtraukė rūpinimasis vaiku, kasdienio gyvenimo reikalai, laikui bėgant ji pramoko džiaugtis gyvenimu ir be Edžio. Vis dėlto gyvenimo džiaugsmas buvo stipriai atmieštas kaltės jausmu. Niekaip neatsikratydavo minties, kad net mažiausias džiaugsmelis yra didžiulė išdavystė. Kaip ji drįsta kuo nors mėgautis, kai Edis miręs ir palaidotas?

Todėl laikė kai kuriuos jo drabužius, susijusius su gražesniais prisiminimais, ir kartu palaikė gyvojo kaltės jausmą prieš mirusįjį.

Bet ji neketino dalytis su Koburnu tokiomis psichologinėmis subtilybėmis.

Nuo būtinybės atsakyti ją išgelbėjo Emilė.

– Dora baigėsi, taip pat ir Barnis, o aš alkana. Kodėl mes nevalgome?

Vaiko klausimas priminė Koburnui, kad ir jis ištisą parą nieko nevalgęs, tik tuos du riebius keksiukus. Naršyti po dėžes, atneštas iš palėpės, užtruks laiko. Prieš imantis jų, gerai būtų užkrimsti.

Nuėmusi nuo stalo keksiukus ir puodą su glaistu, ji užtepė dukrai sumuštinį su riešutų sviestu ir džemu. Jis paprašė ir jam užtepti, bet visą laiką stebėjo įtariai, kad ji ko nors neįkištų. Iš koto verčiančių migdomųjų, žiurknuodžių ar dar ko. Jis nebuvo iš patikliųjų.

– Bet dabar tai jau nusiplauk rankas. – Emilė prisistūmė prie virtuvės kriauklės lipynę su užrašytu ant viršaus savo vardu ir pasilipo. Net ir pasistiebusi vos pasiekė čiaupą, bet pasistengusi jį atsuko. – Gali plautis mano Elmo muilu.

Ji paėmė plastikinį buteliuką su besišypsančiu ant etiketės raudonu televizijos serialo veikėju didelėmis kaip vabalo akimis. Įtrėškė į delną skysto muilo ir padavė buteliuką jam. Jis pažvelgė į Honoratą, ši stebėjo visa įsitempusi. Suprato: kol ji nervinasi, kad jis taip arti vaiko, neiškrės jokios kvailystės.

Juodu su mergaite išsimuilino rankas ir nusiplovė po čiaupu.

Mažylė užvertė galvą ir pažvelgė į jį.

– Ar tu turi Elmą?

Jis nukratė nuo rankų vandens lašus ir paėmė iš jos atkištą rankšluostį.

– Ne, aš neturiu Elmo.

– Tai su kuo tada miegi?

Jo žvilgsnis nevalingai peršoko prie Honoratos ir taip į ją įsikirto, kad beveik buvo girdėti, tarsi du magnetai būtų pritraukę vienas kitą.

– Su niekuo.

– Nemiegi su drauge?

– Pastaruoju metu ne.

– Kodėl?

– Nemiegu, ir tiek.

– Kur tavo lova? Ar mamytė tau seka pasakas prieš miegą?

Jis atplėšė žvilgsnį nuo Honoratos ir pažvelgė į mergaitę.

– Pasakas? Ne, mano mama... ji mirusi.

– Kaip ir mano tėtis. Jis gyvena danguje. – Jos akys nušvito. – Gal jis danguje susipažino su tavo mamyte!

– Abejoju, – suprunkštė Koburnas.

– Ar tu bijai tamsos?

– Emile, – pertraukė Honorata, – liaukis tiek daug klausinėjusi. Nemandagu. Eikš, sėskis ir valgyk.

Jie susėdo aplink stalą. Našlė atrodė pasirengusi išsinerti iš kailio, vos jis krustelėdavo antakį. Ji nevalgė. Tiesą sakant, ir jį trikdė šita šeimyniška aplinka. Nuo vaikystės nebebuvo taip bendravęs. Buvo keista kalbėtis su tokiu mažu žmogučiu.

Jis sušlamštė sumuštinį, tada iš vaisių pintinės paėmė obuolį. Mergytė knebinėjo savo lėkštėje.

– Emile, aimanavai, kad išalkusi, – priminė motina. – Valgyk.

Bet per svečią mergaitė užmiršo alkį. Nenuleido nuo jo akių. Stebėjo kiekvieną judesį. Kai jis garsiai atsikando pirmą kąsnį, ji pasakė:

– Man nepatinka žievė.

Jis gūžtelėjo pečiais ir pratarė pilna burna:

– Aš nekreipiu dėmesio.

– Man nepatinka žali obuoliai. Tik raudoni.

– Žali irgi geri.

– Žinai ką?

– Ką?

– Mano senelis gali nulupti visą obuolį neatitraukęs peilio. Sako, kad jam patinka padaryti ilgą žievės garbaną, tokią kaip mano plaukai. Ir dar žinai ką?

– Ką?

– Mama nemoka taip padaryti, nes ji mergaitė, senelis sako, kad berniukai tai daro geriau. Ir mama neturi stebuklingojo peilio kaip senelis.

– Žiūrėk tu man. – Jis pažvelgė į prikandusią lūpą Honoratą. – Ir kokį ypatingą stebuklingą peilį turi tavo senelis?

– Didelį. Nešiojasi jį prisirišęs diržu prie kulkšnies. Bet man neleidžia nė paliesti, nes jis labai aštrus ir gali įpjauti.

– Oho.

Honorata atstūmė kėdę ir pašoko ant kojų.

– Laikas pokaičio, Eme.

– Aš nenoriu miego. – Mažylė papūtė lūpytes ir maištingai susiraukė.

– Laikas. Eime.

Honoratos tonas neleido prieštarauti. Mergaitės veidelis tebebuvo maištingas, bet ji nulipo nuo kėdės ir pasuko iš virtuvės. Koburnas padėjo prakąstą obuolį į savo lėkštę ir nusekė paskui.

Puošniame rausvame miegamajame mergytė įsiropštė į lovą ir ištiesė per kraštą kojas. Motina nuavė jai basutes, padėjo ant grindų ir pasakė:

– Dabar gulk. Miego laikas.

Mažoji padėjo galvą ant pagalvės ir užsitraukė medvilninę antklodėlę – tokią nublukusią ir susinešiojusią, kad šiame kambaryje atrodė kaip ne vietoje. Susibruko ją po skruostu.

– Ar paduosi man Elmą? Prašau, – kreipėsi ji į Koburną.

Šis pasekė jos žvilgsnį ir ant grindų netoli savo purvinų batų pamatė raudoną kimštą žaisliuką. Prisiminė tokį pat išsišiepusį veidą matęs ant skysto muilo buteliuko. Pasilenkė ir pakėlė. Šis ėmė dainuoti ir jį išgąsdino. Skubiai padavė mergaitei.

– Ačiū. – Priglaudė prie krūtinės ir patenkinta atsiduso.

Koburnui dingtelėjo mintis, kad per visą gyvenimą nėra patyręs tokio pasitenkinimo. Kažin, pasmalsavo, kaip atrodo užmigti nesibaiminant, pabusi rytą ar ne.

Honorata pasilenkė ir pabučiavo mergytę į kaktą. Šios vokai jau buvo užsimerkę. Koburnui atrodė, kad jie beveik perregimi. Buvo matyti plonytės violetinės išsišakojusios venų gyslelės. Anksčiau niekada nekreipdavo dėmesio į kieno nors vokus – nebent paskutinę akimirką prieš tam išsitraukiant ginklą. Tada tas žmogus paprastai krisdavo negyvas vis dar išdavikiškai šnairuojančiomis akimis.

Išėjus iš miegamojo, žaislas vis dar dainavo kvailą dainelę apie draugus. Honorata uždarė duris. Jis pažvelgė į dėžes, išrikiuotas prie sienos, išsitraukė iš džinsų kišenės jos mobilųjį ir padavė jai. Ji smalsiai pažvelgė į jį.

– Paskambink uošviui. Nagi tam, kuris stengiasi neprarasti formos. Tam su dideliu stebuklingu peiliu, pririštu prie kulkšnies. Pasakyk, kad vakarėlis atšaukiamas.

8 skyrius

Karališkosios gabenimo bendrovės sandėlis buvo aptvertas nusikaltimo vietos juosta. Čia pat už juostos buvo prisigrūdę valdiškų automobilių, smalsuolių ir šiaip žioplių. Jie rinkosi būreliais, dalijosi naujausiais gandais apie žudynes ir jas įvykdžiusį vyrą.

Įtariamą jas įvykdžius, pastatęs mašiną ir išlipęs priminė sau Stenas Džiletas.

Prieš išeidamas iš namų jis kritiškai įvertino savo išvaizdą vonios veidrodyje per visą ūgį. Pasiplekšnojo per plokščią pilvą, persibraukė pirštais kruopščiai pakirptus plaukus, pasitaisė standžią apykaklę, patikrino, ar neišsimušę kelnių kantai per kelius, ar batai blizga, ir įsitikino, kad per karo tarnybos metus išsiugdyta tvarka puikiai padeda ir civiliame gyvenime.

Jo niekada neerzindavo JAV jūrų pėstininkų daliniuose nustatyti beveik neįvykdomi reikalavimai. Tiesą pasakius, norėjo, kad jie būtų dar griežtesni. Jeigu būtų lengva tapti jūrų pėstininku, kiekvienas juo taptų, tiesa? Jis buvo vienas iš nedaugelio ir tuo didžiavosi.

Lengvai irdamasis per minią Stenas suvokė, kad atrodo įspūdingai. Žmonės prasiskirdavo jį praleisdami. Įprotis vadovauti jam buvo įsigėręs į kraują. Todėl ir nusprendė pasidairyti praėjusios nakties nusikaltimo vietoje, todėl niekas jo ir nesustabdė iriantis iki pat geltonosios juostos.

Anapus juostos už keleto metrų Fredas Hokinsas kalbėjosi su būreliu vyrų, vienas iš jų buvo Doralas. Stenas sugavo Doralo žvilgsnį ir dėkingas, kad tas nenusuko akių, peršoko užtvarą.

– Na ir velniava čionai, Doralai, – tarstelėjo.

– Įprasta maišatis, pats suprantate. – Iš pakelio, įgrūsto į marškinių kišenę, Doralas išsitraukė cigaretę ir prikišo žiebtuvėlį. Pamatęs, kaip nepritariamai susiraukė Stenas, pasiteisino: – Velnias, žinau, bet toks atvejis... O jau dvi savaites nerūkiau.

– Šiandien man suėjo šešiasdešimt penkeri, o dar prieš auštant nubėgau penkias mylias, – pasigyrė Stenas.

– Didelis čia daiktas. Jūs kasdien prieš aušrą nubėgat penkias mylias.

– Išskyrus, kai siaučia uraganas.

Doralas užvertė akis.

– Tada nubėgat tik dvi su puse.

Susitikę juodu taip visada pasižnaibo.

Klausiamai žvelgdamas į Steną, Doralas išpūtė dūmą į šalį.

– Nė žemės drebėjimas jūsų ilgam nesulaikytų.

– Ką gi, esu dėkingas, kad atskambinai ir pranešei, bet jokios žinios telefonu neprilygsta pasisukiojimui pačioje įvykių tirštymėje.

Jis žiūrėjo į Fredą, šis plačiai gestikuliavo kalbėdamasis su jį supančiais žmonėmis.

Pasekęs Steno žvilgsnį, Doralas linktelėjo į aukštą liesą vyrą, dėmesingai besiklausantį Fredo.

– Tomas Vanalenas ką tik atvyko. Fredas jam raportuoja.

– Ką apie jį manai?

– Jis pačios geriausios rūšies lepšis. Ne per daug protingas. Ne per daug ambicingas.

Stenas sukikeno.

– Ir jeigu tyrimas įklimps...

– Ugnis bus nukreipta į jį. Bent jau didžioji. Jeigu jau federalai negali nieko išknisti, ko, po velnių, galima reikalauti iš vietos policijos skyriaus?

– Skamba įtikinamai.

– Tokia ir mintis. Nukreipti audrą nuo Fredo į federalus. Be abejo, mes atidžiai stebėsime, ką jie daro.

– Papasakok daugiau smulkmenų.

Doralas keletą minučių kalbėjo, bet nepasakė beveik nieko, ko Stenas nebūtų žinojęs ar pats sumetęs. Doralui baigus, Stenas paklausė:

– Jokių liudytojų?

– Jokių.

– Tai kodėl kaltė verčiama Koburnui?

– Vakar vakare tik septyni darbuotojai pasižymėjo atėję į sandėlį. Dar atvyko Samas, ir aišku, kad vidurnaktį, kai prasidėjo šaudymas, ten buvo aštuoni žmonės. Trūksta vienintelio Koburno. Mažų mažiausia, Koburnas yra asmuo, kuriuo domimasi.

– Kokį jis galėjo turėti motyvą?

– Buvo stipriai surėmęs ragus su viršininku.

– Tai įrodomas teiginys ar prielaida?

Doralas gūžtelėjo pečiais.

– Faktas. Nebent kas nors paneigtų.

– Ką žinai apie tą vyrą?

– Na, žinome, kad jis dar nesučiuptas, – irzliai atsakė Doralas. – Vyrai ir šunys iššniukštinėjo visą vietovę, kur, manoma, jis nubėgo į mišką, bet nieko nepešė. Tenai gyvenanti ponia sako, kad dingo jos irklinė valtis, bet įtaria, kad kaimynų vaikiščiai paėmė ir negrąžino. Pareigūnai seka tuo pėdsaku. Pažiūrėsim.

– Kodėl ten neieškai? Jeigu kas nors ir gali jį rasti...

– Fredas norėjo, jog atlydėčiau Vanaleną čionai ir pasirūpinčiau, kad jį parodytų televizijos, reikia visus įtikinti, kad bylos imasi federalai. Kaip miesto administracijos vadovas, aš asmeniškai pasveikinau Vanaleną, įsitraukus į šį jovalą.

Stenas apmąstė, ką išgirdęs, tada paklausė:

– O kas žinoma apie žudiko ginklus?

– Koroneris sako, kad Samas nušautas iš didelio kalibro pistoleto. Kiti iš automatinio šautuvo.

– Ir?

Doralas atsisuko į globėją.

– Sandėlyje nerasta jokių įkalčių.

– Todėl turime manyti, kad Koburnas stipriai apsiginklavęs.

– Ir neturi ko prarasti, o tai daro jį pavojingą. Didžiausias visuomenės priešas. – Doralas pamatė jam mojant brolį. – Ženklas, kad turiu skubėti į pagalbą. – Numetė cigaretę ir primynė.

– Pasakyk Fredui, – tarstelėjo Stenas, – kad vėliau prisidėsiu prie savanorių.

– Kodėl ne dabar?

– Honorata rengia man gimtadienio vakarienę.

– Savo namuose? Toloka nuo čia. Kada ketinate ją įtikinti, kad persikraustytų į miestą?

– Iriuosi į priekį, – sumelavo Stenas suprasdamas, kad Doralas jį tik erzina dėl nuolatinių ginčų su marčia šiuo klausimu.

Stenas norėjo, kad ji persikeltų į miestą. Ši spardėsi. Puikiai ją suprato, nori likti namuose, į kuriuos juodu su Edžiu persikraustė tik susituokę. Į tą namą juodu įdėjo begalę jėgų, dirbdavo ištisus savaitgalius, išliejo upelius prakaito, kol namas tapo toks, kokio norėjo. Suprantama, ji stipriai prie jo prisirišusi.

Bet jam būtų lengviau rūpintis marčia ir Emile, jeigu jos gyventų arčiau, ir jis neketino atstoti, kol galiausiai Honorata nusileis.

– Po vakarėlio jus pasivysiu, – pažadėjo Doralui. – Ilgai netruksiu.

– Tikėkimės, kad iki to laiko jau būsim sučiupę Koburną. Jei ne, paklausinėkit, kur aš ar Fredas, mums reikės jūsų pagalbos.

– Sunku?

– Mums su Fredu – ne.

Koburnas manė, kad Honorata Džilet noriai griebsis galimybės pasikalbėti su uošviu, bet ši ėmė ginčytis.

– Iki pusės šešių jis čia nepasirodys. Iki to laiko jūs būsit dingęs.

Ir jis to norėtų. Bet jeigu senis apsireikštų anksčiau. Todėl mostelėjo į telefoną jos rankoje.

– Ką nors suregzk. Įtikink, kad neateitų.

Ji spustelėjo reikiamą telefono atminties numerį.

– Tik jokių išmonių, – perspėjo Koburnas. – Įjunk garsiakalbį.

Ji padarė ką liepiama ir jis išgirdo atsiliepiant gergždžiantį vyro balsą.

– Honorata? Aš tau anksčiau skambinau.

– Atsiprašau. Negalėjau atsiliepti.

Jis tuoj pat paklausė:

– Kas nors atsitiko?

– Regis, teks atidėti mūsų iškilmes. Mudvi su Eme pasigavome virusą. Vidurių užkratas. Girdėjau, kad toks siautėja apylinkėse. Du vaikai iš Vasaros Biblijos mokyklos...

– Jau važiuoju.

Koburnas stipriai papurtė galvą.

– Ne, Stenai, – greitai paprieštaravo ji. – Užsikrėsite, nėra jokio reikalo.

– Aš tokiems dalykams atsparus.

– Graužčiausi, jei užsikrėstumėte. Be to, pačios susitvarkysime.

– Atvežčiau gatorado gėrimo, džiūvėsėlių.

– Visko parsivežiau. O blogiausia jau praeity. Emė nebeišvėmė spraito. Dabar miega. Jaučiamės truputį išsekusios, bet, manau, čia toks priepuolis, kuris iki rytojaus praeis. Rytoj surengsime jums vakarienę.

– Visai nenoriu atidėti – dėl Emilijos. Jai labai patiks dovana.

Ji vangiai nusišypsojo.

– Bet čia jūsų gimtadienis.

– Ir tai duoda man teisę palepinti vaikaitę, jeigu noriu.

Per visą pokalbį girdimi fone garsai virto tikru triukšmu.

– Koks ten triukšmas? Kur jūs? – paklausė Honorata.

– Kaip tik einu iš Karališkosios gabenimo bendrovės sandėlio. Per tą ligą veikiausiai negirdėjai, kas čia šiąnakt atsitiko. – Jis trumpai papasakojo. – Fredas vadovauja paieškoms.

Įbedusi akis į Koburną, ji pasakė:

– Tas vyras atrodo pavojingas.

– Jis turėtų būti persigandęs iki pakvaišimo. Nors šiandien išeiginė, visi penkių apygardų pareigūnai sukelti ant kojų. Netruks sučiupti žudiką, o kai sučiups, galės jaustis laimingas, jei nebus pakabintas ant artimiausio medžio. Visi įpykę ir trokšta atkeršyti už Samą Marsetą.

– Yra kokių pėdsakų?

– Naktį pavogta moters valtis. Dabar tikrina. Prisidėjo ir FTB.

Honorata neaiškiai sumurmėjo, o tai galėjo reikšti ką nori. Stenas Džiletas, regis, tai išsiaiškino kaip jos nuovargio ženklą.

– Pailsėk, kol gali. Paskambinsiu vėliau, norėsiu žinoti, kaip judvi laikotės. O kol kas – jei tik ko reikės...

– Būtinai paskambinsiu, pažadu.

Juodu atsisveikino, ir Stenas Džiletas atsijungė. Koburnas ištiesė ranką, ir Honorata nenoriai įmetė jam į delną telefoną. O jis iš savo telefono dar kartą mėgino prisiskambinti ankstesniu numeriu. Sulaukė tokio pat automatinio atsako.

– Kokia šiandien išeiginė?

– Vakar buvo Liepos ketvirtoji, o jeigu ji būna sekmadienį...

– Šiandien visiems išeiginė. Šūdas. Apie tai nepagalvojau.

Jis įsikišo į kišenę abu telefonus, tada nužvelgė dėžes, kurias ketino išknisti.

– Kiek mergaitė miegos?

– Valandą. Kartais atsikelia ir vėliau.

– Gerai, eime į miegamąjį.

Jis bakstelėjo jai alkūne, ji pasipriešino.

– Kam? Maniau, norit peržiūrėti dokumentus.

– Peržiūrėsiu. Paskui.

Ji visai suglebo iš baimės.

– Paskui?

– Paskui.

9 skyrius

Taip ir nubakino ją į miegamąjį. Besidaužančia širdimi ji įžengė į kambarį, karštligiškai dairydamasi, kuo turėtų gintis.

– Sėskis ant lovos.

Nebuvo nieko, kuo ji galėtų pasinaudoti prieš nušaunama, bet vis tiek nusprendė priešintis. Atsigręžė į jį ir sukaupusi visą drąsą paklausė:

– Kodėl?

Jis išsitraukė pistoletą iš už juostos. Nenukreipė į ją, bet net laikomas prie šalies ir lėtai plekšnojamas per šlaunį jis buvo grėsmingas.

– Sėskis ant lovos galo.

Ji nenoriai atsisėdo.

Vyras atbulas pasitraukė į koridorių. Nenuleisdamas nuo jos akių, koja įstūmė į miegamąjį atplėštą drabužių dėžę, tada grindimis pristūmė iki jos.

– Išimk man tinkamus drabužius. Man nesvarbu kokius, jei tau jie brangūs. Nenoriu išniekinti kokio nors švento apdaro.

Jai prireikė laiko suvokti, kad jos neketinama išprievartauti. Viskas, ko jam reikia, – persirengti. Bet ne šiaip drabužiais, o Edžio vilkėtais.

Ji atrėžė, kad jai nusispjauti, net jeigu supus vilkėdamas savo kruvinais drabužiais. Tegul ima iš dėžės ką nori, koks skirtumas?

Atsiklaupė prie dėžės ir ėmė versti. Išrinko dėvėtus džinsus ir Luizianos universiteto „Tigrų" sportinius marškinėlius. Pakėsnojo, kad jis apžiūrėtų.

– Apatiniai? Kojinės?

– Jų nepasilikau.

– Gerai. Nunešk drabužius į vonios kambarį.

– Į vonią? Kam?

– Noriu palįsti po dušu. Man pačiam bloga nuo savo smarvės.

Ji pažvelgė į vonios duris, tada vėl atsigręžė į jį.

– Palikite duris atviras. Iš ten galėsit mane matyti.

– Netinka.

Jis mostelėjo pistoleto vamzdžiu į vonią.

Ji lėtai atsistojo ir nuėjo. Jis parodė sėstis ant unitazo dangčio, ji atsisėdo ir su baime žiūrėjo, kaip jis uždaro duris ir užrakina.

Jis atidarė dušo kabinos duris ir paleido vandenį, tada padėjo pistoletą ant tolimiausios dailios lentynėlės, kad ji nepasiektų, ir ėmė autis kaubojiškus batus – pirma vieną, paskui kitą. Tada nusiavė kojines. Nusitraukė marškinėlius ir numetė ant grindų.

Ji dėbsojo į glaistą tarp grindų plytelių, bet akies kraščeliu matė liauną jo liemenį, vešlius krūtinės plaukus. Kairį bicepsą buvo apsivijusi spygliuotos vielos tatuiruotė.

Vylėsi, kad jis užmirš mobiliuosius džinsų kišenėje, bet jis išėmė juos ir padėjo šalia pistoleto. Taip pat ištraukė pluoštelį grynųjų ir popieriaus lapą, sulankstytą į stangrų maždaug kortos didumo keturkampį. Ir juos padėjo ant lentynos. Paskui jo rankos nusileido prie džinsų praskilo ir mikliai atsisagstė – metalinės sagos greitai iššoko iš gerokai išsitampiusių kilpų. Be mažiausios gėdos išsinėrė ir nuspyrė džinsus į šalį. Tada atėjo eilė trumpikėms.

Honoratos širdis taip daužėsi, kad kiekvienas tvinksis ausyse skambėjo kaip būgnas. Ji buvo užmiršusi, tiksliau – neleido sau prisiminti, kaip atrodo nuogas vyras, koks išraiškingas jo pavidalas, koks jaudinantis jo stotas.

Veikiausiai dėl to, kad bijojo Koburno: šis kėlė fizinę grėsmę, kiekviena ląstelė jautė jo nuogumą; jis stovėjo vos per keletą sprindžių, visas alsuojantis pirmapradžiu valdingu vyriškumu.

Po Edžio drabužiais, laikomais ant kelių, ji nejučia sugniaužė kumščius. Buvo pasiryžusi nesileisti įbauginama, stengėsi neužsimerkti. Bet akys prieš jos valią užsimerkė.

Atrodė, praėjo visa amžinybė, kol pajuto, kad jis atsitraukė ir įlipo į dušo kabiną. Durelių neužstūmė. Kai karštas vanduo ėmė jį skalbti, atsiduso iš malonumo.

Tos akimirkos ji ir laukė. Pašoko, numetė drabužius ir ištiesusi rankas puolė prie lentynos.

Ji buvo tuščia.

– Supratau, kad mėginsi.

Įniršusi atsisuko į kabiną. Jis lyg niekur nieko trynė tarp delnų muilo gabaliuką, o vanduo pylėsi ant jo. Patenkintas nusišypsojo ir galvos mostu parodė į siaurą langą aukštai dušo sienoje. Ant plytelių palangės saugūs ir sausi gulėjo pistoletas, mobilieji, pinigai ir sulankstytas popieriaus lapas.

Dusliai surikusi iš nevilties, ji metėsi prie durų ir pasuko spyną. Net sugebėjo atidaryti duris, bet muiluota ranka siektelėjo per jos petį ir vėl jas užtrenkė, o paskui nusileido ant peties. Kita ranka gulė ant šlaunies, delno padas spaudėsi į kaulą, o pirštai kibiai įsirėmė į papilvę.

Jo šlapias delnas nutvilkė kaip įdagas, jis užgriuvo ant jos ir prispaudė prie durų. Akies kampučiu matė ant rankos ištatuiruotą spygliuotą vielą, ji atrodė tokia pat stangri kaip raumuo, kurį juosė.

Iš baimės ji suakmenėjo. Jis irgi nejudėjo, tik greitai kilnojosi jai į nugarą įsirėmusi krūtinė. Jos drabužiai kaip kempinė gėrė jo kūno drėgmę. Vanduo nuo jo kūno varvėjo jai ant nuogų blauzdų. Ant įremtos į duris rankos skydo muilo putos.

Jo greitas alsavimas tvilkė jai sprandą. Galva palinko jai prie peties, šlaunys pasidavė į priekį – labai jau išraiškingas,

darnus dviejų kūno dalių judesys. To užteko, kad Honoratai užimtų kvapą.

– Jėzau! – tas žodis, veikiau vos girdima aimana, ištrūko iš pačių jo krūtinės gelmių ir neturėjo nieko bendra su religija.

Honorata nedrįso nė krustelėti, bijojo net alsuoti nenutuokdama, kaip jis sureaguotų į menkiausią judesį.

Praėjo pusė minutės. Pamažu įtampa jo kūne ėmė slūgti, jis atleido gniaužtus, bet tik truputį. Gergždžiančiu balsu pasakė:

– Juk susitarėme. Tu bendradarbiauji – ir nieko bloga nenutinka.

– Netikėjau, kad laikysitės susitarimo.

– Vadinasi, mudu vienodi, ponia. Tu ką tik išeikvojai pasitikėjimo atsargas. – Jis paleido ją ir atsitraukė. – Sėskis ir nė nekrustelėk, jei ne – Dieve saugok...

Pasakyta buvo taip įtaigiai, kad jis nebesivargino užrakinti vonios durų. Ji priėjo prie unitazo, o keliai patys sulinko. Jautėsi išgelbėta, kad turi ant ko atsisėsti.

Jis grįžo į dušo kabiną; Honorata ir nežiūrėdama jautė, kaip jis pakelia nuo grindų muilą, ratais muiluojasi, plauna nuo savęs purvą.

Jam atidarius plastikinį buteliuką, užuodė savo šampūno kvapą. Suprasdama, kad norėdamas išsitrinkti plaukus jis turės pakišti galvą po srove, svarstė, ar drįstų dar kartą mėginti sprukti pro duris. Bet nepasitikėjo savo kojomis, nebuvo ir tikra, ką jis darytų, jei dar kartą mėgintų bėgti ir vėl susimautų.

Kai jis galiausiai užsuko čiaupus, kambarys buvo pilnas šilto garo. Jautė, kaip jis iškiša iš dušo kabinos ranką ir nutraukia nuo gembės rankšluostį. Po kurio laiko jis paėmė ir užsimovė senus Edžio džinsus, užsitempė išblukusius violetinius marškinėlius.

– Mano galva vėl kraujuoja.

Pakėlusi akis ji pamatė, kaip viena ranka Koburnas tempia ant drėgno liemens marškinėlių apačią, o kita mėgina sustab-

dyti kraujavimą pakaušyje. Pro pirštus sunkėsi šviesiai raudonas kraujas.

– Prispauskit prie žaizdos rankšluostį. Stipriai. – Ji atsistojo ir atidarė vaistų spintelę virš kriauklės. – Verčiau praplaukite peroksidu. – Ir padavė jam buteliuką.

Jis paklaūsė patarimo: atsuko kamštelį ir užpylė peroksido tiesiai ant žaizdos. Ji suvirpėjo.

– Ar žaizda gili? Gali tekti susiūti.

– Užteks šito.

– Kaip tai atsitiko?

– Bėgau nunarinęs galvą ir žiūrėdamas sau po kojomis. Trenkiausi į nulinkusią šaką. – Jis numetė ant grindų kruviną rankšluostį. – O kodėl parūpo?

Ji tylėjo, be to, nemanė, kad jam rūpi atsakymas. Jis susirinko daiktus nuo palangės dušinėje. Pistoletą užsikišo už juosmens. Edžio džinsai jam buvo kiek per trumpi ir truputį per platūs. Mobilieji, pinigai ir keistoji popieriaus skiautė nugrimzdo į kišenes. Galiausiai jis susirinko kojines, batus ir pasakė:

– Dabar gali atidaryti duris.

Išėjus iš vonios, Honorata pasakė:

– Kol buvome čia užsidarę, kas nors galėjo ateiti jūsų ieškoti. Būtumėt pakliuvęs į spąstus.

– Buvo atėję į galvą, bet pernelyg nesijaudinau. Ačiū tavo uošviui, bent žinau, kur jie ieško.

– Kur pavogėt valtį?

– Toli nuo čia. Jiems prireiks laiko, kol vėl aptiks mano pėdsakus.

– Ar jūs įsitikinę? – Ponia Arlita Tibodo abejodama pašnairavo. – Jie patrakę blogi vaikėzai ir amžinai ko nors pridirba. Nenustebčiau, jei būtų įjunkę į kvaišalus.

Tomas Vanalenas leido reikštis Fredui Hokinsui – tegul policijos pareigūnas aiškinasi su savininke nedidukės valties, dingusios toje vietoje, kur paskutinį kartą buvo pastebėtas

Li Koburnas. Pareigūnai manė, kad valtį nudžiovė jis. Niekas negalėjo patvirtinti, kad sustojęs dėl nuleistos padangos vairuotojas kaip tik jį matė bėgant į mišką, bet tai viskas, ką jie turėjo, todėl griebėsi to šiaudo kaip rimto pėdsako.

Visi trys įtartini berniukai, gyvenantys už ketvirčio mylios nuo ponios Tibodo, buvo apklausti dėl įtarimų pavogus valtį ir paleisti. Vakar naktį jie su draugais trainiojosi po Prancūzų kvartalą Naujajame Orleane. Permiegojo, tiksliau, pratįsojo nulūžę viename iš tos bendrovės furgonų ir kai Tamboro policija atvyko jų apklausti, buvo ką tik parsivilkę namo – pagiringi, užtinusiomis akimis.

Visa tai buvo paaiškinta poniai Tibodo, bet ši niekaip nenorėjo patikėti, kad tai ne besitrainiojančių vaikėzų darbas.

– Prieš keletą dienų turėjau juos aprėkti. Trainiojosi prieplaukoje aplink mano valtį.

– Jų draugai gali patvirtinti, kur jie buvo nuo vakar aštuntos vakaro, – paaiškino Fredas.

– Hmm. Ką gi, – sušnarpštė ji. – Šiaip ar taip, ta valtis nebuvo kažin ko verta. Po vyro mirties nė sykio nebuvau ja išplaukusi. Daugybę kartų ketinau parduoti, bet taip ir neprisiruošiau. – Ji šyptelėjo, vietoj dantų žiojėjo tuščia ertmė. – Dabar ji taps daug vertingesnė, jeigu tas žudikas išties su ja pabėgo. Jei rasit, neleiskit niekam nieko su ja daryti.

– Taip, ponia, neleisim.

Atsisveikindamas Fredas kilstelėjo ranką prie skrybėlės ir išeidamas pražingsniavo pro prieangyje išsidrėbusius paukštšunius. Nulipęs laiptais, atplėšė kramtomosios gumos pakelį ir pasiūlė Tomui.

– Ačiū, ne. – Tomas nusibraukė nuo kaktos prakaitą ir mėgino nubaidyti jį puolančių mašalų spiečių. – Manote, Koburnas pavogė jos valtį?

– Virvė galėjo pati atsipalaiduoti ir nuplaukti pasroviui, – pasakė Fredas. – Bet ji dievagojasi, kad valtis buvo gerai pririšta. Šiaip ar taip, tebemanome, kad tai Koburno darbas, ir jos ieškome.

Iš nusivylimo Fredo balsas tapo atžarus, net valdingas. Tomas jautė, kad policijos pareigūno kantrybė senka. Kuo ilgiau Koburnas laisvas – tuo daugiau galimybių turi paspruktі. Fredas jaučia įtampą. Todėl ir mala dantimis kramtomąją gumą.

– Kol kalbėjotės su ponia Tibodo, paskambino iš mano biuro, – pasakė Tomas. – Sunkvežimių apieška nieko nedavė.

Kai vakar naktį buvo pakeltas dėl žmogžudystės, pirmiausia jis paliepė stabdyti visus Karališkosios gabenimo bendrovės sunkvežimius ir kruopščiai apieškoti.

– Aš ir nesitikėjau, kad duos, – burbtelėjo Fredas. – Jeigu Koburnas būtų turėjęs bendrininką, kuris jį išvežė bendrovės vilkiku, arba ratus parūpinusį draugužį, bet kur būtų galėjęs išlipti.

– Dėl to neabejoju, – irzliai atrėmė Tomas. – Bet vairuotojai vis tiek yra stabdomi ir apklausiami. Be to, pagal bendrovės deklaracijas tikriname visus, kas praėjusį mėnesį buvo užsukę į sandėlį. Koburnas galėjo būti susitaręs su kuo nors iš kitos įmonės, su kuria ši vežėja turi reikalų. Gal net ne su vienu vairuotoju.

– Iš sandėlio nieko nedingo.

– Iš to, ką mes žinome, – nepasidavė Tomas. – Gal Koburnas senokai po truputį vaginėjo, tik niekas nesučiupo už rankos. Gal išeikvojimas tik vakar paaiškėjo, o kai Samas prispyrė, jis ir nutrūko nuo grandinės. Šiaip ar taip, mano agentai dirba šia kryptimi.

Fredas gūžtelėjo pečiais, tarsi sakydamas, kad šitaip veltui švaistomas federalinės vyriausybės laikas ir gaišinami žmonės.

– Kai sugausim Koburną, galėsit jo apie tai paklausti.

– O jei ne mes sugausim?

– Mes sugausim, – ryžtingai suurzgė Fredas. – Jis tebėra čia – arba aš nesu trimis ketvirčiais kajenas.

– Iš kur toks tikras?

– Jaučiu jį kaip pasišiaušusius gyvaplaukius ant savo sprando.

Tomas nepuolė ginčytis. Kai kurie teisėtvarkos pareigūnai turi įgimtą uoslę nusikaltimams ir nusikaltėliams, todėl ir pasirinko tokią profesiją. Tomas ne iš tokių. Jis visada troško

būti FTB agentu, dirbti toje organizacijoje, bet niekada neapgaudinėdavo savęs turįs ypatingų seklio ar analitiko galių. Jis kliovėsi lavinimusi ir aiškiomis procedūromis. Žinojo, kad nė iš tolo nėra panašus į žaviuosius seksualius FTB agentus, kokius vaizduoja Holivudas, – vyrus plieniniu žvilgsniu, kampuotais žandikauliais, kurie nepaisydami kulkų greitais automobiliais persekioja gangsterius.

Pavojai, su kuriais susidurdavo Tomas, buvo kitokie.

Jis atsikrenkštė mėgindamas nuvyti nerimą keliančią mintį.

– Tai manote, kad Koburnas trainiojasi kur nors čia? – Jis prisidengė akis nuo saulės, nors ši dar nebuvo pakilusi virš medžių. Girdėjo paieškų sraigtasparnio gausmą netoliese, bet įsaulyje jo nematė. – Sraigtasparnis turėtų pamatyti valtį.

– Turėtų. Bet tikriausiai nepamatys.

– Ne?

Fredas perstūmė gumą į kitą burnos pusę.

– Jis jau dvi valandos sukiojasi. Ko gero, Koburnas pernelyg gudrus, kad leistųsi taip lengvai pastebimas. Netikiu, kad iš sraigtasparnio jį pamatytų. Pasiuntėme į medžioklę policijos katerius, tegul...

Jų pašnekesį nutraukė šaižus švilpimas aptriušusioje prieplaukoje už penkiasdešimties metrų nuo ponios Tibodo namo. Aukštai iškėlęs rankas, jiems mojo Doralas Hokinsas. Vanalenas su Fredu nuskubėjo žolėtu šlaitu, nubarstytu šiukšlėmis, visokiais daiktais, parsitemptais iš sąvartyno ar įsigytais per išpardavimą, bet taip ir tebetrūnijančiais druskingame ore.

Jie prisidėjo prie Doralo ir keleto uniformuotų pareigūnų, besibūriuojančių ant atakos kranto.

– Ką radote, broli? – paklausė Fredas.

– Dalį pėdos įspaudo. Ir dar geriau – kraujo. – Doralas išdidžiai parodė į neabejotinus kraujo purslus netoli aiškiai matomo įspaudo vėsiame purve.

– Po šimts!

Fredas pritūpė, norėdamas iš arti apžiūrėti pirmą tikrą turimą pėdsaką.

– Per anksti nedžiūgauk, – perspėjo atvėsindamas Doralas. – Primena kaubojiško bato kulną. Gali būti vieno iš tų puskvaišių paauglių, apie kuriuos skalambija senoji ponia.

– Ji sakė, kad jie čia buvo prieš keletą dienų, – paprieštaravo Tomas.

– Patikrinsim jų apavą, – pasakė Fredas. – Bet viena ponia, dirbanti Karališkosios gabenimo bendrovės kontoroje, atrodo, geidė Koburno. Smulkiai jį apibūdino. Net jo batus. – Jis šyptelėjo kitiems dviem vyrams. – Sakė niekada nemačiusi jo apsiavusio kitkuo, tik kaubojiškais batais.

– Ką manote apie kraują? – paklausė Tomas.

– Vos keletas lašų, ne klanas, matyt, jis sužeistas lengvai. – Fredas atsistojo ir pliaukštelėjęs sau per šlaunis pašaukė pareigūną. – Tuoj pat atvaryk čia laboratorijos vaikinukus iš šerifo įstaigos.

Kitiems dviem pareigūnams jis liepė aptverti plotą.

– Šešių metrų pločio. Nuo namo iki vandens. Ir pasakykit poniai Tibodo, kad laikytų atokiau savo prakeiktus šunis.

– Jie gali užuosti jo kvapą, – viltingai pratarė Tomas.

– Tik ne ta apgailėtina gauja. – Fredas nusišiepė. – Kur jie buvo, kai Koburnas vogė valtį?

Geras klausimas. Po visus pašalius lando svetimi, o jie nė neviauktelėjo.

Doralas įbedęs žvilgsnį spoksojo į tingų atakos vandenį ir staiga nykščiu stumtelėjo kepurę ant pakaušio.

– Nenoriu gadinti jums nuotaikos, bet jeigu Koburnas išplaukė į ataką čia...

– Jis mus išdūrė, – pagavęs brolio mintį baigė Fredas.

– Kaip tik taip ir pamaniau, – nepatenkintas pasakė Doralas.

Tomui labai nesinorėjo pasirodyti neišmanėliu, bet turėjo paklausti.

– Ką pamanėte?

– Ogi tai, – pasakė Doralas, – kad iš čia Koburnas galėjo nusidanginti penkiomis kryptimis.

Jis parodė į pratakas, kurios už Tibodo valdos susiliejo į plačiausią atakos dalį.

– Tos penkios vagos išsišakoja į kitas, tos dar į kitas. Ištisas voratinklis. Mums teks apšniukštinėti mylių mylias vandens kelių ir klampynių. – Pakili Fredo nuotaika išgaravo kaip nebuvusi. Žvelgdamas į vandeningą horizontą, jis įsisprendė rankomis į šlaunis. – Šūdas. Tas kalės vaikas jau turėjo sėdėti belangėje.

– Dėl to su tavim nesiginčysiu, – sutiko Doralas.

– Viešpatie su viešpačiukais, jis įsitaisė prieplauką, – suniurzgė Fredas. – Ar jis gali būti toks gudrus?

Tomas susilaikė neleptelėjęs, kad ir taip aišku, užtat pasakė:

– Atrodo, šią vietą jis pasirinko sąmoningai, tiesa? Tarsi būtų žinojęs, kad šioje vietoje upeliai susieina.

– Iš kur galėjo žinoti, jeigu jis ne čionykštis? – paklausė Doralas.

Fredas išsiėmė iš burnos kramtomosios gumos gniutuliuką ir užsimojęs sviedė į tamsų nepermatomą atakos vandenį.

– Vadinasi, jis buvo suplanavęs atsitraukimo kelius.

Ėmė virpėti Tomo mobilusis. Jis išsitraukė iš kišenės.

– Žmona, – pasakė vyrams.

– Verčiau atsiliepkit, – patarė Fredas.

Tomas niekam neatviraudavo apie namų reikalus, bet buvo tikras, kad žmonės už nugaros apie jį pasikalba. Lanis nebūdavo minimas, bet visi, pažįstami su Vanalenais bent iš matymo, žinojo apie jų sūnų. Tokie neįgalieji kaip Lanis keldavo užuojautą ir smalsumą – štai kodėl Tomas su Dženise niekada nesiveždavo jo į viešumą. Ne tik patys norėjo apsisaugoti nuo žeminančio žmonių dėmesio, nuo smalsių akių troško apsaugoti ir sūnų.

Netgi draugai – buvę draugai – nepajėgdavo įveikti liguisto smalsumo, šis tapo toks atgrasus, kad juodu su Dženise nutraukė su jais visus ryšius. Daugiau su niekuo nebendravo. Beje, jų draugams gimė normalūs ir sveiki vaikai. Buvo be galo

skausminga klausytis jų kalbų apie vaikų išdaigas mokykloje, gimtadienio vakarėlius ir futbolą.

Jis nusisuko ir atsiliepė:

– Ar viskas gerai?

– Taip, – atsakė ji. – Tik norėjau sužinoti, kaip tu. Kaip sekasi?

– Tiesą sakant, ką tik įvyko šioks toks lūžis. – Jis papasakojo apie naujausią radinį. – Gera žinia – aptikom jo pėdsakus. Bloga žinia – jie veda į atakas. Vadinasi, reikės apieškoti velnioniškai didelį klampynių plotą.

– Ar ilgai užtruksi?

– Jau ketinu sukti atgal. Bet vakarienei nelauk. Prieš grįždamas turiu sustoti biure. Kaip Lanis?

– Visada to klausi.

– Nes noriu žinoti.

Ji atsiduso.

– Jam viskas gerai.

Tomas jau ketino padėkoti už žinią, bet susilaikė. Jį žeidė jausmas, kad turi dėkoti už atsakymą, kaip jaučiasi jų sūnus.

– Greitai pasimatysime, – pasakė ir iškart išjungė mobilųjį.

Rastas pėdsakas ir kraujas išjudino jau bemaž išsikvėpusius paieškos dalyvius. Buvo pareikalauta naujų pėdsekių šunų. Ponia Tibodo rėkė iš savo prieangio, kad kas nors turės užmokėti, jei bus padaryta žala jos kiemui ar prieplaukai. Fredas su Doralu pertvarkė ir perskirstė įvairių žinybų užduotis ir nekreipė į ją dėmesio.

Tomas suprato, dabar gera proga pasišalinti. Gali išvykti nepastebėtas ir niekas jo nepasiges.

10 skyrius

Tamsa turėtų apsunkinti Koburno paieškas.

Buhalteris buvo nepatenkintas matydamas, kaip leidžiasi saulė.

Dėl Samo Marseto egzekucijos reikėjo gerą savaitę pasukti galvą ir kruopščiai planuoti, ir Buhalteris padarė viską, kad ji garsiai nuskambėtų. Pasipiktinimas buvo laukiamas, net pageidaujamas, nes kuo garsesnis bendruomenės pasipiktinimas tokiu kruvinu išpuoliu, tuo didesnis poveikis tiems, kuriems skirta ši pamoka.

Geras pavyzdys buvo ir valstijos policininkas. Jo laidotuvių procesija nusidriekė mylių mylias. Į jas atvyko uniformuoti pareigūnai iš daugelio valstijų nė nenutuokdami, o gal nekreipdami dėmesio, kad šis sugedęs šiknius imdavo kyšius ir žiūrėdavo į kitą pusę, kai jo patruliuojamu Dešimtojo greitkelio ruožu vilkikai gabena narkotikus, ginklus ar net žmones.

Buhalteriui buvo pranešta, kad kartkartėmis tas policininkas pasinaudodavo kuria nors iš tokių vežamų mergaičių, tik tada grąžindavo į pragarišką furgono prieglobstį. Buvo kalbama, kad jam labiau patinka nekaltos ir kad grąžina jas jau kitokios padėties.

Kai jo kūnas beveik nurėžta galva buvo rastas už kairio užpakalinio jo patrulinės mašinos rato, laikraščių vedamieji ir televizijų išminčiai pasmerkė tokį žiaurumą ir pareikalavo,

kad puikaus policininko žudikas būtų sučiuptas ir priverstas užmokėti didžiausią kainą už tokį žiaurumą.

Bet po keleto dienų publikos pasipiktinimas nukrypo į vieną Holivudo žvaigždučių, nes pasklido žinia, kad ši pirma laiko paleista iš reabilitacijos ligoninės.

Tokie moraliniai trūnėsiai telikę iš šiuolaikinės visuomenės. Jei negali jos pakeisti, gali ja naudotis. Prieš keletą metų priėjęs prie tokios išvados, Buhalteris ėmėsi kurti imperiją. Ne kokią nors pramonės ar meno, ne finansų ar nekilnojamojo turto, o korupcijos. Tai buvo Buhalterio ištekliai. Užteko vienintelės šios paklausios prekės, kad jo verslas klestėtų.

Norėdamas ko nors pasiekti, turi būti negailestingas. Jis veikė drąsiai ir ryžtingai, nepalikdavo laisvų galų, be gailesčio šalino konkurentus ir išdavikus. Šįkart turėjęs skausmingai išmokti Buhalterio kietos rankos pamoką buvo Samas Marsetas. Bet Marsetas buvo Tamboro miesteliūkščio mylimiausias sūnus.

Todėl kai saulė nusileido ir ėmė temti, Buhalteris turėjo pripažinti, kad po Marseto nužudymo kilusios bangelės tampa tikra potvynio banga.

Ir viskas per Li Koburną.

Jį būtina rasti. Nutildyti. Pašalinti.

Buhalteris buvo tikras, kad taip ir įvyks. Nesvarbu, koks protingas tas vyras manytųsi esąs, jis neišvengs plataus ir neaplenkiamo Buhalterio tinklo. Tikėtiniausia, kad jį užmuš aistringi, bet netikę persekiotojai. Jeigu ne, jeigu vis dėlto jis bus suimtas, problemai išspręsti teks kviestis Diegą. Jis tobulai tinka slaptiems veiksmams ir ras būdą, kaip prisigauti iki Koburno akimirką, kai šis bus nesaugomas. Mikliai pasinaudos savo skustuvu ir pajus ant savo rankų karšto Koburno kraujo pliūpsnį.

Šito Buhalteris Diegui pavydėjo.

Atėjus saulėlydžiui, Honoratos namai atrodė kaip audros nusiaubti.

Emilė pabudo kaip visada. Pakelis sulčių, meškiuko pavidalo pakelis sausainių ir leidimas žiūrėti televizorių kiek nori kuriam laikui ją nuramino. Bet ir jos dievinami Disnėjaus įrašai nenuslopino domėjimosi svečiu.

Kartkartėmis ji vis mėgindavo užmegzti pokalbį su Koburnu, kibdavo su savo klausimais, kol galiausiai Honorata užsipuolė ją neįprastai šiurkščiai:

– Palik jį ramybėje, Emile.

Ji baiminosi, kad dukters čiauškėjimas, ką jau kalbėti apie dainuojantį Elmą, galiausiai jį taip išerzins, kad jis imsis kraštutinių žygių visam tam sustabdyti.

Koburnas vartė kiekvieną knygą svetainės lentynose. Honorata paaiškino Emilei, kad jis lobių ieškotojas ir nenori būti trukdomas. Atrodė, Emilė abejoja tokiu paaiškinimu, bet nesiginčydama grįžo prie animacinio filmuko.

Popietė krypo į vakarą. Ji buvo ilgiausia Honoratos gyvenime, net ilgesnė už dienas iškart po Edžio mirties, tąkart jos buvo kaip bauginantis sapnas, iš kurio negali pabusti. Laikas tada buvo netekęs prasmės. Viena valanda keitė kitą. Būdavo tokia atbukusi, kad beveik nepastebėdavo dienų kaitos.

Bet šiandien laikas buvo ypač vertingas. Kiekviena sekundė reikšminga. Nes galiausiai jos baigsis.

Tada jis užmuš jas.

Visą dieną ji vijo iš galvos mintis apie tokią baigtį baimindamasi, kad pripažinus tokią įvykių seką, tai savaime taps faktu. Bet baigiantis dienai nebepajėgė ilgiau savęs apgaudinėti. Jųdviejų su Emile laikas senka.

Kai Koburnas ėmė vartyti baldus ir apžiūrinėti jų dugną, ji įsikibo vienintelio vilties siūlo: vis dėlto įsibrovėlis iškart jų nenužudė, nors taip būtų buvę paprasčiau negu žaisti su jomis; jos išvengė greitos mirties vien dėl to, kad jis tikėjosi ieškodamas turėsiąs iš jos kokios nors naudos. Bet jeigu jis įsitikins, kad ji nieko nežino ir negali būti naudinga, – kas tada?

Pasislėpus paskutiniams saulės spinduliams ir atėjus prieblandai, blėso ir Honoratos viltis.

Koburnas įjungė stalinę lempą ir apžvelgė jovalą, kuris liko iš tvarkingų namų. Kai žvilgsnis įsmigo į ją, Honorata pamatė, kad jo akys pasruvusios krauju, iš gilių šešėliuotų akiduobių žvelgiantys mėlyni vyzdžiai atrodė kaip laukinio. Jis bėglys, vyras, turėjęs atlikti užduotį ir susimovęs, vyras, kurio nusivylimas pasiekė viršūnę.

– Ateik.

Honoratos širdis ėmė daužytis skausmingai ir greitai. Gal turėtų pulti prie Emilės ir mėginti ją apsaugoti, o gal pulti jį ar melsti pasigailėjimo?

– Ateik.

Nutaisiusi abejingą išraišką, ji prisiartino.

– Dabar imsiu ardyti sienas ir lubas, plėšti grindis. Ar to nori?

Ji beveik pargriuvo iš palengvėjimo. Koburnas dar nebaigė. Jiedvi su Emile dar turi laiko. Dar yra vilties išsigelbėti.

Tvirtinimas, kad jos name nėra paslėpto lobio, nesumažino jo ryžto, todėl ji ėmėsi kitos taktikos.

– Tai atimtų begalę laiko. Dabar, kai tamsu, galėtumėt išeiti.

– Neišeisiu, kol negausiu to, dėl ko čia atėjau.

– Negi tai taip svarbu?

– Nebūčiau įsivėlęs į visą šią kebeknę, jeigu nebūtų svarbu.

– Kad ir kas tai būtų, eikvojate savo brangias valandas ieškodamas netinkamoje vietoje.

– Aš taip nemanau.

– Aš žinau. Čia nieko nėra. Kodėl jums neišėjus dabar, kol turite galimybę pasprukti?

– Rūpiniesi mano saugumu?

– O jums jis nė motais?

– Kas blogiausia gali atsitikti?

– Jūs galite mirti.

Jis kilstelėjo petį.

– Tada būsiu negyvas, ir niekas man nebeturės reikšmės. Bet kol kas aš gyvas, tai turi reikšmę.

Honoratai pasidarė smalsu, negi jis išties toks abejingas dėl savo gyvybės, bet nespėjo paklausti – sučiulbo Emilė.

– Mamyte, kada ateis senelis?

Įrašas baigėsi, televizoriaus ekrane mirguliavo sniegas. Emilė stovėjo šalia jos, po pažastim – ištikimasis Elmas. Honorata priklaupė ir pabrūžavo Emilei per nugarą.

– Tiesą sakant, senelis šį vakarą neateis, brangute. Vakarėlį surengsime rytoj. Taip bus net geriau, – skubiai pridūrė ji, mėgindama užbėgti už akių prieštaravimams, kurie, matė iš Emilės akių, dukrai jau ant liežuvio. – Supranti, aš tokia kvailė, užmiršau nupirkti pobūvio skrybėlių. Juk negalim surengti seneliui šventės be skrybėlių. Mačiau tokią, kuri atrodo kaip karūna.

– Kaip Gražuolės? – paklausė ji, turėdama galvoj ką tik matytą vaizdo įraše.

– Visai kaip Gražuolės. Su žvaigždutėmis. – Nuleidusi balsą iki šnabždesio, paslaptingai pridūrė: – Senelis man sakė turįs tau staigmeną.

– Kokią?

– Nežinau. Jei būtų man pasakęs, nebebūtų staigmena, ar ne?

Emilės akys sublizgėjo.

– Bet ar galiu gauti vakarienei picos?

– Žinoma. Ir keksiuko.

– Oho! – Emilė nubėgo į virtuvę.

Honorata atsistojo ir atsigręžė į Koburną.

– Jos vakarienės laikas seniai praėjo.

Jis timptelėjo dantimis apatinę lūpą, pažvelgė į virtuvę ir mostelėjo smakru.

– Tik greitai.

Neturėjo užtrukti, nes jiems įėjus į virtuvę Emilė jau buvo išsitraukusi iš šaldiklio savo picą.

– Noriu su paprika.

Honorata pakepė nedidelę picą mikrobangų krosnelėje. Atsisėdo priešais Emilę, tada Koburnas paklausė:

– Ar turi daugiau tokių?

Pakaitino ir jam, kai padavė, jis kirto taip pat godžiai kaip dieną.

– Mamyte, o ką tu valgysi?

– Aš nealkana.

Koburnas pažvelgė į ją ir kilstelėjo antakį.

– Pilvo virusas?

– Neturiu apetito.

Jis abejingai gūžtelėjo, priėjo prie šaldytuvo ir ištraukė dar vieną picą.

Kai atėjo laikas keksiukams, Emilė išsireikalavo, kad ir Honorata paimtų vieną.

– Tada bus tikras pobūvis, – čiulbėjo ji.

Honorata sudėjo keksiukus į popierines lėkštutes su Tyrinėtojos Doros atvaizdais ir norėdama įtikti Emilei iškilmingai patiekė.

– Neužmiršk barstalų.

Honorata paėmė iš indaujos dėžutę ir padavė Emilei. Koburnas jau buvo beapžiojąs savo keksiuką, bet Emilė plekštelėjo per kitą jo ranką, gulinčią ant stalo. Jis atitraukė ranką taip staigiai, tarsi būtų įkirtusi kobra.

– Svečiams pirmiausia. Tau reikia barstalų.

Jis pažvelgė į atkištą dėžutę su barstalais, tarsi tai būtų mėnulio akmuo, tada šiurkščiai padėkojo, paėmė dėžutę, užbėrė ant keksiuko ledinukų ir grąžino dėžutę Emilei.

Jis dirglus, nuo išsekimo nervai įtempti kaip styga – kaskart aiškiau matyti. Virš stalo kabanti lempa meta šešėlius ant jo išsišovusių žandikaulių, nuo jų smakras atrodo dar liesesnis ir įsitempęs. Iš to, kaip laiko pečius, kaip alsuoja, matyti, kad jis visai nusibaigęs. Honorata pagavo jį keletą kartų greitai sumirksint – mėgina nuvaikyti miegus.

Suvokdama, kad nuovargis sulėtins jo reakciją ir atbukins jautrumą, Honorata pasiryžo stebėti ir laukti, kada pasitaikys proga veikti. Jai užtektų sekundės jo silpnumo, kad tik mirksniui prarastų budrumą.

Bėda ta, kad ir pati nusibaigusi. Visą dieną blaškytis tarp siaubo ir įniršio – ne jos jėgoms, tai ją gręžte išgręžė. Šioks toks palengvėjimas – kad Emilei laikas miegoti. Honorata perrengė ją pižama.

Kol Emilė buvo vonioje, Honorata pasakė Koburnui:

– Ji gali miegoti mano lovoje.

– Ji gali miegoti savo lovoje.

– Bet jeigu ji miegos su manim, galėsite stebėti mus abi kartu.

Jis ryžtingai papurtė galvą. Ginčytis beprasmiška. Ji nedings iš namų be Emilės, ir jis tai suprato. Atskirdamas jas bus tikras, kad ji nemėgins pasprukti.

Kol Honorata skaitė privalomą prieš miegą pasaką, Koburnas tikrino Emilės spintą: stumdė pakabus, baksnojo spintos nugarėlę. Pastūmė Emilės batus ir kaubojiško bato kulnu dunkseno į grindlentes, ieškodamas tuštumų.

Spaudė kiekvieną kimštą žaisliuką Emilės žvėryne, ir tai matydama mergytė kikeno.

– Nepamiršk apkabinti Elmo, – pasakė ir patikliai atkišo jam žaisliuką.

Jis apvertė žaisliuką ir atplėšė nugarėlės lipuką.

– Ne! – suriko Honorata.

Jis metė į ją įtarų žvilgsnį.

– Čia tik baterijos, – paaiškino Honorata žinodama, kad Emilė labai susikrimstų matydama išmėsinėtą Elmą. – Prašau.

Jis apžiūrėjo žaisliuko vidų, net išėmė baterijas ir patikrino, kas po jomis, bet galiausiai įsitikinęs, kad jame nieko nepaslėpta, sutvarkė ir grąžino Emilei.

Honorata skaitė toliau. Pasaka priėjo prie pabaigos „ir ilgai laimingai gyveno“. Honorata išklausė vakaro maldelės, pabučiavo Emilę į abu skruostus, stipriai apkabino ir palaikė glėbyje ilgiau negu paprastai – baiminosi, kad čia gali būti paskutinis kartas, kai apklosto dukterį nakčiai.

Stengėsi įsiminti akimirką, išdeginti ją širdyje ir atmintyje, įsiminti kvapą ir šilumą mielo Emilės kūnelio, kuris toks mažas, trapus ir pažeidžiamas. Motinos širdis plyšo iš meilės.

Bet galiausiai jos turėjo baigti glėbesčiuotis. Paguldė Emilę ant pagalvės ir prisivertė išeiti iš kambario. Koburnas laukė čia pat už durų. Uždariusi ji pažvelgė į jo bejausme kauke virtusį veidą.

– Jeigu jūs... ketinate ką nors man daryti, maldauju: neleiskite jai matyti. Ji nekelia jums jokios grėsmės. Nėra jokio tikslo jos skriausti. Ji...

Suskambėjo mobilusis.

Suvokęs, kad skamba jos telefonas, ištraukė iš kišenės, pažvelgė į ekraną ir padavė jai.

– Kaip anksčiau. Įjunk garsiakalbį. Sužinok, ką gali, apie mano medžioklę, bet atsargiai.

Ji atsiliepė:

– Labas, Stenai.

– Kaip judvi jaučiatės? Kaip Emilė?

– Žinot, kaip tie vaikai. Jie greičiau atsigauna negu suaugusieji.

– Tada švęsim ryt vakare?

– Žinoma. – Žvelgdama į krauju pasruvusias Koburno akis, paklausė: – Kokios naujienos apie bėglį?

– Jis vis dar laisvėje, bet tik laiko klausimas. Jau visą parą bastosi. Arba jau negyvas, arba išsekęs ir taps lengvu grobiu.

Jis papasakojo apie pavogtą valtį ir vietą, iš kurios Koburnas išplaukė.

– Dešimtys katerių tikrina vandens takus ir ieškos visą naktį. Pareigūnai košia visą rajoną.

– Bet jeigu jis turi valtį...

– Kiek suprantu, ne itin patikimą. Vargu ar toli ja nuplauktų.

– Gal ji jau nuskendo, – surizikavo spėti Honorata.

– Tokiu atveju, jeigu jis nenuskendo kartu su ja, jie aptiks jo pėdsakus. Krantu eina puikūs pėdsekiai ir šunys.

Jis palinkėjo jai gerai pailsėti, pasakė labanakt ir mobilusis nutilo. Kai Koburnas paėmė telefoną, ji visai nusiminė. Joms su Emile Steno naujienos nieko gera nežada. Jei mažėja Koburno galimybės išsisukti, mažėja ir jų.

Bet nenorėdama parodyti nusivylimo ji mėgino išnaudoti Koburno padėties beviltiškumą.

– Užuot griovęs namo sienas, verčiau spruktumėt iš čia, kol galite. Imkit mano mašiną. Iki aušros galite nuvažiuoti...

Ji staiga nutilo, nes išgirdo duslų variklio gausmą; jis artėjo, darėsi garsesnis. Ji nusisuko nuo Koburno ir spriegė svetainės link.

Gal nuovargis ir buvo sulėtinęs Koburno instinktus, bet motorinės valties garsas akimirksniu juos pažadino. Nespėjo Honorata perlėkti nė pusės kambario, o jis jau buvo čia pat. Viena ranka kaip replėmis apglėbė jos liemenį ir prisitraukė, o antrąja stipriai užgniaužė jai burną.

– Daugiau jokių kvailysčių, Honorata, – sušnibždėjo į ausį. – Eik laukan, kol jie dar nepasiekė prieangio. Kalbėk garsiai – taip, kad ir aš girdėčiau. Jei pajusiu, kad mėgini pasiųsti jiems ženklą, nedvejosiu nė akimirkos. Nepamiršk, kad aš jiems – grobis, tad neturiu ko prarasti. Prieš pasijusdama kieta pagalvok apie mane, palinkusį prie tavo dukters lovos.

Valties variklis jau dirbo tuščia eiga. Ji matė pro medžius žybsint šviesas, girdėjo vyriškus balsus.

– Ar supratai? – pakartojo ir lengvai papurtė.

Ji linktelėjo.

Jis palengva atleido gniaužtus, atitraukė nuo burnos ranką. Ji atsisuko į jį ir suvebleno:

– Maldauju, neskriauskit jos.

– Viskas tavo rankose.

Jis apsuko ją ir pistoleto vamzdžiu bakstelėjo į nugarą.

– Eik.

Jos kojos virpėjo. Įsikibo į durų bumbulą, keletą kartų giliai atsikvėpė, tada atidarė duris ir žengė į priemenę.

Prožektoriais tikrindami jos valdas, šviesos pluoštais košdami krūmus, taku nuo prieplaukos artėjo du vyrai. Ant uniforminių marškinių buvo prisisegę ženklelius. Prie šlaunų pistoletų dėklai. Vienas sveikindamasis kilstelėjo ranką.

– Jūs ponia Džilet?

– Taip.

– Neišsigąskit, ponia. Mes šerifo pavaduotojai.

Prisiminusi Koburno nurodymus, ji nulipo iš prieangio ant žemės. Žinojo, kad jis stebi pro Emilės miegamojo langą. Jo grasinimas taip ir skambėjo ausyse, ir nuo jo traukė paširdžius.

Stengdamasi pridengti baimę smalsumu, paklausė:

– Kas nors atsitiko? Kuo galėčiau padėti?

Jie prisistatė, parodė dokumentus.

– Ieškome įtariamojo praėjusios nakties žmogžudystėmis Tambore.

– Girdėjau. Koks siaubas.

– Taip, ponia. Turime priežasčių manyti, kad įtariamasis tebesislepia šiose apylinkėse.

– Ak.

Pavaduotojas raminamai sumosavo rankomis.

– Jis gali būti toli nuo čia, bet mes apklausiame visus, gyvenančius palei šią prataką, tikėdamiesi, kad jie suteiks naudingų žinių.

Pareigūnas išbėrė bruožus ir žymes vyro, tūnančio jos name. Honorata taip ir matė mintyse, kaip Koburnas su pistoletu rankoje gunkso virš Emilės.

Todėl kai antrasis pavaduotojas paklausė, ar ji nemačiusi žmogaus, atitinkančio tokį apibūdinimą, ji nedelsdama atsakė nemačiusi.

– Gal kas nors šiandien praplaukė pro šalį nedidele valtimi?

Ji papurtė galvą.

– Bet aš ne itin kreipiau dėmesį. Mudvi su dukterimi gulėjome, nes pasigavome skrandžio užkratą.

– Nesmagu girdėti.

Honorata galvos linktelėjimu padėkojo už užuojautą.

– Ar jūs čia viena, ponia?

– Su dukrele.

– Ką gi, ponia Džilet, būkite budri ir jei pastebėsite ką nors neįprasta, nedelsdama skambinkite pagalbos telefonu.

– Būtinai.

– Ir verčiau užsirakinkite visas duris ir gerai užsidarykite langus.

– Visada taip darau.

Vienas pavaduotojų jau kėlė pirštus prie skrybėlės. Antrasis žengė žingsnį atgal.

Jie jau ketina eiti! Ką ji gali padaryti? Juk turi ką nors daryti! Ranka parodyti ženklą?

Aš jiems – grobis, todėl neturiu ko prarasti.

– Ilgiau jūsų netrukdysime. Gero vakaro.

Jie apsisuko ir ėmė tolti.

Ji negali leisti jiems nueiti! *Dėl Dievo meilės, daryk ką nors, Honorata!*

Bet ką ji gali, nekeldama pavojaus Emilei?

Viskas tavo rankose.

Taip, viskas jos rankose. Jos rankose – išgelbėti dukrai gyvybę. Bet kaip? *Kaip?*

Staiga vienas pavaduotojas atsisuko.

– Ponia Džilet!

Jai užgniaužė kvapą.

– Pažinojau jūsų vyrą, – pasakė. – Jis buvo puikus pareigūnas.

Jos širdis nusirito į kulnus, kartu išblėso ir viltis kaip nors jiems pranešti apie jai gresiantį pavojų.

– Ačiū, – sumurmėjo ji.

Tada jis dar kartą palietė skrybėlės atbrailą, apsisuko ir nuėjo žemyn į prieplauką.

Ji irgi apsigręžė, užlipo laiptais ir grįžo į namą. Koburnas stovėjo svetainės ir koridoriaus arkoje, tarp jos ir Emilės.

– Įjunk prieangyje šviesą. Stovėk, kad jie galėtų tave matyti, ir pamojuok.

Ji padarė kaip liepiama, nors abejojo, kad pareigūnai žiūrėtų į ją, o jei ir atsisuko, vargu ar būtų galėję matyti skruostais riedančias ašaras.

Šerifo pavaduotojai sulipo į valtį, paleido variklį, lėtai apsisuko atakoje ir po kelių sekundžių dingo iš akių. Variklio gaudesys tilo nutilo.

Honorata uždarė duris. Atsirėmė į jas, prispaudė kaktą prie glotnios medienos. Jautė, kaip Koburnas priėjo arčiau.

– Gera mergaitė. Emilė saugi ir sveika, miega kaip kūdikis.

Jo patenkintas tonas buvo paskutinis lašas. Visą dieną kaupęsi krūtinėje jausmai ėmė veržtis per kraštus. Nė nepagalvojusi, nepasvarsčiusi, kokios gali būti pasekmės, atsisuko ir įsmeigė į jį akis.

– Man jau bloga nuo jūsų ir jūsų grasinimų. Nesuprantu, kodėl atėjot čia ir ko ieškot, bet ilgiau su tuo nesitaikstysiu. Jei vis tiek ketinat mane užmušti, verčiau užmuškit dabar. Jei ne... – Ji pagraibė už nugaros, pasuko bumbulą ir atplėšė duris. – Jei ne – užsičiaupkit ir nešdinkitės iš mano namų!

Jis ištiesė ranką uždaryti durų. Pasinaudojusi proga, Honorata išplėšė pistoletą jam iš už juostos. Bet pistoletas pasirodė netikėtai sunkus, ir ji susvirduliavo. Jis stipriai kirto jai per riešą. Ji suriko iš skausmo, pistoletas iškrito ir nuslydo poliruotomis grindimis.

Abu šoko prie jo. Honorata krito ant grindų, bet jis spėjo paspirti pistoletą. Ji ėmė ropoti į tą pusę. Viskas, ko jai reikėjo – sučiupti jį nors mirksniui, kad spėtų paspausti gaiduką. Pavaduotojai išgirstų šūvį.

Skausmingai belsdama alkūnėmis ir keliais į medines grindis, ji pilvu šliaužė prie pistoleto. Palietė vėsų metalą, bet užuot sugriebę, pirštai pastūmė jį dar pora centimetrų toliau.

Apžergęs jos nugarą, Koburnas ropštėsi per ją ir tiesė ranką, mėgindamas pirmas nutverti ginklą.

Įtempusi kiekvieną raumenėlį, ji išsitiesė priekin. Ranka sugniaužė pistoleto vamzdį.

Bet nespėjus pritraukti rankos, kad galėtų geriau suimti ginklą, jo pirštai tarsi plieniniai primygo prie grindų jos riešą.

– Paleisk.

– Eik velniop.

Bandydama numesti jį, ji kaip įmanydama rangėsi po jo svoriu. Bet jis tik dar stipriau užgulė, spaudė iš jos paskutinį kvapą.

– Paleisk pistoletą.

Užuot paleidusi, ji stipriai trūktelėjo ir išlaisvino ranką iš jo gniaužto. Pakišo pistoletą po savim ir prispaudė prie krūtinės. Jis sodriai nusikeikė.

Tada juodu susiėmė.

Honorata kaip įmanydama laikėsi prisiplojusi prie grindų, o jis grūdo rankas po ja ir mėgino išplėšti jai iš rankos ginklą. Dėl jo vyko žūtbūtinė kova, bet Koburnas buvo ištvermingesnis. Kai sugriebė rankeną ir ėmė plėšti pistoletą iš jos silpstančių pirštų, ji jau žiopčiojo.

Jis ištraukė ginklą iš po jos. Pralaimėjusi Honorata suvaitojo, suglebo ir pravirko.

Jis atvertė ją ant nugaros. Tebeklūpėjo ant kelių, vis dar ją apžergęs. Rankas, vieną su atgautuoju pistoletu, buvo įrėmęs į klubus. Sunkiai alsavo, o veidas buvo perkreiptas įniršio.

Štai ir atėjo, pagalvojo ji. *Akimirka, kai mirsiu.*

Jos nuostabai, jis numetė pistoletą į šoną, tada padėjo abi rankas jai ant pečių ir visu svoriu palinko ant jos.

– Kodėl, po velnių, tu... Jis galėjo iššauti ir palikti tavo krūtinėje didžiulę skylę. Kvaila, kvaila taip elgtis, ponia. Negi nežinai, ką... – Neberasdamas žodžių, jis stipriai papurtė ją už pečių. – Kodėl taip darai?

Priežastis atrodė tokia aiški: ji kovėsi dėl savo gyvybės. Kodėl jis klausia tokių kvailysčių?

Trūkčiojamai alsuodama ji pasakė:

– Aiškiai pasakykit – ir prašau sakyti tiesą: ar ketinat mus nužudyti?

– Ne. – Jo akys įsmigo į jos, ir jau šiurkštesniu balsu jis pakartojo: – Ne.

Ji be galo troško juo tikėti ir veikiausiai todėl beveik patikėjo.

– Tai kodėl turėčiau kreipti dėmesį į jūsų grasinimus? Ir į viską, ką sakote?

– Nes tau asmeniškai tai turėtų rūpėti.

– Man? Aš net nežinau, ko jūs ieškote! Kad ir kas tai būtų, tas daiktas...

– Tas *daiktas* pražudė tavo vyrą.

11 skyrius

Kol Tomas grįžo namo, vakarienės laikas jau seniai buvo praėjęs. Dženisę rado Lanio kambaryje prausiančią sūnų drėgna kempine – taip jie darydavo kiekvieną vakarą, tada perrengdavo pižama. Rytą perrengdavo treningais. Žinoma, nebuvo jokio skirtumo, kuo jis vilki, bet tas perrenginėjimas teikė juos gelbstinčią iliuziją, kad viskas normalu.

Tomas pastatė ant grindų portfelį ir ėmė raitotis rankoves.

– Brangioji, kodėl nepalaukei manęs?

– Nežinojau, kada grįši, norėjau paguldyti nakčiai, kad galėčiau ištiesti kojas.

– Atsiprašau. Norėjau šį tą sutvarkyti Tambore, nes rytoj bus beprotnamis. Po švenčių visada taip. O šįkart, kai tokie įvykiai, bus dvigubas pragaras.

Jis pasilenkė prie lovos ir alkūne pastūmė ją į šalį.

– Sėskis. Aš baigsiu. – Prieš pamerkdamas kempinę į dubenį su šiltu vandeniu, Tomas pasilenkė prie sūnaus ir pabučiavo jį į kaktą. – Sveikas, Lani.

Lanio akys nekrustelėjo. Nesulaukus atsako, Tomą užplūdo pažįstamas nusivylimas. Panardino kempinę į vandenį ir nuspaudęs ėmė trinti Laniui ranką.

– O kaip su tuo? – paklausė Dženisė.

– Su kuo?

– Su Tamboro nusikaltėliu?

Kai pakėlė išplauti pažastį, Lanio ranka atrodė be galo sunki.

– Įtariamasis vis dar laisvėje. Manau, būtų kvailys, jei vis dar sukiotųsi kur nors čia. Manau, jį pavėžino koks nors vilkiką vairuojantis bičiulis, ir jis nusidangino kuo toliau nuo pietinės Luizianos.

– Ar yra toks asmuo – vilkiką vairuojantis bičiulis?

Ji įsirangė į atlošiamą fotelį ir pasibruko kojas po savim. Didžiulis fotelis atstodavo ir lovą, kai katram tekdavo budėti prie naktį nerimstančio Lanio.

– Kol kas tokio dar nenustatėme, bet tikriname bendroves, kurios turi reikalų su karališkaisiais gabentojais. Fredas Hokinsas mano, kad tai laiko švaistymas. Jo nuomone, Koburnas tebėra čia. – Tomas nusišypsojo Dženisei. – Jis jaučia jį kaip pasišiaušusius gyvaplaukius ant savo sprando.

– Gerasis Dieve, – pašaipiai pritarė Dženisė. – Kas toliau? Spėti iš vištos vidurių? Tikiuosi, ieškodamas žudiko maniako jis nesivadovauja šeštuoju pojūčiu.

– Iki to dar reikia priaugti.

– Ar Fredas Hokinsas tinkamas tokiam darbui?

Tomas ėmė prausti Laniui kojas ir pėdas.

– Jis, be abejo, užsidegęs. Ponia Marset asmeniškai paskambino policijos viršininkui ir jį paspaudė, o šis paspaudė pavaldinius. Marseto bažnyčia šiąnakt visą naktį melsis prie žvakių. Spaudimas eina iš Dievo ir valdžios, taigi Fredas jį jaučia.

– Visai neseniai jis atrodė gana pasitikintis savim.

Ji parodė į televizorių ant spintelės priešais lovą, kuris visą laiką būdavo įjungtas tikintis, kad kas nors ims ir atkreips Lanio dėmesį. Ir dabar rodė vaizdus, tik garsas buvo pritildytas.

– Per tiesiogines vakaro žinias Fredas atsakinėjo į reporterių klausimus, – paaiškino Dženisė. – Atrodė tikrų tikriausias, kad bato atspaudas ir kraujo purslai, kuriuos radai šią popietę, yra kažin kas.

Tomui buvo malonu, kad jai, rodos, padarė deramą įspūdį jo įnašas, kurį jis buvo mažumėlį perdėjęs.

Sulaukęs tokio dėmesio, ėmė plačiau pasakoti.

– Ar sakiau apie ponią Arlitą Tibodo?

Jo istorija apie spalvingą bedantę moterį Dženisę net prajuokino. Jis net atpažino bruožus moters, kurią įsimylėjo ir kuriai pasipiršo.

Jis prisiminė tą dieną kaip vieną laimingiausių savo gyvenime, net konkuruojančią su vestuvių diena. Kai užmovė jai ant piršto žiedą su dideliu deimantu, jie mylėjosi ant įdubusios lovos ankštame ir tvankiame jo bute. Aistringai, pasruvę prakaitu, su jėga. O paskui atšventė sužadėtuves – išgėrė perpus butelį alaus.

Jis troško, kad galėtų atsukti laikrodį į tą popietę ir dar kartą pamatyti aną Dženisę – liepsnojančiais skruostais, saldžiomis besišypsančiomis lūpomis, švytinčiomis iš pasitenkinimo ir laimės akimis.

Bet jeigu jis atsuktų laikrodį iki tos dienos, jie neturėtų Lanio.

Kita mintis, žybtelėjusi sąmonėje, buvo išdavikiška, ir jis iškart jos susigėdo.

Numetė kempinę į plastikinį dubenį ir pažvelgė į Dženisę. Sprendžiant iš jos išraiškos, jos mintys irgi plaukė tokia pat ar panašia vaga ir ji jautėsi tokia pat kalta.

Tarsi norėdama pabėgti nuo savo minčių, ji pakilo iš fotelio.

– Kol baigsi čia, paruošiu vakarienę. Kiaušinienė bus gerai?

Ir nelaukdama atsakymo išskubėjo tarsi velnio vejama.

Po dešimties minučių jie sėdėjo katras prie savo kiaušinienės ir valgė beveik tylėdami, tik kartkartėmis persimesdami trumpais sakinėliais – priverstinis pokalbis. Tomas prisiminė laikus, kai jie negalėdavo atsikalbėti, pertraukdami vienas kitą pasakodavo dienos įvykius.

Baigęs valgyti jis nunešė savo lėkštę į kriauklę ir paleido vandenį, tada mintyse pasidrąsino ir atsisuko į žmoną.

– Dženise, pasikalbėkime.

Ji padėjo šakutę ant lėkštės krašto ir nuleido rankas į sterblę.

– Apie ką?

– Apie Lanį.

– Konkrečiau?

– Gal jau atėjo laikas permąstyti mūsų nuostatas dėl jo slaugos.

Taigi pagaliau ryžosi. Jo netrenkė žaibas, žmona irgi nesprogo pykčiu. Tik dėbsojo į jį užsisklendusi taip sandariai, tarsi nuo audros langinėmis.

Jis neatlyžo.

– Manau, turėtume iš naujo apsvarstyti galimybę – tiktai galimybę – atiduoti jį į slaugos namus.

Ji nusuko akis ir prikando lūpą. Kad duotų jai laiko, jis nurinko nuo stalo lėkštes, įrankius ir nunešė į kriauklę.

Galiausiai ji pertraukė įtemptą tylą.

– Tomai, mes davėme pažadą jam ir vienas kitam.

– Davėme, – niūriai pratarė jis. – Bet kai prisiekėme patys visada jį globoti, manau, turėjome šiokią tokią viltį, kad jis nors kiek vystysis, įgis bent kokių gebėjimų. Tiesa?

Ji nei paneigė, nei pripažino turėjusi tokią trapią viltį.

– Nemanau, kad taip kada nors atsitiktų.

Jie abu tai žinojo, bet niekada garsiai neištardavo. Tomo balsas iš susijaudinimo trūkinėjo.

– Tai dar viena priežastis, kodėl jam reikia geriausios priežiūros, – suspaudusi lūpas iškošė Dženisė.

– Ir čia tiesa. Nesu tikras, kad mes tokią suteikiame. – Ji pašoko karščiuodamasi, bet jis neleido jai prasižioti. – Tai ne kritika. Tavo kantrybė ir ištvermė mane stulbina. Tikrai. Bet jo priežiūra tave žudo.

– Perdedi.

– Tikrai? Ji tave niokoja – niokoja kūną ir sielą. Kasdien matau.

– Tu gali pažvelgti į mano sielą?

Jos sarkazmas buvo paveikesnis negu baisiausi priekaištai. Jis pasitrynė akis – dienos rūpesčiai, ir dar kokie, ėmė atsiliepti.

– Prašau: neapsunkink šio klausimo dar labiau. Man širdis plyšta vien užsiminus, kad jį reikėtų perkelti į prieglaudą. Ar supranti tai?

– Tai kodėl apie ją užsiminei?

– Nes katras nors turėjo iškelti šį klausimą. Dženise, mes nykstame kaip žmonės. Ir aš galvoju ne vien apie mudu. Galvoju apie Lanį. Iš kur mes žinome, kad darome tai, kas jam geriausia?

– Mes jo tėvai.

– Taip, mylintys tėvai, bet neišmokyti, kaip jį prižiūrėti. Yra specialistų tokiems pacientams kaip Lanis.

Ji atsistojo ir ėmė blaškytis po virtuvę tarsi ieškodama, kaip pasprukti.

– Tai beprasmis pokalbis. Jei ir nutartume, kad taip geriau, negalime sau leisti privačių slaugos namų. O apie šiuolaikinius valstybinius beprotnamius – nė negalvok. Aš niekada jo neatiduosiu į tokią įstaigą.

Tas klausimas jam irgi nedavė ramybės, bet jis nesileido įveliamas į barnį. Stengėsi nenukrypti nuo esmės.

– Mūsų pareiga tiek prieš save, tiek prieš jį – nuvažiuoti į kai kurias geriausias vietas ir pažiūrėti, kaip jos atrodo. – Kiek padvejojęs paklausė: – Ar sutiktum tai padaryti, jei finansai nebūtų problema?

– Bet jie yra.

– O jei nebūtų? – neatlyžo jis.

– Ketini laimėti loterijoje?

Jis vėl pajuto geliantį jos sarkazmą, bet nuleido negirdom. Šį vakarą ir taip daug pasakė. Davė peno pamąstyti. Žinojo, kad iškeldamas šį klausimą savaime taps blogiuku, bet katras nors turėjo imtis šio vaidmens, o Dženisė neketino žengti to žingsnio.

Ji buvo klasės pirmūnė, su pagyrimu baigė Vanderbilto universitetą, darė karjerą investicinėje bendrovėje. Ir tada likimas žiauriai sugriovė ne tik jos karjerą, bet ir visą gyvenimą.

Dženisė viską paaukojo dėl Lanio, todėl prisipažinti pralaimėjus jai buvo nepakeliama. Jos nuomone, atiduoti Lanį į slaugos namus būtų visiškas pasidavimas, lygiai toks, kaip

prisipažinti – dar kartą, – kad jai niekada nebus leista baigti ką pradėjus.

Jis atsiduso.

– Verčiau eisiu gulti ir pamiegosiu, kol galiu. Nenustebčiau, jei paskambintų vidury nakties.

– Kokiu reikalu?

– Agentai, kuriuos palikau Tambore, žino, kad turi man skambinti, jei bus padarytas bent menkiausias judesys. – Prie durų stabtelėjo. – Ir tu atrodai nusivariusi nuo kojų. Eini?

– Dar ne. Esu pavargusi, bet miego nenoriu. Manau, dar kiek pasėdėsiu.

– Vėl žaisi žodžių žaidimą mobiliuoju su tuo draugu iš Japonijos?

– Iš Singapūro.

Jis nusišypsojo. Tokie žaidimai buvo vienas jos atsipalaidavimo būdų, tapęs kone apsėdimu.

– Tikiuosi, laimėsi.

– Pirmauju keturiasdešimt trim taškais, bet gavau *j*, o tai sunkoka.

– Rasi tinkamą žodį, – su įsitikinimu pasakė jis. – Tik neužsižaisk per ilgai.

Po dviejų valandų Tomas tebegulėjo lovoje vienas. Atsikėlė ir basas nušlepsėjo koridoriumi. Patikrino Lanį, tada poilsio kambaryje rado Dženisę, atidžiai spoksančią į mobiliojo telefono ekraną, – ji visa buvo panirusi į žaidimą, kuris jai aiškiai buvo daug malonesnis negu miegoti su juo.

Ji nė nepajuto esanti stebima, jis apsisuko ir nusliūkino į jų miegamąjį.

12 skyrius

Koburnas pamažu atitraukė rankas nuo Honoratos pečių. Nulipo nuo jos, paėmė pistoletą ir vėl užsikišo už juosmens. Ji ir toliau gulėjo ir spoksojo į jį.

– Buvo velnioniškai kvaila taip elgtis, – pasakė jis. – Jei netyčia būtum paspaudus gaiduką, vienas iš mūsų jau galėjo tysoti negyvas, ir jeigu būtum tysojusi tu, būčiau turėjęs vargo su tavo mergaite.

Žiauru buvo tai sakyti, todėl jis ir pasakė. Jos duktė buvo mygtukas, kurį jis paspausdavo, kai ko nors norėdavo, o dabar troško, kad Honorata liautųsi sproginusi akis kaip išmestas į krantą ešerys.

Žinojo, kad ji girdi, nes sumirksėjo. Bet ir toliau gulėjo pastirusi, ir akimirką jį apėmė panika: o gal per tą kovą ji rimtai sužeista?

Ir pats nusistebėjo, kodėl jam tai rūpi.

– Ar tu sveika?

Ji linktelėjo.

Atlėgus baimei, jis nusigręžė ir apžvelgė šiukšlyną, kurį padarė iš jos namų. Kai šįryt čia atsirado, viskas buvo savo vietose. Nenauja, bet švaru, tvarkinga. Jauku. Kvepėjo šviežiais keksiukais.

Dabar namai suversti, o jis vis tiek tuščiomis rankomis.

Aklavietė.

Toks visas Li Koburno gyvenimas, jis apleis šį pasaulį palikęs vienintelį pėdsaką – septynias žiaurias žmogžudystes.

Septynias aukas, kurioms nebuvo palikta jokios galimybės, kurios mirė nė nesuvokusios, kas jas ištiko.

Jis pusbalsiu nusikeikė ir pasitrynė smilkinius. Buvo pavargęs. Ne, daugiau negu pavargęs. Nusikamavęs. Nusikamavęs nuo nesibaigiančio prakeiktų vilkikų krovimo ir iškrovimo. Nusikamavęs nuo nykaus kambario buto, kuriame gyveno paskutinius trylika mėnesių, nusikamavęs nuo gyvenimo, o ypač – nuo savo gyvenimo. Kaip sakė Džileto našlei, jeigu jis mirs, o taip veikiausiai greitai ir atsitiks, bus miręs, ir niekas nebeturės reikšmės.

Bet velnias terauna, jeigu tai neturi reikšmės dabar. Atitraukęs rankas nuo smilkinių suvokė, kad dar nepasirengęs leisti velniui jį rauti.

– Kelkis.

Honorata sukrutėjo, pasivertė ant šono ir atsisėdo. Jis ištiesė ranką. Ji pažiūrėjo į jo ranką, paskui suėmė ir leidosi pakeliama.

– Ką turėjot galvoj?

Jos balsas buvo leisgyvis ir drebantis, bet jis žinojo, apie ką ji kalba. Užuot atsakęs į klausimą, nusivarė ją į koridorių, tada į jos miegamąjį ir tik ten paleido ranką. Priėjęs prie lovos, atvertė antklodę, anksčiau tokią švarią, be dėmelės, o jam pasidarbavus virtusią purvinu skuduru.

– Aš ketinu gultis, vadinasi, ir tu gulsiesi.

Ji stovėjo kaip stovėjusi ir žiūrėjo į jį tarsi nesuprasdama kalbos.

– Gulkis, – pakartojo jis.

Ji priėjo prie lovos, bet stovėjo kitoje pusėje ir dėbsojo į jį, tarsi jis būtų koks egzotiškas jai niekada nematytas žvėris. Ji elgiasi klaidingai. Ištisą dieną stebėjo, kaip ji reaguoja į jo žodžius ir veiksmus, todėl turėjo perprasti, kokios jos silpnybės ir baimės, kad galėtų reikiamą akimirką spustelėti ir ją valdyti. Matė ją persigandusią, maldaujančią, puolusią į neviltį, net įsiutusią. Bet čia buvo nauja išraiška, ir jis nežinojo, ką ji reiškia. Gal ji susitrenkė galvą į grindis, kai grūmėsi dėl pistoleto?

– Ką jūs sakėte apie Edį... – Ji nutilo atsikvėpti. – Ką turėjot galvoj?

– Ką aš sakiau? Neatsimenu.

– Sakėt, kad tas daiktas, kurio ieškote, jį pražudė.

– Aš taip nesakiau.

– Kaip tik tai sakėte.

– Tikriausiai blogai išgirdai.

– Išgirdau kuo aiškiausiai!

Ką gi, gerai. Ji vėl elgiasi kaip dieną, ne taip, tarsi koks zombis būtų įlindęs į jos kūną. Į jos stangrų ir dailų kūną, kurį buvo išties gera jausti.

– Edžio mirtis buvo nelaimingas atsitikimas, – pareiškė ji.

– Jeigu taip sakai...

Jis nusisuko ir ėmė knistis po drabužių kaugę, kurią buvo suvertęs apieškodamas komodos stalčius.

Jis pajuto ją prisiartinus vos akimirką prieš sugriebiamas už rankos ir atsukamas. Nesipriešino. Ji nesiliaus, kol nesulauks paaiškinimo. Nebent užkimštų jai burną, o jis tikrai to nenori, nebent būtų priverstas.

– Ko čia ieškote?

– Nežinau.

– Pasakykit.

– Nežinau.

– Pasakykit, velniai jus griebtų!

– *Nežinau!*

Jis ištraukė ranką ir pasilenkė paimti kojinių. Plonų juodų kojinių. Kai vėl atsisuko, ji įsisiurbė jam į akis.

– Tikrai nežinote? – perklausė ji.

– Ko tame žodyje „nežinau“ nesupranti?

Jis paėmė jos ranką ir ėmė vynioti kojinę aplink riešą. Ji nesipriešino. Net atrodė, kad nelabai suvokia, ką jis daro.

– Jeigu žinote ką nors apie Edį arba apie tai, kaip jis mirė, pasakykite. Maldauju... – sušnibždėjo ji. – Be abejo, suprantate, kodėl noriu žinoti.

– Tikrai nesuprantu. Jis vis tiek bus negyvas. Tai koks skirtumas?

– Didžiulis. Jeigu jo mirtis nebuvo nelaimingas atsitikimas, kaip užsiminėte, noriu žinoti, kodėl jis mirė ir kas dėl to kaltas. – Ji uždėjo savo ranką ant jo. Jis liovėsi vyniojęs kojinę jai aplink riešą. – Maldauju.

Jos akys buvo žalios – atspalviai be paliovos keitėsi. Jis pirmiausia jas pastebėjo – dar tada kieme, kai įbedė jai į pilvą pistoleto vamzdį. Tada jos akys išsiplėtė iš baimės. Žaižaravo pykčiu. Dabar jos blizgėjo kupinos ašarų. Ir vis tiek mainėsi atspalviais.

Jis pažvelgė į jų susilietusias rankas. Ji atitraukė savąją, bet nesiliovė žiūrėjusi jam į akis.

– Jūs nemanote, kad Edžio avarija buvo nelaimingas atsitikimas?

Jis padvejojo, paskui papurtė galvą.

Honorata įtraukė oro pro lūpas, plačiau jų nepraverdama.

– Manote, kad kai kas sukėlė avariją ir padarė taip, kad atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas?

Jis nieko neatsakė. Ji apsilaižė lūpas.

– Edis buvo nužudytas dėl ko nors, ką turėjo?

– Tas, kas jį nužudė, irgi to norėjo, – linktelėjo jis.

– Ko nors vertinga?

– Žmonės, kurie to norėjo, taip manė, – paaiškino jis.

Jis stebėjo, kokie jausmai atsispindi jos veide mėginant suvokti, ką išgirdo. Ji vėl įsmeigė į jį akis.

– Ir jums tai vertinga?

Jis šiurkščiai linktelėjo.

– Pavyzdžiui, grynieji?

– Gali būti. Nors aš taip nemanau, veikiau užrakto kombinacija. Sąskaitos numeris Kaimanų salų banke. Kas nors panašiai.

Honorata apstulbusi papurtė galvą.

– Edis negalėjo nieko tokio turėti. Nebent saugojo kaip įkaltį.

– Arba...

Ta užuomina galiausiai pasiekė jos sąmonę, ir ji ryžtingai ją atmetė.

– Edis nebuvo susijęs su nusikalstamu pasauliu. Tikrai nėra taip, kaip čia spėjate.

– Ne, žinoma, ne. – Jis užgniaužė juoką.

– Edis buvo iki panagių sąžiningas.

– Galbūt. O gal ir ne. Bet jis perėjo kelią blogam žmogui.

– Kam?

– Buhalteriui.

– Kam?

– Ar Edis pažinojo Samą Marsetą?

– Taip, be abejo.

– Kodėl „be abejo"?

– Prieš mums susituokiant Edis prisidurdavo dirbdamas apsaugininku pas poną Marsetą.

– Sandėlyje?

– Visoje teritorijoje.

– Ar ilgai?

– Keletą mėnesių. Kelis kartus buvo įsilaužta, šiek tiek nusiaubta, todėl ponas Marsetas pasamdė Edį patruliuoti naktimis. Įsilaužimai liovėsi. Ponui Marsetui patiko būti ramiam, kad sargyba gera. Bet Edis atsisakė pereiti pas jį nuolat dirbti. – Ji vos šyptelėjo. – Jis norėjo būti policininkas.

– Ar gerai jį pažinojai?

– Samą Marsetą? Tik šiek tiek. Jis buvo mūsų bažnyčios seniūnas. Vienu metu kartu dirbome Istorijos paveldo draugijoje.

– Bažnyčios seniūnas, istorijos saugotojų draugija, mano subinė, – sušnarpštė Koburnas. – Jis buvo godus nesąžiningas šunsnukis.

– Ir vertas nušauti į pakaušį?

Jis trūktelėjo petį.

– Greitai ir be skausmo.

Tas sausas teiginys ir abejingas tonas, atrodo, ją prablaivė. Pamėgino atsitraukti ir tik tada suvokė, kad jos riešas supančiotas.

Honorata įsikirto nagais į kojinę, net galva ėmė zvimbti.

– Nuvyniokit ją nuo rankos. Nuvyniokit!

Jis skubiai čiupo mėginančią išsipainioti iš kojinės ranką ir ėmė vynioti ant riešo antrą kojinę.

– Ne. Ne!

Laisvąja plaštaka ji ėmė daužyti jam per rankas, tada per veidą.

Jis mėgino išvengti jos makaluojančios rankos. Galiausiai nusikeikęs parvertė ant lovos ir akimirksniu užgulė. Keliu prispaudė kairę ranką, o dešinę mikliai pririšo prie geležinio galvūgalio.

Tik baimė pažadinti Emilę sulaikė ją nuo garsesnio klyksmo.

– Paleiskit!

Jis nepaleido. Atlenkė kairę ranką, apsuko kojinės galą aplink lenktą geležinį lovos galo strypą ir negailestingai užveržė mazgą. Ji kaip paklaikusi ėmė tampyti raiščius. Apimta panikos ėmė dusti.

– Prašau. Man klaustrofobija.

– Nepasiusi.

Koburnas nulipo nuo lovos ir sunkiai kvėpuodamas nuo įtampos žvelgė į ją.

– Atriškit mane!

Koburnas ne tik neatrišo – jis išėjo iš kambario.

Ji stipriai prikando apatinę lūpą, kad nerėktų. Jis buvo palikęs kiekvienai rankai po kokius penkiolika centimetrų laisvės, todėl galėjo padėti jas ant pagalvės, bet anokia čia laisvė – ji pakliuvo į spąstus. Apimta panikos, vėl pabandė išsilaisvinti.

Buvo aišku, kad pastangos bergždžios ir veltui eikvoja jėgas. Prisivertė liautis tampiusi, mėgino alsuoti giliai, ra-

miai. Bet protas niekada jai nepadėdavo įveikti klaustrofobijos, nepadėjo ir dabar. Tik tiek pagelbėjo, kad pavyko apraminti širdies ritmą ir kvėpavimą iki gyvybei nepavojingo lygmens.

Ji girdėjo Koburną vaikštant po namą. Veikiausiai tikrina durų ir langų užraktus. Kokia ironija – ji vos suvaldė isterišką juoką.

Užgeso koridoriaus šviesos. Koburnas grįžo į miegamąjį.

Ji prisivertė gulėti nejudėdama ir kalbėti kuo ramiau.

– Aš išprotėsiu. Tikrai. Išprotėsiu. Aš to nepakeliu.

– Neturi pasirinkimo. Ir nieko negali kaltinti, tiktai save.

– Prašau atrišti mane ir pažadu...

– Ne. Reikia pamiegoti. Tu turi gulėti šalia.

– Aš gulėsiu.

Jis metė į ją skeptišką žvilgsnį.

– Prisiekiu.

– Mes buvome susitarę. Tu susitarimą sulaužei. Du kartus. Ir vos nenušovei vieno iš mudviejų.

– Gulėsiu čia ir nejudėsiu. Pažadu. Nieko nedarysiu. Gerai?

Po nesenų grumtynių jam vėl ėmė kraujuoti galvos žaizda. Smilkiniu nuvarvėjo plona kraujo srovelė. Jis brūkštelėjo per ją, tada pažiūrėjo į raudonus dryžius ant pirštų ir nusivalė į džinsų klešnes. Edžio džinsų.

– Ar girdėjot mane?

– Aš ne kurčias.

– Daugiau nemėginsiu pabėgti. Prisiekiu. Tik atriškit rankas.

– Deja, deja. Iššvaistei visą mano pasitikėjimą tavim, ir nebeturiu jokios priežasties pradėti iš pradžių. Dabar gulėk ramiai ir tylėk, arba įgrūsiu tau ką nors į burną, va tada pajusi, kas yra tikra klaustrofobija.

Jis padėjo pistoletą ant naktinio stalelio ir užgesino šviesą.

– Turime laikyti lempą įjungtą, – pritildžiusi balsą pasakė ji. Mintis apie kamšalą burnoje kėlė siaubą. – Emilė bijo tamsos. Jeigu ji atsibus ir lempa bus išjungta, išsigąs ir ims verkti. Atbėgs manęs ieškoti. Nenoriu, kad pamatytų mane šitokią.

Jis padvejojo, tada nusisuko. Ji nusekė akimis tamsų jo pavidalą, einantį į koridorių ir uždegantį šviesą palubėje. Jo grįžtančio į miegamąjį siluetas buvo didelis ir grėsmingas.

Dar grėsmingesnis jis atrodė, kai atsigulė ant nugaros visai arti. Po Edžio mirties su niekuo nėra gulėjusi vienoje lovoje. Išskyrus Emilę. Jos aštuoniolika kilogramų neįspaudžia čiužinio. Kai ji įlipa, lova nesubanguoja, juo labiau neatsiranda tokios įdubos kaip dabar, Honorata turi stipriai laikytis savo krašto, kad nenusiristų prie jo.

Visi judesiai ir garsai, kai jis rangėsi lovoje šalia jos, buvo pažįstami, bet atrodė keisti. Tas vyras, gulintis šalia jos, – ne Edis. Kvėpuoja kitaip. Pats jo buvimas kitoks.

Bet dėl to, kad jis neprisiliečia, viskas atrodo dar intymiau.

Patogiai įsitaisęs, jis nebekrutėjo. Pažvelgusi akies krašteliu pamatė, kad užsimerkęs. Pirštai laisvai sunerti ir sudėti ant pilvo.

Ji gulėjo tiesi, rami ir sustingusi kaip lenta ir mėgino įsikalbėti, kad neužplūstų tikros panikos banga. Ji surišta ir negali išsilaisvinti, tas tiesa. Bet, atkakliai kartojo sau, jai negresia mirtinas pavojus. Skaičiavo širdies dūžius, kad galėtų juos valdyti. Kiekvieną kartą giliai ir lėtai įkvėpdavo.

Bet visi šie pratimai menkai ką padėjo, kaip nepadeda ir logiškas mąstymas.

Nerimas vis augo ir ji vėl ėmė tampyti raiščius, plėšti juos iš visų jėgų.

– Taip tik dar labiau juos užverži, – pasakė jis.

Ji pratrūko rauda ir blaškėsi raiščiuose, kol lovos galvūgalis ėmė ritmingai daužytis į sieną.

– Liaukis!

– Negaliu. Sakiau, negaliu to pakelti, ir iš tikrųjų negaliu.

Ji ėmė taip nirtulingai tampyti kojines, kad atšokdama skaudžiai trankėsi krumpliais į geležinius lovos virbus. Nuo skausmo panika tik sustiprėjo, ir galiausiai ji ėmė blaškytis kaip išprotėjusi. Kojos makalavo ore, tarsi kas ją smaugtų ir

ji dustų. Kulnai smarkiai trankė čiužinį. Galva ant pagalvės daužėsi iš šono į šoną.

– Ša, ša. Nusiramink. Viskas gerai. Ša.

Nuovoka grįžo pamažu. Virš jos buvo palinkęs Koburnas. Laikė jos rankas savosiose, nykščius tvirtai įspraudęs jai į delnus. Balsas – raminantis šnibždesys.

– Ša. – Jo nykščiai mažais ratukais ėmė masažuoti jai delnus. – Kvėpuok giliai. Viskas bus gerai.

Bet ji nekvėpavo giliai. Vieną kartą trūkčiojamai iškvėpusi, išvis liovėsi kvėpuoti. Ir kai jis atlošė galvą, kad pažiūrėtų jai į veidą, – irgi liovėsi kvėpavęs.

Jo veidas buvo arti jos, taip arti, kad galėjo matyti jo akis, žiūrinčias jai į burną, tada į krūtinę, ir ji skausmingai pajuto savo krūtis. Net prieblanda negalėjo nuslopinti begalinio mėlio jo akių, vėl įsmigusių į ją.

Kad ji nesiblaškytų, buvo užmetęs koją jai ant šlaunų. Jo šakumas spaudėsi jai į klubą. Jo vyriškumas – sustandėjęs. Ir Honorata žinojo: jos visiška ramybė nepaneigiamai rodė, kad ji tai pajuto.

Atrodė, kad jie visą amžinybę guli šitaip sustingę, bet veikiausiai praėjo tik kelios sekundės. Tada jis išraiškingai nusikeikė, paleido jos rankas ir nusirito. Kaip ir pirma, gulėjo ant nugaros, arti, bet nesiliesdamas. Tik dabar akis buvo užsidengęs alkūne.

– Neiškrėsk dar vieno panašaus triuko.

Tai nebuvo triukas, bet ji nesiginčijo. Jis nepatikslino, kokia bus bausmė, jeigu ji vėl pakvaiš. Bet niūrus balsas sakė, kad daugiau jo kantrybės nebandytų.

13 skyrius

Likus valandai iki prašvintant buvo rasta valtis, priklausanti Arlitai Tibodo. Ji buvo nuvilkta į kiparisų giraitę ir paslėpta.

Du šerifo pavaduotojai yrėsi savo maršrutu per klampynę, ir vienas užkabino ją galingu prožektoriumi. Abu su porininku mobiliaisiais iškart išplatino žinią, o po pusvalandžio ten susirinko per dvidešimt nusikamavusių, bet pagyvėjusių pareigūnų.

Kai gavo žinią, Fredas Hokinsas buvo policijos nuovadoje Tamboro centre, jis greitai sraigtasparniu, kurį paskolino Naujojo Orleano policijos skyrius, nuskrido gana arti radinio vietos. Vos sraigtasparnis nusileido, su nedidele motorine valtimi jį pasitiko bendradarbis ir plaukiant nušvietė padėtį. Kai atplaukė, Doralas jau buvo ten.

– Ji pribėgo vandens, – nevilkindamas paaiškino Doralas. Jis nukreipė savo žibintuvėlį į pusiau panirusią valtį. – Bent jau turime naują atspirties tašką.

– Mes nežinome, ar čia ją tikrai paslėpė Koburnas.

– Arba jis, arba neįtikėtinas sutapimas. – Doralas nukreipė šviesos spindulį į kraujo dėmes ant irklo. – Ir jis kur nors dar kraujuoja. Velnias...

Jis nebaigė, tik pervedė šviesos spinduliu artimiausius plotus. Vien monotoniškas pilkas negyvenamas tyrlaukis, vienas plotelis visiškai nesiskiria nuo kito, tik tiek, kad kai kur apgaulingai ramiai tūno mirtinai pavojingi gyviai.

– Aha, – sekdamas brolio spinduliu atsiduso Fredas. – Bet, kaip sakei, tai jau vis šis tas.

– Verčiau kviesk čionai paspirtį.

– Taip ir padarysiu.

Fredas paskambino kur reikia. Per kitą pusvalandį atvyko dar daugiau pareigūnų, jiems buvo paaiškinta padėtis ir visi paskirstyti šukuoti naujos teritorijos. Buvo iškviesti FTB agentai iš Tomo Vanaleno įstaigos.

– Duokit žinią Tomui, – paliepė jiems Fredas. – Jis turi apie tai žinoti. Man gali prireikti prašyti federalų pastiprinimo. Jie turi geresnių žaisliukų negu mes.

Doralas prisidegė cigaretę ir timptelėjo Fredą į šoną.

– O kaip Stenas? Gal man jam paskambinti, kad suburtų kai kuriuos vakarykščius savanorius naujam žygiui?

Fredas pažvelgė į rytus – pro tankią kiparisų giraitę horizonto nematė.

– Luktelėkim, kol prašvis. Nepamirškim, kad Stenas patyręs persekiotojas. Iš kai kurių kitų vyrukų daugiau bėdos negu naudos.

Doralas išpūtė dūmų kamuolį.

– Toks tokį moko, broli. Tu nenori priimti į šį paieškos būrį jokių savanorių, lygiai kaip nenori ir papildomų pajėgų. Arba federalų. Tu nenori, kad kas nors kitas, o ne tu užspeistų Li Koburną.

Fredas išsišiepė.

– Tu permatai mane kiaurai, tarsi skaitytum atverstą knygą.

– Nes mudu vienodai mąstome.

Juodu prisidėjo prie kitų. Buvo peržiūrėti žemėlapiai. Paskirstyti patikrinti sudėtingai išsiraizgę vandens keliai.

– Koburnui reikės geriamo vandens, – visiems priminė Fredas. – Kai išsiliejo nafta, nė vienas sveikai mąstantis žmogus negers iš šių kanalų. – Gal žinote, ar šiose apylinkėse yra kokia žvejo būdelė, stovyklavietė, lūšnelė, pašiūrė ar kas nors panašiai? Kas nors, kur jis galėtų rasti geriamo vandens.

Keletas buvo paminėta. Vyrai buvo pasiųsti patikrinti.

– Artinkitės atsargiai, – perspėjo Fredas, kai jie susėdo į nedideles valtis, kuriomis plaukiojo visą naktį. – Prieš priartėdami išjunkite variklius.

Doralas pasišovė ieškoti nepramintu keliu, ir Fredas jam leido.

– Jei kas nors ir gali pramaknoti ta vietove ir nepasiklysti, tai tik tu. Laikyk telefoną rankoje, ir aš nepaleisiu. Jei ką pamatysi, pirmiausia skambink man.

– Man nereikia dukart sakyti. O tu grįžti į policijos nuovadą?

– O ko? Kad žurnalistai apspistų? – Fredas papurtė galvą. – Pažvelk čia. – Jų žemėlapis buvo išskleistas ant apysausio žemės lopo. Dvyniai palinko prie jo, ir Fredas pervedė pirštu per ploną mėlyną liniją, žyminčią ilgą siaurą vagą. – Matai, kur ji galiausiai nuveda?

– Į Edžio namus.

Dvyniai ilgai ir niūriai žvelgė vienas į kitą. Pirmas prabilo Fredas:

– Kai kas man neduoda ramybės.

– Skaitai mano mintis, – atsiliepė Doralas. – Stenas vakar turėjo vykti tenai gimtadienio vakarienės, bet vėliau man pasakė, kad Honorata atšaukė pobūvį, esą abi su Emile sunegalavusios. Neva susukę pilvą. Nieko nenutiks, jei patikrinsim.

Fredas sulankstė žemėlapį ir įsikišo į užpakalinę uniforminių kelnių kišenę.

– Jausiuosi geriau, jei pats šito imsiuosi. Kas nors turi patikrinti tą ataką. Galiu ir aš.

Kai Honorata atsibudo, ją labiausiai nustebino ne laisvos rankos, o kad išvis atsibudo. Nesitikėjo užmigti ir stebėjosi, kad miegojo. Lauke vos brėško ryto žara.

Lovoje ji buvo viena.

Šoko iš lovos ir nuskubėjo į Emilės kambarį. Durys buvo praviros, kaip paliko vakar vakare. Emilė ramiai miegojo, auksinės garbanėlės išdrikusios ant pagalvės, veidelį įkniaubusi į kūdikystės antklodėlę, putlia rankute apglėbusi Elmą.

Palikusi ją, Honorata nuskubėjo per svetainę į virtuvę. Apytamsiai kambariai buvo tušti ir tylūs. Ant gembės prie durų į kiemą nebuvo raktelių, pažvelgusi pro langą pamatė, kad nėra ir jos automobilio.

Koburnas buvo dingęs.

Gal automobilio variklis ją ir pažadino. Bet namas gerai saugojo nuo triukšmo, vadinasi, jis galėjo išvykti ir anksčiau.

– Ačiū Dievui, ačiū Dievui, – sušnibždėjo brūžuodama delnais šiurpstančius žastus. Jie kaip žąsies oda, bet ženklas, kad ji gyva. Nė akimirką netikėjo, kad jis išeis, palikęs jas su Emile gyvas ir sveikas. O stebuklas – jos gyvos, praleidusios be galo ilgą dieną ir naktį su žudiku maniaku.

Nuo palengvėjimo visa suglebo.

Bet tik akimirką. Turi pranešti pareigūnams, kas atsitiko. Jie galės sekti nuo čia jo pėdsakais. Paskambins, pasakys automobilio numerį. Jie...

Bet tokią minties slinktį be gailesčio nutraukė naujas suvokimas. Kaip ji paskambins? Jos mobilųjį pasiėmęs Koburnas, o name laidinio telefono nėra. Stenas mėgino įtikinti ją neatsisakyti įprasto ryšio, bet ji paprieštaravo – nematanti reikalo kas mėnesį mokėti už šią paslaugą.

Tas argumentas dabar jai atrodė kaip pasityčiojimas.

Paskubom apieškojo namus, dairydamasi savo telefono. Jo nebuvo – tiesą sakant, ir nesitikėjo rasti. Koburnas pernelyg protingas, kad jį paliktų. Pasiėmęs jį atitolino akimirką, kai ji praneš pareigūnams, ir laimėjo brangaus laiko nusigauti kuo toliau.

Be telefono, automobilio ir valties...

Valtis.

Štai kas ją pažadino! Ne paleidžiamas jos mašinos variklis, o apačioje pukšinti valtis. Dabar, kai visiškai išsibudino, ji suvokė skirtumą – juk visą gyvenimą buvo supama valčių.

Nubėgo prie priekinių durų, atrakino, vienu šuoliu perlėkė prieangį, nudardėjo laiptais ir sunkiai dribo kniūbsčia ant žemės. Vos spėjo rankomis sušvelninti kritimą, tada nurepeč-

kojo šlaitu, sportbačiai slidinėjo rasota žole. Šiaip ne taip atsistojo ir leidosi į prieplauką.

Duslus žingsnių bildesys į suskeldėjusias lentas išgąsdino pelikaną kitame krante. Triukšmingai plakdamas sparnais jis pakilo ir nuskrido. Prisidengusi akis nuo tekančios saulės, ji dairėsi valties.

– Honorata!

Širdis suspurdėjo, ir ji atsigręžė į balso pusę. Iš po tankių gluosnio šakų išniro Fredas Hokinsas nedidelėje žvejo valtyje.

– Fredai! Ačiū Dievui!

Jis užbirbino variklį ir po kelių sekundžių buvo prieplaukoje. Honorata taip apsidžiaugė jį matydama, kad vos sugavo jo mestą virvę. Atsiklaupė ir apvyniojo virvę aplink metalinę antį.

Nespėjo Fredas padėti kojos ant prieplaukos, o Honorata metėsi prie jo. Jis apkabino ją.

– Jėzau Kristau, Honorata, kas atsitiko?

Ji stipriai suspaudė jo platų liemenį, tada paleido ir atsitraukė. Padėkoti dar bus laiko.

– Jis čia buvo. Tas vyras, kurio ieškote. Koburnas.

– Kalės vaikas... Mane apėmė nepaaiškinama nuojauta – prieš pusvalandį, kai radome... Kaip tu? Kaip Emilė?

– Mums nieko nenutiko. Gerai. Jis... jis mūsų nenuskriaudė, bet... – Ji stabtelėjo atgauti kvapo. – Jis paėmė mano mašiną. Ir telefoną. Štai kodėl bėgau į prieplauką. Pamaniau, kad išgirdau valtį. Aš...

– Esi tikra, kad tai buvo Koburnas, jis pavogė...

– Taip, taip. Jis pasirodė čia vakar.

– Ir visą laiką čia buvo?

Ji nirtulingai palingavo galvą.

– Vakar visą dieną. Visą naktį. Atsibudau vos prieš kelias minutes. Jis buvo dingęs. Nežinau, kada išėjo.

Nuo smarkaus kvėpavimo jai suskaudo krūtinę, prispaudė prie jos kumštį.

Pamatęs, kokia ji nusikamavusi, Fredas uždėjo ranką jai ant peties.

– Nurimk, atsipalaiduok. Atgauk dvasią ir papasakok viską, kas atsitiko.

Ji nurijo seiles, keletą kartų giliai įkvėpė.

– Vakar rytą... – Vis užsikirsdama ji papasakojo, kaip dukra pamatė Koburną, ir apie visą dieną trukusią kankynę. – Vakar vakare buvo atplaukę du šerifo pavaduotojai, – tebedusdama pasakojo, kas atsitiko. – Gal turėjau mėginti kaip nors jiems parodyti, kad name yra Koburnas, bet ten buvo ir Emilė. Bijojau, kad jis...

– Teisingai pasielgei. – Jis pritariamai spustelėjo jai petį. – Ar jis sužeistas? Radome kraujo pėdsakų.

– Manau, gana gili galvos žaizda, – atsakė ji. – Susibraižęs ir apsidraskęs braudamasis per krūmus, bet šiaip sveikas.

– Ginkluotas?

– Turėjo pistoletą. Grasino juo. Vakar vakare dėl jo grūmėmės. Buvau pačiupusi, bet jis atėmė.

Jis persibraukė ranka išvargusį veidą.

– Jėzau, galėjo tave užmušti.

– Aš taip bijojau, Fredai. Nenumanai.

– Numanau. Bet svarbiausia, jis rado pastogę, o paskui pajudėjo toliau nenuskriaudęs tavęs.

– Jis ne pastogės čia atėjo. Žinojo, kas aš. Pažinojo Edį. Bent jau žinojo apie Edį. Jis čia atėjo turėdamas tikslą.

– Kas per velniava? Ar jis iš tų, kuriuos Edis kada nors buvo sulaikęs?

– Nemanau. Sakė niekada jo akyse nematęs. Sakė... Koburnas... jis... – Honorata nebepajėgė įveikti mikčiojimo.

– Nusiramink. Dabar tu saugi, – Fredas ją guodė, burbėjo ir susirūpinęs pramaišiui keikėsi. Apkabino ją per pečius ir pasuko namų pusėn. – Turiu apie tai pranešti. Eime vidun.

Lipant pašlaite aukštyn, Honorata visu kūnu patikliai į jį atsirėmė. Krizė praėjo ir joms su Emile nebegresia pavojus, bet visa drebėjo. Pasirodžius pagalbai, drąsa, kuri nežinia iš kur radosi, kai reikėjo gintis ir apginti Emilę, išgaravo. Kaip draugas ir sakė, ją galėjo nušauti. Vakar buvo įsitikinusi, kad taip ir

nutiks. Tik dabar iš tikrųjų suvokė, kaip arti buvo prie mirties, ir tai sukrėtė, ji kone ašarojo. Buvo girdėjusi, kad ištikus krizei žmonės elgiasi neįtikimai drąsiai, tačiau jos išvengę sugniūžta.

– Jis apvertė visus namus, – pasiekus prieangį paaiškino ji. – Primygtinai tvirtino, kad Edis mirė turėdamas kai ką vertinga.

Fredas nepatikliai sušnarpštė.

– Tik ne tas Edis, kurį pažinojau.

– Mėginau jam paaiškinti, kad klysta. Bet jis netikėjo manim. Apvertė mano namus dėl nieko.

– Ko jis ieškojo? Pinigų?

– Ne. Nežinau. Ir pats nežinojo. Bent taip sakė. Bet vis tiek primygtinai tvirtino, kad tai – kad ir kas tai būtų – buvusi Edžio mirties priežastis.

– Edis žuvo per automobilio avariją.

Įėjusi į prieangį, ji pažvelgė į Fredą ir gūžtelėjo pečiais.

– Koburnas tuo netiki.

Įėjęs į svetainę ir pamatęs, kokį jovalą Koburnas paliko, Fredas sustojo kaip įbestas.

– Tai bent! Tu nejuokavai.

– Jis jau buvo pasirengęs laužti sienas ir plėšti grindis. Buvo tikrų tikriausias, kad turiu tai, ką saugodamas Edis žuvo.

– Iš kur jis ištraukė tokią nesąmonę?

Ji skėstelėjo rankomis – neturinti supratimo.

– Jei galėtume išsiaiškinti, gal atskleistume, kodėl jis nužudė septynis žmones.

Fredas išsitraukė mobilųjį iš kapšo prie diržo ir ėmė maigyti skaičius.

– Turiu ir kitiems pranešti.

– O aš pažiūrėsiu, kaip Emilė.

Pirštų galiukais nutipeno koridoriumi iki dukros durų. Pažvelgusi pro plyšį, su palengvėjimu pamatė, kad Emilė atsivertusi ant nugaros, bet tebemiega. Jei pabustų, pamanytų, kad Fredas užsuko į svečius, ir baisiai nustebtų, jeigu tas, visko nemetęs, su ja nepažaistų.

Kaip policininko našlė, ji suprato, kad jos laukia valandų valandos apklausos. Netrukus paskambins Stenui ir paprašys, kad šiandien pasiimtų Emilę. Gal jis pernelyg jomis rūpinasi ir stengiasi primesti savo valią, bet šiandien jo pagalba pravers. O kol kas ji uždarė dukrelės miegamojo duris tikėdamasi, kad ši kiek ilgiau pamiegos.

Kai grįžo į svetainę, Fredas tebestovėjo kur paliktas, laikė prie ausies telefoną.

– Ponia Džilet nėra tikra, kada jis paspruko, todėl nežinome, kiek jis mus aplenkė nei kokia kryptimi nuvažiavo. Bet jis turi mašiną. Pala. – Jis uždengė mikrofoną. – Koks tavo automobilio numeris?

Ji pasakė, ir jis pakartojo į mobilųjį, tada nusakė mašinos markę ir modelį. Ir tyliai klausdamas kilstelėjo antakį: ar teisingai atsimena? Ji linktelėjo.

– Nedelsdamas skelbk automobilio paiešką. Informuok apie tai viršininką ir pasakyk – ne, *pareikalauk*, kad sutelktų visus įmanomus pareigūnus.

Išjungęs mobilųjį jis apgailestaudamas šyptelėjo.

– Labai greitai šį namą apspis policininkai – ir iš lauko, ir į vidų prigužės. Regis, dar labiau čia viską apvers.

– Nesvarbu, kad tik jį sučiuptumėt.

Jis įgrūdo telefoną į dėklą prie diržo.

– Ooo, mes jį sučiupsime. Negalėjo nubėgti toli.

Nespėjo baigti, atsilapojo durys ir vidun įsiveržė Koburnas. Abiem rankom laikė pistoletą, o jo vamzdis buvo nutaikytas tiesiai Fredui į pakaušį.

– Nė krust! – riktelėjo Koburnas.

Ir iš Fredo Hokinso kaktos išsiveržė ryškiai raudonas fontanas.

14 skyrius

Honorata užspaudė rankomis burną, kad sustabdytų besiveržiantį klyksmą, ir apstulbusi su siaubu žiūrėjo, kaip Fredas veidu trenkiasi į grindis.

Koburnas peržengė jį ir atžirgliojo prie jos.

Pajutusi adrenalino pliūpsnį, ji apsisuko ir puolė į koridorių. Jis čiupo jai už rankos. Kai apsuko, kitos rankos kumščiu ji trenkė jam į galvą.

Sodriai nusikeikęs, jis čiupo ją į glėbį, išskėtė jos rankas į šalis ir pakėlė nuo grindų. Bedė į sieną taip, kad jai užėmė žadą, o pats įsibruko jai tarp kojų, jos įnirtingas spardymasis buvo bevaisis.

– Klausyk! Tik klausyk! – sušvokštė, alsuodamas jis tvilkė jos veidą karštais gūsiais.

Mėgindama išsilaisvinti, ji grūmėsi kaip laukinė katė, o kai rankos kojos negelbėjo, mėgino kakta daužyti jam į kaktą. Jis tuo pačiu ritmu atlošdavo galvą.

– Aš federalinis agentas!

Ji visiškai sustingusi dėbsojo į jį.

– Hokinsas – toks jo vardas?

Ji sutrūkčiojo.

– Tai jis šaudė sandėlyje. Jis ir jo brolis dvynys. Suvokei? Tai jis tas blogasis vyrukas, ne aš.

Gaudydama orą, Honorata dėbsojo į jį netikėdama ausimis.

– Fredas – policininkas.

– Jau nebe.

– Jis buvo...

– Žudikas. Pats mačiau, kaip negailestingai jis nušovė Marsetą į pakaušį.

– O aš mačiau, kaip tu nušovei Fredą!

– Neturėjau kitos išeities. Jis jau laikė rankoje pistoletą, kad...

– Jis net nežinojo, kad tu čia esi!

– ...kad nušautų tave.

Ji įtraukė oro, keletą sekundžių sulaikė kvėpavimą, tada garsiai iškvėpė. Nurijo nesamas seiles.

– Tai neįmanoma.

– Mačiau, kaip jis plaukė čionai valtimi. Sumėčiau pėdas ir grįžau atgal. Jei nebūčiau grįžęs, jau būtum negyva, taip pat ir dukra. O aš būčiau apkaltintas dar dviem žmogžudystėmis.

– Kodėl negyva? Kodėl...

– Vėliau viską papasakosiu. O kol kas tiesiog tikėk manim, kai sakau, kad jis būtų tave nužudęs, jeigu nebūčiau jo nušovęs pirmas, sutarta?

Ji lėtai papurtė galvą.

– Aš tavim netikiu. Tu negali būti faras.

– Aš ne faras.

– Federalinis agentas?

– Taip, FTB agentas.

– Dar labiau neįtikima.

– Džonas Edgaras kasdien vartosi kape, bet taip jau yra.

– Parodyk savo pažymėjimą.

– Slaptas. Labai slaptas agentas. Jokio pažymėjimo. Teks patikėti mano žodžiu ir be pažymėjimo.

Ji kurį laiką žvelgė į jo griežtas ir šaltas akis, tada pro ašaras sumikčiojo:

– Tu visą parą bauginai mane.

– Išbandymas. Reikėjo, kad patikėtum.

– Ką gi, įtikinai. Tu nusikaltėlis.

– Gerai pagalvok, – piktai pasakė jis. – Jeigu būčiau besislapstantis žudikas, jau vakar šiuo laiku būtum negyva. Šįryt Fredas būtų radęs tavo kūną. Taip pat tavo mažosios mergytės. Gal plūduriuojančius atakoje – puikus užkandis žuvims, jei nebūtų suriję aligatoriai.

Ji sugokčiojo ir pasibjaurėjusi nusuko akis.

– Tu blogesnis už nusikaltėlį.

– Tebūnie. Bet kol kas aš tavo vienintelė viltis likti gyvai.

Nevilties ašaros ėmė temdyti jai akis.

– Nesuprantu, kaip aš susijusi su visu tuo.

– Ne tu. Tavo velionis vyras.

Jis paleido vieną jos ranką ir pasiknisęs priekinėje džinsų kišenėje ištraukė sulankstytą popieriaus lapą, kurį ji vakar vonios kambaryje jau buvo mačiusi.

– Kas čia?

– Tavo vyras susijęs su žudynėmis sandėlyje.

– Tai neįmanoma.

– Gal šitai padės įtikinti tave. – Jis papurtęs išlankstė popierių ir atsuko jai, kad galėtų perskaityti, kas jame parašyta. – Tavo vyro vardas apibrauktas ir dar pabrauktas, o šalia padėtas klaustukas.

– Iš kur jį gavai?

– Iš Marseto kontoros. Vieną naktį nukniaukiau. Radau sename darbo kalendoriuje.

– Apibraukimas gali reikšti bet ką.

– Pažiūrėk į datą.

– Dvi dienos prieš Edžio mirtį, – sumurmėjo ji.

Pažvelgė į Koburną kaip išprotėjusi ir mėgino pagriebti popierių.

– Oho. – Jis atitraukė lapą ir vėl įsikišo į kišenę. – Man gali prireikti jo kaip įkalčio. Taip pat ir visko, ką gali pasakyti.

– Aš nieko nežinau.

– Apie tai pakalbėsim vėliau. O dabar turim nešti iš čia kudašių.

– Bet...

– Jokių bet, – nukirto jis ir, kad būtų įtikinamiau, stipriai papurtė galvą. – Imi mergaitę ir eini su manim dabar pat, kol nepasirodė antrasis Hokinsas.

– Doralas?

– Kad ir koks, velniai rautų, būtų jo vardas. Galiu lažintis, kad jis jau skuodžia čionai.

– Čionai jau skuodžia policija. Fredas pranešė, kad tu čia buvai. Pati girdėjau.

Jis paleido ją taip staigiai, kad ji vos nenuslydo palei sieną. Po akimirkos grįžo, abiejose rankose laikydamas po telefoną.

– Štai jo tarnybinis mobilusis, – pasakė jis ir prikišo jai prie akių ekraną, kad matytų. – Paskutinis skambutis – prieš valandą. – Tada nudrėbė telefoną ant grindų. – O šis telefonas – jo slaptasis juodasis ryšys. – Koburno nykštys skubiai lakstė mygtukais. – Paskutinį kartą skambinta prieš tris minutes. Ne policijai.

Jis spustelėjo pakartotinio skambinimo mygtuką, ir, anam gale atsiliepus, ji atpažino Doralo balsą:

– Viskas gerai?

Koburnas nedelsdamas išjungė mobilųjį.

– Taigi dabar jis žino, kad ne viskas gerai.

Beveik akimirksniu telefonas ėmė skambėti. Koburnas jį nutildė, įsigrūdo į džinsų kišenę ir linktelėjo galvą į Emilės kambarį.

– Kelk dukrą.

– Negaliu taip...

– Nori mirti?

– Ne.

– Nori, kad tavo mažoji mergaitė mirtų? Jam ilgai netruktų paimti pagalvę ir ją uždusinti.

Ji net krūptelėjo nuo tokio vaizdo.

– Tu mus apgintum. Jeigu viskas, ką sakai, tiesa, kodėl nesuimi Doralo?

– Kol kas negaliu atskleisti visų kortų. Ir negaliu perduoti tavęs policijai, nes visas prakeiktas skyrius susitepęs. Negalėčiau tavęs apginti.

– Daugybę metų pažįstu brolius Hokinsus. Jie buvo geriausi mano vyro draugai. Stenas, galima sakyti, juos užaugino. Jie neturi priežasties mane žudyti.

Jis įsisprendė rankomis į klubus. Iš susijaudinimo krūtinė smarkiai kilnojosi.

– Ar pasakei Hokinsui, kad buvau čia atėjęs kai ko ieškoti?

Ji padvejojo ir linktelėjo.

– Štai kodėl Fredas būtų tave nužudęs. Buhalteris būtų liepęs.

– Vakar užsiminei apie Buhalterį. Kas jis?

– Ir aš norėčiau žinoti. Tačiau dabar nėra laiko aiškinti. Tiesiog turi patikėti: Fredas nebegali tavęs nužudyti, užtat Doralas pasistengtų.

– Netikiu, tai netiesa.

– Tikrų tikriausia tiesa, – jis ištarė tai kaip nepaneigiamą dalyką, nešvelnindamas. Pabrėždamas.

Ir vis tiek Honorata dvejojo.

– Klausyk, nori likti čia ir grąžyti rankas neapsispręsdama, kam būti ištikimai? Puiku. Bet aš dingstu, – pasakė jis. – Turiu baigti savo darbą. Tu man būtum parama, bet apsieisiu ir be jos. Tenoriu apsaugoti tavo kailį. Jei liksi čia, viskas priklausys nuo Doralo malonės. Sėkmės.

– Jis nenuskriaus manęs.

– Nė velnio. Jei manys, kad turi informacijos, ir dar kaip nuskriaus – tave arba tavo mergaitę. Neapsigauk dėl šito. O tada, ar papasakosi jam ką nors naudinga, ar ne, jis tave nužudys. Taigi pasilik ir mirk – arba keliauk su manim. Skaičiuoju iki penkių – tiek laiko turi pagalvoti. Vienas.

– Gal tu ir nemeluoji, bet klysti.

– Aš neklystu. Du.

– Negaliu taip imti ir išeiti su tavim.

– Kai Hokinsas atskubės, manęs čia nebebus, o tu galėsi paaiškinti – ar bent bandyti paaiškinti, – kaip jo brangus negyvas dvynys brolelis su skyle nuo kulkos galvoj nusibaigė. Jis veikiausiai ne itin bus linkęs klausytis. Trys.

– Doralas nė piršto nepakeltų prieš mane. O prieš Emilę? Edžio vaiką. Negali būti nė kalbos. Aš jį pažįstu.

– Kaip maneisi pažįstanti ir jo brolį policininką.

– Ir dėl Fredo klysti.

– Keturi.

– Aiškini man, kad esi geras vyrukas, ir turiu tikėti vien dėl to, kad taip pasakei? – Iš susijaudinimo jos balsas tapo šiurkštus ir atgrasus. – Aš seniai pažįstu šiuos vyrus. Pasitikiu jais. O tavęs nepažįstu!

Jis keletą akimirkų dėbsojo į ją, tada delnu suėmė jai už smakro, kad galva nevirpėtų. Palinko prie pat jos ir sušnibždėjo:

– Pažįsti. Ir žinai, kad esu tas, kas sakausi esąs.

Jos pulsas po jo stipriais pirštais pasiutiškai plakė – bet prie sienos ją laikė prikaustę ne pirštai, o veriantis jo žvilgsnis.

– Nes jei nebūčiau tas, kas sakausi, šiąnakt būčiau tave išdulkinęs. – Jis palaikė ją dar keletą sekundžių, paskui nuleido ranką ir pasitraukė. – Penki. Eini ar ne?

Doralas Hokinsas sviedė kėdę į sieną, tada, įniršęs, kad ji neišlakstė į šipulius kaip filmuose, trenkė dar kartą... trankė tol, kol galiausiai mediena pasidavė. Spyrė pro svetainės langą storą Naujojo Orleano adresų knygą. Paskui atsistojęs prie išdaužto lango abiem rankomis griebė retėjančius savo plaukus ir taip sugniaužė, tarsi norėtų nurauti. Jis buvo paklaikęs. Iš kankinančio skausmo ir gyvuliško įniršio.

Jo dvynys brolis tysojo negyvas ant Honoratos namo grindų su kulkos skyle kaktoje. Doralas buvo matęs ir baisesnių žaizdų. Ir pats padaręs šiurpesnių. Kaip tada, kai jo išskrostas medžiokliniu peiliu vyriokas žviegdamas lėtai nukraujavo. Bet mirtina brolio žaizda buvo pati šlykščiausia, kokią Doralas buvo matęs, nes žvelgdamas į ją jautėsi taip, tarsi regėtų savo paties pomirtinę kaukę. Kraujas dar net nebuvo sukrešėjęs. Honorata negalėjo jo nužudyti. Tai tas kalės vaikas Koburnas.

Per paskutinį jų pašnekesį telefonu Fredas prislopintu balsu, kad negirdėtų Honorata, skubiai papasakojo, kad jų ieškomasis, Li Koburnas, visą laiką šildėsi pas našlę, kai jie bergždžiai davėsi po parazitų knibždančius maurynus. „Ar jis ten?“ – susijaudinęs paklausė Doralas. „Nesame tokie laimingi. Paspruko.“ – „Kiek jis mus aplenkęs?“ – „Gal keliomis minutėmis, o gal keliomis valandomis. Honorata sako, kad buvo dingęs, kai ji atsibudo. Išvažiavo jos mašina.“ – „Ji sveika?“ – „Susijaudinusi. Tauzija.“ – „Ką Koburnas ten veikė?“ – „Visas namas išgrioztas.“ – „Jis žinojo apie Edį?“ – „Kai išlipo šioje atakoje, mane apėmė bloga nuojauta, atrodo, to jis čia ir buvo atsidanginęs.“ – „Iš kur jis sužinojo?“ – „Nežinau.“ – „Ką sakė Honorata?“ – „Neva jis ieškojęs kažko, ką Edis turėjo ir saugodamas žuvo.“ – „Šūdas.“ – „Ir aš taip manau.“ Po trumpos pauzės Doralas tyliai paklausė brolio: „Ką ketini daryti?“ – „Leistis paskui jį.“ – „Kalbu apie Honoratą.“ Fredas atsiduso labai garsiai ir atsakė: „Buhalteris nepaliko pasirinkimo. Kai paskambinau, kad einu patikrinti Edžio namų... Na, pats supranti.“

Taip, Doralas suprato. Buhalteris neimdavo belaisvių, ir neturėjo jokios reikšmės, ar kalba eidavo apie šeimos draugą, ar moterį su vaiku. *Jokių palaidų galų. Jokio gailesčio.*

Fredui dėl to plyšo širdis, bet jis buvo pasirengęs padaryti darbą iki galo, nes žinojo, kad tai būtina. Taip pat žinojo, kokios žiaurios pasekmės laukia kiekvieno, kuris nesilaiko nustatytos tvarkos.

Juodu baigė telefoninį pokalbį suprasdami, kad Fredas turi išspręsti problemą iki to laiko, kai Doralas prisidės prie jo Džilet namuose ir juodu galės pranešti šerifo įstaigai apie siaubingą dvigubą žmogžudystę – Honoratos ir Emilės.

Žudynes būtų suvertę Koburnui, kuris, be abejo, paliko savo pirštų atspaudus visuose Honoratos namuose. Vonios kambaryje mėtosi purvini kruvini drabužiai, tikriausiai Koburno. Teisėtvarkos žmonės bus įelektrinti. Fredas mokėjo parinkti žiniasklaidai tinkamus žodžius, kad ši prarytų isto-

riją kaip jauką ir tuoj pat ją paskleistų. Greitai visa valstija springdama reikalaus niekšo Koburno, įtariamo skerdynėmis sandėlyje, moters ir vaiko žudiko, kraujo.

Toks geras planas nuėjo velniop.

Lemtingas dešimt minučių Doralas praleido šėldamas ir sielvartaudamas. Galų pagalėj jausmų protrūkis ėmė slūgti, jis nusibraukė nuo veido seiles ir ašaras ir prisivertė atidėti asmeninį skausmą metui, kai galės sau leisti jį išlieti. Iš naujo pervertino padėtį. O ji buvo suknista. Siaubingai.

Didžiausią nerimą kėlė, kad čia tyso vienintelio Fredo kūnas. Nei Honoratos su Emile, nei jų lavonų – nei viduje, nei prie namo. Jeigu brolis jų spėjo atsikratyti – kūnus labai gerai paslėpė.

Arba – ir tas *arba* kėlė dar didesnį nerimą – Koburnas nupyškino Fredą, šiam dar nespėjus atsikratyti Honoratos su dukterimi. Jeigu taip, kur jos? Slepiasi, kol kas nors ateis joms į pagalbą? Galbūt. Vadinasi, vos suradęs turės jas nužudyti; nuo tos minties jam darėsi šleikštu.

Buvo ir trečia galimybė, ir tai būtų pats blogiausias variantas: Koburnas su Honorata pabėgo drauge.

Doralas susimąstė. Dėl to kiltų pačių įvairiausių nemalonumų, bet jis nesumojo, ką daryti. Jis medžiotojas, ne detektyvas. Ir ne strategas, jei reikia tykoti. Ir ne jo darbas spręsti, koks turi būti kitas žingsnis šiame žaidime. Tegul sprendžia Buhalteris.

Kaip Krikštatėvis filme, Buhalteris reikalaudavo, kad blogos naujienos jam būtų pranešamos nedelsiant. Doralas paskambino, ir atsiliepė po pirmo signalo.

– Ar radote Koburną?

– Fredas nušautas.

Jis laukė reakcijos, nors iš tikrųjų jos nesitikėjo. Ir nesulaukė. Nei sujaudinto šūksnio, nei juo labiau užuojautos žodžių. Buhalteris tenorėjo išgirsti faktus, ir išgirsti tuoj pat.

Nors ir labai nemalonu buvo būti bloguoju žinianešiu, Doralas apibūdino padėtį Honoratos namuose ir persakė viską, ką jam prieš nušaunamas buvo pasakojęs Fredas.

– Sulaukiau dar vieno skambučio iš jo mobiliojo, bet vos atsiliepiau, ryšys buvo nutrauktas. Nežinau, kas skambino, bet kai dabar skambinu jo numeriu, niekas neatsiliepia. Telefonas dingo. Jo policijos telefoną radau koridoriuje. Nežinau, kas atsitiko Honoratai su Emile. Jų nė pėdsako. Fredo pistoletas taip pat dingęs. Ir... ir...

– Daugiau blogų žinių? Rėžk, Doralai.

– Namas apverstas nuo viršaus iki apačios. Honorata sakė Fredui, kad Koburnas atsidangino ieškoti kažko, ką, jo nuomone, Edis buvo paslėpęs.

Įsivyravusi tyla buvo kurtinanti. Abu galvojo apie grėsmingą potekstę, kurią slėpė Koburno paieškos Honoratos namuose. Tai anaiptol ne koks keistas sutapimas.

Doralas išmintingai tylėjo ir stengėsi nė akies krašteliu neužkliudyti brolio lavono. Bet nieko negalėjo padaryti, o kaskart, kai pažvelgdavo, jį persmelkdavo deginantis įniršis. Niekas dar nebuvo taip pažeminęs Hokinsų. Koburnas sumokės, ir sumokės brangiai.

– Ar Koburnas rado, ko ieškojo?

Tai buvo klausimas, kurio Doralas labiausiai bijojo, nes neturėjo į jį atsakymo.

– Kas galėtų pasakyti?

– Tu turėsi pasakyti, Doralai. Surask juos. Išsiaiškink, ką jie žino, arba atgauk tai, ką jie turi, tada jų atsikratyk.

– Jums nereikia man priminti.

– Nereikia? Juk sakiau judviem su broliu, kad niekas neišeitų iš to sandėlio gyvas.

Doralas jautė, kaip jo veidas kaista.

– Ir noriu, kad suprastum, – pabrėžė Buhalteris. – Daugiau nė vienos klaidos. Tik jau ne tada, kai tuoj tuoj mums turi atsiverti visiškai nauja rinka.

Keletą mėnesių Buhalteris visomis išgalėmis stengėsi sudaryti sandėrį su nauju karteliu iš Meksikos. Šiam reikėjo jau veikiančio patikimo tinklo, užtikrinsiančio apsaugą gabenant prekes per Luizianos valstiją. Narkotikai ir mergi-

nos – į vieną pusę, ginklai ir sunkioji ginkluotė – į kitą. Meksikiečiai dideli žaidėjai, nusiteikę gerai pakratyti pinigines už sielos ramybę.

Buhalteris buvo pasiryžęs prisidėti prie jų verslo. Bet tik tada, jei šimtu procentų bus garantuotas dėl saugumo. Kruvinas Samo Marseto nužudymas turėjo greitai išspręsti problemą. „Pasipliuškenkite“, – beveik juokaudamas jiems su Fredu pasakė Buhalteris.

Nors niekada nebus pripažinta, masinės žudynės suerzino širšių lizdą. Dabar svarbiausia suvaldyti padėtį, ir norėdamas apsisaugoti Doralas turės eiti iki galo. Pasirinkimo nėra.

– Kitą kartą paskambinsiu iš kito telefono, Doralai. Jeigu Koburnas paėmė Fredo mobilųjį...

– Jis turi jūsų numerį.

– Nebent tavo brolis elgėsi kaip sakiau ir po kiekvieno mūsų pokalbio ištrindavo įrašą. Šiaip ar taip, imu naują telefoną.

– Supratau.

– Sučiupk Koburną.

– Irgi supratau.

Juodu su Fredu turėjo numatę atpirkimo ožį už žudynes sandėlyje. Bet krovikas, kuris neatvyko į darbą, sugebėjo išvengti kruvinos pirties, ir Li Koburnas tapo dar geresniu įtariamuoju.

Tikėjosi, kad sučiups jį praėjus valandai po žudynių – kur nors įlindusį, visą drebantį, meldžiantį Kūrėjo, kad išgelbėtų nuo velnio. Jie ketino paliudyti, kad jis buvo nušautas iš karto, kai pareigūno Fredo Hokinso suimamas mėgino pabėgti.

Bet Koburnas pasirodė esąs gudresnis, negu manyta. Jis išsisuko nuo jų su Fredu. Negana to, nors persekiojamas ginkluotų vyrų ir šunų, net nusigavo į Honoratos Džilet namą ir, negailėdamas jėgų ir vertingo laiko, apvertė jį aukštyn kojomis. Nereikia būti kažin kokiu išminčiumi...

– Žinot, aš pamąsčiau.

– Doralai, ne už tai tau moku, kad mąstytum.

Įžeidimas buvo skaudus, bet Doralas neatlyžo.

– Tas tipas Koburnas išdygo čia prieš metus ir pamažu įgijo Samo Marseto pasitikėjimą. Imu manyti, kad jis ne paprastas darbininkas – na, ne koks prašalaitis, kuris atsitiktinai čia atsibastė, pamatė, kad Marseto bendrovė neblogai kruta, ir nusprendė išmesti inkarą. Jis atrodo – koks čia tiktų žodis? Pernelyg kvalifikuotas. Ne koks paprastas gabenimo įmonių krovikas.

Po dar vienos nejaukios pauzės Buhalteris kandžiai paklausė:

– Doralai, ar pats tai išmąstei?

15 skyrius

Honoratos namai užmiestyje priklausė šerifo įstaigos jurisdikcijai. Vienintelis tos įstaigos žmogžudysčių tyrėjas buvo šerifo pavaduotojas Krofordas. Doralas niekaip neįsimindavo jo vardo.

Doralas kelintą kartą pasakojo, kaip rado brolio kūną, o Krofordas dirstelėjo per petį ir sumurmėjo:

– Po velnių, kas jis? Kas jį įleido?

Doralas atsigręžė. Stenas Džiletas veikiausiai liežuviu prasiskynė kelią pro uniformuotus pareigūnus, tveriančius juosta nusikaltimo vietą, o tokia dabar buvo visa Džilet valda. Stenas stabtelėjo ant slenksčio, tada, pamatęs Doralą, ėmė drožti tiesiai prie jo.

– Čia Stenas Džiletas, Honoratos uošvis.

– Nuostabu, – tarstelėjo detektyvas. – Jo mums tetrūko.

Doralas visiškai pritarė detektyvui, bet niekuo neparodė, o seniui prisiartinus nutaisė graudulingą išraišką.

Buvęs jūrų pėstininkas nė nedirstelėjo į Fredo lavoną, jau įkištą į juodą plastikinį maišą ir pririštą ant ratukinių neštuvų, kad būtų nuvežtas į morgą. Jis suriaumojo, tarsi kreiptųsi į pavaldinį:

– Ar tai tiesa? Ar Honorata su Emile pagrobtos?

– Na, jų čia nėra, o Koburnas buvo.

– Jėzau Kristau. – Stenas persibraukė ranka per mašinėle kirptą galvą, paskui per sprandą ir paleido seriją keiksmažodžių.

– O tu čia ką veiki? Kodėl jo neieškai? – niūriai įsistebeilijo į Doralą.

– Ieškosiu, kai tik šerifo pavaduotojas Krofordas man leis. – Jis mostelėjo į pavaduotoją ir ėmė aiškinti: – Jis tiria...

– Su visa pagarba tavo tyrimui, – pertraukęs Doralą, be jokios pagarbos balse Stenas kreipėsi į pavaduotoją, – tyrimas gali palaukti. Fredas žuvo vykdydamas savo pareigą, tokią riziką prisiima kiekvienas policijos pareigūnas. Jis negyvas, ir niekas jo neprikels. O du nekalti žmonės dingę, veikiausiai pagrobti vyro, kuris, įtariama, yra negailestingas žudikas. – Jis pasuko galvą į Doralą. – Doralas geriausias medžiotojas visoje apylinkėje. Turėtų ieškoti Honoratos ir Emilės ir viltis, kad ras jas dar nenužudytas, o ne stovėti čia ir pasakoti jums apie tą, kuris jau negyvas. Jeigu pats išvis ką nors raukiate, irgi turėtumėt sekti bėglį ir jo įkaites, užuot stypsojęs čia, kur jų aiškiai nėra.

Su kiekvienu žodžiu balsas kilo, tad prakalbą jis baigė taip rėkdamas, kad visi aplinkui liovėsi darbavęsi ir susirinko paspoksoti. Atrodė, Stenas, visas įraudęs, tiesus, trykštantis teisuolio pykčiu, to nepastebi.

Reikia pasakyti, kad pavaduotojas nepalūžo nuo Steno iškalbingos kritikos. Buvo kokia dešimčia centimetrų žemesnis už Steną ir Doralą, be to, tokio sudėjimo, kad nieko neįkvėptų. Bet laikėsi savo.

– Aš čia vykdau savo pareigas, pone Džiletai. Tiktai vienas iš mūsų jas vykdo.

Doralas matė, kad Stenas įniršęs, bet Krofordas nė nemirktelėjo.

– Asilas, kuris įleido jus šiapus nusikaltimo vietos juostos, atsiims, bet jeigu jau esate čia, pasistenkite būti naudingas. Įžeidinėdamas mane ir nurodinėdamas nieko nepasieksite, tik būsite išvestas, o jeigu priešinsitės, būsite sulaikytas ir uždarytas į areštinę.

Doralui pasirodė, jog Stenas jau pasiekė ribą, kai gali griebtis savo garsiojo peilio ir įremti jį pavaduotojui į gerklę. Kad taip nenutiktų, Doralas įsiterpė:

– Duokit jam atsipeikėti, Krofordai. Jis ką tik išgirdo sukrečiančią žinią. Leiskit persimesti su juo žodžiu. Gerai?

Pavaduotojas nužvelgė vieną vyrą, tada kitą.

– Porą minučių, kol kalbėsiuosi su koroneriu. Tada, pone Džiletai, norėčiau, kad su manim apeitumėt namą ir pažiūrėtumėt, ar ko netrūksta.

Stenas permetė akimis visą tą jovalą.

– Kaip galėčiau nustatyti?

– Suprantu, bet nepakenks pasižvalgyti. Gal pastebėsit ką nors, kokią užuominą, kodėl ir kur Koburnas jas išsivežė.

– Tai viskas, ką galite padaryti? – paklausė Stenas.

Pavaduotojas pažvelgė plieniniu žvilgsniu ir pakartojo:

– Duodu porą minučių. – Ir nuėjo. Bet staiga atsigręžo. – Kas jums pranešė apie pagrobimą? Kaip čia taip greitai atsiradote?

Stenas pasiūbavo pirmyn atgal ant kojų, tarsi neketintų atsakyti. Vis dėlto paaiškino:

– Vakar Honorata man pasakė, kad abi su Emile negaluoja. Aišku, ji buvo priversta taip sakyti, kad sulaikytų mane ir jų neaplankyčiau. Šįryt man pasidarė neramu dėl jų ir nusprendžiau atvažiuoti pažiūrėti. Kai atvažiavau, radau namą apsuptą policijos mašinų. Pareigūnas patvirtino, kad atsitiko tai, ko ir baiminausi.

Krofordas dar kartą pervėrė jį žvilgsniu ir įspėjo:

– Nieko nelieskit.

Tada nusisuko pasitarti su koroneriu.

Doralas timptelėjo Stenui už alkūnės.

– Čionai.

Jie nuėjo koridoriumi. Doralas praėjo Emilės kambarį, bet Stenas stabtelėjo prie atvirų durų ir žengė vidun. Priėjo prie lovos ir ilgai žiūrėjo į ją, tada lėtai savo skvarbia akimi apžvelgė kambarį.

Susirūpinęs grįžo pas Doralą ir nusekė į Honoratos miegamąjį. Sodria kariškių kalba išdrožė pasibjaurėjimą tuo, kas čia padaryta.

– Klausykit, – pasakė Doralas, skubėdamas išdėstyti, kol nepasirodė pavaduotojas Krofordas. – Pažadėkit, kad nepratrūksit.

Stenas nieko nežadėjo, tik dėbsojo į jį.

Doralas paaiškino:

– Krofordas kai ką pastebėjo ir pakomentavo.

– Ką?

Doralas parodė į lovą.

– Atrodo, vakar naktį čia gulėjo du žmonės. Aš nieko nenoriu pasakyti, – skubiai pridūrė. – Tik persakau, apie ką užsiminė Krofordas.

– Apie ką užsiminė? – sustingusiomis lūpomis paklausė Stenas. – Kad mano marti miegojo su vyru, kuris ieškomas dėl septynių nužudytų aukų?

Doralas kilstelėjo petį – nieko nesakantis, bet užjaučiantis gestas.

– Ar yra galimybė, Stenai, bent menkiausia galimybė, kad ji, suprantate, buvo susitikusi su tuo vyruku anksčiau, o ne tik kai vakar jis apsireiškė?

– Ne.

– Jūs tikras? Žinot visus, su kuriais Honorata...

– Esu tikras.

– Visos moterys, su kuriomis vakar kalbėjosi Fredas, – kaimynės, bendradarbės gabenimo bendrovėje, – daugiau mažiau sutarė, kad tas vyrukas tekis.

– Jeigu Honorata su Li Koburnu, – pasakė Stenas drebančiu iš pykčio balsu, – tai tik prieš savo valią.

– Tikiu jumis, – pasakė Doralas, prieštaraudamas savo ką tik paleistai užuominai. – Gera žinia, kad jų su Emile kūnai nebuvo rasti šalia Fredo.

Stenas pirmą kartą suvokė, ko neteko Doralas.

– Užjaučiu.

– Ačiū.

– Ar pranešei motinai?

– Paskambinau vyresnei seseriai. Ji važiuoja pas mamą, kad praneštų.

– Tavo mamai plyš širdis. Pirma tavo tėtis ir Monro. Dabar šitai.

Doralo tėvas ir antras iš aštuonių Hokinsų vaikų prieš keletą metų žuvo per gręžinio avariją jūroje. Mama labai sielvartaus dėl Fredo mirties. Doralas taip ir matė ją raudančią ir vaitojančią. Sesuo geriau pasirengusi tokiems atvejams. Be to, jis turi rūpesčių.

– Stenai, yra dar kai kas, ką turėtumėt žinoti, – pritildęs balsą pasakė jis.

– Klausau.

– Prieš jums atvykstant Krofordas daug klausinėjo apie Edį.

Stenas buvo užkluptas iš nejučių ir iškart įsitempė.

– Ko klausinėjo?

– Mėgino susigaudyti. Jam neprasprūdo pro akis, kad visur išdraikyti tik Edžio drabužiai. Perknisti seni dokumentai. Jam atrodo, kad Koburnas atvyko čia kažko, kas priklausė Edžiui. Atmečiau tokią galimybę, bet Krofordas vis grįždavo prie to paties. Mūsų keturių nuotrauka, kai grįžome iš žvejybos. – Doralas dar labiau pritildė balsą. – Krofordas pastebėjo, kad ji buvo išimta iš rėmo. Krofordas viską susirinko kaip įkalčius. Taip, – pridūrė pamatęs, kad Stenas nustebęs ir nepatenkintas.

– Ir tu prieštaravai dėl to?

– Jis sakė, kad gali praversti ieškant Koburno pirštų atspaudų.

– Prastas pasiteisinimas. Visame name turi būti pilna Koburno pirštų atspaudų.

– Aš tik paaiškinu. – Doralas gūžtelėjo pečiais. – Edžio nuotrauka pakišo Krofordui mintį, kad Koburnas ieškojo kai ko, susijusio su juo.

– Bet tiesiai to nesakė?

Doralas papurtė galvą.

Krofordas pasirinko tą akimirką įsiterpti. Įžengęs į kambarį paklausė:

– Pone Džiletai, ar pastebėjote ką nors neįprasta?

Stenas išsitiesė.

– Gal jūs juokaujate? – Nelaukdamas atsakymo, jis puolė į ataką. – Kaip pilietis ir mokesčių mokėtojas, reikalauju padaryti viską, kas būtina, panaudoti visus resursus, kokius turite, kad grąžintumėt marčią ir vaikaitę namo sveikas.

Krofordas paraudo, bet balso nepakėlė.

– Mes visi norime, kad Koburnas būtų suimtas, o jūsų šeima saugiai grįžtų namo.

– Formalus atsikalbinėjimo mėšlas, – metė Stenas. – Pasilaikykit savo banalius pažadus kam nors kvailesniam, kam nuo jų atsigautų širdis. Aš reikalauju veiksmų. Man nesvarbu, kokia veiksmų seka surašyta jūsų instrukcijoje. Reikalauju, kad nusikaltėlis būtų rastas, jeigu reikia – nušautas, o mano marti ir vaikaitė grąžintos man sveikos. Tada galėsime gražiai pasišnekėti, bet ne anksčiau, pavaduotojau. O jeigu jūs nepadėsite, eisiu per jūsų galvą. Aš pažįstu šerifą.

– Pone Džiletai, aš žinau savo pareigas. Ir atliksiu jas laikydamasis įstatymo.

– Puiku. Dabar, kai kiekvienas išdėstėme savo požiūrį, darykit, ką turit; lygiai taip pat elgsiuosi ir aš.

– Pone Džiletai, nemėginkite pats tapti teisingumo vykdytoju.

Stenas praleido Krofordo žodžius pro ausis, reikšmingai pažvelgė į Doralą ir nieko nepridūręs išdrožė.

16 skyrius

– Čia ne mano mašina.

Koburnas atplėšė akis nuo užpakalinio vaizdo veidrodėlio ir pažvelgė į Honoratą.

– Aš ją paslėpiau.

– Kur?

– Už kelių mylių nuo tavo namų, ten pasiėmiau šią.

– Ji vogta?

– Ne. Pabeldžiau į duris ir paprašiau paskolinti.

Ji nekreipė dėmesio į jo sarkazmą.

– Savininkai praneš.

– Sukeičiau numerius, prikabinau dar kitos mašinos.

– Ir tiek daug nuveikei per tą laiką, kai išėjai iš namų ir grįžai sutrukdyti Fredui? – Koburną ji jau tujino.

– Aš dirbu greitai.

– Sakai, matei Fredą valtyje? – pasvarsčiusi paklausė ji.

– Kelias eina palei ataką. Važiavau be šviesų. Pamačiau jo valties žiburį ir išsukau iš kelio patikrinti. Pamačiau jį ir akimirksniu atpažinau. Supratau, ką darys, jeigu pakartosi jam bent ką nors iš to, ką tau sakiau. Grįžau. Tavo laimė, kad grįžau.

Ji vis dar neatrodė įtikinta, ir Koburnas negalėjo jos kaltinti, kad abejoja. Vakar, kai įsiveržė į jos gyvenimą, ji glaistė keksiukus gimtadienio šventei. Nuo tos akimirkos jis visą laiką grasino jai ir jos mergaitei pistoletu. Bjauriai elgėsi, net

grūmėsi su ja. Apvertė jos namus ir pririšo prie lovos. O dabar sakosi esąs geras vyrukas, įkalbėjo bėgti iš namų, nes vyrai, kuriuos ji pažįsta daugelį metų, kuriais pasitiki, iš tikrųjų esantys negailestingi žudikai, dabar pasiryžę ją nužudyti. Suprantama, ji nusiteikusi itin skeptiškai.

Honorata nervingai brūžavo rankomis sau per šlaunis, įspraustas į džinsus, kuriais pakeitė vakarykščius šortus. Kartkartėmis dirstelėdavo per petį į mergytę, užpakalinėje sėdynėje žaidžiančią su tuo raudonu daiktu. Jis ir palaikis skarmalas, kurią abi vadina kūdikystės antklodėle, dar Honoratos rankinė – tai viskas, ką jis leido pasiimti. Jis išsitempė jas visiškai be nieko, tik su tuo, ką apsivilkusios.

Bent jau drabužiai jų pačių, o jis vilki mirusio Honoratos vyro drabužiais. Ne pirmą kartą.

– Kaip manai, ar Emilė matė? – pašnibždom paklausė Honorata.

– Ne.

Skubant iš namų, Honorata sugalvojo žaidimą, Emilė turėjo užsimerkti, kol jie atsidurs lauke. Iš rožinio miegamojo iki automobilio ją nešė Koburnas. Jis laikė delną Emilei ant pakaušio, o veidelį buvo įspraudęs sau į pakaklę – tam atvejui, jeigu ji sumanytų pasukčiauti ir atsimerktų; tada mažylė būtų pamačiusi Fredo Hokinso lavoną ant svetainės grindų.

– Kodėl vakar man nepasakei, kad esi FTB agentas? Aš nereikšminga smulkmė?

– Nepasitikėjau tavim.

Ji pažvelgė į jį sutrikusi, atrodė nuoširdi.

– Tu Džileto našlė, – paaiškino jis. – Rimta priežastis, kad dėl tavęs šiek tiek abejočiau. O kai pamačiau nuotrauką, kurioje Edis ir jo tėtis glėbesčiuojasi su dar dviem vyrais, kuriuos mačiau nušaunant septynis nekaltus žmones sandėlyje, ir išgirdau, kad juos vadini geriausiais draugais,– ką turėjau galvoti? Šiaip ar taip, buvau ir tebesu įsitikinęs: tai, ką Edis turėjo, tu vis dar tebeturi.

– Bet aš neturiu.

– Galbūt. Arba turi ir iki šiol pati nežinai. Bet dabar bent nebemanau, kad slepi nuo manęs.

– Kas privertė pakeisti nuomonę?

– Net jei būtum sugedusi, manau, būtum atidavusi viską, ko pareikalausiu, kad tik nenuskriausčiau mažosios tavo mergytės.

– Tu teisus.

– Priėjau prie tokios išvados šįryt prieš pat aušrą. Nusprendžiau palikti tave ramybėje. Tada pamačiau Hokinsą plaukiantį į tavo namus. Teko staigiai keisti planus.

– Ar aš išties turiu tikėti, kad Fredas nužudė Samą Morsetą?

– Mačiau savo akimis. – Jis pažvelgė į ją. Honoratos išraiška reikalavo išsamesnio paaiškinimo. – Sekmadienio vidurnaktį buvo numatytas susitikimas sandėlyje.

– Marseto susitikimas su Fredu?

– Marseto susitikimas su Buhalteriu.

Ji pasitrynė kaktą.

– Apie ką kalbi?

Koburnas giliai įkvėpė, mėgindamas surikiuoti mintis.

– Dešimtasis valstijų greitkelis eina per Luizianą, į šiaurę nuo Tamboro.

– Per Lafajetą ir Naująjį Orleaną.

– Taip. Tai piečiausias valstijų greitkelis nuo vienos pakrantės iki kitos, ir jis ranka pasiekiamas iš Meksikos ir Meksikos įlankos. Todėl jis tikra arterija narkotikų ir ginklų prekeiviams, prekiautojams žmonėmis. Svarbiausi miestai, per kuriuos jis eina: Finiksas, Al Pasas, San Antonijus, Hjustonas, Naujasis Orleanas, – yra ir didelės rinkos, be to, juose visuose yra didelės kryžkelės iš šiaurės į pietus.

– Iš tiesų.

– Taigi Dešimtasis greitkelis jungia visus didžiausius JAV miestus.

– Aišku. – Ji vėl linktelėjo.

– Kiekvienas automobilis, kurį juo paleidi – nesvarbu, ar vilkikas, ar pikapas, ar šeimyninis furgonas, gali vežti gatvėse

platinamus narkotikus, vaistus, ginklus, mergaites ir berniukus, numatytus prievartinei prostitucijai. – Jis pažvelgė į ją. – Seki mano mintį?

– Samas Marsetas turėjo Karališkąją gabenimo bendrovę.

– Tiesiai į dešimtuką.

– Negi nori pasakyti, kad Samo Marseto vairuotojai prikišę nagus prie nelegalaus gabenimo?

– Ne jo vairuotojai. Pats Samas Marsetas, tavo bažnyčios seniūnas, paveldo draugijos narys ir visoks kitoks. Ir ne šiaip prikišęs nagus. Jis – didelis žaidėjas. Buvo. Sekmadienio naktis padarė galą jo nusikalstamam gyvenimui.

Ji permąstė, ką išgirdusi, įsitikino, kad dukrelė vis dar žaidžia su žaisliuku, ir paklausė:

– O koks tavo vaidmuo?

– Mano užduotis buvo įgyti Marseto pasitikėjimą ir išsiaiškinti, su kuo jis daro verslo sandėrius, kad viršininkai galėtų imtis tolesnių veiksmų. Prireikė kelių mėnesių, kol įgijau bent brigadininko pasitikėjimą. Tiktai tada, gavus paties Marseto palaiminimą, man buvo patikėtos deklaracijos. Jo bendrovė gabena begalę legalių prekių, bet pamačiau, kad per jų rankas pereina ir daugybė kontrabandos.

– Perveža ir žmones?

– Viską, išskyrus juos. Ir labai gerai, nes būčiau turėjęs sustabdyti tokį krovinį ir netekęs priedangos. O šiaip – leidau gabenti begalę kontrabandos. Mano viršininkų nedomina, jei tarp paprastų prekių paslėpta kokia dėžė automatinių šautuvų. Biurą domina žmonės, kurie ginklus siunčia ir gauna. Vis dar neturėjau užtektinai įrodymų, kad būtų galima sugauti didelę žuvį.

– Tokią kaip Marsetas?

– Kaip jis ir didesnę. Bet tikrasis laimikis būtų Buhalteris.

– Kas jis?

– Geras klausimas. Biuras nė nežinojo apie jį, kol neįsitaisiau čia ir nesuvokiau, kad kažkas tepa guolius.

– Visai supainiojai.

– Buhalteris yra reikalų tvarkytojas. Jis randa reikiamus žmones, kurių pareiga užkirsti kelią šiai nelegaliai prekybai, juos paperka arba jėga priverčia į nelegalią veiklą žiūrėti pro pirštus ar jos visai nematyti.

– Jis papirkinėja policininkus?

– Policininkus, valstijos kelių policininkus, agentus valstijos svėrimo stotyse, vyrus, saugančius sulaikytus vilkikus, – visus, kurie gali kliudyti nelegaliai prekybai.

– Buhalteris paperka pareigūnus...

– Tada su kaupu atsiima iš kontrabandininko už tai, kad garantuoja jam saugumą ir saugų jo krovinių gabenimą per Luizianos valstiją.

Ji vėl apsvarstė, ką išgirdusi, tada pasakė:

– Bet tu nesužinojai, kas jis.

– Ne. Man trūksta svarbiausios grandies.

Jis sustojo prie sankryžos ir pasukęs galvą niūriai į ją pažiūrėjo.

– Jos ir atėjai ieškoti į mano namus?

– Teisingai. – Jis atleido stabdį ir nuskubėjo per sankryžą. – TM, Teisingumo ministerija, – dėl visa pikta patikslino, – nepradės bylos, kol nebus tikra, kad nepralaimės jos teisme. Galėtume su kuo nors susitarti, kad mainais į malonę liudytų prieš Buhalterį, bet privalome rasti ir svarių įrodymų. Turime turėti dokumentų, banko įrašų, telefono pokalbių, išgrynintų čekių, indėlių šaknelių, vardus, datas. Žodžiu, faktų. Įrodymų. Manau, kaip tik tai turėjo tavo velionis vyras.

– Manai, Edis buvo į tai įsipainiojęs? – paklausė ji. – Į prekybą narkotikais, ginklais? Žmonėmis? Be galo klysti, pone Koburnai.

– Tiesą sakant, nežinau, kurioje šio verslo pusėje buvo tavo vyras. Bet su dvyniais jis buvo kaip tikras brolis, ir dėl to man velnioniškai įtartinas. O būdamas faras – tikras lobis, toks buvo ir Fredas.

– Edis buvo sąžiningas faras.

– Turi taip manyti, tiesa? Tu jo našlė. Bet aš mačiau, kaip jo artimiausi bičiuliai šaltakraujiškai paklojo septynis žmones. Būčiau buvęs aštuntoji auka, jeigu nebūčiau paspukęs.

– Ir kaip tau pavyko?

– Tikėjausi, kad kas nors nutiks. Susitikimas turėjo būti taikus, be ginklų. Bet buvau labai budrus, nes Buhalteris laikomas negailestingu šunsnukiu. Gal prisimeni, buvo skelbta per žinias, kad prieš kelias savaites lotynų amerikietis vaikas buvo rastas perpjauta gerkle griovyje netoli Lafajeto?

– Apie jo tapatybę nepranešė. Ar žinai, kas jis buvo?

– Vardo nežinau. Tik žinau, kad buvo gabenamas į Naująjį Orleaną vienam Buhalterio klientui, kuris aprūpina... – Jis žvilgtelėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Mergaitė dainavo kartu su Elmu. – Aprūpina klientus, turinčius krūvą pinigų ir polinkį į iškrypėlišką seksą. Berniukas suprato, kas jo laukia. Sustojus prisipilti degalų, jis pabėgo. Dauguma vaikų būna pernelyg išsigandę, kad kreiptųsi į pareigūnus, bet ir tarp jų atsiranda drąsuolių. Matyt, Buhalteris šito bijojo. Jo žmonės spėjo sučiupti berniuką, kol tas nepridarė žalos. – Jis pažvelgė į Honoratą ir sumurmėjo: – Gal šitaip jam ir geriau. Kai buvo rastas berniuko kūnas, netrukus valstijos kelių policininkui buvo perrėžta gerklė. Įtariu, kad tos dvi mirtys susijusios.

– Ar manai, kad Buhalteris yra žinomas pareigūnas?

– Galbūt. O gal ir ne. Tikėjausi sekmadienio naktį išsiaiškinti, kas jis, – sukandęs dantis pratarė Koburnas. – Nes bręsta didelis reikalas. Į mane tik menkai dvelktelėjo, bet įtariu, kad Buhalteris vilioja naują klientą. Žiaurius žmones, neatleidžiančius jokių klaidų.

Ji vėl pasitrynė kaktą.

– Atsisakau patikėti, kad Edis buvo įsipainiojęs į tokius dalykus. Negaliu patikėti, kad ir Samas Marsetas buvo.

– Marsetas į tą košę buvo įsivėlęs dėl pinigų. Jis buvo storas katinas, turintis naudos iš kitų ydų, bet pats nebuvo smurtininkas. Jei kas stodavo jam skersai kelio, tą sutrypda-

vo. Dažniausiai finansiškai. Arba užklupdavo be kelnių viešbučio kambaryje ir šantažuodavo. Panašios priemonės. Jis manė, kad griovyje rastas musių aptūptas trylikamečio kūnas kenkia verslui. Ir tai buvo tik vienas priekaištų, kurių jis turėjo Buhalteriui. Marsetas pareikalavo kartu susėsti ir aptarti skirtingą požiūrį, išsiaiškinti. Buhalteris sutiko.

– Bet apgavo.

– Švelniai pasakyta. Pasirodė ne Buhalteris, o dvyniai Hokinsai. Marsetas nespėjo nė pasipiktinti, kad nebuvo perspėtas dėl tokių permainų – Fredas jį nukepė. Doralas turėjo automatinį šautuvą. Paleido ugnį į kitus, pirmą nušovė mano brigadininką. Tą pačią akimirką, kai pamačiau juos prie durų, pajutau, kuo tai kvepia, ir užlindau už dėžių, bet jie spėjo mane pamatyti. Kai kiti buvo pakloti, ėmė ieškoti manęs.

Koburnas privažiavo geležinkelio pervažą, bet greičio nė kiek nesulėtino. Mašina ją peršoko.

– Tą vakarą ėmiausi atsargumo priemonių ir atsinešiau į darbą pistoletą, taip pat atsarginį mobilųjį. Vieną specialiai ten pamečiau. Tai juos suklaidino. Privertė trypčioti vietoje, kol aiškinosi, kas man skambino. Šiaip ne taip išsigavau iš sandėlio gyvas ir įlindau į apleistą pastatą. Vienas iš dvynių jį apieškojo, bet buvau gerai pasislėpęs atokesnėje skylėje, ir jis išėjo. Tada nuskuodžiau prie upės, pasiryžęs kaip nors nusigauti iki tavęs, kol jie manęs nesugavo. – Jis pažvelgė į ją. – Toliau daugmaž žinai.

– Tai kas dabar? Kur mes važiuojame?

– Neturiu supratimo.

Ji staigiai į jį pasuko galvą, net sprandas trekštelėjo.

– Ką?

– Neplanavau taip toli į priekį. Iš tikrųjų nesitikėjau išgyventi tą žiaurią naktį. Maniau, būsiu nušautas arba uolaus pareigūno, arba tokio, kuriam moka Buhalteris. – Jis dirstelėjo per petį į užpakalinę sėdynę. – Ir jau tikrai nesitikėjau, kad įsitaisysiu priekabą – moterį su vaiku.

– Ką gi, atsiprašau už nepatogumus, kurių pridarėme, – atšovė Honorata. – Gali išleisti mus prie Steno namų ir drožti savo keliais.

Jis nusijuokė.

– Nieko nesupratai? Gal išvis nesiklausei? Jeigu Doralas Hokinsas arba Buhalteris mano, kad tu žinai ką nors, kas gali padėti juos nuteisti, į tavo gyvybę jiems bus nusispjauti.

– Puikiai suprantu. Stenas mus apgins, kol...

– Stenas, tas vyras nuotraukoje su tavo velioniu vyru ir dvyniais Hokinsais, ant kurios, nors ir neužrašyta, švieste šviečia šūkis: vienas už visus ir visi už vieną! Tas Stenas?

– Be abejo, tu nemanai...

– O kodėl ne?

– Stenas – buvęs jūrų pėstininkas.

– Ir aš buvęs jūrų pėstininkas. O žiūrėk, kuo tapau.

Jis išdėstė savo požiūrį. Ji padvejojo, tada tvirtai pareiškė:

– Mano uošvis gintų mane ir Emilę iki paskutinio atodūsio.

– Galbūt. Kol kas nesu tikras. O kol nesu, liksi su manim ir su niekuo nebendrausi.

Ji nespėjo atsakyti, nes pasigirdo sirenų kauksmas. Ten, kur kelias susiliejo su dangumi, tuoj pasirodė du policijos automobiliai. Jie labai greitai artėjo. Koburno raumenys įsitempė, jis tvirčiau suėmė vogto automobilio vairą, bet greičio nedidino, žvelgė tiesiai prieš nosį. Patrulinės mašinos spiegdamos didžiuliu greičiu prašvilpė pro šalį.

– Policininkai, – sučirškė Emilė. – Mamyte, policijos mašinos.

– Mačiau, brangute. – Ji atsisukusi nusišypsojo, tada vėl pažvelgė į jį. – Emilei reikės pavalgyti. Kur miegoti. Negalime šiaip važinėtis vogta mašina, baimindamiesi policijos. Ką ketini su mumis daryti?

– Kaip tik žadu išsiaiškinti.

Jis dirstelėjo į automobilio laikrodį ir pamatė, kad Rytų pakrantėje jau po devynių. Įsuko į pirmą keliuką iš pagrindinio. Asfaltas greitai virto žvyrkeliu, žvyrkelis – duobėtu šunkeliu, ir galiausiai kelias baigėsi prie mauruotos atakos.

Jis turėjo tris telefonus. Vienas jų buvo Fredo. Jame tik nesenas skambutis broliui, daugiau jokių įrašų apie skambučius. Telefonas buvo naudojamas nelegaliai veiklai, Koburnas ir nesitikėjo jame rasti Buhalterio numerio. Vis dėlto telefoną pasilaikys. Dėl saugumo išėmė bateriją.

Honoratos telefonu negalima naudotis, nes pagal jį pareigūnai gali susekti jų buvimo vietą. Ir iš šito išėmė bateriją.

Trečiasis mobilusis – jo paties, atsarginis su išankstinio mokėjimo kortele, nusipirko jį prieš keletą mėnesių, bet iki šiol nebuvo naudojęs. Įjungė – ryšys buvo – ir surinko numerį tikėdamasis, kad šiandien į jo skambutį bus atsiliepta.

– Kam skambini? – paklausė Honorata.

– Kaskart, kai tik krusteliu, netveri kailyje.

– Ar gali dėl to mane kaltinti?

– Tikrai ne.

Jis pažvelgė į jos apdaužytas alkūnes ir mėlynėmis nusėtus žastus. Krumpliai irgi raudoni – nusidaužė į lovos virbus, kai buvo ją pririšęs. Jis gailestavo, kad teko pavartoti jėgą, bet neatsiprašinės. Jeigu ne jis, būtų labiau nukentėjusi.

– Tau daugiau nebereikia baimintis, kad vėl čiupsiu už sprando. Ar mosuosiu pistoletu panosėje. Daugiau jokio nervinimosi, sutarta?

– Nervinuosi, nes šįryt namie mačiau, kaip nušaunamas žmogus.

Jis jau viską pasakė, ką turėjo pasakyti, ir nesirengė vėl teisintis. Jeigu pasitaikė proga nudėti tokį žiaurų nusikaltėlį kaip Fredas Hokinsas, nėra ko aušinti burnos ir aiškintis kodėl. Spaudi prakeiktą gaiduką. Priešingu atveju pats tysotum negyvas.

Kiek žmonių jis matė mirštant? Kiek žūstant smurtine mirtimi? Per daug, kad galėtų suskaičiuoti, net atsiminti. Bet suvokė: antrokų mokytoja tyromis žalsvomis ar šviesiai rudomis akimis patyrė šoką tai išvydusi, ir ši patirtis jai visada siesis su juo. Šito jau nepakeisi. Tačiau jeigu dabar jis prisiskambins, ji bent liausis krūpčiojusi kaskart jam krustelėjus.

Koburnas jau ketino išjungti ir vėl mėginti skambinti, bet pagaliau atsiliepė moteris:

– Direktoriaus pavaduotojo Hamiltono biuras. Kaip jus pristatyti?

– O kas tu? Duok šen Hamiltoną.

– Kaip turiu pristatyti, kas skambina?

– Ei, baik malti šūdą. Duok jam telefoną.

– Kaip turiu pristatyti, kas skambina?

Prakeikti biurokratai.

– Koburnas.

– Atleiskit, kas, sakėte?

– Koburnas, – nekantriai pakartojo jis. – Li Koburnas.

Po gerokos pauzės moteris kitame ryšio gale išrėžė:

– Tai neįmanoma. Agentas Koburnas miręs. Jis mirė daugiau kaip prieš metus.

17 skyrius

Diego telefonas vibravo, bet iš užsispyrimo jis keletą sekundžių palaukė, tik tada atsiliepė:

– Kas čia?

– O ko laukei? – pašaipiai paklausė Buhalteris.

– Ar jau radai savo bėglį?

– Jis pasirodė esąs didesnė bėda, negu maniau.

– Žiūrėk tu man. Ta klounų porelė išties susimovė, ar ne? Leisti jam šitaip paspruktі.

Norėjo pridurti: *Bus tau neskirti man šito darbo*, – bet nusprendė neerzinti likimo. Jo uždarbis nepriklausė vien nuo Buhalterio, bet jų verslo santykiai – jeigu galima juos taip pavadinti – labai pelningi.

Metęs kasų pynimo saloną, jis metų metus gyveno gatvėse, pastogę rasdavo kur pakliuvo, mito ir rengėsi atliekomis. Gyvas liko tik dėl miklaus proto, kurį nežinia kas įdėjo į jo genų mišrainę, todėl netruko suvokti, kad mainais, vagystėmis ir rinkdamas atliekas toli nenueisi. Vieninteliai pinigai viską lemia.

Diegas pasiryžo nevaikščioti tuščiomis kišenėmis. Stebėjo ir mokėsi, ir pasirodė besąs geras mokinys. Rinka jo ypatingiems gabumams buvo begalinė. Jo verslas klestėjo, ir nesvarbu, kokios buvo ekonominės sąlygos ar aplinka. Iš tikro labiausiai užsiėmęs būdavo tada, kai pasunkėdavo laikai ir visu žiaurumu įsigalėdavo džiunglių įstatymas, kai į darbą būdavo paleidžiami dantys ir nagai.

Nuo pat paauglystės jis garsėjo nevaldomais žiaurumo protrūkiais, net kiečiausi iš kiečiausių gerbė menko ūgio ir kūno Diegą ir dažniausiai jį apeidavo plačiu lankstu. Jis neturėjo draugų ir labai mažai turėjo konkurentų, nes tik retas buvo toks kietas.

Luizianos valstijai jis neegzistavo. Jo gimimas niekada nebuvo užregistruotas, jis niekada nelankė mokyklos. Nors iš esmės neraštingas, šiaip taip paskaitė angliškai, ir to jam užteko. Laisvai kalbėjo ispaniškai – išmoko gatvėje. Nebūtų galėjęs parodyti žemėlapyje, kur yra jo gimtasis miestas, bet pažinojo jį kaip savo penkis pirštus. Nebuvo nė girdėjęs apie dalijimą stulpeliu ir daugybos lentelę, bet stulbinamai greitai atmintinai daugindavo ir dalydavo dideles pinigų sumas. Jau dabar skaičiavo, kiek paprašys už Koburno galvą.

– Tai ar tas vyrukas sučiuptas?

– Ne. Jis nukalė Fredą Hokinsą.

Diegas buvo nustebintas, bet susilaikė nuo pastabų.

– Visi persiutę. Jei Koburnas per stebuklą bus suimtas gyvas, noriu, kad būtum pasirengęs.

– Aš visada pasirengęs, – pagyvėjo Diegas.

– Taip pat gali reikėti, kad pasirūpintum moterimi ir jos mergaite.

– Tai tau kainuos papildomai.

– Niekada neturiu skolų. – Šaltai patylėjęs Buhalteris vėl prakalbo: – Apie tą kekšę...

– Pasirūpinta. Jau sakiau.

– Ak taip, sakei. Mano galva dabar kitkuo užimta. Paskambinsiu. – Ir išjungė ryšį.

Ką čia bepridursi. Jie suprato vienas kitą. Suprasdavo nuo pat pradžių. Prieš keletą metų kažkas, kas pažinojo kažką, kreipėsi į jį su pasiūlymu kai ką nužudyti. Ar jo nedomintų? Jį domino. Diegas paskambino gautu telefono numeriu, išklausė Buhalterio gražbylystę apie puikias samdos sąlygas ir suprato: kaip tik tokia sąjunga jam patinka – laisva. Padarė pirmą darbą, gavo atlygį. Nuo tada juodu su Buhalteriu kartu tvarko reikalus.

Įkišo mobilųjį atgal į makštį prie diržo, susikūprino ir susigrūdo rankas giliai į kelnių kišenes. Dešinės pirštai tvirtai sugniaužė skustuvą.

Praūžus „Katrinai“, kai kurie miesto kvartalai virto gaujų karo zona. Diegas buvo nepriklausomas veikėjas ir stengėsi išvengti susidūrimų, bet buvo neįmanoma likti neutraliam, tad savaime jis tapo visų gaujų priešu.

Žvilgsnį ir toliau buvo įbedęs į purviną šaligatvį po guminiais sportbačių padais, bet iš tikrųjų akys viską budriai stebėjo, pilnos amžino įtarumo, kad kiekviename šešėlyje tūno pavojus, mintyse visada laukdavo antpuolio.

Jis ne itin bijo farų. Šie vienas juokas. Kartais – menkas juokas, bet vis tiek galima pasišaipyti; ne jų baiminosi Diegas.

Šitaip apgaulingai susikūprinęs, jis nuslinko šaligatviu ir pasukęs į pirmą skersgatvį išbaidė armiją tarakonų ir dvi grobio tykančias kates. Ištisas penkias minutes sukiojosi tarp apleistų pastatų, pilnų rūdijančios įrangos ir šiukšlių, šias palieka benamiai, čia randantys laikiną prieglaudą.

Skersgatvių ir aklagatvių labirintas netrikdė Diego. Jis čia pažinojo kiekvieną pėdą. Kaskart eidavo vis kitu keliu, sukdavo kitais ratais – norėjo būti tikras, kad niekas jo neseka. Niekas jo nerastų, jeigu jis to nenorėtų.

Metų metus gyvendamas laikinai susirastose priebėgose, dabar jis įsitaisė nuolatinį būstą; tiesa, joks paštininkas į jį neužsukdavo. Dukart apėjo tuščią pastatą, tik tada prisiartino prie durų su kabamąja spyna – nuo šios jis vienintelis turėjo raktą. Įžengęs iš vidaus užsklendė metalines duris.

Jį užgulė visiška tamsa, bet ne bėda. Lengvai yrėsi koridoriais, sienos buvo juodos nuo pelėsių. Amžinai šlapios. Lietaus vanduo varvėjo per tris aukštus ir rinkosi į dvokiančias balas ant nelygių grindų.

Giliai šio buvusio pupelių konservų fabriko viduriuose Diegas buvo įsitaisęs namus. Atrakino šventovės duris, įsprūdo vidun ir dėmesingai užrakino.

Kambaryje oras buvo vėsesnis ir sausesnis – pamažu surinkęs iš atliekų, jis išmoningai buvo pritaikęs senąją pastato ventiliacijos sistemą. Ant grindų gulėjo brangus rytietiškas kilimas, pavogė jį iš stovinčio sunkvežimio Prancūzų kvartale. Apsimetė esąs vienas iš nešikų. Niekas nė nemirktelėjo, kai užsimetė kilimą ant peties ir nuėjo nešinas. Visas kambarys buvo apstatytas panašiai įsigytais daiktais. Dvišaka lempa skleidė malonią šviesą.

Ji sėdėjo ant lovos krašto ir šukavosi plaukus, šepetį Diegas vakar nudžiovė parduotuvėje. Tačiau už žuvelę sumokėjo. Ėjo pro anksčiau nepastebėtą gyvūnų parduotuvę. Pamatė auksines žuveles akvariume. Kitas dalykas, kurį prisiminė, – kaip vieną jų nešėsi plastikiniame maišelyje. Jos šypsena, kai įteikė dovaną, buvo verta trigubai tiek, kiek užmokėjo už auksinę žuvelę.

Iki tol jis niekada nebuvo turėjęs naminio gyvūnėlio. Dabar turėjo iškart dvi – auksinę žuvelę ir mergaitę.

Jos vardas – Izobelė. Metais už jį jaunesnė, bet atrodo kur kas jaunesnė. Plaukai glotnūs ir tokie juodi, kad net žvilga. Gula jai ant pečių, lyg atlasinės užuolaidos dengia skruostus.

Ji gležno sudėjimo, o liemuo toks laibas, kad jis saujomis gali apimti. Diegas įsivaizdavo, kad be jokių pastangų galėtų perlaužti trapias jos galūnes. Krūtys mažutės, marškinėliai, kuriuos jai irgi pavogė, ties krūtine vos pakilę. Nors buvo turėjęs daugybę moterų, visokio amžiaus ir ūgio, tik smulkaus Izobelės kūno grožis jį sujaudindavo, atimdavo žadą, išsekindavo nepatenkinta aistra.

Bet Diegas jos nelietė. Ir nelies.

Jos trapūs paaugliški bruožai itin traukdavo ir masažo kabineto lankytojus. Vyrams patiko būti glostomiems jos smulkių rankų. Daugelis jos reikalaudavo. Ji turėjo nuolatinių klientų. Jos gležnumas jaudino, nes tie, kas prakaitavo ant jos, jautėsi vyriškesni, stambesni, kietesni, stipresni.

Kaip ir tūkstančiams kitų, jos šeimai buvo pažadėta, kad ji mėgausis geresniu gyvenimu Jungtinėse Valstijose. Jai buvo

garantuota, kad gaus darbą prašmatniame viešbutyje arba gerame restorane, kur per savaitę uždirbs daugiau negu jos tėvas per metus. Žinoma, kai sumokės skolą už nugabenimą į Valstijas ir gerai įsitaisys. Tai truksią tik keletą metų, o tada uždirbs tiek pinigų, kad galės siųsti šeimai, gal net tiek, kad užtektų ir jaunesniojo brolio kelionei į JAV. Skambėjo kaip pasaka. Ji ištarė šeimai ašarotą, bet viltingą sudiev ir įlipo į sunkvežimį, vežantį prie sienos.

Pragariška kelionė truko penkias dienas. Ji ir dar aštuonios mergaitės buvo sugrūstos į pikapo kėbulą ir užklotos faneros lakštu. Per visą tą laiką gaudavo labai mažai valgyti ir atsigerti, retai būdavo išleidžiamos nusilengvinti.

Viena mergaitė, ne vyresnė už Izobelę, ėmė karščiuoti. Izobelė mėgino nuslėpti mergaitės ligą, bet per vieną iš retų sustojimų pailsėti vairuotojas ir iki dantų ginkluotas jas lydintis vyras patys išsiaiškino. Toliau mašina važiavo be tos mergaitės. Ji buvo palikta šalikelėje. Kitos buvo įspėtos, kad irgi bus paliktos, jei trukdys ar kels kitokių rūpesčių. Izobelė vis galvodavo, ar kas nors spėjo rasti mergaitę, kol ji nenumirė.

Tai buvo tik Izobelės košmarų pradžia.

Kai galiausiai pikapas atvyko į vietą, ją privertė apsirengti gundančiais drabužiais – už juos buvo išskaičiuota iš atlyginimo – ir pasiuntė dirbti į viešnamį.

Ji nieko nepažinojo. Net tos, su kuriomis buvo gabenama į Valstijas ir susidraugavo (anokia ten draugystė, grįsta bendra baime ir neviltimi), buvo išsiųstos į kitas vietas. Nežinojo, kokiame mieste nei kokioje valstijoje atsidūrė. Nesuprato kalbos, kuria plėšdamas jai skaistybę burbuliavo pirmas gašlus vyras. Nors nesuprato jo žodžių, puikiausiai suvokė, ką tas veiksmas reiškia. Ji žlugusi, sugadinta prekė. Joks geras rūpestingas vyras nebenorės jos vesti. Ji neteko garbės. Šeima jos išsižadės. Jai liko tik du keliai: arba toliau „maloninti“ klientus, arba nusižudyti. Bet savižudybė – mirtina nuodėmė, bilietas į pragarą.

Iš esmės ji turėjo vienintelį pasirinkimą – katros rūšies pragarą pasirinkti.

Štai kodėl jos neramios juodos kaip rašalas akys atrodė nelyginant sužeisto žvėrelio, kai Diegas ją pirmą kartą pamatė. Buhalteris jį pasiuntė įspėti masažo kabineto vadovo, kad dar neatsiskaitė už apsaugą, suteiktą gabenant paskutinę mergaičių siuntą. Diegas pastebėjo Izobelę išeinančią iš vieno „procedūrų" kambario, liauną kūną buvo įsisupusi į neskoningą atlasinį chalatą. Skruostais riedėjo ašaros. Kai pastebėjo jį žiūrint, susigėdusi nusigręžė.

Jis grįžo po kelių dienų, šįkart kaip klientas. Pareikalavo jos. Įėjusi į kambarį, mergaitė jį atpažino. Aiškiai nusiminusi ėmė rengtis. Jis skubiai patikino norįs tik pasikalbėti.

Visą valandą ji pasakojo savo istoriją. Ne pati graudi istorija, bet tai, kaip įtaigiai ji papasakojo, paskatino Diegą pasiūlyti jai bėgti ir pagalbą. Ji čiupo jo ranką, pabučiavo, aplaistė ašaromis.

Dabar, kai jis priėjo prie lovos, ji padėjo šepetį ir baikščiai nusišypsojo. Jos akys nebebuvo užguitos, veikiau kupinos dėkingumo.

Jis atsisėdo šalia jos, bet paliko tarpą.

– *Como está?**

– *Bien.***

Jis droviai nusišypsojo, ir kurį laiką juodu žvelgė vienas į kitą. Gana ilgai, nes jam ištiesus ranką ji krūptelėjo.

– Ššš.

Jis švelniai uždėjo delną ant jos glotnaus skruosto. Nykščiu braukė per odą stebėdamasis, kokia ji švelni – kaip šilkas. Pažvelgė jai į kaklą, matė, koks jis laibas, pažeidžiamas. Ant jo kabojo plona sidabrinė grandinėlė su Nukryžiuotuoju. Žiūrėjo, kaip po juo silpnai plaka pulsas ir kilnodamasis kryželis žybsi lempos šviesoje.

---

* Kaip laikaisi? (Isp.)

** Gerai (isp.).

Skustuvas kišenėje atrodė sunkus kaip švinas.

Jo įprasta taksa buvo penki šimtai dolerių.

Viską baigtų greitai. Vienas mostas – ir ji būtų išvaduota iš kančių. Jai nebereikėtų nieko baimintis, net prakeiksmo. Iš tikro jis ją išlaisvintų. Išlaisvintų nuo vyrų grabinėjimo ir nuo jos nukryžiuoto Dievo žiauraus teismo. Jis įvykdys Buhalterio nurodymą. Nužudydamas ją, Diegas išsaugos Buhalterio palankumą, o šios mielos mergaitės kūnas daugiau niekada nebebus išniekintas.

Bet, užuot brūkštelėjęs skustuvu jai per gerklę, braukė pirštų galiukais, palietė kryželį ir minkštai tardamas ispaniškus žodžius patikino, kad dabar ji saugi. Pasakė, kad rūpinsis ja, kad jai daugiau nebereikia bijoti – visada ją gins. Košmaras, kuriame ji gyveno dvejus metus, baigėsi.

Diegas prisiekė savo gyvybe.

Ir tai sakydamas jis užbrėžė brūkšnį. Jam buvo pavesta ne tik nužudyti Izobelę, bet ir išsiaiškinti, kas jai padėjo pabėgti iš masažo salono, ir taip pat nužudyti.

Buhalteris neturėjo supratimo, kad čia paties Diego rankų darbas.

Gerdamas į save Izobelės grožį, kvapą ir pačią esatį, Buhalteriui turėjo paruošęs gerą anglišką žodį:

– Išsikrušk.

18 skyrius

– Tore, tau gali būti įdomu, dirstelėk į šitą.

Sekretorė puikiai žino, kad ne pats geriausias metas kišti nosį, kai ji su kliente, ypač su tokia nutukusia ir kaprizinga kaip ponia Perkins. Torė pažvelgė į Amberę triuškinančiu žvilgsniu, o klientei pasakė:

– Malonėkite dar šešis šitų.

Moteris stenėdama pritūpė.

Torė atsisuko į sekretorę ir atžariai paklausė:

– Na? Kas?

Sekretorė parodė į eilę plokščių televizorių, pritvirtintų ant sienos priešais bėgtakius. Vienas rodė įgrisusią pokalbių laidą, kartojamą per daugybę kanalų, kitas – reklaminį filmuką, kuriame pigaus serialo žvaigždė įkyriai piršo stebuklingą veido kremą, o trečiame buvo įjungtas Naujojo Orleano stoties kanalas ir transliuojamos naujausios žinios.

Torė keletą sekundžių žiūrėjo.

– Atitraukei mane, kad pažiūrėčiau naujausias žinias apie šaudymą Karališkojoje gabenimo bendrovėje? Jeigu bėglio nerodo moters pirtyje be rankšluosčio ant juosmens, kodėl šitai man turėtų rūpėti?

Ji atsigręžė į ponią Perkins, šios veidas buvo raudonas kaip burokas. Gal būtų užtekę penkių pritūpimų, pamanė Torė.

– Dėl tavo draugės, – pasakė sekretorė. – Honoratos. Jie mano, kad ji pagrobta.

Torė skubiai dirstelėjo į Amberę, tada vėl į ekraną. Tik dabar už reporterio, pasakojančio „tiesiai iš įvykio vietos“, nugaros atpažino Honoratos namą. Ekrano apačioje bėgo informacinė eilutė.

Apstulbusi, ji kurį laiką žiūrėjo, tik tada suvokė, kad garsas pritildytas.

– O Dieve, ką jis sako?

– Kas atsitiko? – supūkštė ponia Perkins.

Torė, nekreipdama į ją dėmesio, nuskubėjo pro mankštos įrankius prie televizorių sienos. Čiupo pultelį ir nukreipė į televizorių. Kai sugraibė mygtukus, įjungė garsą ir paleido visu galingumu.

– ...būgštaujama, kad jos gali būti pagrobtos Li Koburno, asmens, ieškomo dėl sekmadienio nakties žudynių Karališkojoje gabenimo bendrovėje. Tą naktį, be kitų šešių, buvo nušautas ir bendruomenės lyderis Samas Marsetas.

– Nagi, toliau, – nekantriai sumurmėjo Torė.

Vis dar nebuvo tikra, ar jos sveikatingumo klubo sekretorė ko nors nesumaišė. Pasamdė Amberę vien dėl to, kad puikiai atrodo tarp treniruoklių. Jos puikūs plaukai, dantys, papai labai vietoje – bet pilkųjų ląstelių ne itin gausu.

Deja, šįkart sekretorė viską suprato teisingai. Kai galiausiai reporteris apsuko ratą ir dar kartą paaiškino, kodėl transliuojama iš Honoratos namų, Torė klausėsi vis labiau netikėdama ir sunerimusi.

– Matai? – sušnibždėjo Amberė jai į ausį. – Juk sakiau.

– Patylėk, – nukirto Torė.

– Policija ir FTB agentai atlieka kruopštų tyrimą, bet iš to, kas pareigūnams jau paaiškėjo, atrodo, kad ponia Džilet ir jos ketverių metų dukrelė buvo prievarta ištemptos iš namų. Kalbinau Steną Džiletą, aukos uošvį, bet jis atsisakė duoti interviu mūsų televizijos stočiai. Tačiau prisipažino, kad kol kas išpirkos iš jo nebuvo pareikalauta. – Reporteris pažvelgė į užrašus. – Name vyko grumtynės, ten viskas sujaukta. Ponas

Džiletas sakė, kad neįmanoma pasakyti, ar kas nors dingo. O dėl policijos pareigūno Fredo Hokinso kūno, rasto name...

– Jėzau, – aiktelėjo Torė ir griebėsi už širdies.

– ...kol kas daugiau jokios informacijos, tik tiek, kad nužudymas primena mirties bausmę. – Reporteris pažvelgė į kamerą. – Policija ir kitos valstijos bei vietos žinybos prašo piliečius būti budrius, jei pamatys įtariamąjį ir galimas jo įkaites. Čia naujausia Honoratos Džilet ir jos dukters nuotrauka.

Per visą ekraną pasirodė nuotrauka, tokią Honorata jai atsiuntė per praėjusias Kalėdas su sveikinimu.

– Kiekvienas jas pamatęs turi nedelsdamas pranešti pareigūnams. Tai kol kas visa turima informacija, bet toliau seksiu įvykius. Žiūrėkite mūsų televiziją ir sužinokite, kaip jie klostosi.

Laida baigėsi, ėmė rodyti žaidimą – ekrane aplink naują blizgantį dulkių siurblį klykaudami šokinėjo kažkokie kvailiai. Torė išjungė garsą ir įbruko pultelį nustebusiai Amberei.

– Padirbėk su ponia Perkins. Jai dar reikia penkiolikos minučių širdžiai stiprinti. Paskambink Pemei ir pasakyk, kad pirmą valandą perimtų Klaivę Donovan, taip pat neužmirštų trečios valandos sukinio pamokos. Neskambink man, nebent dangus imtų griūti, ir, dėl Dievo meilės, kai vakare išeisi, neužmiršk užrakinti durų ir įjungti signalizacijos.

– Kur tu eini?

Išsilenkdama pro Amberę, Torė nesivargino atsakyti. Neprivalo aiškintis nei darbuotojams, nei klientams. Pranešta, kad jos geriausia draugė pagrobta. Jėzau Kristau, pagrobta. Taip pat ir Emilė.

Ji turi ką nors daryti ir pirmiausia grįš namo, o ten pasirengs viskam, kad ir ką atneštų ši diena, – nors suvirpėjo vien nuo minties, kas tai gali būti.

Savo kabinete neužtruko, čiupo telefoną su rankine, pro darbuotojų duris išlėkė į sveikatingumo klubo kiemą ir sėdo į korvetę. Garsiai užbirbino ir žaibu nėrė iš aikštelės.

Mašina buvo tokia pat jautri Torės greito važiavimo manierai kaip Torė negrabiems seksualiniams įgeidžiams vyro, nupirku-

sio jai šią mašiną. Įvairių savo verslų posėdžių kabinetuose jis buvo agresyviausias patinas, bet pogulio menėje drąsa vyruką apleisdavo. Torė pasiryžo paversti švelnųjį drovuolį lovoje tikru King Kongu. Ir jai pavyko. Taip pavyko, kad jį ištiko širdies smūgis ir jis mirė nesulaukęs pirmųjų vedybų metinių.

Tik ši iš trijų santuokų baigėsi prieš jos valią. Po vyro mirties ji savaičių savaites liūdėjo, nes ponas Šira jai iš tikrųjų patiko. Štai kodėl nutarė pasilikti jo pavardę, kai reikėjo apsispręsti, ar pridėti ją prie mergautinės pavardės; dviejų pirmųjų vyrų pavardžių ji atsisakė. Beje, jai patiko ir sąskambis: Torė Šira. Šiek tiek egzotiška, o tai derėjo prie jos stiliaus ir spalvingos asmenybės.

Dar viena priežastis meiliai prisiminti trečiąjį vyrą – iš jo palikimo galėjo pasistatyti elegantišką ir seksualų sveikatingumo centrą, pirmą ir vienintelį tokį visoje Tamboro apylinkėje.

Vairuodama surinko Honoratos mobiliojo numerį. Iškart įsijungė balso atsakiklis. Keiktelėjusi nėrė per raudoną šviesoforo šviesą ir ėmė ieškoti adresyne, ar turi Steno Džileto telefoną. Turi. Paskambino. Tas pat. Iškart balso paštas.

Prašvilpė pro mokyklinį autobusą, vežantį vaikučius į dienos stovyklą, o už kvartalo jau buvo nuovaža į jos sublokuotą namą. Korvetė sustojo žviegdama stabdžiais, ir po kelių akimirkų Torė jau buvo viduje. Prieškambaryje nudrėbė rankinę ant grindų, peržengė ir dar eidama koridoriumi per galvą nusimovė sportinį treningą.

Numetė treningą ant lovos, o tada išgirdo už nugaros balsą:

– Ar jos tokios pat stangrios kaip kadaise?

– Kas per... – Ji žaibiškai atsisuko. Pro miegamojo duris geidulingai į ją žvelgė Doralas Hokinsas. – Kas per velniava? Išgąsdinai, vos nepridariau į kelnes, Doralai!

– Toks ir buvo planas.

– Tu visada buvai šiknius. – Nekreipdama dėmesio, kad nuogomis krūtimis, ji įsisprendė rankomis į klubus. – Ką čia veiki?

– Paskambinau į klubą. Atsiliepusi telefonu merguželė pasakė, kad ką tik išvažiavai. O aš buvau vos už poros kvartalų nuo čia.

– Ar negalėjai palaukti lauke už durų kaip padorus žmogus?

– Galėjau, bet šis vaizdas man labiau patinka.

Ji užvertė akis.

– Dar kartą... ką čia veiki? Juk žinai apie Fredą, ar ne?

– Pats radau jo kūną.

– Ak. Tai siaubinga.

– Pasakė.

– Užjaučiu.

– Ačiū.

Ji ėmė širsti, norėjo sugriebusi jį papurtyti.

– Gal aš buka, Doralai, bet vis tiek nesuprantu, kodėl tu čia, kai ką tik nužudytas tavo brolis. Man atrodo, turi svarbesnių darbų nei spoksoti į mano papus.

– Noriu užduoti keletą klausimų Honoratai.

– Honoratai?

– *Honoratai?* – mėgdžiodamas pakartojo jis. Liovęsis vaidinti meilikaujantį, jis priėjo, abiem rankom suėmė jos veidą ir taip suspaudė, kad jos bruožai visai persikreipė. – Jei nenori, kad tavo botokso prišvirkštą veidelį išspausčiau kaip pernokusį persimoną, verčiau tuoj pat pasakyk, kur Honorata.

Torę ne taip lengva išgąsdinti, be to, ji toli gražu ir nekvaila. Ji gerai žino, kokia Doralo Hokinso reputacija. Prasiautus „Katrinai“ netekęs valties, kurią nuomodavo žvejybai, jis neturėjo patikimesnių pajamų, išskyrus menką miesto mokamą jam algą. Bet gyveno labai gerai. Ji neturėjo jokių įrodymų pagrįsti įtarimams, kad Doralas verčiasi kuo nors nelegaliu, bet apie tai išgirdusi labai nenustebtų.

Juodu su broliu Fredu buvo amžina bėda tiek pradinėje, tiek pagrindinėje mokykloje, kabinėdavosi prie klasės draugų ir nuolat drumsdavo ramybę. Vidurinėje ėmėsi smulkių nusikaltimų: tai automobilio ratlankius pavogs, tai elnių medžioklei skirtais šautuvais išdaužys stadiono lempas, am-

žinai terorizuos nenorinčius jiems paklusti vaikus. Jei ne Steno Džileto tvirti pavadžiai, broliai veikiausiai būtų blogai baigę. Dažnas sakydavo, kad tik dėl jo įtakos dvyniai išvengė kalėjimo.

Jų garbei reikia pasakyti, kad žuvus Edžiui Honoratai jie buvo labai dėmesingi. Vis dėlto sklido gandai, kad Steno pastangos ir įtaka brolių nepavertė visiškais doruoliais, o tai, kad Fredas tapo policijos pareigūnu, tik įteisino jų agresyvumą.

Torė neturėjo progos patikrinti paskalų apie jų polinkį į niekšybes, nes retai su jais susidurdavo. Mokykloje kurį laiką draugavo su Doralu. Bet kai sustabdė jį prie antrosios bazės – paprasčiau sakant, leidosi grabinėjama, bet nesutiko eiti toliau, jis tapo bjaurus, net šlykštus. Išvadino ją pasileidėle, bet ji rėžė atgal: net ir pasileidėlės turi savo reikalavimus. Nuo to laiko Doralas jos nekentė.

Dabar jis atrodė piktas ir pavojingas, be to, jai skaudėjo. Ji turėjo užtektinai patirties su vyrais ir suprato: rodyti baimę – tas pat, kaip prašytis dar labiau žeminamai. Šį akmenuotą kelią jau buvo išbandžiusi su pirmu vyru. Antrą kartą nė už ką juo neitų. Geriausia gynyba – puolimas, net prieš tokį trenktą galvažudį kaip Doralas.

Ji bedė keliu jam į šakumą. Jis sužviegė, atitraukė nuo jos veido rankas, griebėsi už genitalijų ir atšoko pagarbiu atstumu.

– Daugiau manęs neliesk, Doralai. – Čiupo ką tik numestą treningą ir vėl užsimovė per galvą. – Tu ne tik bjaurus, bet ir kvailas. Kas verčia tave manyti, kad žinau, kur Honorata?

– Aš nejuokauju, Tore.

Iš dėklo prie juosmens jis išsitraukė pistoletą.

– Oi oi, tik ne ginklas! – dirbtinai suspiegė ji. – Ar jau turėčiau nualpti? Maldauti pasigailėjimo? Kišk tą daiktą atgal, kol ko nors, manęs, nesužeidei.

– Aš noriu žinoti, kur Honorata.

– Ką gi, stok į lunatikų klubą! – ėmė šaukti Torė. – Visi nori žinoti, kur ji. Ar žudikas nepaėmė jos įkaite? – Ji sugebėdavo tinkamu metu išspausti ašaras, bet šįkart jos pačios ėmė te-

kėti. – Apie tai išgirdau per televizorių ir parskubėjau iš klubo tiesiai čia.

– Kam?

– Kad būčiau pasirengusi, jeigu...

– Jeigu kas?

– Bet kas.

– Tikiesi jos skambučio? – Jis pasistengė, kad nuskambėtų kaip kaltinimas.

– Ne. Norėčiau, kad taip būtų, bet iš to, kas kalbama apie Koburną, baiminuosi blogiausio.

– Kad jis atsikratys jos su Emile?

– Jėzau, tu genijus.

Jis nekreipė dėmesio į įžeidimą.

– Ar pastaruoju metu judvi kalbėjotės apie Edį?

– Žinoma. Honorata tik apie jį ir tekalba.

– Aišku. Bet omeny turiu, ar ji pasakojo ką nors apie Edį? Ką nors svarbaus. Gal pasidalijo kokia paslaptimi apie jį?

Ji pakreipė galvą ir atidžiai pažvelgė jam į akis.

– Ar tu teberūkai žolę?

Jis grasinamai pasviro į priekį.

– Baik dergtis, Tore. Ar pasakojo?

– Ne! – suriko ji ir atstatė krūtinę. – Ką čia kalbi? Nieko nežinau apie jokią paslaptį. Kokią paslaptį turi galvoj?

Jis kurį laiką spoksojo į ją, tarsi mėgindamas įžvelgti klastos ženklus, paskui sumurmėjo:

– Nekreipk dėmesio.

– Ne, kreipsiu. Ko čia atsivilkai? Ko ieškai? Honoratą su Emile pagrobė tas pats vyras, kuris nušovė tavo brolį. Kodėl jų neieškai?

– Nesu tikras, kad jas pagrobė.

Tai ją pribloškė.

– Ką turi galvoj?

Jis palinko dar arčiau.

– Judvi su Honorata štai tokios. – Jis prikišo plaštaką jai prie pat nosies ir uždėjo didįjį pirštą ant smiliaus. – Jeigu ji pažinojo tą vyrioką...

– Kalbi apie Koburną?

– Taip, Koburną. Li Koburną. Gal ji pažinojo jį?

– Iš kur Honorata galėjo pažinoti prasčioką kroviką, tapusį žudiku maniaku?

Jis ilgokai dėbsojo į ją, tada nusisuko, kišdamasis pistoletą į dėklą prie juosmens išėjo iš kambario ir žengė koridoriumi.

– Pala. – Torė čiupo jam už alkūnės ir atgręžė. – Kur tu lenki? Kad pagrobimas buvo gudri apgaulė?

– Niekur nelenkiu. – Jis ištraukė ranką iš jos gniaužto ir pats čiupo jai už žasto. – Bet būsiu prilipęs prie tavęs kaip vantos lapas prie užpakalio. Jei ką išgirsi iš savo draugužės Honoratos, protingai pasielgsi davusi man žinią.

Išgirdusi beveik atvirą grasinimą, ji karingai atkišo smakrą.

– Arba kas?

– Arba tave sutaršysiu, Tore. Ir žinok: aš nejuokauju. Gal dabar tu ir turtinga, bet tokia tapai pardavinėdama savo putę tiems, kurie daugiau pasiūlė. Viena negyva kekšė – nedidelis nuostolis pasauliui.

19 skyrius

– Kalės vaikas!

Vengdamas mergaitės, Koburnas keikėsi panosėje. Mergaitės motina, kuri jau ir taip raukėsi, kad jam neseniai išsprūdo žodis „šūdas“, dabar žvelgė taip, tarsi pačiame tarpuakyje jam būtų išdygęs ragas.

– Manau, girdėjai. – Jis pamojavo telefonu.

– Kad agentas Li Koburnas jau daugiau kaip metai miręs? Taip, šitą girdėjau.

– Matyt, kol kas ji nesusigaudo, kas kaip.

– Arba aš pasikabinau ant tavo melo ir dabar esu...

– Klausyk, – piktai pertraukė jis. – Ir aš tavęs nesigviešiau, ar ne? Nori grįžti namo ir pamėginti, kaip seksis su Doralu Hokinsu ir visais kitais, sėdinčiais Buhalterio kišenėje? Puiku. Eik. Palaikysiu atidarytas duris.

Žinoma, visai nebuvo puiku, ir net jeigu ji sumanytų, jis neleistų eiti. Viena pati ilgai ji netemptų. Jis buvo apibūdintas kaip šaltas ir beširdis, ir tokie apibūdinimai jam tiko. Bet netgi jis jaustųsi nejaukiai, siųsdamas moterį ir keturmetę į tikrą mirtį. Be to, ji gali būti jam naudinga, dabar ir vėliau, sudarant bylą prieš Buhalterį. Ji veikiausiai daug daugiau žino, negu pati mano. Kol jis neišspaus visos informacijos iki paskutinio lašo, ji liks su juo.

Kita vertus, ji ir dar vaikas bus didžiulė rakštis subinėje.

Jam ir į galvą nebūtų šovę, kad rūpintis teks ne vien savim, bet dar kuo nors kitu, kol Hamiltonas jį paims, o ir tai buvo ganėtinai pavojinga – juk šimto mylių spinduliu kiekvienas ginklą turintis galvijas įsitikinęs, kad jis yra žudikas ir vaikų grobikas. Buvo daugmaž susitaikęs, kad neišneš iš šitos košės sveiko kailio – jei išvis išneš.

Bet dabar jis buvo atsakingas už Honoratą ir Emilę Džilet, ir sykiu ta atsakomybė kaitino ryžtą padaryti viską, kad jos liktų gyvos, net jeigu pats ir žūtų.

Tarsi atsiimdamas siūlymą jai išeiti, jis pasakė:

– Žinai tai ar ne, bet turi raktą, kuris atrakins Buhalterio nusikaltimų skrynią.

– Aš jau šimtąjį kartą...

– Tu jį paveldėjai. Mums tereikia suvokti, koks jis ir kur jo ieškoti.

– Tokiu atveju nuvežk mane į artimiausią FTB biurą ir palydėk vidun. Ten kartu paieškosime.

– Negaliu.

– Nes?

– Nes negaliu atskleisti savo priedangos. Ne dabar. Kol kas Hokinsas su Buhalteriu tebemano, kad aš paprasčiausias krovikas, kuriam pasisekė ištrūkti. Masinių žudynių liudytojas. Ir tai blogai. Bet nė iš tolo ne taip blogai, jeigu abiem paaiškėtų, kad aš liudytojas, ir dar slaptas federalinis agentas. Jeigu jie tai išsiaiškins, taikinys ant mano nugaros pasidarys daug didesnis.

– Bet FTB tave apsaugos.

– Kaip pareigūnas Fredas Hokinsas iš Tamboro policijos skyriaus ketino apsaugoti tave?

Jam nereikėjo daugiau aiškinti – pati surezgė galus.

– Buhalteris moka ir vietos FTB agentams?

– Nenorėčiau rizikuoti gyvybe, kad tuo įsitikinčiau. O tu? – Jis davė laiko jai atsakyti. Ji tylėjo, ir tai buvo beveik tas pat, lyg būtų pasakiusi: *Ne, nenorėčiau.* – Ir tu čia nesėdėtum, jei netikėtum bent dalimi to, ką papasakojau.

– Čia sėdžiu, nes tikiu: jei būtum ketinęs mus nuskriausti, būtum tai padaręs vakar vos atvykęs. Be to, jei sakai tiesą, mudviejų gyvybėms, man ir Emilei, gresia pavojus.

– Kol kas tu teisi.

– Bet svarbiausia priežastis, kodėl vykau su tavim, – Edis.

– O kuo jis čia dėtas?

– Tu iškėlei keletą klausimų, į kuriuos noriu atsakymų. Pirma, ar jo mirtis – tikrai buvo nelaimingas atsitikimas?

– Viskas buvo padaryta taip, kad atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas, bet aš taip nemanau.

– Aš turiu žinoti, – jausmingai pasakė ji. – Jeigu jis žuvo avarijoje, vienas dalykas. Tragiška, bet tenka susitaikyti. Likimas. Dievo pirštas. Kas tik nori. Bet jeigu kas nors surengė avariją, kad jis žūtų, noriu, kad būtų už tai nubaustas.

– Sąžininga. Koks kitas klausimas?

– Ar Edis buvo geras faras, ar blogas faras? Aš žinau atsakymą. Bet noriu, kad ir tu tuo įsitikintum.

– Man nesvarbu, vienoks ar kitoks atsakymas, – reikšmingai pasakė jis. – Jis negyvas. – Man svarbu nustatyti, kas tas Buhalteris, ir jį pašalinti iš verslo. Visa kita, įskaitant ir tavo velionio vyro reputaciją, man neturi reikšmės.

– Ką gi, o man tai svarbiausia. Bus svarbu ir Stenui. – Ji mostelėjo į telefoną, kurį jis tebelaikė rankoje. – Turėčiau jam paskambinti, pasakyti, kad dėl mūsų nesijaudintų.

Jis papurtė galvą ir įsikišo telefoną į kišenę.

– Sužinojęs, kad mes dingome, jis kraustysis iš proto.

– Esu dėl to tikras.

– Jis baiminsis blogiausios baigties.

– Kad judvi paliktos žudiko malonei, – atitarė jis.

– Kitaip jis negali galvoti. Todėl prašau...

– Ne.

– Tai žiauru.

– Toks gyvenimas. Tu negali jam skambinti. Aš juo nepasitikiu.

– Tu niekuo nepasitiki.

– Pagaliau supratai.

– Bet tu pasitiki manim.

– Kodėl taip nusprendei? – jis klausiamai pažvelgė į ją.

– Kad temptumeisi mane su savim, turėjai bent kiek pasitikėti.

– Nebūtinai – juk galiu bet kada mesti. Ko gero, pasitikiu tavim net mažiau, negu tu pasitiki manim. Tačiau patinka tau ar ne, mudu esame priklausomi vienas nuo kito.

– Ir kaip gi?

– Tau reikia mano apsaugos, kad liktum gyva. Man reikia tavęs, kad gaučiau tai, ko atvykau.

– Kiek kartų jau sakiau...

– Žinau, ką sakei, bet...

– Mamyt! – juos pertraukė Emilės balselis.

– Ką, širdele? – Honorata atplėšė nuo Koburno irzlias akis ir atsisuko į dukterį.

– Ar tu pikta?

Honorata ištiesė ranką per sėdynę ir paplekšnojo Emilei per kelį.

– Ne, aš nepikta.

– Ar Koburnas piktas?

Išgirdus mergaitės tariamą savo pavardę, jam suspaudė paširdžius. Niekada nebuvo girdėjęs, kaip ji skamba vaiko lūpose. Visai kitaip.

Honorata išspaudė šypseną ir pro sukąstus dantis pamelavo:

– Ne, ir jis nepiktas.

– Jis atrodo piktas.

– Ne, toks nėra. Jis tik... tik...

– Aš nepiktas. – Jis kaip galėdamas pasistengė atrodyti linksmas.

Emilė nepatikėjo. Bent nevisiškai. Jos mintys tuoj pat peršoko prie kitų reikalų.

– Man reikia nusišlapinti.

Honorata pažvelgė į Koburną klausdama be žodžių. Jis gūžtelėjo pečiais.

– Jei reikia, tai reikia.

– Ar galime nuvažiuoti į degalinę? Nusineščiau ją...

– Oho. Eikit į krūmus.

Honorata gal penkiolika sekundžių svarstė, tada buvo paskubinta graudaus šūksnio:

– Mamyte!

Atidarė automobilio dureles ir išlipo. Padėdama Emilei išsirangyti iš užpakalinės sėdynės ir aiškindama, kad jų laukia nuotykiai, nusivedė už automobilio.

Koburnas girdėjo jų sąmokslininkišką šnabždesį. Emilė sukikeno. Jis stengėsi atsiriboti nuo moteriškų rūpesčių, kaip padaryti sisiuką paslaptinguose laukuose, ir susitelkti prie svarbesnių reikalų. Pavyzdžiui, ką daryti toliau. Kaip Honorata ir sakė, jie negali be tikslo važinėtis vogta mašina.

Tai kur jie gali važiuoti? Ne į jos namus. Aišku, kad jie stebimi. Netikėjo, kad Stenas Džiletas galėtų juos apsaugoti. Ir nepasitikėjo juo. Pernelyg suaugęs su broliais Hokinsais, taigi didelė tikimybė, kad ir jis pakabintas. Honorata įsitikinusi, kad jis myli jas su Emile ir yra joms atsidavęs, bet Koburnas nepasiruošęs taip lengvai to priimti – bent kol pats nepamatys rimtų įrodymų. Džiletas gali būti ir įstatymus gerbiantis buvęs jūrų pėstininkas, kuris pamanytų, kad garbė reikalauja apie jį tuoj pat pranešti teisėsaugai. Abiem atvejais Stenas Džiletas netinka.

Atlikusi kas reikia, Emilė atidarė priekines keleivio dureles ir nusišypsojo jam.

– Jau padariau!

– Sveikinu.

– Ar galiu važiuoti priekinėje sėdynėje? – paklausė ji.

– Ne, negali, – pasakė Honorata ir palydėjo į užpakalinę sėdynę.

– Bet aš neturiu vaiko kėdutės.

– Ne, neturi. – Honorata metė priekaištingą žvilgsnį į Koburną, kam paliko sėdynę su jos mašina. – Tik šįkart sulaužysime taisykles, – pasakė padėdama Emilei užsisegti diržą.

Kai Honorata atsisėdo ant savo sėdynės priekyje, Koburnas paklausė:

– Gal žinai kokią vietą, kur galėtume nuvažiuoti?

– Turi galvoj – pasislėpti?

– Kaip tik taip. Turime dingti iš akių, kol prisiskambinsiu Hamiltonui.

Pagalvojusi ji linktelėjo.

– Žinau, kur galime nuvažiuoti.

Ankstų rytą Tomą Vanaleną pažadino pribloškianti žinia, kad Fredas Hokinsas negyvas, o Honorata Džilet su mergaite dingo iš namų. Tiek žmogžudystė, tiek pagrobimas priskiriami Li Koburnui.

Kai Tomas pasidalijo šia naujiena su Dženise, žmona iš pradžių atsisakė patikėti, paskui ėmė atgailauti.

– Jaučiuosi baisiai dėl to, ką vakar prišnekėjau apie Fredą.

– Jeigu tave paguos – jis mirė akimirksniu. Veikiausiai nieko nė nepajuto. – Ir jis papasakojo, kaip Doralas rado kūną.

– Tai siaubinga. Jie buvo tokie artimi. – Kiek patylėjusi, ji paklausė: – Ką jis veikė Honoratos Džilet namuose?

Tomas papasakojo, kaip buvo rasta valtis.

– Ji buvo už keleto mylių nuo jos namų, bet gana arti, kad jie susirūpintų, todėl Fredas nuvyko patikrinti. Pasak Doralo, namas buvo apverstas aukštyn kojomis.

– Apverstas?

Jis papasakojo, kaip atrodė namas, – jam buvo pasakojęs šerifo pavaduotojas Krofordas.

– Fredo lavonas tysojo prie priekinių durų. Koburnas veikiausiai sekė paskui jį.

– Visai taip jis nušovė Samą Marsetą.

– Panašiai. Šiaip ar taip, man reikia vykti. Turiu pats pamatyti.

Jis labai graužėsi, kad turi išvažiuoti nepadėjęs jai prie sunkių ryto darbų apvalant, perrengiant ir maitinant Lanį.

Sūnus negalėjo nei kramtyti, nei ryti, buvo maitinamas pro vamzdelį. Nemaloni procedūra.

Betgi Dženisė suvokė, kad jį šaukia pareigos. Pati susitvarkys namie, tegul nesijaudina.

– Tikra krizinė padėtis. Tavęs ten reikia. – Išlydėdama sušnibždėjo į ausį: – Būk atsargus, – ir pasistiebusi pabučiavo į skruostą.

Dažniausiai jo darbas buvo sėdėti prie stalo. Jis įtarė, kad ši jaudinanti byla Dženisei labiau panėšėjo į FTB agento darbą; pats nuolat jai aiškindavo, kodėl nori šio darbo. Jis buvo nustebintas ir pamalonintas, todėl atsidėkodamas ją pabučiavo.

Jis dukart pasiklydo šalutiniuose keliukuose, bet galiausiai rado Džilet namus – atvyko prieš pat Krofordui susiruošus išvykti. Abu prisistatė. Krofordas viską greitai išklojo:

– Perdaviau mūsų kriminalinių tyrimų skyriui. Jie dabar tik tuo užsiims. Jūsų agentai pasirodė ir dingo. Vėl susitiksim mieste, ten nustatysime telefono ryšius, prioritetus, pasiskirstysime darbus. Tamboro policijos skyrius mums – valdymo centrui – patalpas skyrė viršutiniame aukšte.

– Taip, važiuodamas kalbėjau su savo vyrais. Pabrėžiau, kad sėkmės raktas – bendradarbiavimas, o svarbiausia – rasti ponią Džilet su dukra, kol dar nenukentėjo.

Krofordas niekinamai pažvelgė į jį, bet Tomas nekreipė dėmesio.

– Ar išgirdote ką nors vertinga iš Doralo Hokinso?

– Ne kažin ką. Sako auštant sulaukęs iš susijaudinusio brolio skambučio. Atskubėjo čia kuo greičiau. Fredo valtis buvo pririšta prieplaukoje. Pirmas ženklas, kad kažkas ne taip, – atlapotos priekinės namo durys.

– Kokią Doralas padarė išvadą iš netvarkos viduje? – paklausė Tomas.

– Turite galvoj, be to, kad rado brolio lavoną? Padarė tokią pat išvadą kaip aš. Kažkas – mes darome prielaidą, kad Koburnas, – kai ko ieškojo.

– Ir ko?

– Sunku pasakyti.

– Ar rado?

– Sunku pasakyti. Regis, niekas nežino, ko Koburnas ieškojo. Nei Doralas, nei ponios Džilet uošvis.

Jis papasakojo Tomui, kaip greitai Stenas Džiletas atvyko į nusikaltimo vietą, ir gyvai apibūdino buvusį jūrų pėstininką – nuo šukuosenos iki nublizgintų batų.

– Jis tikras ožys, bet juo dėtas ir aš veikiausiai nebūčiau itin meilus, – pripažino pavaduotojas.

Tyrėjas susirengė išvykti, bet leido Tomui apeiti namą. Šis pasistengė nesimaišyti po kojomis nusikaltimo vietos tyrėjams, kruopščiai tikrinantiems šiukšlyną ir mėginantiems rasti įkalčių. Vos keletą minučių pasisukiojęs, jau buvo lauke.

Grįžti iš Džilet namų į Lafajetą truko valandą, ir įėjęs į savo kabinetą jis lengviau atsikvėpė, kad privalomas apsilankymas baigtas.

Nespėjo atsisėsti į savo krėslą, ir suskambėjo tarnybinis telefonas. Paspaudė mirksintį vidinio ryšio mygtuką.

– Klausau.

– Skambina direktoriaus pavaduotojas Hamiltonas iš Vašingtono.

Tarsi kas būtų smogęs Tomui į paširdžius. Jis atsikrenkštė, nurijo seiles, padėkojo sekretorei ir paspaudė mirksintį mygtuką.

– Agentas Vanalenas.

– Sveikas, Tomai. Kaip laikaisi?

– Gerai, pone. O jūs?

Klintas Hamiltonas su įprastu jam šiurkštumu ėjo tiesiai prie reikalo, dėl kurio skambino.

– Esi iki ausų paskendęs mėšle su savo bėdomis.

Vis svarstydamas, iš kur, velniai griebtų, Hamiltonas sužinojo, Tomas ėmė išsisukinėti:

– Na, pora dienų buvo įtemptos.

– Klok.

Penkias minutes Tomas kalbėjo nepertraukiamas. Keletą kartų net patylėjo, kad įsitikintų, ar kartais nenutrūko ryšys. Hamiltonas irgi tylėjo, bet Tomas girdėdavo jo alsavimą, todėl pasakojo toliau.

Kai baigė, Hamiltonas dar kurį laiką tylėjo, ir to užteko, kad Tomas imtų šluostytis nosine viršutinę lūpą. Hamiltonas parodė jam begalinį pasitikėjimą. Dabar tikėjimas jo galimybėmis persvarstomas, ir Tomas nenorėjo, kad jis susvyruotų.

Kai galiausiai prašneko, Hamiltonas jį pribloškė klausimu.

– Ar jis buvo tavo agentas?

– Atsiprašau?

– Tas Koburnas. Ar jis buvo agentas, po priedanga tyręs Samo Marseto vežėjų verslą?

– Ne, pone. Nieko nebuvau apie jį girdėjęs, kol nenuvykau į nusikaltimo vietą sandėlyje ir iš Fredo Hokinso nesužinojau įtariamojo vardo.

– Fredo Hokinso, kuris dabar negyvas?

– Taip.

Po dar vienos reikšmingos pauzės Hamiltonas pasakė:

– Aišku, pasakok toliau.

– Aš... ak... aš užmiršau...

– Pasakojai, kad tavo agentai dirba ranka rankon su Tamboro policijos skyrium.

– Taip, pone. Nenorėjau pernelyg kištis ir įgristi. Žudynės sandėlyje – jų jurisdikcija. Fredo Hokinso nužudymą tiria šerifo įstaiga. Bet jeigu paaiškės, kad ponia Džilet išties pagrobta...

– Tomai, aš žinau apie jurisdikcijas, – šiurkščiai jį nutraukė Hamiltonas. – Grįžkim prie Samo Marseto. Jo padėtis buvo pati ta, kad įsitrauktų į nelegalų prekių gabenimą tarp valstijų.

Tomas atsikrenkštė.

– Taip, pone.

– Ar buvo nustatyta tokio pobūdžio ryšių?

– Ne, kol kas nieko. – Jis papasakojo Hamiltonui, kad buvo apieškoti visi išvykę bendrovės sunkvežimiai, apklausti visi

vairuotojai ir darbininkai. – Pavedžiau savo agentams išsiaiškinti ir apklausti visus, kas per pastarąjį mėnesį galėjo lankytis sandėlyje ar kur netoli jo, bet kol kas nerasta jokios nelegalios kontrabandos.

– Ar Koburnas turėjo kokį motyvą, kuris ir pastūmėjo nužudyti viršininką ir šešis bendradarbius?

– Mėginame nustatyti, pone. Bet dėl Koburno gyvenimo būdo gana keblu.

– Kokio būdo?

– Jis apibūdintas kaip vienišius. Jokių draugų, šeimos, mažai ryšių su bendradarbiais. Niekas jo gerai nepažinojo. Žmonės...

– Pasistenk, Tomai, – nekantraudamas pasakė Hamiltonas. – Spėk. Kodėl jis galėjo juos nužudyti?

– Jis buvo nepatenkintas darbuotojas.

– Nepatenkintas darbuotojas, – ramiai pakartojo Hamiltonas, jokios pagyvėjimo gaidelės.

Tomas pamanė, kad išmintingiau bus patylėti.

– Jeigu vienintelė Koburno bėda buvo jo viršininkas, – pagaliau vėl prabilo Hamiltonas, – jeigu jį užkniso nepagarba, kurią jautė būdamas krovikas, arba jam nusuko viršvalandžius, – ko jis turėjo eiti į mirusio faro namus ir išversti juos nuo viršaus iki apačios? Jeigu jis spruko iš žudynių vietos, kodėl visą parą slėpėsi pas našlę su mergaite? Ir jeigu jas išsitempė, tai kodėl? Kodėl neatsikratė jų ten pat? Negi toks netipiškas elgesys nekelia tau rūpesčio, kaip tarp dantų įstrigusi kukurūzų spragėsio luobelė?

Tai nebuvo retoriniai klausimai. Tomas tik trumpai dirbo su Klintu Hamiltonu Lafajeto teritoriniame padalinyje, bet jam užteko laiko suvokti, kad tas vyras šiaip sau nepraveria burnos.

Kai Hamiltonas peršokdamas Naujojo Orleano apygardos padalinį liuoktelėjo tiesiai į Vašingtoną, į Kolumbijos apygardą, kaip savo įpėdinį rekomendavo paskirti Tomą. Jau tada Tomas matė, kad į Hamiltono palaikymą vieni žiūri skeptiš-

kai, kiti – aiškiai nepritardami. Hamiltonas kovėsi už Tomą – ir laimėjo.

Kiekvieną dieną įeidamas į kabinetą, kuriame kadaise sėdėjo Hamiltonas, Tomas jausdavo pasididžiavimą, kad yra įpėdinis gabaus, gerbiamo, net prisibijomo agento. Jausdavo ir šaltą baimę, kad nebus vertas to vyro gebėjimų, nepateisins jo lūkesčių. Jokiais atžvilgiais.

Jei būtų turėjęs drąsos, būtų uždavęs sau klausimą: gal Hamiltonas kaulą jam pamėtėjo dėl Lanio? Vien nuo minties, kad tas paskyrimas gali būti iš gailesčio, jis imdavo virti iš pažeminimo ir pasipiktinimo, betgi baiminosi, kad tai tiesa.

Taip pat jam rūpėjo, iš kur Hamiltonas semia informaciją. Lyg ir nežinojo apie Marseto nužudymą ar kas vyko paskui, bet puikiai gaudėsi smulkmenose. Vadinasi, prieš paskambindamas su kažkuo pasitarė vietos biure – dar viena širdperša.

Bet jis visai netroško, kad Hamiltonas pajustų jo abejones, tad nutaisė tvirtą balsą.

– Ir aš pats savęs šito klausiau, pone. Tai kelia nerimą.

– Švelniai pasakius. Tai leidžia manyti, kad čia ne koks proto užtemimas, ne koks asmenybės susidvejinimas, kai užeina noras visus ištaškyti. Tomai, turi viską mesti ir užsiimti vien juo.

– Taip, pone.

– Pirmiausia – rask juos.

– Taip, pone.

Po išraiškingos pauzės, ilgos kaip lėktuvo uodega, Hamiltonas mestelėjo gelbėjimo ratą:

– Aš būsiu šalia.

Ir baigė pokalbį.

20 skyrius

Laikydamasis Honoratos nuorodų, Koburnas vogta mašina kratėsi siauru šunkeliu. Šis buvo apaugęs piktžolėmis ir jaunais krūmokšniais, kurie braukė per automobilio dugną. Likus gal keturiasdešimčiai metrų iki vietos, jis sustojo ir nusiminęs spoksojo į apleistą krevečių žvejybos laivelį, tada atsisuko ir iškalbingai pažvelgė į Honoratą.

– Ar turi geresnį pasiūlymą? – karingai paklausė ši.

– Tataigi. Mes nenuleisime jo į vandenį.

Atitraukė koją nuo stabdžio ir pajudėjo pirmyn – atsargiai artinosi, nors atrodė neįtikėtina, kad kas tūnotų toje griuvenoje ir lauktų patogios progos pulti. Žmogus turėtų būti pamišęs, jei įsikurtų laive, kuris bet kurią akimirką, rodos, pats subyrės.

– Kam jis priklauso? – paklausė Koburnas.

– Man. Paveldėjau po tėčio mirties.

Koburnas nieko neišmanė apie jokio dydžio jūrų laivus, bet gana ilgai gyveno Luizianos pajūryje, lengvai atpažino pakrantės krevečių žvejybos laivelį.

– Jis šita gelda gaudydavo krevetes?

– Jis gyveno joje.

Laivelis atrodė tiek pat tinkamas plaukioti jūroje kaip perlaužtas degtukas. Buvo išvilktas iš tingaus kanalo, kuris, Honoratos tikinimu, galiausiai įsilieja į įlanką. Bet iš čia žiūrint vandens kelias panėšėjo į užakusį upelį.

Koburnas spėjo, kad tas botas jau keletą metų nebuvo išplaukęs. Liemenį buvo apraizgę vijokliai. Nuo vairinės laupėsi paskutiniai dažų lopai. Langų stiklai – kur dar nežiojėjo skylės, buvo suskilinėję ir tokie purvini, kad menkai priminė stiklą. Metalinis rėmas, prilaikantis kairiojo borto tinklelį nuo vabzdžių, buvo atlenktas beveik keturiasdešimt penkių laipsnių kampu ir priminė palaužtą didžiulio paukščio sparną.

Bet dėl to, kad apleistas, veikiausiai net užmirštas, jiems buvo tik į naudą.

– Kas apie jį žino? – paklausė jis.

– Niekas. Tėtis atplaukė juo čia, kad pralauktų „Katriną", tada nusprendė likti. Gyveno čia, kol susirgo ir greitai ėmė silpti. Nuvežiau jį į nepagydomų ligonių slaugos ligoninę. Mirė neišbuvęs ten nė savaitės.

– Ar seniai tai nutiko?

– Vos keli mėnesiai prieš Edžio avariją. Dėl to Edžio mirtis man buvo dar didesnis smūgis. – Ji liūdnai nusišypsojo. – Bet džiaugiausi, kad tėtis nepamatė, kaip lieku našlė. Tai jį būtų nuliūdinę.

– O tavo mama?

– Mirė daug anksčiau. Tada tėtis, pardavęs namą, ir persikraustė į šią geldą.

– Ar tavo uošvis žino, kad ji čia?

Ji papurtė galvą.

– Tiesą sakant, Stenas nepritarė mano tėčio gyvenimo būdui, jis buvo gana... bohemiškas. Stenas ne itin norėjo, kad pas jį lankytumės. Ypač nenorėjo, kad Emilė prie to liestųsi.

– Liestųsi? Bohemiškumas užkrečiamas?

– Bent Stenas, regis, taip mano.

– Žinai, – pasakė Koburnas, – kuo daugiau girdžiu apie tavo uošvį, tuo mažiau jis man patinka.

– Veikiausiai tą pat jis mano apie tave.

– Dėl to manęs nekamuos nemiga.

– Ir aš taip manau. – Ji atmetė plaukus, kurį laiką žiūrėjo į laivą, tada pasakė: – Stenas linki man gero.

– Tikrai?

Tai užgavo skaudamą vietą. Ji mikliai palinko prie jo.

– O koks tavo reikalas?

– Šią akimirką mano reikalas žinoti, ar jis neieškos mūsų šioje lūženoje.

– Ne.

– Ačiū.

Jis atidarė dureles ir išlipo. Pro batą pravingiavo gyvatė. Jis pusbalsiu nusikeikė. Ne itin bijojo gyvačių, bet jų vengdavo. Atidarė užpakalines dureles ir palinko prie Emilės, ši jau buvo atsisegusi diržą ir tiesė į jį rankas. Jis iškėlė mergaitę, nunešė aplink automobilį ir padavė Honoratai.

– Nestatyk ant žemės. Mačiau... – pritilo, tada lūpomis ištarė, ką matęs.

Honoratos akys išsipūtė iš baimės, ji ėmė žvalgytis.

– Skydasnukė?

– Neklausiau.

Jau traukė iš už juostos pistoletą, bet mikliai pridengė delnu, nes Emilė atsisuko į jį.

– Koburnai.

– Ką?

– Ar vis dar tebeieškome nuotykių?

– Manau, galima ir taip pasakyti.

– Mama taip sakė.

– Tada taip, ieškome nuotykių.

– Ar galime ilgai jų ieškoti? – suspirgėjo ji. – Labai smagu.

O taip, tikra linksmybė, eidamas priekyje pamanė jis ir atsargiai nužingsniavo prie boto. Jo pavadinimas buvo vos įskaitomas, nes dažai baigė nusilupti, bet šiaip taip išskaitė. Reikšmingai pažvelgė per petį į Honoratą, bet ši nekreipė dėmesio.

Botas buvo žemais bortais. Jis lengvai įlipo, bet koja taip ir prasmego į lizdą iš ispaninių samanų ir kitokių augalų raizganų. Patyrusiomis akimis apsižvalgė, ar nematyti ženklų, kad kas nors pastaruoju metu būtų čia lankęsis, bet voratinkliai ir sluoksnis puvėsių iškalbingai rodė: senokai čia nieko nebūta,

gal net nuo tada, kai Honoratos tėtis buvo nuvežtas į slaugos namus numirti.

Patenkintas, kad jie vieni, jis paspyrė samanų gniužulą, kad padarytų vietos Emilei, Honorata mergaitę padavė. Jis pastatė ją ant denio.

– Nejudėk.

– Gerai, Koburnai, nejudėsiu.

Atrodė, kad kartą išdrįsusi pasakyti jo pavardę, mažylė naudojasi kiekviena proga vėl ją ištarti.

Jis pasilenkė, ištiesė ranką Honoratai ir padėjo įlipti. Įlipusi ji peržvelgė prišnerkštą denį. Koburnas spėjo pagauti liūdesio šešėlį jos veide, bet ji greitai jį nubraukė ir energingai pasakė:

– Pro čia. Į tą pusę.

Paėmė už rankos Emilę ir liepė būti atsargiai einant, tada nusivedė juos aplink vairinę prie durelių, bet ten sustojo ir pažvelgė į Koburną.

– Gal tu eik pirmas.

Jis apėjo ją ir stumtelėjo duris, bet šios atsidarė tik pastumtos petimi. Vairinės viduje buvo ne gražiau negu denyje. Valdymo pultas apdengtas dervuotu brezentu, ant jo buvo prisikaupę šiukšlių, žlagsojo purvino vandens klaneliai. Vieną langą jau taip seniai buvo išdaužusi medžio šaka, kad ant jos žievės spėjo užaugti kerpių barzda.

Honorata aiškiai nusiminusi viską apžvelgė. Bet pasakė tik tiek:

– Žemyn.

Jis lipo atsargiai ir turėjo pasilenkti, kad neprasiskeltų pakaušio sprausdamasis pro apskritą angą į kajutę žemomis lubomis. Joje trenkė pelėsiais ir trūnėsiais, druska ir supuvusia žuvimi, variklio alyva ir marihuana.

Koburnas atsisukęs pažvelgė į Honoratą, pakibusią ant laiptelių.

– Jis rūkė žolę?

Ji vos gūžtelėjusi patvirtino.

– Ar žinai, kur laikė atsargas?

Honorata dėbsojo nesusigaudydama, tada jis drąsinamai šyptelėjo ir vėl ėmė dairytis po ankštą patalpą. Voratinkliais aptraukta dviejų kaitviečių dujinė viryklė. Nediduko šaldytuvo durys atviros. Jo lentynėlės tuščios.

– Elektra? – paklausė Koburnas.

– Yra generatorius. Nežinau, ar dar veikia.

Vargu, pamanė Koburnas. Atidarė dvivėres podėlio duris – tuščiose lentynose buvo tik pelių spirų. Du gultus skyrė vos pėdos pločio tarpas. Jis parodė į duris kitame kajutės gale.

– Tualetas?

– Nepatariu juo naudotis. Nesinaudodavau net kai tėtis čia gyveno.

Iš tikro čia nebuvo nieko, kuo patartina naudotis; ačiū Dievui, laivas bent neleidžia vandens. Grindys šiukšlinos, bet sausos.

– Ar mes galime čia būti? – paklausė ji.

– Tikėkimės, kad nereikės čia praleisti ilgiau negu kelias valandas.

– O kas tada?

– Dirbu mintyse.

Jis priėjo prie vieno gulto ir pakėlęs čiužinį patikrino, ar nėra parazitų. Pamatęs, kad nėra, atsisuko į Honoratą ir ištiesė rankas, kad paimtų Emilę. Pasodino ją ant čiužinio. Mažylė suraukė nosį.

– Čia smirdi.

– Pakentėk, – pasakė Koburnas. – Sėdėk ir nenulipk.

– Ar čia bus mūsų namai?

– Ne, brangute, – įsispraudama paskui Koburną į kajutę nutaisė linksmą balsą Honorata. – Mes tik lankome. Atsimeni, čia gyveno tavo senelis?

Mergaitė papurtė galvą.

– Mano senelis gyvena name.

– Ne senelis Stenas. Kitas tavo senelis. Jis gyveno šiame laivelyje. Tau patikdavo atvažiuoti čia jo aplankyti.

Emilė abejingai žvelgė į ją.

Koburnas matė, kad dėl tokio Emilės užmaršumo Honoratai suspaudė širdį, bet ji nutaisė narsią išraišką ir pasakė:

– Čia mūsų nuotykis.

Dukra buvo ganėtinai jautri, jautė, kad motina gudrauja, bet buvo ir užtektinai nuovoki, kad laikytųsi ramiai, nors motina vos bepajėgė tvardytis. Matydama apsimestinį mamos pakilumą, Emilė įsikniaubė į kūdikystės antklodę ir prisuko Elmą, o šis pragydo linksma dainele.

Honorata sušnibždėjo:

– Koburnai, mums reikia rasti bent kiek maisto ir vandens.

– Sakydama „mums“, turi galvoj mane.

Jai užteko savigarbos neslėpti apgailestavimo.

– Taip, išties. Atsiprašau. – Ir pasiduodama skėstelėjo rankomis. – Nuo tada, kai palaidojau tėtį, čia nebuvau buvusi. Nesuvokiau... – Daugiau nebeaiškino, tik maldaujamai pažvelgė į jį. – Prašau, leisk paskambinti Stenui.

Užuot vėl viską nuobodžiai kartojęs, Koburnas atidarė ankštos spintos duris ir radęs šluotą padavė jai.

– Pasitvarkyk. Pasistengsiu grįžti kuo greičiau.

Kai po dviejų valandų Koburnas vis dar nebuvo grįžęs, Honorata ėmė nekantriai vaikščioti laivo deniu, vis gręždama akis į kelią, juos čia atvedusį, trokšdama, kad jis pasirodytų, klausydamasi paukščių balsų, ar neperspės apie artėjančią mašiną.

Stengėsi, kad jos nerimas nepersiduotų Emilei, ši darėsi vis irzlesnė, verksminga. Ji buvo suprakaitavusi, ištroškusi, alkana. „Kur išvažiavo Koburnas?“ ir „Kada jis grįš?“ – tie klausimai pylėsi kas kelios minutės, kol galiausiai Honoratos kantrybė trūko.

– Liaukis klausinėjusi.

Honorata nežinojo atsakymų į įkyrius Emilės klausimus, bet vien nuo minties, kokie jie gali būti, ją ėmė siaubas. Labiausiai baiminosi, kad Koburnas jas pametė.

Jos tėvas pasirinko šią vietą laivui priglausti kaip tik dėl to, kad aplink plytintis miškas buvo klampus, beveik neįžengiamas, ir galėjo teikti šiokią tokią priedangą nuo uragano. Nusprendė čia pabėgti, nes jam patiko šios vietos nuošalumas. Toli nuo pramintų kelių, sunkiai prieinama. Be to, čia nereikėjo mokėti už vietą prieplaukoje, nebuvo kitų įkyrių prievolių, varžančių jo laisvę: taisyklių ir draudimų, įstatymų ir potvarkių, baudų ir mokesčių.

Jis tapo tikru atsiskyrėliu, kiek įmanoma vengiančiu ryšių su išoriniu pasauliu. Kiek žinojo, jiedvi su Emile vienintelės yra čia buvusios. Net Edis nė karto neapsilankė.

Koburnas paklausė, ar ji žino gerą vietą pasislėpti. Nuostabus pasirinkimas, bet dabar mano, kad verčiau būtų pasilaikiusi ją sau. Šioje tariamai geroje slėptuvėje dabar gali pražūti. Artimiausias ryšys su civilizacija – dviejų eismo juostų valstijų kelias, iki kurio daugiau negu penkios mylios. Ji tiek nenueitų – ne su Emile rankose ir be lašo vandens. Ji čia įkalinta, kol grįš Koburnas arba...

Honorata neįsileido nė minties apie tą *arba*. Kai nusileis saulė ir sutems, kaip ji nuramins Emilę, kad nebijotų? Kaip pati nepraras savitvardos? Ji neturi maisto, jokio ryšio.

Koburnas nesutiko palikti jai mobiliojo.

– Prisiekiu, juo nesinaudosiu.

– Tai kodėl nori, kad palikčiau?

– Mums gali prireikti pagalbos. Pavyzdžiui, įkąstų gyvatė.

– Nesimaišykite joms po kojomis ir neįkąs.

– Esu tikra, kad čia yra aligatorių.

– Jie ne tie iš „Nasrų“. Neįšoks į laivą.

– Tu negali mūsų šitaip palikti!

– Na, galėčiau surišti.

Tai ją nutildė. Norėjo šokti ant jo – bet būtų mačiusi Emilė. Peštynės ją būtų išgąsdinusios, be to, nieko nebūtų laimėjusi, tik įsitaisiusi dar kelias mėlynes ir dabar maustų visą kūną.

Dar labiau supykusi, kad Koburnas negrįžta ir kad ji taip bijo, išsiblaškiusi patrynė alkūnę. Ji ne tokia bejėgė. Daugiau

negu dvejus metus viena augina dukterį, gyvena nuošalioje vietoje. Narsiai susidorodavo su kiekviena bėda, nes neturėdavo pasirinkimo. Aišku, Stenas, dvyniai, kiti draugai ištiesdavo pagalbos ranką. Jei pakliūdavo į bėdą ir paprašydavo padėti, atlėkdavo tekini.

Šįkart kitaip. Ji visiškai viena.

Bet, dėl Dievo meilės, ne bejėgė. Ji...

– Koburnas! – suriko Emilė.

Šoko nuo dėžės, ant kurios sėdėjo, ir pasileido per denį. Metėsi prie jo ir apsikabino rankomis kelius.

– Ar atnešei man ko nors? Mama sakė, kad išvažiavai paieškoti man ko nors pavalgyti.

Honoratai vos širdis neiššoko iš krūtinės. Jis stovėjo ant denio vos keli metrai nuo jos, o ji prieš tai nieko negirdėjo. Buvo su beisbolininko kepuraite ir akiniais nuo saulės, kuriuos dabar nusiėmė ir vieną kojelę užkišo už marškinėlių. Edžio marškinėlių, priminė sau. Jo batai ir kelnių klešnės iki pusės blauzdų buvo šlapios, ant purvino denio nuo jų varvėjo vanduo.

Pamatęs, kad ji žiūri į kelnes, jis paaiškino:

– Atėjau iš kitos pusės upelio krantu.

Emilė striksėjo pirštų galiukais. Nenuleisdamas akių nuo Honoratos, jis ištraukė iš džinsų kišenės ledinuką ir padavė Emilei. Ši net nepaklausė Honoratos leidimo ir nuvyniojo rožinį popierėlį.

– Ką sakai, Emile?

– Ačiū, Koburnai. Man patinka vynuoginiai. Vynuoginiai – mano mėgstamiausi.

Kad ir kokius atneštų Koburnas, iškart taptų jos mėgstamiausi, gaižiai pagalvojo Honorata. Nė nepaklausė, ar galima saldumynų prieš valgį, – iškart susigrūdo ledinuką į burną.

Bet Honorata numojo ranka.

– Kodėl neatvažiavai keliu? Kur mašina?

– Palikau kiek tolėliau. Kas nors galėjo būti jus radęs. Nenorėjau įvažiuoti tiesiai į spąstus. – Jis supratingai pažvelgė į ją. – Manei, kad čia jus pamečiau, ar ne?

Nieko daugiau nepasakęs, jis išlipo iš boto ir nužingsniavo prie kelio.

Emilė išsitraukė iš burnos ledinuką ir ėmė klykti:

– Kur eini?

– Dėl Dievo meilės, Emile, jis tuoj grįš.

Aklas dukters žavėjimasis Koburnu ėmė ją erzinti.

Nepraėjo kelios minutės, ir jis atvažiavo keleto metų senumo pikapu, kurio juodas dažas nuo druskingo įlankos oro buvo papilkėjęs. Ant buferio puikavosi Luizianos universiteto „Tigrų“ lipdukas. Honoratai jis atrodė lygiai toks pat kaip šimtai pikapų – gerokai pagraužtų atšiauraus pakrantės klimato, papuoštų Luizianos universiteto reklama. Buvo tikra, kad kaip tik todėl tokį ir pavogė.

Sustojo netoli boto, išlipo ir iškėlė keletą krepšių iš kėbulo.

– Paimk. – Padavė krepšius Honoratai ir nuėjo kitų. Padavęs juos pasakė: – Paslėpsiu mašiną.

– Kam?

– Kas nors gali peršauti padangas.

Ji neklausė, kaip, jo manymu, jie trise nusigautų pėsčiomis iki automobilio, jeigu prasidėtų susišaudymas. Akivaizdu, tokius reikalus tvarkyti jis labiau patyręs.

Kol jis grįžo ir nusikaburkštino laipteliais, ji aptepė tris sumuštinius su riešutų sviestu ir bananais. Jiedvi su Emile atsisėdo ant vieno gulto, jis – ant kito. Laiminga Emilė paklausė:

– Ar čia iškyla?

– Panašiai. – Honorata pasilenkė ir pabučiavo dukrą į kaktą jausdamasi kalta, kad anksčiau ją aprėkė.

Koburno atneštuose krepšiuose buvo maisto, kurį iškart galima valgyti ir kuriam nereikia šaldytuvo. Atnešė ir pakuotę vandens butelių, žibintą su baterijomis, purškalo nuo vabzdžių, drėgnų šluosčių ir butelį išspaudžiamo rankų valiklio.

Pavalgiusi Emilė nusižiovavo. Kai Honorata pasiūlė atsigulti, ėmė prieštarauti, bet tuoj pat užmigo.

Koburnas praplėšė pakelį sausainių.

– Tu čia padarei stebuklus.

Honorata skersomis pažvelgė į jį iš ten, kur sėdėjo vėduodama Emilę senu, stalčiuje rastu žurnalu.

– Šaipaisi?

– Ne.

Jam išėjus, paėmusi šluotą ji iššlavė kajutės grindis, nubraukė visus voratinklius. Dėžėje po vienu gultu rado dvi sulankstytas paklodes. Išnešusi į denį išpurtė, tada užtiesė jomis gultus. Paklodėse nebebuvo vabalų nei kirminų, bet pelėsių kvapas liko. Vis tiek taip buvo jaukiau negu pliki dėmėti čiužiniai.

– Į tualetą nesiryžau eiti, – prisipažino ji.

– Gal ir protinga. Ant denio mačiau porą kibirų. Prisemsiu juos upokšnio vandens. Judvi su Emile galėsite jais pasinaudoti.

Ji džiaugėsi, kad buvo paliestas tas neduodantis ramybės klausimas, bet nesiryžo plačiau jo aptarinėti.

– Dabar, kai turime vandens, galėsiu nuvalyti bent tuos paviršius, prie kurių turime liestis.

– Taupiai naudok vandenį.

– Pasistengsiu. – Tada ji uždavė neduodantį ramybės klausimą: – Ar prisiskambinai savo žmogui? Hamiltonui.

– Mėginau. Atsiliepė ta pati moteris. Pareikalavau, kad jam praneštų. Ji ir toliau tvirtino, kad aš miręs.

– Ir ką apie tai manai?

Jis gūžtelėjo pečiais ir atsikando sausainio.

– Hamiltonas kol kas nenori su manim kalbėti.

– O ką apie tai manai?

– Nieko.

– Nesusirūpinai?

– Aš nepuolu į paniką, kol galiu į ją nepulti. Būtų energijos švaistymas.

Ji vėliau apmąstys šį atsakymą, jei išeis kalba.

– Ar patikrinai, kokie Fredo telefone išsaugoti numeriai?

– Jokių – taip ir maniau. Ir tik vienas jo paties skambutis – broliui. Tas telefonas skirtas išmesti.

– Juodasis ryšys, – prisiminė ji anksčiau jo vartotą terminą.

– Jokių įrašų. Vienkartinis. Nesusekamas.

– Visai kaip tavo.

– Laikomas juodai dienai. Šiaip ar taip, spėju, jis naudojosi tuo telefonu palaikyti ryšiui su broliu ir Buhalteriu ir tuoj pat ištrindavo numerius iš skambučių sąrašo. Jeigu man kada nors pavyks atiduoti jį specialistams į rankas, galbūt jie geriau padirbės ir atkapstys kokios informacijos. O kol kas iš Fredo telefono mums maža naudos. Vis tiek išėmiau bateriją.

- Kodėl?

– Nesu ypatingas technologijų žinovas, bet, manau, galima nustatyti telefono buvimo vietą net jį išjungus. Jiems tereikia telefono numerio. Kol telefone yra baterija, jis siunčia signalus.

– Ar tai tiesa?

Jis gūžtelėjo.

– Esu girdėjęs tokias kalbas.

– Kiek ilgai tai truktų? Turiu galvoj, nustatyti telefono vietą.

– Neturiu supratimo. Čia ne mano sritis, bet neketinu rizikuoti.

Prieš dvi dienas ji nė neįsivaizdavo besikalbanti apie juodąjį ryšį, vidinę informaciją ir panašius dalykus. Lygiai kaip negalėjo įsivaizduoti, kad šnekučiuosis su tokiu vyru kaip Koburnas, galinčiu sau ramiai žiaumoti šokoladinius sausainius ir kartu kalbėti apie nušautą vos prieš kelias valandas žmogų.

Ji vis dar nežinojo, ką galvoti apie Li Koburną, ir pati stebėjosi, kad išvis nori apie jį galvoti. Keisdama temą, paklausė:

– Iš kur gavai automobilį?

– Man pasisekė. Pamačiau pilną popierių vienkiemio pašto dėžutę – tikriausias ženklas, kad gyventojai išvykę. Namas – tolokai nuo kelio. Automobilio rakteliai kabėjo ant gembės prie užpakalinių durų. Visai kaip tavo namuose. Pasidarbavau. Tikėkimės, savininkai dar bent kelias dienas bus išvykę ir nepraneš, kad automobilis pavogtas.

– Įtariu, numerį irgi pakeitei.

–S. V. P. – Matydamas, kad ji nesusigaudo, pridūrė: – Standartinis veiksmų planas. Įsikalk tai, jeigu ketinsi sukti nusikaltimų keliu.

– Abejoju, kad taip atsitiktų.

– Ir aš.

– Nemanau, kad kada nors mėgaučiausi pavojais.

Jis įdėmiai ją perleido akimis.

– Gali ir pati save nustebinti.

Jo žvilgsnis buvo karštas ir skvarbus. Ji pasijuto nejaukiai ir nusuko akis.

– O maistą pirkai ar vogei?

– Pirkau.

Ji prisiminė, kad džinsų kišenėje jis turi pinigų.

– Ir nebijojai, kad atpažins?

– Bagažinukėje gulėjo kepurė ir akiniai nuo saulės.

– Aš vis tiek atpažinau.

Jis sukikeno.

– Jie nežiūrėjo į mane.

– Jie?

– Sustojau prie žvejų jauko krautuvėlės gūdžioje vietoje. Nuobodis. Jokių pirkėjų. Aikštelėje – tik geriamą vandenį atvežęs sunkvežimis.

Ji metė žvilgsnį į dvidešimt keturis butelius plastiko pakuotėje.

– Šituos tai jau tikrai pavogei iš sunkvežimio.

– Pasišvilpaudamas. Kai įėjau į krautuvę, vandenį atvežęs vyras stovėjo už prekystalio su kasininke. Ranka jos kelnaitėse, o burna ant spenio. Spoksojo tik vienas į kitą. Čiupau, ko man reikia, sumokėjau ir mikliai išsinėšinau. Jie visai manęs neprisimins, tik tiek, kad sutrukdžiau žaidimą.

Jam pasakojant Honoratos skruostai kaito iš gėdos. Kažin ar jo papasakota istorija tiesa, o jeigu ir ne pramanas, kodėl taip vaizdingai pasakoja? Kad ją sutrikdytų? Ką gi, ji sutriko, bet jeigu Koburnas ir pastebėjo, niekaip to neparodė, tik dirstelėjo į laikrodį.

– Dar kartą susuksiu Hamiltonui.

Išsitraukė savo telefoną, surinko numerį, ir šįkart Honorata išgirdo, kad atsiliepė vyras.

– Hamiltonas.

– Tu šunsnukis. Kodėl vedžioji mane už nosies?

– Mano padėties žmogui atsargumo niekada nebus per daug, – atsakė tas raminamai. – Jei skambintojo numeris užblokuotas, aš neatsiliepiu.

– Juk prisistačiau.

– Kai išgirdau naujienas, ir taip supratau, kad tai tu. Tu iki ausų šūde. O gal turėčiau sakyti: kubile gumbo sriubos?

– O, tikrai juokinga.

– Ne itin. Masinės žudynės. Pagrobimas. Koburnai, tu šoki aukščiau bambos.

– Tarsi reikėtų tavo priminimo. Jei nebūčiau pakliuvęs į bėdą – neskambinčiau.

Surimtėjęs vyras kitame ryšio gale paklausė:

– Ar spėlionės teisingos? Turi tą moterį?

– Ir jos mergaitę.

– Ar jos sveikos ir saugios?

– Taip, jos laikosi puikiai. Iškylaujame. – Reikšmingai patylėjęs Koburnas pakartojo: – Joms viskas gerai. Nori pats su ja pakalbėti?

Nelaukęs atsakymo jis atkišo Honoratai mobilųjį. Jai ėmė drebėti rankos, bet paėmė telefoną ir priglaudė prie ausies.

– Alio.

– Ponia Džilet?

– Taip.

– Mano vardas Klintas Hamiltonas. Noriu, kad klausytumėtės atidžiai. Ir prašau – jūsų mergaitės ir jūsų pačios labui – nenuvertinkite svarbos to, ką ketinu jums pasakyti.

– Gerai.

– Ponia Džilet, jūs esate labai pavojingo žmogaus draugijoje.

21 skyrius

Torė smarkiai užtrenkė Doralui už nugaros duris, užstūmė skląstį, tada pusvalandį plūdo save, kam neužkūrė Doralui Hokinsui pirties už paskutinius jo žodžius.

Bet ir praėjus keletui valandų, kai jau šiek tiek apsiramino, ausyse tebeskambėjo jo grasinimas. Švelniai pasakius, jai buvo neramu. Ne dėl savęs bijojo – dėl Honoratos.

Torė buvo savarankiška, nepriklausoma, įpratusi pasirūpinti savimi. Bet ji nelaikė nusižeminimu paprašyti pagalbos, jei jos reikėdavo. Ji paskambino.

– Tore, brangioji. Kaip tik apie tave galvojau.

Jo balsas kaipmat apmaldė jos išklibintus nervus. Nutaisiusi seksualų balsą, paklausė:

– Ir apie ką gi galvojai?

– Sėdėjau ir svajojau – vis svarsčiau, ar tu su kelnaitėmis.

– Aišku, be. Ir esu baisiausiai įkaitusi. Kaip manai, kodėl tau skambinu?

Tai jį pamalonino. Sukliuksėjo buvusio rūkaliaus juoku. Jis turėjo kokius penkiolika kilogramų antsvorio, nosis buvo gerokai paraudusi nuo marių burbono, kurį per savo penkiasdešimt aštuonerius metus buvo susiurbęs. Galėjo sau leisti patį geriausią.

Jo vardas – Bonelis Volisas, ir jis turi daugiau pinigų negu Dievas, laiko juos Naujojo Orleano banke, priklausančiame jo šeimai dar nuo laikų, kai Luizianą valdė Ispanija, galima sakyti, nuo laikų pradžios, nes neaišku, kas buvo pirma.

Jo mylima žmona, su kuria nugyveno ištisus trisdešimt metų, prieš metus mirė nuo vėžio. Baimindamasis tokios pat dalios, Bonelis metė rūkęs, gėrimą sumažino iki penkių ar šešių porcijų per dieną ir ėmė lankyti Torės sveikatingumo klubą. Pastarasis dalykas daugiau mažiau nulėmė jo ateitį.

Jis tapo kandidatu į ketvirtą vyrą, ir tai jam patiko, nes buvo įsitikinęs, kad saulė teka ir leidžiasi kelnaitėse, tai kas, kad ji sakosi esanti be jų.

– Boneli, ar padarysi kai ką dėl manęs?

– Tik pasakyk, saldainiuk.

– Mano draugė pavojuje. Gyvybės ar mirties klausimas.

Jis akimirksniu metė juokelius.

– Jėzau!

– Man gali labai skubiai prireikti pinigų.

– Kiek?

Va taip. Jokių klausimų. Jos širdis suspurdėjo iš meilės.

– Nebūk toks greitas sutikti. Kalbu apie rimtus pinigus. Apie kokį milijoną, o gal ir daugiau. – Torė galvojo apie išpirką ir svarstė, kokia galėtų būti suma už tai, kad būtų saugiai grąžintos jauna našlė ir jos dukra. – Aš ir pati įstengčiau, bet galiu nespėti laiku surankioti tiek grynųjų.

– Papasakok, kas dedasi. Kuo dar galėčiau padėti?

– Ar girdėjai apie moterį su vaiku, kurios šįryt buvo pagrobtos?

Jis buvo girdėjęs, Torė tik kai ką papildė.

– Negaliu nė pagalvoti, ką jai su Emile gali tekti iškęsti. Nežinau, ką daryti, bet negaliu šiaip sėdėti ir nieko neveikti. Tavo padedama, bent pasiruoščiau pinigų, jeigu jos uošvis sulauktų skambučio iš grobėjo. Stenas ir pats finansiškai gerai laikosi, bet tiek pinigų veikiausiai neturės.

– Tik pasakyk, ko tau reikia, kada reikia – ir turėsi. – Jis nutilo, paskui pridūrė: – Tore, aš tik per telefono skambutį nuo tavęs. Jėzau Kristau, nuo to rūpesčio tikriausiai baigi išprotėti. Gal nori, kad atvykčiau ir pabūčiau su tavim?

Dėl jo suaugusių vaikų ir dėl jos politikos, kad klubo darbuotojams negalima susitikinėti su klientais, jų santykiai kitiems buvo paslaptis. Jo pasiryžimas viską mesti, vidury darbo dienos palikti banką ir skubėti jai į pagalbą buvo kai kas daugiau už paprastą mandagumą ir rūpestį.

Lūžtančiu nuo jausmų balsu ji pasakė:

– Ar minėjau, koks tu man brangus? Koks svarbus.

– Tu rimtai?

– Taip, – patikino ji ir pati nustebo dėl tokio neapsimestinio sąžiningumo.

– Ką gi, gerai. Nes ir aš jaučiu tą pat.

Kai jis užsirašė į jos sveikatingumo klubą, ją iškart patraukė jo žavios manieros. Nužvelgė jo stuomeningą kūną ir kruopščiai patikrino, kokia jo materialinė padėtis. Suvokusi jo vertę, ėmėsi iš rimtųjų.

O jis, penkerius metus prižiūrėjęs kenčiančią žmoną, buvo prinokęs malonumams, seksui, gašliems Torės juokeliams, koketavimui ir meilinimuisi. Bonelis Volisas buvo vėtytas ir mėtytas, gerbiamas, itin blaivus verslininkas, bet talentingose ir patyrusiose Torės rankose virto veršiuku.

Laikui bėgant ir Torė prie jo prisirišo, o ne šiaip nusigriebė dar vieną turtingą vyrą. Nuo gero gyvenimo padribusiame kūne ji rado jautrią širdį, jautrų draugą ir žmogų. Vis labiau juo žavėjosi ir pirmą kartą per visą gyvenimą buvo arti tikros meilės.

Jie pasiuntė vienas kitam po bučinį ir nenoriai baigė pokalbį. Ji priglaudė prie krūtinės telefoną ir dar keletą minučių šypsojosi. Bet kai sučirškė skambutis, metė telefoną, nuskubėjo prie durų ir atidarė.

Ant slenksčio stovėjo Stenas Džiletas. Nebūtų labiau nustebusi, jei čia būtų stovėjęs pats Elvis Preslis. Honoratos uošvis jai nepatiko, ir ta nemeilė buvo abipusė. Stipri. Niekatras nė neslėpė savo antipatijos. Ji buvo daug gilesnė negu konservatyvios ar liberalios kurio nors pažiūros. Vienintelis juos siejantis dalykas buvo meilė Honoratai su Emile, ir niekas daugiau, tik ta meilė ir atvedė Steną prie Torės durų.

Jai beveik sustojo širdis. Net turėjo įsitverti durų, kad nenugriūtų.

– O Dieve! Jos negyvos?

– Ne. Bent jau tikiuosi. Ar galiu užeiti?

Visa susmukusi iš palengvėjimo, ji pasitraukė į šalį. Jis pražygiavo – vienintelis žodis, tinkamai apibūdinantis jo eigastį, pro duris, kurios jam, be abejo, prilygo Gomoros vartams, sustojo ir apsižvalgė, tarsi vertindamas priešo stovyklą. Jos nuomone, iš dalies taip ir buvo. Namas apstatytas skoningai ir prabangiai, bet kai jis atsigręžė, išraiška buvo griežtai nepritarianti.

– Iš kur sužinojai?

Jai buvo įdomu, kaip žmogus sugeba užduoti tokį paprastą klausimą, tarsi tuoj pat ketintų susmeigti bambuko atplaišas jai į panages. Bet aplinkybės reikalavo tvardytis.

– Išgirdau per žinias.

– Ne iš Honoratos?

– Kodėl visi manęs to klausia?

Jo akys susiaurėjo.

– Kas dar to klausė?

– Doralas. Kai grįžau namo iš klubo, jis jau buvo čia. Kaip ir jums, jam atrodė, kad Honoratos pagrobėjas padarė minutės pertraukėlę, kad leistų jai susisiekti su manim.

– Man nereikia tavo sarkazmo.

– O man nereikia jūsų užuominų, tarsi žinočiau, kas atsitiko Honoratai su Emile, bet vis tiek stypsočiau čia ir visa esybe jūsų nekęsčiau. Jei žinočiau, manęs čia nebūtų – ką nors daryčiau, kad grąžinčiau jas gyvas ir sveikas namo. Ir man kyla klausimas: kodėl jų neieškote, užuot smardinęs mano namus savo siaurakaktišku teisuoliškumu?

Tai tiek tos savitvardos.

Jis pasišiaušė.

– Tai vis dėlto sekundėlę drįsai pagalvoti, kad man labiau rūpi tave įžeisti, o ne mano sūnaus našlės ir vaiko, vienintelės mano šeimos, gerovė?

Torė aiškiai suprato, iš kur jis atvažiavo. Rūpestis dėl Honoratos ir Emilės pergalėjo neapykantą. Išsiputojusi ji atsitraukė.

– Ne, Stenai, visai taip nemanau. Žinau, kad jas mylite. *Savo prievartaujančia, savininkiška meile*, norėjo pridurti, bet susilaikė. – Veikiausiai perėjot tikrą pragarą.

– Per švelniai pasakyta.

– Gal prisėskit. Vandens? Gaiviųjų gėrimų? Ko nors stipresnio?

Jis beveik nusišypsojo, bet susiėmė.

– Ne. Ačiū.

Jis nesisėdo, stovėjo svetainės viduryje ir atrodė kiek sutrikęs.

– Juk žinote: aš jas irgi myliu, – tyliai pasakė ji. – Kuo galėčiau padėti? Ką žinote, ko nežino žiniasklaida?

– Nieko. Iš tikrųjų.

Jis papasakojo apie pokalbį su Doralu ir pavaduotoju Krofordu.

– Visas namas buvo apverstas. Atrodo, Krofordui labiausiai rūpi, ko trūksta, o tai, kad trūksta pačių Honoratos su Emile, lyg ir ne taip svarbu.

– Jis atkampios apygardos šerifo pavaduotojas. Ar jam pagal jėgas grąžinti jas sveikas gyvas?

– Tikiuosi. Žinoma, ir FTB įsitraukęs į paieškas. Jie paprašė ir kitų apygardų, taip pat Naujojo Orleano policijos skyriaus pagalbos.

Jis ėmė vaikščioti po kambarį, bet Torė matė, kad kažką mąsto.

– Kas jums neduoda ramybės?

Jis vėl atsigręžė.

– Veikiausiai niekai. – Jis keletą sekundžių grūmėsi su noru pasidalyti rūpesčiu, tada paklausė, rodos, nei į tvorą, nei į mietą: – Ar kada guldei Emilę nakčiai?

– Vos prieš dvi savaites. Honorata buvo pasikvietusi mane kepti ant grotelių kepsnių. Paguldėme Emilę, tada grįžome į kiemą ir ištuštinome butelį vyno.

Pasakoti jam tokius dalykus – smogti žemiau juostos, nes jis ir taip įsitikinęs, kad ji daro blogą įtaką Honoratai.

Nuo pat tos akimirkos, kai buvo supažindinti, jis laikė Torę šliundra, netinkama į drauges Stenlio Džileto marčiai. Torės nuomone, tikras prakeiksmas turėti tokį uošvį. Jiedvi su Honorata nuo paauglystės buvo neperskiriamos draugės, tokios ir liko, nors gyvenimas pasuko skirtingais keliais.

Torė žavėjosi Honoratos gyvenimo būdu, bet draugei nepavydėjo. Ne jai kurstyti šeimos židinį. Ištekėti už mokyklos laikų meilės – ne jos svajonė. Edis buvo nuostabus vyras ir tėvas, ir patiko jai, kad mylėjo Honoratą ir padarė ją laimingą. Jo mirtis buvo tikra tragedija.

Bet Stenui jis ir toliau buvo gyvas – toks gyvas, kad Honorata pasijusdavo kalta vien nuo minties apie santykius su kuo nors kitu. Prie nuostabaus vyno *Pinot Noir* jos kalbėjosi ir apie tai. Ne pirmą kartą. Torė mygo Honoratą, kad laikas baigti vaidinti atsiskyrėlę, metas susipažinti su naujais žmonėmis, ypač vyrais.

– Tu gedi jau dvigubai ilgiau negu pridera. Metas imti linksmintis, linksmintis iš širdies ir laisvai. Kas trukdo?

– Stenui širdis plyštų, jei imčiau su kuo nors susitikinėti, – ilgesingai atsakė Honorata.

Torė atrėmė, kad ne už Steno ji ištekėjo, galiausiai kam čia svarbu, ką jis galvoja.

Akivaizdu, Honoratai buvo svarbu: ji leido, kad Stenas trukdytų jai kurti savo ateitį. Uošvis ją laikė pririšęs prie praeities, prie vyro, kuris seniai miręs ir palaidotas.

Bet tai ne šios dienos rūpestis. Šiandien yra daug svarbesnių reikalų.

– Kodėl klausėte apie Emilės guldymą?

– Ji visada miega su dviem dalykais, – paaiškino Stenas.

– Su savo kūdikystės antklodėle ir Elmu.

– Šįryt jų nebuvo jos lovoje. – Kol Torė apie tai svarstė, Stenas pridūrė: – Nebuvo ir Honoratos lovoje. Niekur jų nemačiau.

– Pagrobėjas, leidžiantis Emei pasiimti nakties bičiulius? Hmm.

Ji prisiminė Doralo užuominas, kad tariamas pagrobimas gali toks visai ir nebūti. Į ką Honorata įsivėlė?

Tarsi skaitydamas jos mintis, Stenas pasakė:

– Aš gerbiu mokėjimą saugoti paslaptis.

Ji nesiėmė svarstyti, ką jis mano tai sakydamas.

– Žinau, kokios judvi su Honorata artimos. Nesuprantu tokios draugystės. Nepritariu jai. Bet gerbiu.

– Aišku.

– Bet dabar kritinės aplinkybės, Viktorija.

Tai, kad jis kreipėsi visu jos vardu, pabrėžė, kokios kritiškos tos aplinkybės. Tarsi jai reikėtų aiškinti.

– Jei Honorata tau patikėjo...

– Kad ji susidėjo su vyru, vardu Li Koburnas? Ar ne ten lenkiate? Liaukitės sukęs uodegą, Stenai. Atsakymas aiškus: ne. Honorata nepatiki man kiekvienos savo minties ar jausmo, bet esu tikra: jei su kuo nors susitikinėtų – žinočiau. Velniai rautų, džiūgaučiau dėl to. Bet jeigu ji išvis pažinojo tą vyrą, prisiekiu: aš nieko apie tai nenutuokiau.

Jis išklausė jos atsakymą su jam būdingu stojiškumu. Kostelėjo į kumštį rodydamas, kad dar kai kas jam kirba.

– Krofordas labai daug klausinėjo Doralo apie Edį. Atrodo, Krofordas turi iliuzijų, esą visas šis reikalas vienaip ar kitaip susijęs su Edžiu.

– Spėju, todėl ir Doralas klausinėjo manęs apie tai.

– Ko Doralas tavęs klausė?

– Ar Honorata pastaruoju metu neatskleidė man kokios paslapties apie Edį. – Ji gūžtelėjo pečiais. – Pasakiau, kad jis paplaukęs.

– Tai nėra tokios paslapties?

Ji padėbsojo į jį, tada apžvelgė svetainę, beveik tikėdamasi pamatyti kokį užrašą ant sienos, kuris paaiškintų, kodėl visi išsikraustė iš proto. Kai vėl akys sustojo prie jo, pasakė:

– Stenai, neturiu supratimo, apie ką jūs kalbate.

– Aš nepakęsiu jokių neigiamų užuominų apie savo sūnų.

– Ar pavaduotojo užuominos buvo neigiamos?

– Negalėčiau taip tvirtinti. Bet man pasirodė, tarsi jis mėgintų rasti ryšį tarp Edžio ir to, kas sekmadienio naktį atsitiko Samo Marseto sandėlyje. Kokia nesąmonė. Neturiu supratimo, kodėl Koburnas surado Honoratą ir apvertė jos namus, bet tiek jis, tiek Krofordas klysta, jei mano, kad Edis buvo įtrauktas į ką nors...

Torė pakišo žodį, kurio jis pats nepajėgė ištarti:

– Nelegalaus. – Ji laukė. Stenas nieko nepridūrė. – Sutinku su jumis. Edis buvo skautas, pavyzdingas pilietis, sąžiningas faras. Tai kas jums kelia rūpestį?

– Niekas.

– Nekvailinkit manęs. – Ji sunėrė rankas ant krūtinės ir priėjo prie pat jo. – Visa kaimenė mustangų nebūtų atvilkusi jūsų į Tamboro pasileidėlės namus. Bet štai jūs mano nuodėmių lizde ir klausinėjate dalykų, kurie man neturi jokios reikšmės, bet aiškiai turi jums. Ir Doralui.

Jis ir toliau stovėjo atkakliai sučiaupęs lūpas.

– Šįryt nušautas Doralo brolis. – Ji nesiliovė: – Jūsų marti ir vaikaitė dingo. O judu, užuot apvertę kiekvieną akmenį ieškodami mano draugės ir jos mergaitės, užsipuolate mane dėl tariamos paslapties, liečiančios vyrą, kuris jau daugiau kaip dveji metai po žeme. Kodėl, Stenai?

Netaręs nė žodžio, jis nužygiavo prie durų ir atidarė.

– Palaukit! – Torė pasivijo jį prie slenksčio. Jis nudelbė ją tokiu žvilgsniu, nuo kurio pienas būtų surūgęs. Bet ji nesitraukė nė per žingsnį, tik pašvelnino toną. – Man nusišvilpt, ką apie mane manote. Iš tikrųjų man net patinka pašiaušti jūsų, Amerikos erelio, plunksnas. Bet aš myliu Honoratą. Myliu Emilę. Noriu, kad jos grįžtų – gyvos, sveikos ir saugios.

Jis tebestovėjo rūstus kaip stulpas, bet neišlėkė laukan.

– Žinokite, pasirūpinau, kad iškart turėčiau didelę sumą grynųjų, jeigu sulauksite reikalavimo sumokėti išpirką, – ji

toliau kalbėjo ramiu dalykišku balsu. – Stenai, nebūkit užsispyręs ir pernelyg išdidus. Nebūkit patenkintas savim kvailys. Niekas neturi žinoti, kad pinigai – iš mano kekšiškų rankų. Leiskit man tuo pasirūpinti. Ne dėl jūsų. Dėl jų.

Jis buvo toks pat mažažodis, bet išspaudė:

– Ačiū. Duosiu žinią.

22 skyrius

Honoratos akys įsmigo į Koburną, o vyras kartojo per telefoną, koks jis pavojingas. Kai ji vis neatsiliepė, Hamiltonas perklausė:

– Ponia Džilet?

– Taip, – kimiai atsakė ji. – Aš... Aš klausau.

– Koburnas – mirtininkas. Jis to išmokytas. Bet tai, kad jis jus pagrobė, o ne nužudė...

– Pone Hamiltonai, jis manęs nepagrobė. Išėjau su juo savo noru.

Praėjo keletas sekundžių, kol Hamiltonas vėl prakalbo. Atsikrenkštė ir mandagiai paklausė, ar Koburnas gerai elgėsi su ja ir Emile.

Ji prisiminė ne tik Koburno grasinimus, tikrus ir tariamus, prievartą, grumtynes dėl pistoleto – bet ir tai, kaip skubant iš namų pačiupo Emilės kūdikystės antklodę ir Elmą. Pagalvojo, kaip jis rizikavo būti sučiuptas, kad nupirktų joms maisto ir vandens.

Ir dar pagalvojo, kad grįžo atgal, užuot jas palikęs, o tada pasakė Hamiltonui:

– Mums viskas gerai.

– Džiaugiuosi tai girdėdamas. Duokit Koburną.

Ji padavė telefoną Koburnui, ir šis pasakė į ragelį:

– Kalbėk.

– Tu pirmas.

Koburnas glaustai papasakojo Hamiltonui apie žudynes ir viską, kas įvyko paskui. Baigdamas tarė:

– Neturėjau kito pasirinkimo, tik išvežti ją su mergaite iš namo. Jei nebūčiau išgabenęs, jos jau būtų negyvos.

– Esi tikras, kad tas policininkas, kurį nušovei, buvo Samo Marseto žudikas?

– Mačiau savo akimis.

– Kartu ir jo brolis dvynys?

– Teisingai.

Hamiltonas giliai įkvėpė ir garsiai iškvėpė.

– Gerai. Viskas sutampa, ką man papasakojo Tomas Vanalenas, išskyrus žudiko asmenybę ir klaidingą nuomonę, kad ponia Džilet buvo pagrobta.

– Tomas Vanalenas? Kas tas Vanalenas?

– Mano įpėdinis Lafajete.

– Kada su juo kalbėjai?

– Kai paaiškėjo, kad užvirei košę.

– Kalbėjai su Vanalenu prieš atsiliepdamas į mano skambutį?

– Norėjau suprasti, kaip viskas atrodo jo akimis. Norėjau neperkoštos informacijos. Net paklausiau, ar nesi jo slaptas agentas.

– Oho! Bet tu ir diegas.

– Turėjau išsiaiškinti, ką jis žino ar įtaria.

– Ir man tas rūpi.

– Vietos teisėtvarkos organų požiūriu, tu vienišius sandėlio darbininkas, kuris nutrūko ir ėmė šaudyti. Tai gerai. Pasikalbėjęs su tavim, prisipažinsiu Vanalenui, kad, norėdamas išgirsti nešališką vertinimą, vedžiojau jį už nosies, ir liepsiu padėti pargabenti judu su ponia Džilet. Kai tu, ji ir mergaitė būsite saugūs, nuspręsime, kaip viską baigti.

Koburnas susiraukė, prikando apatinę lūpą ir niūriai pažvelgė į Honoratą. Galiausiai pasakė:

– Ne.

– Ką?

– Atsisakau. Dar nenoriu baigti.

– Nesibaimink dėl savo priedangos. Ji liks neatskleista. Oficialiai bus paskelbta, kad nusišovei apsuptas federalinių agentų. Remdamiesi duomenimis, kuriuos spėjai surinkti, kai ką suimsime, bet niekas nežinos, iš kur gavome informaciją. Permesime tave į kitą šalies kraštą, ir nė šuo nesulos.

– Skamba puikiai. Tik tiek, kad dar nebaigiau savo darbo čia.

– Tu gerai padirbėjai, Koburnai, – mygo Hamiltonas. – Išsisuksi gyvas, o tai irgi nemenkas laimėjimas. Tu pričiupai kai kuriuos svarbiausius Buhalterio organizacijos žmones. Į svarbiausias vietas rytuose, visu keliu nuo Misisipės iki Alabamos, sustačiau žmones iš San Antonijaus, jie pasiruošę kai ką suimti ir tik laukia mano ženklo. Šiandien pašalinai vieną svarbiausių Buhalterio pagalbininkų.

– Bet mes neturime paties Buhalterio.

– Man ir to užtenka.

– Man ne. Bręsta didesni dalykai. Noriu pašalinti svarbiausius žaidėjus iš žaidimo, kol jie nesusitarė.

– Kokie dideli dalykai bręsta?

– Naujas klientas. Spėju, Meksikos kartelis. Manau, dėl to ir Samas Marsetas buvo nupyškintas. Jis inkštė, kad pora jo vilkikų buvo sustabdyti ir apieškoti. Tie du nieko nevežė, tik gėlių žemių, bet Marsetas persigando, nes jam buvo pažadėta, kad jo vilkikai nebus tikrinami. Buhalteris reikalavo, kad jis užsičiauptų. Jam nereikia tokių inkščiančių, tik ne dabar.

Hamiltonas pasvarstė, tada pasakė:

– Bet naujoji sąjunga dar nesudaryta.

– Ji bręsta.

– Ar gali nustatyti, koks tas kartelis?

– Ne. Mano galimybės sekmadienio naktį nuėjo šuniui ant uodegos.

Hamiltonas vėl kurį laiką svarstė. Koburnas matė įsmeigtas į jį Honoratos akis.

Galiausiai Hamiltonas pasakė:

– Eisime į teismą su tuo, ką turime. Su tuo, kas bręsta, ar be, bet bylą surezgei. To gana.

– Čia šūdas, ir pats tai supranti. Joks federalinis prokuroras nesiims bylos, kol negaus rūkstančio ginklo arba liudytojo, drįstančio rizikuoti gyvybe, kad teisingumas būtų įvykdytas; o niekas to nedarys, net jei garantuotum jam naują asmenybę Mongolijos imperijoje, – visi mėšlinai bijo Buhalterio. O viešųjų ryšių požiūriu biurui tai būtų tikras košmaras. Samas Marsetas tau – tik pavardė, bet čionai jis beveik prilygintas šventajam. Išvoliok jo vardą purve neturėdamas nepaneigiamų įrodymų, kad jis buvo korumpuotas, pateik kaltinimus, kurių negali pagrįsti, – ir ką laimėsi? Tik papiktinsi įstatymą gerbiančius piliečius ir perspėsi nusikaltėlius. Tada jau užsius Kovos su narkotikais valdyba ir apkaltins mus, kad suvarėme visus narkotikų prekeivius į pogrindį. Tas pats atsitiks su Alkoholio, tabako, šaunamųjų ginklų ir sprogmenų biuru, Muitų ir sienų agentūra – visa Nacionalinio saugumo ministerija pasišiauš. Visi niekdariai bus išgąsdinti ir įtrauks geluonis, o mes liksime be nieko, tik su savo varpa saujoje. Štai kas atsitiks, jei dabar mane atšauksi. Po savaitės ar panašiai, kai viskas šiek tiek atvės, kontrabandininkai vėl ims aptarnauti klientus. Dabar ir kiekvienu atveju, kai tik reikalai pablogės, jie žudys vieni kitus, taip pat nugalabys ir vieną kitą niekuo dėtą žmogelį – ir visos tos aukos guls ant tavo sąžinės; taip pat ir ant mano, kad nebaigiau darbo.

Hamiltonas kiek palaukė, tada pasakė:

– Bravo, Koburnai. Labai aistringai kalbėjai, ir aš tave išgirdau. – Jis vėl nutilo. – Gerai. Tu lieki. Bet kad ir koks būtum kietas, pats vienas visko nesutvarkysi, ypač kai esi įtariamas masinėmis žudynėmis. Visiems uniformuotiems labai patiktų pasitreniruoti šaudant į tave. Tau reikia pastiprinimo. Vanalenas jį suteiks.

– Ne. Buhalteris turi informatorių kiekviename policijos skyriuje, kiekvienoje šerifo įstaigoje, savivaldybėje ir teismo rūmuose. Daug šiknių papirkta.

– Manai, ir Vanalenas...

– Aš sakau, kad duok man dvi paras.

– Juokauji.

– Gerai, duok pusantros paros.

– Kam?

Koburnas dar aštriau žvelgė į Honoratą.

– Užuodžiu kai ką, kas gali nunešti visą viršūnę.

– Ką?

– Negaliu pasakyti.

– Negali ar nenori?

– Pats rinkis.

– Mėšlas.

Honorata jautė, kad Hamiltonas suirzęs. Per telefoną girdėjo, kaip jis stipriai iškvėpė. Galiausiai paklausė:

– Tas *kai kas* susiję su ponia Džilet, tiesa?

Koburnas tylėjo.

– Ir aš ne naujokas, Koburnai, – pasakė Hamiltonas. – Juk nemanai, kad taip imsiu ir patikėsiu, jog iš visų pakrantės Luizianos namų visiškai atsitiktinai pasirinkai jos namą pasislėpti, o ten tūnodamas nei iš šio, nei iš to nusprendei visą jį apversti. Taip pat neturėtum viltis, kad patikėsiu, jog ji, mačiusi, kaip tu nušovei šeimos draugą jos pačios svetainėje, be kokio nors akivaizdaus motyvo laisva valia seka paskui tave. Ir jau tikrai neturėtum viltis, kad patikėčiau, jog tu, kaip tik tu, priglobei po savo sparneliu našlę su vaiku vien iš geros širdies, kai daugybę kartų buvo kilę abejonių, ar išvis turi širdį.

– O dabar tai jau tikrai užgavai mano jausmus.

– Žinau, kad ponios Džilet velionis vyras buvo policijos pareigūnas. Žinau, kad ką tik miręs Fredas Hokinsas buvo jo geriausias draugas. Vadink mane pamišėliu, bet tas sutapimas verčia mano nuojautą rėkte rėkti, o ji paprastai gana patikima.

– Tu ne pamišėlis, – Koburnas atsisakė sarkazmo.

– Gerai. Ką ji turi?

– Aš nežinau.

– Ar ji žino, kas tas Buhalteris?

– Sako, kad ne.

– Ar ja tiki?

Koburnas įsmeigė į Honoratą akis.

– Taip.

– Tai ką ji užtūpusi slepia?

– Aš nežinau.

– Liaukis vedžiojęs mane už nosies, Koburnai.

– Aš nevedžioju.

– Puiku, gali nesakyti. – Hamiltonas pusbalsiu nusikeikė. – Kai grįši į Vašingtoną, pakalbėsim, kas yra subordinacija, ir tai bus tik priedas prie ilgo sąrašo nuodėmių, kurias tu...

– Taikai gąsdinimo taktiką? Pirmyn, išspirk mane iš savo sušvinkusio biuro. Pažiūrėsim, ar bent pirstelėsiu.

Hamiltonas ėmė karščiuotis:

– Dėl moters ir vaiko saugumo aš aprūpinsiu Vanaleną viskuo, kas būtina, kad rastų tave ir parvežtų, jei prireiks, ir jėga.

Koburno žiauna ironiškai persikraipė.

– Hamiltonai, tu tai padarysi – ir jos veikiausiai mirs. Greitai.

– Klausyk, aš pažįstu Vanaleną. Pats jį paskyriau. Sakau tau: jis ne kažin kas, bet...

– Tai kas jis?

– Biurokratas.

– Tai įgimta. Koks jis?

– Švelnaus būdo. Net erzinamai švelnaus. Jo asmeninis gyvenimas – tikras mėšlas. Turi sūnų, kuriam reikia ypatingos priežiūros. Tragiškas atvejis. Vaikas turėtų būti nuolatinės slaugos namuose, bet tėvų slaugomas namie.

– Kodėl?

– Tomas apie tai nekalba. Jei imčiausi spėlioti, pasakyčiau, kad išlaidos jam ne pagal kišenę.

Koburnas vėl mąsliai susiraukė – tą išraišką Honorata jau pažįsta.

– Duok man dvi paras. Per tą laiką patikrink Vanaleną. Jeigu įtikinsi mane, kad jis sąžiningas, atsiduosiu į jo rankas. Jei pasiseks, iki to laiko gausiu įkalčius prieš Buhalterį.

– O ką kol kas ką ketini daryti su ponia Džilet ir mergaite?

– Nežinau.

– Duok jai mobilųjį dar kartą pasikalbėti.

Koburnas padavė Honoratai telefoną.

– Aš čia, pone Hamiltonai.

– Ponia Džilet, ar klausėtės mūsų pokalbio?

– Taip.

– Atsiprašau dėl kai kurių posakių.

– Nieko tokio.

– Kokia jūsų nuomonė?

– Apie ką?

– Apie viską, ką kalbėjome.

– Ar Li Koburnas – jo tikrasis vardas?

Atrodo, tas klausimas išmušė jį iš vėžių. Praėjo keletas sekundžių, tik tada jis atsakė teigiamai, bet ją nevisiškai įtikino, kad sako tiesą.

– Kodėl moteris jūsų įstaigoje sakė, kad jis miręs?

– Aš taip liepiau. Dėl Koburno saugumo.

– Prašyčiau paaiškinti.

– Jo padėtis labai pavojinga. Negalėjau rizikuoti, kad kas nors įtartų jį esant agentu ir paskambinęs į FTB kaip nors išgautų patvirtinimą. Tai ir paleidau per visą biuro informacijos sistemą, kad žuvo vykdydamas užduotį. Tai parašyta net jo tarnybos lape – tam atvejui, jei kas nors įsilaužtų į mūsų sistemą.

– Jūs vienintelis žinote, kad jis gyvas?

– Aš ir mano padėjėja, kuri atsiliepė telefonu.

– Dabar žinau ir aš.

– Teisingai.

– Todėl jei kas nors atsitiktų Koburnui, bet kokia informacija, kurią jis perdavė man apie Samą Marsetą ir Buhalterį, arba bet kas, ką netyčia gavau, būtų ypač svarbu FTB ir Teisingumo ministerijai.

Jis nenoriai atsakė:

– Taip. O Koburnas dėl tos informacijos yra linkęs statyti jūsų gyvybę į pavojų. Pasakykit tiesą. Ką jūs turit? Ko ieško Koburnas?

– Pone Hamiltonai, net aš nežinau.

Ji suprato: ilga tyla reiškia, kad jis svarsto, ar tikėti jos atsakymu.

– Ar jūs tai sakote prievarta? – paklausė patylėjęs.

– Ne.

– Tada padėkite man atsiųsti pas jus kitus agentus. Jie atvyks ir paims jus su dukra. Jums nereikia bijoti kokių nors Koburno žingsnių. Jis jūsų nenuskriaus. Rizikuočiau savo karjera, jei įvyktų kitaip. Bet reikia jus išvežti ir apsaugoti. Pasakykit, kur esate.

Ji ilgai žvelgė Koburnui į akis, o blaivus protas grūmėsi su... giliai širdyje slypinčiu nenusakomu pirmapradžiu gaivalu. Tas kažkas vertė ją atsisakyti įgimto atsargumo, liautis apsimetinėjus, kad šitaip saugiau, užmiršti tai, ką žino, ir vadovautis širdimi. Jausmas buvo toks galingas, kad net išsigando. Išsigando net labiau, negu bijojo vyro, irgi žvelgiančio į ją nuožmiomis mėlynomis akimis.

Ir vis tiek pasidavė gaivališkam jausmui.

– Pone Hamiltonai, ar negirdėjot, ką sakė Koburnas? Jeigu atsiųsit kitus agentus mūsų paimti, niekada nesučiupsit Buhalterio.

Nespėjus Hamiltonui atsakyti, grąžino telefoną Koburnui. Šis paėmė ir pasakė:

– Labai blogai, Hamiltonai. Nepavyko jos nupirkti.

– Tu jai išplovei smegenis?

– Keturiasdešimt aštuonios valandos.

– Kankinai vandens srove?

– Keturiasdešimt aštuonios valandos.

– Jėzau Kristau. Bent jau duok savo telefono numerį.

– Keturiasdešimt aštuonios valandos.

– Gerai, velniai tave rautų! Duodu trisdešimt šešias. *Trisdešimt šešias*, ir tai...

Koburnas išjungė telefoną ir metė ant gulto, tada paklausė:

– Kaip manai, ar ta gelda laikysis ant vandens?

23 skyrius

Kai Tomas grįžo namo, Dženisė buvo įnikusi į žodžių žaidimą mobiliuoju. Net nepastebėjo jį įėjus, kol jis nepriėjo prie pat ir neištarė jos vardo. O tada vos nepašoko iš išgąsčio.

– Tomai! Nedaryk šitaip!

– Atsiprašau, kad išgąsdinau. Maniau, girdėjai įeinant.

Jis bergždžiai mėgino nuslėpti kartėlį. Ji žaidžia žodžių žaidimus su kažkuo, ko niekada akyse nėra mačiusi, kas kitame pasaulio gale. O jo pasaulis eižėja. Tai nesąžininga. Galų gale juk jis daro viską, kad pelnytų jos prielankumą, pagarbą, kad jų siaubingas gyvenimas bent kiek pagerėtų.

Žinoma, ne jos kaltė, kad šiandien jam bloga diena. Ji nenusipelnė tapti jo nesėkmių atpirkimo ožiu. Vis dėlto jautėsi atstumtas ir įžeistas, tad nenorėdamas pradėti barnio paliko portfelį poilsio kambaryje, kur ji žaidė, ir nuėjo pas Lanį.

Berniukas buvo užsimerkęs. Kažin, pagalvojo, ar užsimerkus vokai paprasčiausiai nebepakilo, ar Lanis išties miega? Gal jis sapnuoja? Jei sapnuoja, tai ką? Tikras iškrypimas uždavinėti sau tokius klausimus. Nėra į juos atsakymų.

Jis ir toliau spoksojo į nekrutantį berniuką ir prisiminė, kas atsitiko Laniui vos gimus, kai juodu su Dženise dar mėgino susigaudyti, kokio dydžio kūdikio negalia ir kaip tai paveiks jų ateitį. Juos aplankė katalikų dvasininkas. Atėjo paguosti ir sustiprinti jų dvasios, bet jo tauškalai apie Dievo valią juos tik dar labiau prislėgė ir supykdė. Po penkių minučių Tomas išprašė jį pro duris.

Vis dėlto dvasininkas pasakė vieną dalyką, kuris Tomui įstrigo atmintin. Jis pasakė, kad kai kas tiki, esą tokie neįgalūs asmenys kaip Lanis turi tiesų kelią prie Dievo proto ir širdies: nors negali bendrauti su mumis čia, žemėje, jie visą laiką bendrauja su Visagaliu ir jo angelais. Žinoma, tai buvo dar viena banalybė, kurių dvasininkas prisigraibė iš parankinės knygos, mokančios, kaip guosti savo aveles. Bet kartais Tomas beviltiškai norėdavo šituo tikėti.

Pasilenkė ir pabučiavo Lanį į kaktą.

– Užtark ir mane geru žodžiu.

Nuėjo į virtuvę, Dženisė jau buvo padėjusi vienintelę lėkštę su maistu. Ji ėmė atsiprašinėti:

– Nežinojau, kada grįši ir išvis ar grįši, todėl nieko neviriau.

– Nesiaiškink, jokia bėda.

Atsisėdo prie stalo ir pasitiesė ant kelių servetėlę. Nors krevečių salotos, prancūziška duona su sviestu ir meliono riekelės buvo dailiai išdėstytos lėkštėje, jis neturėjo apetito.

– Gal nori taurės vyno?

Jis papurtė galvą.

– Kuriam laikui turiu grįžti į darbą. Turiu ten būti, jei kas nors įvyktų.

Dženisė atsisėdo priešais.

– Atrodai nusivaręs.

– Toks ir jaučiuosi.

– Nieko naujo negirdėti apie pagrobimą?

– Nieko, nors visi, įskaitant šungaudžius, jų ieško. Arba jų kūnų.

Dženisė apsikabino liemenį rankomis ir susigūžė.

– Nekalbėk šitaip.

Jis atsirėmė alkūne į stalą ir įkniaubęs veidą į delną pirštais pasitrynė akiduobes. Dženisė per stalą uždėjo delną ant kitos jo rankos šalia stiklinės su vandeniu.

– Nemanau, kad jis jas nužudys, Tomai.

– Tai kodėl jas paėmė?

– Išpirka?

– Jokio skambučio. Klausomės jos uošvio namų telefono. Vienas po kito skambina susirūpinę pažįstami, daugiau niekas. Tas pat ir dėl mobiliojo. – Jis paėmė šakutę ir susimąstęs bilsnojo į lėkštės kraštą, bet valgio nelietė. – Nemanau, kad jos pagrobtos dėl išpirkos.

– Kodėl taip sakai?

– Koburnas neatitinka to tipo vyrų, kurie ima šaudyti darbovietėje, biure ar mokykloje.

– Iš ko sprendi?

Supratęs, kad nevalgys, Tomas padėjo šakutę ir mėgino surikiuoti galvoj besiblaškančias mintis.

– Tipiškas žmogžudys meta paskutinį ryžtingą iššūkį purvinam supuvusiam pasauliui ir visiems, kurie jį nuskriaudė. Dievaži, jie nori padaryti pareiškimą, kuris paliktų neišdildomą įspūdį, tada išeiti iš šio pasaulio apgaubti šlovės. Jei nenusižudo išpuolio vietoje, paprastai grįžta namo, nužudo žmoną ir vaikus, tėvus, giminaičius – kas pasimaišo po kojomis, o tada nusižudo patys. – Jis nuleido ranką ir pažvelgė į Dženisę. – Jie gali kuriam laikui paimti įkaitus, tada nužudyti arba paleisti. Bet nedingsta su jais.

– Suprantu, ką sakai, bet... – Ji vos vos papurtė galvą. – Atleisk, Tomai. Nežinau, ką atsakyti, nes nesuprantu, kur lenki.

– Lenkiu į tai, kad Li Koburnas nėra vadovėlinis žudikas maniakas.

– Ar tokių būna?

– Žinoma, būna išimčių, bet jis neatitinka tipiško apibūdinimo. – Ir padvejojęs pridūrė: – Net Hamiltonas tai pastebėjo.

– Klintas Hamiltonas? Maniau, jis dabar Vašingtone.

– Taip. Bet šiandien man skambino, norėjo žinoti, kokia velniava čia dedasi ir ką aš darau.

Dženisė truputį sunerimo.

– Jis tave tikrino?

– Iš esmės taip.

– Akiplėša. – Ji atstūmė kėdę ir parodė į jo lėkštę. – Valgysi?

– Atleisk, ne. Atrodo skaniai, bet... – Ir bejėgiškai gūžtelėjo pečiais.

Ji nunešė Tomo lėkštę, panosėje plūsdama jo pirmtaką.

– Jeigu jis nemanė, kad susitvarkysi su darbu, kodėl paskyrė į tokį postą?

Tomo manymu, tikrasis atsakymas buvo pernelyg žeminantis, kad jį ištartų garsiai, ypač girdint Dženisei. Ji bjaurėdavosi pralaimėjimo nuotaika. Ypač bjaurėjosi, kad tokia nuotaika dažnai buvo nesvetima jos vyrui.

– Nežinau, iš kur Hamiltonas traukia žinias, veikiausiai iš kitų skyriaus agentų, bet jis turėjo pastebėti tą patį Koburno *modus operandi* kaip aš, – samprotavo jis. – Net paklausė manęs, ar Koburnas ne mano agentas, dirbantis su priedanga Karališkojoje gabenimo bendrovėje.

Ji pratrūko juoku, bet taip staigiai surimtėjo, kad atrodė komiškai.

– Ar dirbo?

Tomas kreivai šyptelėjo.

– Ne. Bent jau aš jo ten neskyriau. – Tada šypsena dingo. – Kas nors aukštesnis iš Naujojo Orleano, manau, galėjo. Arba kas nors iš kitos agentūros.

– Neinformavęs tavęs?

Jis vos gūžtelėjo pečiais, vėlgi nenorėdamas prisipažinti esąs nesvarbus. Ar bent jau bendradarbių tokiu laikomas.

Dženisė vėl atsisėdo prie stalo.

– Hamiltonas neturi teisės kištis. Žinoma, to vyro ego milžiniškas.

– Niekada nesi jo mačiusi.

– Sprendžiant iš to, ką man esi apie buvusį viršininką pasakojęs, abejoju, ar jo galva įtilptų pro duris. Mane varo į siutą, kad jis tave stebi.

Tomas nusprendė jai nepasakoti, kad šiandien Hamiltonas ne vieninteliam jam skambino. Daug agentų nepritarė jo paskyrimui ir to neslėpė. Bet buvo keletas, kurie ar žodžiais, ar elgesiu jam rodė savo paramą.

Viena iš tokių agenčių, duomenų analitikė, šiandien jam ir papasakojo, kad ir kiti biure sulaukė Hamiltono skambučio.

– Dėl kažkokių priežasčių, – akis į akį papasakojo ji Tomui, – ši byla pateko į Hamiltono radarą. Jis atidžiai ją seka ir klausinėja apie jus.

– Kokio pobūdžio klausimai?

Ji skėstelėjo rankomis.

– Aš nesikišiu į įstaigos vidaus politiką, Tomai. Man reikia šio darbo. Bet pamaniau: turit žinoti, kad esate tikrinamas.

Tomas jai padėkojo. Visą dieną taip ir jautė šnibždesius už nugaros. Gal tai tik paranoja, bet vargu. Jį žeidė Hamiltono kišimasis. Kad ir kokia būtų priežastis, tai piktino ir kėlė nerimą.

Jis atstūmė kėdę ir atsistojo.

– Verčiau grįšiu į darbą.

Išėjo iš virtuvės nelaukdamas, kol atsinaujins nemalonus pokalbis. Nusiprausė veidą svečių tualete, iš poilsio kambario pasiėmė portfelį. Prie užpakalinių durų jį pasitiko Dženisė su lauknešėliu rankoje.

– Greitoji pagalba, jei kartais prireiktų. Trapučiai su riešutų sviestu ir obuolys.

– Ačiū.

Šįkart ji nepabučiavo, jis irgi ne. Tačiau nespėjus nusisukti ji uždėjo ranką jam ant alkūnės.

– Tu gerai dirbi, Tomai. Nesileisk, kad Hamiltonas ar kas kitas priverstų tave manyti kitaip.

Jis silpnai šyptelėjo.

– Nesileisiu. Velniai griebtų, Hamiltonas teisus.

– Dėl ko?

– Kiekvienas šia byla besidomintis kvailys supras, kad čia ne paprastas pagrobimas. Iš visko galima spręsti, kad ponia Džilet matė, kaip Koburnas nušovė Fredą Hokinsą. Žudikai nepalieka liudytojų. Todėl Koburnas turėjo turėti priežastį, kodėl paliko ją gyvą.

24 skyrius

Doralas atliko sunkią pareigą – aplankė motiną.

Kaip ir manė, ji buvo sugniuždyta sielvarto. Aplink ją sukiojosi moteriškosios pusės giminaitės, spaudė rankas, dėjo ant kaktos drėgnus rankšluosčius. Tarškėjo rožinio karoliukai, kai jos meldėsi už Fredo sielą ir prašė paguodos tiems, kuriuos jis mylėjo ir paliko.

Virtuvėje nebetilpo maistas, kurį sunešė draugai, giminės ir kaimynai. Oro kondicionierius buvo bejėgis prieš artėjančią audrą, dėl kurios krito slėgis ir padidėjo drėgnumas. Kad išvengtų name tvyrančios dramos, vyrija nešėsi kaupinas lėkštes į kiemą. Sėdėjo lauke ant kėdžių, glostė ant kelių laikomus graižtvinius ir šratinius šautuvus, ir tai jiems buvo įprasta, kaip kasyti medžiokliniams savo šunims užausius. Leido ratu butelius pigaus viskio ir žemais balsais rezgė keršto planus Fredo žudikui.

– Verčiau tegul pasiduoda valdžiai, kol jo nepričiupau, – pasakė dėdė, piktas kalės vaikas, Vietname netekęs akies, bet šaudantis geriau už visus, nebent išskyrus Doralą.

– Rytoj šiuo laiku Koburno kiaušius turėsiu stiklainyje. Pamatysit, – dievagojosi pusbrolis, kuriam amžius dar neleido gerti, bet buvo toks girtas, kad vos negriuvo nuo kelmo, ant kurio sėdėjo.

Vienas iš jaunesniųjų Doralo brolių rėkė ant triukšmingų vaikų, besigainiojančių vienas kitą kieme.

– Parodykit nors kiek sušiktos pagarbos! – šaukė jis, tada prisiekė nenurimti, kol Koburnas bus negyvas. – Negaliu būti geras žmonėms, kišantiems nagus prie mūsų šeimos.

Viską suvalgę ir iki dugno išgėrę butelius, jie suvirto į pikapus ir išsivažinėjo į paskirtas vietas atnaujinti giminaičio žudiko paieškų.

Doralas atsisveikino su raudančia motina, išsilaisvino iš jos lipnaus ir kibaus glėbio ir išvyko su visais, tik tiek, kad važiavo vienas. Kad ir pusgirtis, jis dideliu greičiu lengvai manevravo vingiuotais keliukais. Visą amžių duodavosi šiais šunkeliais ir atmintinai juos žinojo. Yra važiavęs daug girtesnis. Juodu su Fredu. Juodu su Edžiu.

Pagalvojus apie Edį, atmintyje iškilo žvejyba, įamžinta įrėmintoje nuotraukoje, kurią Krofordas priglobė kaip įkaltį. Doralas prisiminė tą išvyką kaip vieną gražiausių akimirkų, kai jie visi keturi dar buvo drauge.

Prisiminus jaunystės dienas, mintys peršoko prie žvejybos valties ir laikų iki Buhalterio. Juodu su Fredu gimė skurdžiai, visą gyvenimą turėjo sunkiai grumtis, kad sudurtų galą su galu. Nuėjęs dirbti į policiją, Fredas pasiekė šiokio tokio finansinio stabilumo. Bet Doralui buvo ne prie širdies vilkėti uniformą, dirbti pamainomis. Jam patiko lankstumas.

Nusipirko valtį už paskolą, kurią suteikęs bankininkas buvo toks kietašiknis, kad jo subinė einant net girgždėdavo. Palūkanos buvo žvėriškos, bet Doralas niekada nevėluodavo mokėti ne tik palūkanų – ir skolos.

Keletą metų pagal užsakymą jis plukdė į įlanką grupes turtingų girtų kalės vaikų – gydytojų, teisininkų, biržos maklerių ir panašių, kurie manėsi esą daug aukščiau už žvejybos pagalbininką sudiržusiomis rankomis ir kalbantį su kajeno akcentu. Jis kęsdavo jų įžeidinėjimus, vėmimą prisisiurbus brangaus gėralo, amžiną niurnėjimą dėl karščio ir saulės, banguotos jūros ir nenorinčių kibti žuvų. Ištverdavo net turuolių bezdėjimą, nes nuo jų priklausė uždarbis.

Savaip net buvo dėkingas „Katrinai“, kad sudaužė jo valtį ir padarė tam galą. Labai ačiū, Doralas Hokinsas daugiau nebučiuos tiems įžeidiems asilams užpakalio.

Tuomet ir apsireiškė Buhalteris, pasiūlė jiems su Fredu užsidirbti. Darbas žadėjo būti nepalyginti įdomesnis ir pelningesnis už bet ką, apie ką jie galėjo svajoti. Net valstijoje, kur kyšininkavimas buvo toks pat įprastas kaip vėžiai, šis darbas žadėjo pasakiškus turtus.

Doralo nebaidė galimi pavojai. Pelnas buvo vertas rizikos. Jam net patiko vaikščioti įtemptu lynu ir mėgautis dvilype padėtimi: dieną jis valstybės tarnautojas, o naktį – visiškai kitas asmuo. Jo darbas buvo bauginti, luošinti arba žudyti, jei būtina. Jis turėjo prigimtinį polinkį tykoti ir medžioti, o dabar galėjo iš to gyventi. Vienintelis skirtumas, kad jo grobis buvo žmonės.

Ir dabar skuba šunkeliais grobio – Li Koburno. Ir geriausio draugo žmonos su dukra.

Kai suskambėjo mobilusis, tik šiek tiek prilėtino, kad atsilieptų, bet išgirdęs neatidėliotiną žinią, kurią perdavė skambintojas, primynė stabdį ir šliaužiančiais ratais, keldamas dulkių tumulus sustojo.

– Tu mane kvailini?

Aplink buvo triukšminga, bet šnibždantis skambintojas puikiausiai buvo girdėti. Tik Doralui nepatiko tai, ką išgirdo.

– Pamaniau, turėtum žinoti, kad galėtum perduoti Buhalteriui.

– Ačiū ir už tai, – sumurmėjo Doralas.

Išjungė ryšį, pavarė mašiną į šalikelę ir palikęs laisva eiga pukšėti ant griovio krašto pirmiausia godžiai prisidegė cigaretę, tada paskambino Buhalteriui.

Buvo blaivus kaip niekad. Net nepasisveikino.

– Eina gandas, kad Koburnas – federalinis agentas.

Buhalteris tylėjo, tik įkvėpė lėtai, giliai. Piktdžiugiškai.

Doralas, taip ir matydamas mintyse, kaip nirštantis ugnikalnis ruošiasi išsiveržti, nubraukė prakaito lašus, besiritančius smilkiniu į akies kampą.

– Kada apie tai išgirdai?

– Prieš dešimt sekundžių.

– Kas pasakė?

– Vienas iš mūsų žmonių policijos skyriuje. Išgirdo iš žioplio, kuris dėl pagrobimo dirba su mumis ir šerifo įstaiga. Sklinda gandas, kad Koburnas yra agentas ir dirbo su priedanga.

Stojo ilga tyla. Galiausiai Buhalteris vėl atsiliepė:

– Ką gi, šįryt nuovokią išvadą padarei: kaip krovikas, jis neįprastai protingas. Tik norėčiau, kad būtum tai supratęs prieš leisdamas jam pabėgti iš sandėlio.

Doralui tarsi replėmis sugniaužė paširdžius, bet tylėjo.

– O kaip Honoratos draugė? Kas nors girdėti nuo tada, kai šįryt ją aplankei?

– Torė sėdi namie. Sąžiningai: nemanau, kad ji sulaukė kokios žinios iš Honoratos, kitaip netupėtų taip ramiai. Vieną dalyką išsiaiškinau – ji turi naują draugą. Bankininką iš Naujojo Orleano, jo vardas Bonelis Volisas.

– Pažįstu. Esame ėmę pinigų iš to banko.

– Eik sau. Ką gi, prisisukau prie pliuškės sveikatingumo klubo sekretorės, kai ėjo pietauti. Apsimečiau, kad atsitiktinai susitikome. Užkalbėjau dantį, ir nereikėjo daug pastangų. Net apsidžiaugė galėdama viską išvemti apie Torę, esanti karališka *K* iš didžiosios raidės – čia citata.

Doralas kiek lengviau atsikvėpė. Buvo patenkintas, kad galėjo dar šį tą pranešti, ne vien gandus apie Koburną. Šiandien jis nedykinėjo. Buvo veiklus ir darė pažangą. Svarbu, kad Buhalteris tai žinotų.

– Ta pliuškė – jos vardas Amberė – spėja, esą Volisas nenori, jog banko klientai ar išrankūs draugai žinotų, kad jam reikia asmeninio trenerio, todėl ir atsibeldė čionai mankštintis. Jis turi didelį pilvą ir dar didesnę piniginę. Torė akimirksniu į jį įsikirto. Suleido į jį nagus, ir dabar jis kaip šilkinis. Torė klysta manydama, kad jų santykiai paslaptis; visi darbuotojai žino:

kai tik atvyksta į Tamborą, ponas Volisas Bonelis mankštinasi ne ant treniruoklių, o kai kur kitur.

Ilgai tylėjęs Buhalteris pasakė:

– Vertinga informacija tam atvejui, jeigu mums jos prireiks. Deja, ji nė per žingsnį nepriartino tavęs prie Koburno, ar ne?

– Ne.

– Doralai, judu su Fredu palikote mus mėšle. O dabar mums to mažiausiai reikia. Nesvarbu, kas tas Koburnas, jis turėjo būti nušautas kartu su kitais. Aš neužmiršau, kas leido jam pasprukti. Surask jį ir nudėk. Nenuvilk manęs dar kartą.

Pigus viskis, deginantis ir kartus, šoko į gerklę. Doralas šiaip taip jį nurijo.

– Iš kur mudu su Fredu galėjome žinoti...

– Jūsų darbas žinoti. – Buhalterio balso tembras persismelkė iki pat kaulų ir nutildė visus pasiteisinimus, kuriuos Doralas galėjo sugalvoti. Ir tam, kad neliktų jokio neaiškumo, Buhalteris pridūrė: – Girdėjai, kaip pagarbiai kalbėjau apie Diegą ir jo skustuvą?

Prakaituotos Doralo rankos staiga nuėjo žąsies oda.

– Vienintelė Diego bėda – mane nuvylęs asmuo per greitai nusibaigia. Jis nesikankina, nors turėtų.

Doralas vos spėjo išvirsti iš mašinos ir susivėmė ant kelio.

25 skyrius

Honorata apstulbo suvokusi, kad Koburnas rimtai ketina išjudinti tėvo krevečių žvejybos laivą. Jos prieštaravimai atsimušė kaip žirniai į sieną.

Vos baigęs kalbėtis su Hamiltonu, Koburnas jau numovė į vairinę ir nutraukė brezentą nuo valdymo skydo.

– Ar žinai, kaip paleisti variklį? – nekantriai paklausė ir parodė į prietaisus.

– Taip, bet pirmiausia mums reikia nutempti laivą į vandenį, o vieni nepajėgsime.

– Turime. Reikia pakeisti vietą.

Per kitą valandą ji dar keletą kartų mėgino jį įtikinti, kad tai neįmanoma, bet Koburnas nesitraukė. Įrankių dėžėje ant denio rado surūdijusią mačetę ir ėmė ja kapoti laivą aplipusius augalus. Sekinantis darbas. Ji ir vėl mėgino jį perkalbėti.

– Hamiltonas davė žodį. Netiki, kad jo laikysis?

– Ne.

– Bet jis tavo bosas. Prižiūrėtojas, prievaizdas? Kad ir kaip juos vadintumėt FTB.

– Jis viskas. Bet vienintelis dalykas, kuriuo tikiu, – pirmiausia jis saugos savo šikną. Nepamiršk: Li Koburno nebėra.

– Jis davė mums pusantros paros.

– Išsižadės šito.

– Kas verčia tave taip manyti?

– Žinau, kaip jis mąsto, – atsakė jis.

– O ar Hamiltonas žino, kaip tu mąstai?

– Taip – ir tai verčia skubėti. Kol mudu tauškiame niekus, jis veikiausiai jau mėgina nustatyti vietą pagal mano telefono numerį.

– Juk nedavei jam numerio. Sakei, kad tokių – lengva ranka išmetamų – neįmanoma susekti. Sakei...

– Taip, sakiau. Bet aš ne viską žinau, – sumurmėjo jis.

Honorata neramiai pažvelgė į dangų, nuo įlankos skubėjo debesys.

– Gal jis pasiųs sraigtasparnį?

– Nemanau. Hamiltonas rinksis ką nors slaptesnio, ką nors, kas mūsų neperspėtų. Be to, artėja audra. Jis neprisistatys oru.

– Tai ko taip skubi?

Atpakalia ranka jis nusišluostė nuo kaktos prakaitą.

– Nes galiu klysti.

Kuo sunkiau jie dirbo, tuo beviltiškiau viskas atrodė. Honorata pasiūlė verčiau pamėginti laimę neseniai pavogtu pikapu.

– Jo niekas neieško. Pats sakei.

– Gerai. Ir kur važiuosime?

– Pas mano draugę.

– Draugę.

– Viso gyvenimo draugę, ji mus paslėps ir nieko neklausinės.

– Ne. Jokių draugų. Jie stebės tavo draugus.

– Galėtume praleisti naktį automobilyje.

– *Aš* galėčiau, – atrėžė jis. – *Mes* negalime.

Galiausiai ji liovėsi eikvojusi jėgas, kad jį perkalbėtų. Jai trūko įgūdžių ir ištvermės, bet pasisiūlė pagelbėti, kur tik galės.

Atsibūdo Emilė. Buvo plepi ir be galo susižavėjusi tuo, kas vyksta. Visur kišo nosį, bet net jos trukdomas Koburnas darbavosi su stebinančia kantrybe. Ji stovėjo ant denio ir drąsino. Surėmę nugaras į pirmagalį jie pagaliau nustūmė laivą nuo kranto į vandenį.

Koburnas patikrino, ar kur nesisunkia, ir įsitikinęs, kad ne, grįžo prie valdymo pulto. Honorata jau stovėjo prie jo. Tėtis buvo ją mokęs, kaip paleisti variklį ir valdyti laivą. Kaip seniai tai buvo. Savo nuostabai, ji viską prisiminė, bet kai variklis užburzgė, nesuvokė, kas buvo labiau apstulbęs – ji ar Koburnas.

Jis paklausė, kiek bake degalų. Ji pažvelgė į rodyklę.

– Neturėtų pritrūkti. Tėtis ruošėsi uraganui. Bet kitos rodyklės... – Ji abejodama pažvelgė į jį. – Nežinau, kam kuri skirta.

Koburnas išskleidė ant skydo pageltusį jūrlapį ir paklausė:

– Ar žinai, kur mes?

– Kažkur čia, – ji parodė jų buvimo vietą. – Jei suksim į pietus kranto link, būsim labiau pastebimi. Kita vertus, tik dar vienas krevečių žvejybos laivelis prieplaukoje – ne itin kristų į akis. Plaukiant aukštyn pratakos siaurėja. Daugiau užvirtusių medžių. Be to, sekliau.

– Tikriausiai teks semti vandenį, todėl siūlau plaukti seklesne prataka. Tik nuplukdyk mus kuo toliau.

Koburnas tikrino pagal žemėlapį, kaip jiems sekasi. Vingiuotais vandens keliais nupukšėjo kokias penkias mylias, tada variklis ėmė čiaudėti. Vanduo ėmė tirštėti nuo augalijos. Keletą kartų Honorata vos neatsitrenkė į kiparisų ataugas, kyšančias iš drumzlino vandens.

Koburnas spustelėjo jai alkūnę.

– Suk į krantą. Čia visur tas pat, nieko geresnio nerasim.

Honorata privairavo laivą prie pelkėto kranto, tankus kiparisų sąžalynas teikė šiokią tokią slėptuvę. Koburnas išmetė inkarą. Ji išjungė variklį ir laukė tolesnių nuorodų.

– Įsitaisykit patogiai.

– Ką? – šūktelėjo ji.

Koburnas sulankstė žemėlapį ir įsikišo į džinsų kišenę, tada patikrino pistoletą ir padėjo ant valdymo skydo taip, kad Emilė nepasiektų.

– Aš pasiimsiu Hokinso .357 magnumą. Tu pasilaikyk šitą. Jis paruoštas šaudyti. Tereikia nusitaikyti ir paspausti gaiduką.

– Kur tu...

Ji nespėjo baigti klausimo, o jis jau buvo dingęs iš vairinės. Kol išsirabždino į denį, tas jau buvo išlipęs per bortą ir nugrimzdęs iki kelių į vandenį.

– Koburnai!

– Negaliu ten palikti pikapo. – Kiek padvejojo, tada tyliai nusikeikęs ištraukė iš kišenės jos mobilųjį, paskui ir bateriją. – Atrodo, turiu palikti tau telefoną. Tam atvejui, jeigu man kas atsitiktų. Bet tikiu, kad niekam neskambinsi. Jei teks kam nors skambinti, skambink pagalbos telefonu, niekam kitam, tik 911. – Ir ištiesė jai abi telefono dalis.

– Iš kur tu...

– Laimė, jis senesnio modelio. Lengviau apsieiti negu su naujesniais. – Jis nuėmė dangtelį ir parodė, kaip įdėti bateriją. – Surikiuok auksines juosteles ir įspausk į lizdą. Emilė tai padarytų. – Jis pažvelgė jai į akis. – Bet...

– Pažadu: niekam neskambinsiu, nebent negrįžtum.

Jis nuklampojo per terlę ir dingo sąžalyne.

Kai antrą kartą ėmė vibruoti mobilusis, Diegas rinkosi prekes meksikiečių prekybos centre. Jis išėjo iš parduotuvės ir atsiliepė:

– Jau prireikė manęs?

– Taip, – pasakė Buhalteris. – Noriu, kad kai ką stebėtum porą dienų.

– Ką? Kai ką stebėti?

– Ar ne aiškiai pasakiau?

– O kaip Koburnas?

– Daryk tai, ką sakau, Diegai. To vyro vardas – Bonelis Volisas.

Koks, po velnių, skirtumas, koks jo vardas. Jis ne Koburnas. Nespėjęs paprieštarauti, gavo du adresus: vieną banko Kanalo gatvėje, kitą – namų Sodų rajone. Nebuvo paaiškinta,

kodėl tą vyrą reikia sekti, tiesą sakant, Diegas ir nesidomėjo. Šūdas, ne darbas.

Itin atsainiai jis paklausė:

– Ar nori, kad jis suprastų esąs sekamas?

– Kol kas ne. Duosiu žinią, kai reikės kito žingsnio. Jei reikės.

– Gerai.

Išdidus tonas neliko Buhalterio nepastebėtas.

– Atitraukiu nuo ko nors, Diegai?

Taip, pamanė jis. *Atitrauki nuo nuknekcinimo, už kurį gerai mokama.* Bet balsu tik papriekaištavo Buhalteriui:

– Man dar neužmokėta už masažo kabineto mergiotę.

– Dar negavau įrodymų, kad ji negyva.

– Nori, kad atsiųsčiau jos galvą dėžėje, kaip daro Meksikos maitvanagiai?

– Nebūtina eiti taip toli. Bet negirdėjau jokios žinios, kad rastas kūnas.

– Ir nebus rastas. Aš tuo pasirūpinau.

– Bet tu nepapasakojai jokių smulkmenų.

– Pavyzdžiui, kokių?

– Kai ją susekei, ar kas nors su ja buvo?

– Ne. Viliojo žioplinėtojus prie upės laivų prieplaukos.

– Mėnulio take.

– Arti jo.

– Ji buvo viena? Be sutenerio? Kažkas jai padėjo pabėgti. Pati viena nebūtų drįsusi.

– Tiek žinau, kad kai radau, buvo viena. Jokio sutenerio, kitaip būtų geriau sukusis. – Jis sukikeno. – Lengvai pasidavė. Už pačiulpimą nusiderėjau iki dešimties dolerių, tada nusitempiau tarp polių ir perrėžiau gerklę. Dėl visa pikta perskrodžiau pilvą, prikroviau akmenų ir nuskandinau upėje. Jei kada nors jos kūnas iškils, nebebus į ją panašus.

Kalbėdamas apie Izobelę tokiais žodžiais, jis susiraukė, bet turėjo išlaikyti toną. Ir juokas, ir pūtimasis buvo apsimestinis, bet turėjo skambėti įtikinamai.

Buhalteris privertė jį be galo ilgai laukti, tik tada prakalbo:

– Gerai. Gali rytoj pasiimti pinigus. Kur nori, kad palikčiau?

Grynuosius jis gaudavo voke sutartoje vietoje, kaskart vis kitoje. Šįkart jis nurodė Buhalteriui po „Katrinos" apleistą sausojo valymo įmonę.

– Ant prekystalio stovi senas kasos aparatas. Palik stalčiuke.

– Rasi ten. O kol kas informuok mane apie Bonelį Volisą. Noriu žinoti viską, ką veikia be kasdienių pareigų.

– Oho, baisus čia darbas.

Nespėjus Buhalteriui atsakyti, Diegas išjungė ryšį ir grįžo į parduotuvę. Pasiėmė kitą vežimėlį ir pradėjo nuo pradžios. Jis niekada nieko nepalikdavo be priežiūros baimindamasis, kad nebūtų įtaisyta blakė ar dar kas blogiau.

Ir voką, nors labai mieli tie penki šimtai dolerių, pasiims tik po kelių dienų. Pirmiausia stebės sausojo valymo skalbyklos pastatą, kad būtų tikras, ar jam nepaspęsti spąstai. Buhalteris ne visai juo pasitiki, o jis pats Buhalteriu – nė per nago juodymą.

Kai išėjo su pirkiniais ir nukniaukta skardine konservuoto kumpio, lauke lijo. Nepaisydamas bjauraus oro, namo grįžo ilgais vingiais, dažnai žvilgčiodamas per petį, o ties neužmatomais kampais spausdamas rankoje skustuvą.

Izobelė pasitiko jį šilta šypsena ir su sausu rankšluosčiu. Kasdien vis mažiau jo baiminosi. Ėmė juo pasitikėti, beveik patikėjo, kad neketina jos skriausti ar vėl ją pardavinėti.

Jis liovėsi ją lietęs. Net skruosto nebepaglostydavo – nepasitikėjo savim; vien žiūrint į ją širdis suskysdavo, užtat stimburys ilgesingai pakildavo.

Naktį mažame kumštelyje ji gniauždavo sidabrinį Nukryžiuotąjį ir verkdavo per miegus. Susapnavusi košmarą, atsibusdavo klykdama. Kai užvaldydavo siaubingi prisiminimai, ji ilgai verkdavo, įsikniaubdavo į rankas ir vaitodavo iš gėdos, kad turėjo poruotis su šimtais vyrų.

Bet Diegui ji buvo tyra, skaisti ir nekalta. Tai jis velnio įsikūnijimas, suterštas niekšybių, kurių niekada nenusiplaus. Jo prisilietimas suterštų ją, paliktų randą jos sieloje. Todėl jis susivaldydavo ir mylėjo ją tik akimis ir visa širdimi.

Jis iškraustė pirkinius. Iš dėžutės kartu valgė ledus. Jis įjungė savo aipodą ir galėjo prisiekti, kad muzika skambėjo kur kas gražiau jai klausantis drauge. Kai auksinė žuvelė siuntė per stiklą bučinius, Izobelė juokėsi kaip vaikas.

Diegas laikė ją angelu, pripildžiusiu slaptą jo kambarėlį tokios skaidrios ir tyros esaties kaip saulė. Jis šildėsi Izobelės spinduliuose ir niekur nenorėjo eiti.

Kvaila Buhalterio užduotis palauks valandą ar dvi.

Honorata sėdėjo ant gulto šalia miegančios dukters, klausėsi lietaus ir savo neramios širdies plakimo, tada išgirdo smūgį ir pajuto virpėjimą. Išsitraukė iš po čiužinio pistoletą, atkišusi priešais nutykino laiptais ir pažvelgė pro angą.

– Čia aš, – pasakė Koburnas.

Kaip jai palengvėjo, ji nuleido pistoletą.

– Jau buvau beprarandanti viltį.

– Iki automobilio toli, o dar einant sausuma. Kol nusigavau, sutemo ir prapliupo lyti. Tada turėjau rasti kelią. Žemėlapyje – tik vandens takai. Galiausiai maždaug už ketvirčio mylios nuo čia radau žvyrkelį.

Honoratai atrodė stebuklas, kad jis apskritai rado kelią atgal.

– Nieko nenutiko? – paklausė jis.

– Emilė norėjo sulaukti, kol grįši, bet pavalgėme, pažaidėme su Elmu ir, vos ėmiau sekti pasaką, ji užmigo.

– Ko gero, taip geriau.

– Taip. Ji būtų bijojusi tamsos, o aš nenorėjau įjungti žibinto. Nors svarsčiau, ar jo nepadėjus ant denio, kad būtų orientyras tau grįžtant. Baiminausi, kad tamsoje mūsų nerasi. Prieš išeidamas palikai labai mažai nuorodų.

Jeigu jis ir suvokė numanomą priekaištą, nekreipė dėmesio.

– Gerai padarei.

Jos akys priprato prie tamsos, jį jau įžiūrėjo. Drabužiai buvo permirkę, plaukai prilipę prie galvos.

– Tuojau grįšiu, – pasakė ji.

Nulipo žemyn ir pakišo pistoletą po čiužiniu, tada šį tą sugraibė ir grįžo į vairinę. Pirmiausia jam padavė butelį vandens. Jis padėkojo, atkimšo ir ištuštino.

– Radau šituos. – Padavė jam sulankstytas rusvai žalsvos spalvos kelnes ir marškinėlius. – Vienoje lentynų. Kelnės bus per trumpos, be to, atsiduoda pelėsiais.

– Niekai. Svarbiausia, sausos.

Jis nusitempė Edžio universiteto marškinėlius ir apsivilko priklausiusius jos tėvui, tada ėmė sagstytis džinsus.

Ji nusisuko.

– Ar alkanas?

– Taip.

Honorata vėl nulipo į kajutę ir įjungė prožektorių, kad pamatytų, kur padėjo jo pirktą maistą. Kai grįžo į vairinę, jis jau buvo persimovęs kelnes. Ji padėjo produktus ant valdymo skydo.

– Užmiršai nupirkti skardinių atidarytuvą.

– Paėmiau skardines su atidarymo žiedeliais, – atsakė jis.

– Tik ne ananasų. O kaip tik jų Emilė ir užsimanė.

– Koks aš apgailėtinas.

– Stalčiuje po viryklе radau seną atidarytuvą. Jis aprūdijęs, galėjome apsinuodyti, bet ji gavo ananasų.

Jis pirštais traukė iš skardinių vištos krūtinėlę, ananaso skilteles ir sūdytus trapučius. Viską nustūmė dar vienu buteliu vandens, kurio Honorata atnešė iš apačios. Atnešė ir pakelį sausainių, nes jai neprasprūdo pro akis jo polinkis į saldumynus.

Koburnas sėdėjo ant grindų, nugara atsirėmęs į prietaisų skydą. Honorata atsisėdo į tėčio kapitono krėslą; šis, kaip ir viskas valtyje, buvo gerokai laiko nuniokotas.

Tylą trikdė tiktai pliaupiantis lietus ir kramtomų sausainių traškėjimas.

– Na ir kliokia, – tarė ji.

– Aha.

– Liūtis bent moskitus išbaidė.

Jis pasikasė dilbį.

– Ne visus.

Paėmė dar vieną sausainį ir atsikando pusę.

– Ar jie mus ras?

– Taip. – Supratęs, kad tokie tiesmuki atsakymai ją gąsdina, pridūrė: – Tik laiko klausimas, viskas priklauso nuo to, kada Hamiltonas rimtai imsis. Veikiausiai jau ėmėsi.

– Jei mus ras...

– Kai....

– Kai mus ras, ar tu... – ji ieškojo žodžio.

– Taikiai pasiduosiu?

Ji linktelėjo.

– Ne, nepasiduosiu.

– Kodėl?

– Kaip ir sakiau Hamiltonui, nebaigsiu, kol nepригriebsiu to kalės vaiko.

– Buhalterio.

– Tai jau nebe užduotis. Tai mudviejų akistata: jis prieš mane.

– Bet kaip tai buvo tvarkoma? Jųdviejų su Marsetu reikalai.

– Ką gi, pažiūrėkim. Kad ir toks pavyzdys. Kiekvieną kartą, kai vilkikas pervažiuoja iš vienos valstijos į kitą, jis turi sustoti svėrimo stotyje. Ar matei virš kelio ištiestas gerves netoli valstijos sienos?

– Retai važiuoju per valstijos sieną, bet kiek važiavau – ne, – ji papurtė galvą, – niekada nepastebėjau.

– Dauguma žmonių nepastebi. Jos panašios į gatvės žibintus. Bet iš tikrųjų tai rentgeno aparatai, jie peršviečia vilkikus ir jų krovinius, šitaip krovinių judėjimas nuolatos stebimas.

Agentai mato įtartiną vilkiką, o gal jis nesustojo svėrimo stotyje, – toks stabdomas ir tikrinamas.

– Nebent atsakingas asmuo gauna dalį ir nieko „nemato".

– Bingo. Buhalteris iš to ir sukūrė savo rinką. Jo verslo strategija – korupcija, ir kaip tik tų žmonių, kurie atsakingi, kad būtų laikomasi įstatymų; šitaip įstatymai virsta karikatūra. Prekiautojai žmonėmis moka už apsaugą ir įskaičiuoja tą mokestį į verslo išlaidas.

– Samas Marsetas buvo...

– Klientas. Manau, vienas didžiausių – jei ne pats didžiausias.

– Kaip tai atsitiko?

– Lygia greta su sąžiningu verslu Marsetas gyvai prekiavo kontrabandinėmis prekėmis. Kadangi jis dirbo ir legaliai, niekas nieko neįtarė. Tada Marseto vilkikus ėmė dažnai stabdyti, nervinti jo vairuotojus. Tokio uolesnio budrumo užteko, kad jis išsigąstų. Svarbiausia – Šventojo Bonifaco bažnyčios seniūnas nenorėjo būti sučiuptas. Paskui prisistatė Buhalteris ir pasisiūlė sutvarkyti šį reikalą. – Koburnas vyptelėjo. – Nors Buhalteris pats ir sukūrė tą problemą.

– Jis dirigavo tikrinimams.

– Ir veikiausiai Marsetas tai suprato. Bet jeigu Buhalteris galėjo įkišti pagalį jam į ratus – gali ir ištraukti. Taigi: arba moki Buhalteriui už apsaugą, arba rizikuoji būti sučiuptas vežant narkotikus. Ir tai bus tavo gyvenimo pabaiga.

– Ir visi kiti greičiausiai buvo priversti taip daryti.

– Ir darė. Dabar Buhalteris turi krūvas klientų. Daugybę didelių komercinių įmonių, tokių kaip Marseto. Kiti – smulkūs nepriklausomi vežėjai. Vyrai, netekę darbo išsiliejus naftai; jie turi pikapą ir vaikų, kuriuos reikia maitinti. Jie važiuoja į pietų Teksasą, paima šimtą kilogramų marihuanos, parveža į Naująjį Orleaną – ir vaikai savaitę turi ką valgyti. Jie pažeidžia įstatymus, bet daug didesnis nusikaltėlis yra tas, kuris sudaro sąlygas, kad jiems būtų pelninga nusikalsti. Šie kontrabandininkai daug labiau rizikuoja būti sučiupti, o kai sučiumpami, negali įskųsti talkininko, nes dažniausiai nė nežino, kas jis.

Pažįsta tik tarpininką, kuris dažniausiai yra pačioje toteminio stulpo apačioje.

– Jeigu Marsetas buvo geras klientas, kodėl buvo nužudytas? Užsiminei Hamiltonui, kad jis ėmė verkšlenti.

– Kurį laiką viskas ėjosi gerai. Darniai. Tada Buhalteris ėmė darytis godesnis, didinti komisinius už teikiamas paslaugas. Marsetui nereikėjo krištolinio rutulio, kad pamatytų: jei neužbrėš lubų, didumą pridėtinių jo išlaidų sudarys mokestis Buhalteriui. Bet jeigu atsisakys mokėti...

– Bus sučiuptas, suniekintas ir pasiųstas į kalėjimą.

– Teisingai. O Buhalteris gali tai padaryti, nes jo čiuptuvai apraizgę visą teisėsaugos sistemą. Marsetas – menkas diplomatas, pasirodo, buvo ir kiek naivus, pasiūlė susitikti praėjusio sekmadienio naktį ir nustatyti sąlygas, kurios abiem pusėms leistų gerai gyventi.

– Ir tu užuodei, kad čia smirdi.

– Buhalteris – tikras Ozo šalies burtininkas. Negalėjau įsivaizduoti, kaip jis įžengia į sandėlį, spaudžia ranką, derasi.

– Ar Marsetas žinojo, kas jis?

– Jeigu ir žinojo, taip ir mirė nepasakęs. Knisausi po jo popierius, skaičiau kiekvieną lapelį, kurį tik galėjau nugriebti, įskaitant ir kalendorių, ant kurio užrašytas tavo vyro vardas.

– Juk neįtari, kad Edis buvo Buhalteris?

– Ne, Buhalteris tebėra gyvas ir sveikas.

– Koks, tavo nuomone, buvo Edžio vaidmuo?

– Sakei, kad Edis uždarbiavo pas Marsetą. Gal jis saugojo nelegalų jo verslą ar dalį jo. O gal jis buvo susitepęs faras, kuriam mokėjo Buhalteris. Gal jis žaidė su abiem, o gal reikalavo didesnio kąsnio. Gal jo veiklos būdas buvo šantažas. Nežinau.

Ji tol spoksojo į Koburną, kol šis nenoriai pridūrė:

– O gal buvo faras, mėginantis sudaryti bylą prieš vieną iš jų arba abu. Bet doras ar nedoras – abiem atvejais jis būtų stengęsis apsisaugoti surinkdamas tvirtų įkalčių, kuriuos galėtų panaudoti, kad ir koks būtų buvęs jo tikslas.

Honorata nepalaužiamai tikėjo, kad Edis buvo doras, bet kol kas nenorėjo dėl to ginčytis.

– Karališkoji bendrovė. Ar visi darbuotojai joje nedori?

– Jokiu būdu. Tie šeši, kurie žuvo kartu su Marsetu, – taip. Jis turėjo juodąją buhalteriją, prie kurios prieidavo tik pats ir dar vienas vyrukas. Nei administracijos darbuotojai, nei jo paties šeima nieko nežinojo apie jo šešėlinį verslą.

– Kaip galėjo nežinoti?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Gal jie pernelyg ir nesistengė žinoti. Nenorėjo. Tik tiek suprato, kad net silpstant ekonomikai verslas jam sekasi nepaprastai gerai.

– Tai jiems neklius? O poniai Marset?

– Dėl baudžiamosios atsakomybės – taip, neklius, ji niekuo dėta. Tik jai bus nelengva, kai paaiškės tiesa apie vyrą.

Honorata užsikėlė pėdas ant sėdynės krašto, rankomis apsikabino blauzdas ir įrėmė smakrą į kelius.

– Jie tave užmuš, – tyliai sušnibždėjo.

Koburnas atsikando sausainio ir tylėdamas kramtė.

– Doralas ar kas nors iš Hokinsų klano. Net sąžiningiausias policininkas, kuriam tu tik Samo Marseto žudikas, pasistengs pristatyti tave mirusį, o ne gyvą.

– Hamiltonas visiems apskelbė, kad aš jau negyvas. Įdomu, kaip iš to išsisuks.

– Kaip gali šitaip juokauti? Ar tavęs nejaudina, kad gali būti užmuštas?

– Ne itin.

– Tu negalvoji apie mirtį?

– Tik stebiuosi, kad ji dar neatėjo.

Honorata krapštė odos atplaišėlę, atsiradusią stumiant laivą į vandenį.

– Tu žinai, kaip elgtis. – Ji pažvelgė į jį. Jis smalsiai žiūrėjo į ją. – Kaip likti gyvam. Moki daugybę dalykų.

– Bet nemoku kepti keksiukų.

Pirmą kartą nuo to laiko, kai rado jį gulintį kniūbsčią kieme, jis ją kibino, bet ji nesileis išmušama iš vėžių.

– Ar viso to išmokai jūrų pėstininkų korpuse?

– Galbūt.

Ji laukė, bet jis nieko nepridūrė.

– Tu buvai kitoks jūrų pėstininkas negu mano uošvis.

– Jis turi naujokų verbavimo plakatą?

– Tikrai turi.

– Tada taip, aš buvau kitoks. Mano rūšies jūrų pėstininkai nežygiuoja rikiuote. Turėjau uniformą, bet tik keletą kartų buvau ją apsivilkęs. Neatiduodavau pagarbos karininkams, niekas neatiduodavo pagarbos man.

– O ką tu darei?

– Žudžiau žmones.

Ji taip ir įtarė. Net tikino save, kad išgirs jį be jokių išsisukinėjimų prisipažįstant. Bet vis tiek jo žodžiai kaip plonyčiai žaibai susmigo jai į krūtinę, ir ji išsigando, kad dar labiau skaudės, jei sužinos daugiau, todėl liovėsi klausinėjusi.

Koburnas baigė paskutinį sausainį, plekšnodamas delnais nusivalė trupinius.

– Laikas prie darbo.

– Darbo? – Ji buvo tokia pavargusi, kad sopėjo visą kūną. Jei užsimerktų, pamanė, užmigtų čia pat. Dėmėti čiužinai ar ne, taip ir troško išsitiesti šalia Emilės ir užmigti. – Kokio darbo?

– Dar kartą per tai pereisim.

– Per ką?

– Per Edžio gyvenimą.

26 skyrius

Diegas prisiartino prie valdos slepiamas tamsos, lietaus ir tankios įmantriai karpytos gyvatvorės. Bonelio Voliso namas buvo vieni didingiausių rūmų Šventojo Karolio alėjoje.

Įsibrovėlio akimis, tai buvo sumauta tvirtovė.

Lempos sklype išdėstytos taip, kad išryškintų gražius akcentus, bet jam nekėlė beveik jokio pavojaus. Diegas regėjo šimtus būdų, kaip išvengti dirbtinės mėnesienos.

Kebliau buvo dėl prožektorių, tūkstančių vatų galingumo spinduliais jie nutvieskė visas sienas nuo pat apačios. Pakliuvus į tokią šviesą, šešėlis būtų dešimties metrų aukščio ir atrodytų kaip rašalo dėmė ant švytinčio balto mūro.

Jis nužvelgė puikiai prižiūrimą veją ir aštuoniasdešimties tūkstančių dolerių vertės automobilį žiedinėje prievažoje, nusprendė, kad apsaugos sistema taip pat geriausia, kokią galima nusipirkti už pinigus. Ant visų durų ir langų bus išmoningiausi jutikliai, ir kiekviename kambaryje – judesio ir stiklo dūžio jutikliai; labai tikėtina, kad visu valdos perimetru tįsta nematomas spindulys. Jeigu jį užkliudysi, įsijungs tylus signalas, ir kol įsibrovėlis pribėgs iki namo, policija jį bus jau apsupusi.

Visos tos kliūtys nėra neįveikiamos, bet jos sudaro sunkumų, kurių Diegas linkęs vengti.

Pro priekinį langą jis matė kambarį, panašų į kabinetą. Dideliame fotelyje sėdėjo stambus vyras, užmetęs kojas ant suoliuko, kalbėjo telefonu ir dažnai siurbčiojo iš stiklo po ranka.

Atrodė atsipalaidavęs, nekreipiantis dėmesio, kad apšviestas kambarys kaip ant delno ir jis matyti iš gatvės.

Tai savaime buvo iškalbinga. Ponas Volisas jaučiasi saugus. Tokioje aplinkoje kiekvienas panašus į Diegą akimirksniu sukeltų įtarimą. Jis pasitikėjo savo gebėjimu likti nematomas, kai to reikia, bet vis tiek atsargiai dairėsi, ar nepasirodys patrulinis automobilis, o gal smalsus šunį vedžiojantis kaimynas. Lietus tekšeno už apykaklės, varvėjo nugara. Jis nekreipė dėmesio. Tūnojo nejudėdamas, tik akys vis nužvelgdavo aplinką.

Stebėjo ir laukė, gal kas atsitiks. Nieko, tik tiek, kad ponas Volisas telefoną pakeitė žurnalu ir beveik valandą buvo įbedęs į jį akis. Tada pastūmė tuščią taurę ir išėjo iš kambario, prieš tai užgesinęs šviesą. Antrame aukšte nušvito lempa, greičiau negu po dešimties minučių buvo išjungta.

Diegas tūnojo savo vietoje, bet praėjus dar valandai, kai tapo aišku, kad Volisas nuėjo gulti, jis nusprendė, kad verčiau leisti laiką kur nors kitur. Ateis budėti rytą. Buhalteris nieko nesuuos.

Išsirangė iš slaptavietės, nuėjo keletą kvartalų iki prekybinės dalies, ten tebeveikė keletas barų ir restoranų. Tamsioje nesaugomoje aikštelėje nužiūrėjo mašiną, parvažiavo ir likus myliai iki namų ją paliko žinodamas, kad per keletą minučių miesto pesliai nurengs taip, kad liks tik ratai.

Paskui parėjo pėsčiomis, į namą įsigavo nedegdamas šviesos. Įžengė į savo slaptą būstą be garso. Nors kartą Izobelė miegojo ir nesapnavo košmarų. Jos veidas buvo ramus.

Užtat Diegas buvo neramus ir nemiegojo.

Sėdėjo, žvelgė į giedrą Izobelės veidelį ir svarstė, kodėl Buhalteris tokiam talentui kaip jis paskyrė mikimauzo vertą darbą – stebėti Bonelį Volisą.

– Aš nežinau.

Kartodama tuos du žodžius, Honorata baigė užkimti. Dvi valandas Koburnas, rodos, išvis nepavargstantis, bėrė jai klausimus apie Edžio gyvenimą, nuklydo iki pat paauglystės.

– Tada jo nė nepažinojau, – pavargusi prieštaravo ji.

– Tu čia augai. Jis čia augo.

– Jis buvo trimis klasėmis vyresnis. Pamatėme vienas kitą tik tada, kai jis buvo paskutinėje, o aš pirmoje vidurinės mokyklos klasėje.

Apie Edžio gyvenimą Koburnas norėjo žinoti viską.

– Kada mirė jo motina? Kaip mirė? Ar ji turėjo giminaičių, su kuriais Edis būtų galėjęs bendrauti?

– Jo mama mirė tūkstantis devyni šimtai devyniasdešimt aštuntaisiais. Buvo gydoma chemoterapija nuo krūties vėžio. Nusilpo ir mirė nuo plaučių uždegimo. Turėjo vieną gyvą seserį.

– Kur ji gyvena?

– Negyvena. Mirė 2002-aisiais, atrodo, tais metais. Ką ji ir visa tai turi bendra su tuo, ko ieškai?

– Jis ką nors kam nors paliko. Ką nors kur nors padėjo. Dokumentus. Įrašus. Dienoraštį. Raktą.

– Koburnai, mudu jau viską perėjome. Jeigu toks daiktas ir egzistuoja, aš nežinau, kas tai, juo labiau nežinau, kur jo ieškoti. Aš pavargusi. Prašau, ar negalime palaukti iki ryto ir tada pradėti iš naujo?

– Rytą galime būti negyvi.

– Teisingai, aš galiu mirti nuo išsekimo. Koks skirtumas?

Jis persibraukė ranka per žandikaulius. Iš tamsos ilgai pavargęs dėbsojo į ją, ir ji pamanė, kad jau ketina nusileisti, bet jis pasakė:

– Tu arba jo tėtis. Vienas iš jūsų turi turėti.

– Kodėl ne koks faras? Fredas arba Doralas? Be Steno ir manęs, Edis artimiausiai draugavo su dvyniais.

– Ogi todėl, kad tas dalykas juos stipriai paliečia – kad ir kas tai būtų. Jeigu jie būtų turėję, būtų sunaikinę. Nebūtų dvejus metus sukiojęsi aplink tave.

– Laukė, kol ištrauksiu?

– Bent norėjo būti tikri, kad niekada to nepadarysi. – Galvodamas jis be paliovos daužė kumščiu sau į kitą delną. – Kas nustatė, kad Edžio avarija buvo nelaimingas atsitikimas?

– Tyręs pareigūnas.

Jis liovėsi daužęs kumščiu.

– Leisk spėti. Fredas Hokinsas.

– Ne. Kitas faras. Jis atsitiktinai buvo netoli avarijos vietos. Kai atvyko, Edis jau buvo miręs.

– Koks to pareigūno vardas?

– Ką?

– Norėčiau žinoti, kaip jam taip pasitaikė būti netoli avarijos vietos.

Honorata staiga atsistojo ir užlipo į denį, bet stovėjo prigludusi prie vairinės sienos, kad stogelio kraštas saugotų nuo lietaus.

Koburnas atėjo iš paskos.

– Kas?

– Nieko. Reikėjo įkvėpti oro.

– Ar aš asilas? Kas?

Ji atsišliejo į sieną, pernelyg pavargusi ginčytis.

– Pareigūnas, kuris tyrė Edžio avariją, po kelių savaičių buvo rastas plūduriuojantis atakoje. Jis buvo nudurtas.

– Įtariamieji?

– Jokių.

– Neištirta žmogžudystė.

– Manau. Daugiau nieko apie tai nebegirdėjau.

– Tikri kalės vaikai, tiesa? – Juodu stovėjo patys į petį ir žvelgė į lietų. – Ką Edis mėgdavo veikti? Žaisti futbolą? Golfą? Ką?

– Viską. Jis buvo geras sportininkas. Mėgo medžioti ir žvejoti. Jau pasakojau.

– Kur jo žvejybos ir medžioklės įranga?

– Pas Steną.

– Golfo krepšys?

– Pas Steną. Taip pat jo kėglių kamuolys ir lankas su strėlėmis, kurį jis gavo dovanų per dvyliktą gimtadienį, – ji tai ištarė su pagieža, bet Koburnas tik mąsliai linktelėjo.

– Anksčiau ar vėliau, bet man teks aplankyti Steną.

Jai nespėjus sureaguoti, jis paprašė apibūdinti Edį.

– Juk matei jo nuotrauką.

– Man rūpi, koks jis buvo žmogus. Rimtas ir kruopštus? Nerūpestingas? Niūra? Linksmas?

– Ramus. Sąžiningas. Rimtas, kai reikėdavo, bet mėgo smagiai leisti laiką. Pasakodavo juokingas istorijas. Mėgo šokti.

– Mėgo mylėtis.

Honorata suprato, kad Koburnas stengiasi ją supykdyti, bet nesuteiks jam malonumo. Žiūrėdama tiesiai į akis pasakė:

– Labai.

– Ar buvo ištikimas?

– Taip.

– Esi tikra?

– Tikrų tikriausia.

– Negali tokia būti.

– Jis buvo ištikimas.

– O tu?

Ji įsmeigė į jį akis. Jis gūžtelėjo.

– Gerai, ir tu buvai ištikima.

– Mūsų santuoka buvo laiminga. Aš neturėjau paslapčių, neturėjo ir Edis.

– Vieną turėjo. – Jis padarė pauzę, kad pareiškimas svariau nuskambėtų, tada nuleido balsą iki šnabždesio: – Visi turi paslapčių, Honorata.

– Ar tikrai? Atskleisk kokią savo paslaptį.

– Visi, išskyrus mane. – Jo lūpų kampučiai pakilo. – Aš neturiu paslapčių.

– Kvailystė taip sakyti. Tu – viena didžiulė paslaptis.

Jis sunėrė rankas ant krūtinės.

– Klausk.

– Kur tu užaugai?

– Aidahe. Netoli Vajomingo pasienio. Titono kalnagūbrio papėdėje.

Tai ją nustebino. Nė pati nežinojo, ką tikėjosi išgirsti, tik ne tai. Jis nepanašus į kalnietį. Žinoma, jis puikiausiai gali meluoti, prasimanyti neįtikėtiną praeitį, kad apsaugotų savo priedangą. Bet ji vis tiek neatlyžo:

– Ką tavo tėvas veikė?

– Gėrė. Dažniausiai. Kai negerdavo, taisydavo automobilius, buvo mechanikas. Žiemą vairuodavo sniego valytuvą.

– Jis miręs?

– Jau seniai turėtų būti miręs.

Ji smalsiai pažiūrėjo į jį. Koburnas taip ilgai neatsakė į nebylų klausimą, kad jau nebesitikėjo išgirsti.

Galiausiai jis paaiškino:

– Jis turėjo seną arklį, kurį laikė aptvare už namo. Buvau davęs jam vardą, bet niekada negirdėjau, kad tėtis kaip nors jį vadintų. Retai jodinėdavo. Retai jį šerdavo. Bet vieną dieną pasibalnojo ir išjojo. Arklys grįžo. Jis – ne. Taip ir nerado jo kūno. Žinoma, nelabai kas ir ieškojo.

Honoratai parūpo, ar kartėlis jo balse justi dėl to, kad tėvas buvo alkoholikas, ar kad ieškotojai nesugebėjo rasti jo palaikų.

– Tėtis buvo beveik mirtinai nuvaręs arklį, todėl jį nušoviau. – Jis atmetė rankas į šalis. Žvelgė į lietų. – Nedidelis nuostolis. Nekoks buvo arklys.

Honorata minutę tylėjo, tada paklausė apie motiną.

– Ji buvo Kanados prancūzė. Iš prigimties audringa. Kai supykdavo, imdavo kalbėti prancūziškai, bet nesivargino, kad išmokytų mane tos kalbos, todėl nesuprasdavau nė pusės, ką man rėkdavo. Esu tikras: nieko gero nerėkdavo. Šiaip ar taip, mudu išsiskyrėme, kai ėmiau lankyti vidurinę. Dvejus metus mokiausi koledže, tada nusprendžiau, kad jis ne man, ir įstojau į jūrų pėstininkus. Per pirmos savo tarnybos laiką gavau žinią, kad ji mirė. Nuskridau į Aidahą. Palaidojau. Istorijos pabaiga.

– Broliai ar seserys?

– Jokių.

Jo išraiška buvo tokia pat bejausmė kaip gyvenimas – be meilės.

– Jokių pusbrolių, tetų, dėdžių – nieko, – pasakė jis. – Kai mirsiu, nebus jokių triūbų. Nebus dvidešimt vieno patrankos šūvio, nebus kam priimti sulankstytos vėliavos. Paprasčiausiai tapsiu istorija, ir visiems bus nusispjaut. Ypač man.

– Kaip gali taip sakyti?

Jis aiškiai nustebęs atsigręžė į ją.

– Tau dėl to pikta?

Kai jis paklausė, pati suprato supykusi.

– Aš nuoširdžiai noriu suprasti, kaip kas nors, kaip bet kas gali taip abejingai kalbėti apie savo mirtį. Negi visiškai nevertini savo gyvenimo?

– Iš tikrųjų nevertinu.

– Kodėl?

– Kodėl tai tau rūpi?

– Juk tu irgi žmogus.

– Oho. Tau rūpi žmonija?

– Žinoma.

– Taip? – Jis atsisuko į ją visu kūnu, tik dešiniu pečiu rėmėsi į vairinės sieną. – Kodėl nemaldavai jo, kad atvyktų tavęs paimti?

Ji nepagavo jo minties šuolio.

– Ko?

– Hamiltono. Kodėl nepasakei jam, kur esi, kad ką nors atsiųstų tavęs paimti?

Ji trūkčiojamai įkvėpė.

– Nes per pusantros dienos labai daug pamačiau ir išgirdau, nebežinau, kuo pasitikėti. Pasakyčiau taip: pasirinkau velnią, kurį jau pažįstu.

Honorata tai pasakė juokais, bet jis nė nevyptelėjo. Tik palinko arčiau.

– Dar kodėl?

– Jei turiu ką nors, kas galėtų padėti pričiupti Buhalterį, privalau padėti tau surasti.

– Ak. Patriotinė pareiga.

– Galima ir taip pasakyti.

– Hmm.

Jis pasislinko dar arčiau, ir nuo jo artumo pajuto, kaip plaka širdis – stipriau, greičiau.

– Ir... ir dėl to... jau sakiau.

Jis dar labiau pasisuko ir dabar stovėjo veidu į ją, rodos, visai nejusdamas, kad lietus pila jam ant nugaros.

– Pakartok.

Jai suspaudė gerklę, ir ne vien todėl, kad norėdama žvelgti jam į akis turėjo atlošti galvą.

– Dėl Edžio.

– Kad išsaugotum jo reputaciją.

– Teisingai.

– Tai todėl esi čia su manim?

– Taip.

– Netikiu.

Ir tada jis prisispaudė prie jos. Pirma šlaunimis, paskui juosmeniu, krūtine, galiausiai burna. Ji suinkštė, ir pati nežinojo, ką tai reiškia, kol nevalingai rankos pačios jį apkabino ir suspaudė jo nugarą, pečius – rankos neramios ir godžios, trokštančios jį jausti.

Jis bučiavo jos pravirą burną, skverbėsi liežuviu, ir kai ji atsiliepė į bučinį, pajuto iš jo krūtinės gilumos sklindantį gaudesį. Tarsi kokį alkio garsą, kurio jau seniai nebuvo girdėjusi. Vyriškas ir kūniškas, jis jaudino ir aistrino.

Dideliais delnais jis apglėbė jos pakaušį. Įspraudė savo šlaunį į jos tarpkojį, kėlė aukštyn ir trynė, ir nesiliovė bučiavęs taip, tarsi norėtų išsiurbti visą jos dvasią. Ji mėgavosi kiekvienu sukrečiančiu pojūčiu.

Jis liovėsi bučiavęs ją tik tam, kad įsisiurbtų karšta burna jai į pakaklę. Drąsiai ir savininkiškai nuleido plaštaką jai ant krūties, suspaudė, patraukė delną, kad justų sukietėjusį spenelį, ir sušnarpštė iš malonumo.

Ir tai grąžino Honoratai amą.

– Ką aš darau? – aiktelėjo ji. – Aš negaliu. – Ir atstūmė jį.

Smarkiai besikilnojančia krūtine, jis stovėjo nejausdamas, kaip liūtis talžo galvą ir pečius, ir tamsoje žiūrėjo į ją.

– Atsiprašau, – nuoširdžiai iki pat sielos gelmių ištarė ji.

Apgailestavo dėl jo ar dėl savęs? Apgailestavo, kad leido tam įvykti ar kad nutraukė?

Ji nežinojo ir neleido sau svarstyti. Nėrė pro vairinės duris laiptais į kajutę.

Emilė atsibudo, atsisėdo ir apsižvalgė.

Tebebuvo tamsu, bet ji matė, todėl nebijojo. Mama buvo čia, miegojo šalia ant smirdinčio gulto. Ant kito matė Koburną. Abu miegojo.

Mama gulėjo ant šono, rankas pasikišusi po skruostu. Keliai buvo suriesti ir pritraukti prie pilvo. Jeigu būtų atsimerkusi, žiūrėtų į Koburną. Jis gulėjo ant nugaros. Viena ranka ilsėjosi ant pilvo. Kita buvo nukarusi per gulto kraštą. Jo pirštai beveik lietė mamos kelį.

Ji prispaudė prie krūtinės Elmą, vilkdama paskui kūdikystės antklodę nurepečkojo į gulto galą ir nulipo. Žinojo, kad nedera basomis vaikščioti ant grindų, nes jos bjaurios. Mama taip sakė. Bet dar labiau nenorėjo sėstis ant jų, kad galėtų apsiauti basutes, tad pirštų galiukais užlipo laiptais ir pažvelgė į vairinę ir juokingus daiktus joje.

Mama vakar sėdėjo sukrypusiame krėsle ir pasakojo, kad čia buvo senelio vieta ir kad vairuodamas laivą jis leisdavo jai sėdėti ant kelių. Bet ji tada buvo kūdikis ir nieko neprisimena. Norėjo prisiminti. Smagu būtų vairuoti laivą.

Mamytė vakar vairavo, bet kai pati vakar paklausė Koburno, ar gali pavairuoti, jis pasakė ne, nes jie skuba ir jis turi svarbesnių darbų negu ją linksminti. Bet tada dar pridūrė: gal vėliau, pažiūrėsim.

Koburnas liepė pernelyg nesiartinti ir prie išdaužtų langų, nes galinti susipjaustyti į stiklus. Ji paklausė, kodėl stiklas pjauna žmonėms, o jis atsakė, kad nežino kodėl, pjauna, ir viskas, ir liepė jai laikytis atokiau nuo langų.

Jau nebelijo, bet dangus atrodė šlapias, tokie pat ir medžiai, kuriuos matė.

Mamai veikiausiai nepatiktų, jeigu ji nueitų toliau, ji pirštų galiukais nulipo žemyn. Mama nejudėjo, nejudėjo ir Kobur-

nas, tik jo pilvas alsuojant įsitraukdavo ir išsipūsdavo. Pridėjo ranką prie savo pilvo. Ir jis kilnojasi.

Tada ji pamatė, kad uždraustas telefonas ir baterija guli Koburno gulto kojūgalyje.

Vakar, kai mama su Koburnu kapojo krūmus nuo laivo, ji paklausė, ar galėtų pažaisti Garvežį Tomą su mamos telefonu. Abu kartu sušuko „Ne!“, tik Koburnas kiek garsiau negu mama. Ji nesuprato, kodėl jie pasakė ne, juk kartais, kai neskambindavo, mama leisdavo jai pažaisti telefonu.

Mamai dabar nereikia telefono, tai neprieštarautų, jeigu ji pažaistų.

Ji žiūrėjo, kai Koburnas rodė mamai, kaip įdėti bateriją. Ir ji taip gali. Koburnas taip sakė.

Jis nė nekrustelėjo, kai ji paėmė telefoną. Sulygino auksines juosteles ir įspaudė bateriją į vietą lygiai kaip Koburnas, tada įjungė telefoną. Kai ekrane pasirodė visi gražūs paveikslėliai, ji paspaudė Garvežį Tomą. Iš visų žaidimų jai labiausiai patiko dėlionės.

Labai susikaupusi pradėjo nuo ratų, tada įdėjo variklį, kaminą ir visas kitas detales, kol turėjo visą Tomą. Kai dėliodavo, mama kaskart sakydavo, kokia ji protinga. Mama žino, kad ji protinga, o Koburnas – ne. Ji norėjo, kad ir jis žinotų, kokia ji protinga.

Prisėlino prie jo gulto galvūgalio ir pasilenkusi prie pat sušnibždėjo:

– Koburnai.

Jo akys iškart atsimerkė. Juokingai į ją pažiūrėjo, tada pažiūrėjo ten, kur miega mama, tada vėl į ją.

– Ką?

– Aš sudėjau dėlionę.

– Ką?

– Tomo dėlionę. Mamos telefone. Aš ją sudėjau.

Ji atkišo telefoną, kad pats pamatytų, bet jai pasirodė, kad jis nė nepažiūrėjo, nes šoko iš lovos taip greitai, kad atsitrenkė galva į lubas.

Tada jis pasakė bjaurų žodį.

27 skyrius

Šerifo pavaduotojas Krofordas nustebo sužinojęs, kad jų tikslas – apleistas krevečių žvejybos laivas, kuris, regis, ne tiek plūduriuoja, kiek guli ant kranto.

Kaip slaptavietė, jis – varganas pasirinkimas. Pirma, atrodo nepatikimas laivas. Jau tai blogai. Be to, stovi vietoje, kur aplink mylių mylios priešiškos žemės ir visas labirintas atakų; jose lengva beviltiškai pasiklysti, o ne patekti į Meksikos įlanką, jei išties toks būtų pabėgimo planas.

Gal Koburnas ne toks protingas, kaip apie jį pagalvojo. Gal jis puolė į neviltį.

Bendraudami tik rankų signalais, vyrai artinosi prie laivo pėsčiomis, slėpdamiesi ir labai atsargiai.

Komandoje, sudarytoje Tamboro policijos skyriaus laikinojoje vadavietėje, buvo jis, du kiti šerifo pavaduotojai, trys Tamboro policininkai, du FTB agentai ir dar valstijos policininkas, atsitiktinai buvęs kabinete ir plepėjęs su kitais, kai technikas atėjo ir pranešė sugavęs signalą iš Honoratos Džilet mobiliojo. Jis sėkmingai nustatė vietą.

Tada visą valandą buvo karštligiškai svarstoma, kaip geriausia nusigauti iki tos nuošalios atakos. Oru, žeme ar vandeniu? Galiausiai buvo nuspręsta, kad geriausia bus žeme – netikėtumo įspūdis, Krofordas suteikė žodį pareigūnui, kuris tiek Tamboro policijos skyriuje, tiek šerifo įstaigoje labiausiai

panėšėjo į specialiųjų operacijų karininką – laisvalaikiu savo sąskaita buvo šiek tiek pasimokęs.

Šis pasidalijo kukliomis savo žiniomis ir baigė: „Nesusimaukite ir nenušaukite moters su vaiku.“ Krofordas būtų galėjęs ir pats tai pasakyti – jam būtų užtekę penkių minučių, nereikėję trisdešimt penkių.

Jie susigrūdo į tris visureigius, tada važiavo, rodos, valandų valandas per rūką ir miglą, nors iš tikrųjų tik keturiasdešimt minučių, o toliau nebegalėjo, nors automobiliai buvo visais ratais varomi.

Be to, Krofordas visai nenorėjo, kad riaumojantys varikliai Koburną įspėtų. Toliau ėjo pėsčiomis, o dabar tūno tarp medžių ir stebi, ar nematyti gyvybės ženklų laivelyje, iš kurio sklindantis mobiliojo signalas neseniai buvo pagautas. Krofordo nuomone, tikras stebuklas, kad netoliese buvo mobiliojo ryšio bokštas, bet nesiruošė svarstyti, ar tai dievų geranoriškumas, ar ryšių bendrovės įžvalgumas.

Saulė kilo, bet horizontas rytuose buvo aptrauktas tokiais sunkiais debesimis, kad auštanti diena vos sklaidė ūkanas. Vanduo atakoje atrodė šiek tiek pakilęs po praėjusios nakties liūčių, bet buvo ramut ramutėlis, visai kaip ispaninės samanos, vešliais kuokštais kabančios nuo medžių šakų. Buvo per anksti net paukščiams. Tyla buvo kaip visa sugeriantis medvilnės gniužulas.

Krofordas mostelėjo vyrams žengti pirmyn. Jie neturėjo kito pasirinkimo, tik rizikuoti būti pamatyti, kai bėgo nuo pamiškės iki upelio kranto. Pasiekęs botą, Krofordas susigūžė, dar kartą patikrino ginklą, tada lengvai peržengė bortą ir užlipo į denį. Iš paskos kiti, bet Krofordas pirmas įžengė į vairinę, pirmas išgirdo piktus keiksmus ir bruzdesį apačioje, pirmas nutaikė pistoletą į laiptais kopiantį vyrą.

Iš apačios į vairinę lipo Stenas Džiletas pakeltomis rankomis. Vienoje laikė mobilųjį.

– Pavaduotojau Krofordai. Tu pavėlavai.

Jis pravirkdė mergaitę.

Kai išplėšė mobilųjį jai iš rankos, Emilė taip užstaugė, kad būtų galėjusi ir mirusįjį prikelti. Aišku, jos klyksmas prikėlė mamą nuo gulto.

Jis čiupo klykiančią mergaitę ir, galima sakyti, persimetė per petį, o laisva ranka sugriebė Elmą ir kūdikystės antklodę. Įbruko juos į putlias Emilės rankutes, tada čiupo Honoratai už rankos ir nutempė – besipriešinančią – laiptais, tada pro vairinę ir į denį.

Pats vienas, jis per keletą minučių dingtų iš laivo: perbristų atаką ir nubėgtų pusę mylios per klampią purvynę ten, kur paliko pikapą. Net brėkšmos prieblandoje būtų jau toli nuo čia, o dabar per tą laiką vos ištempė jas iš boto. Honorata spyriojosi lipti į vandenį, bet jis įstūmė ją, o ji sugebėjo nušokti ten, kur giliau. Du kartus ji suklupo per jų beprotišką bėgimą iki pikapo.

Ir visą tą laiką mergaitė gniaužė apsivijusi jam kaklą ir nepaliaujamai verkšleno į ausį:

– Aš nenorėjau.

Kai jie pasiekė automobilį, ji vis dar aimanavo. Jis perdavė ją Honoratai ir ši įsirangė į keleivio sėdynę. Jis užtrenkė dureles, apibėgo priekį, šoko į vairuotojo sėdynę ir įbruko raktelį į spynelę. Padangos ėmė buksuoti purve, bet galiausiai pasiekė kietą žemę, ir pikapas šoko pirmyn.

Jie jau buvo gana toli nuo krevečių žvejybos laivo, bet jis neleido sau atsipalaiduoti. Honoratos mobilusis toks pat geras signalas kaip tvieskianti švyturio lempa, jis atves policiją tiesiai prie jų. Vos paaiškės, kad jų nėra laive, persekiotojai iš visų jėgų vėl puls jų vytis.

Kada mergaitė įjungė motinos telefoną? Gal kelios minutės prieš jį pažadindama? O gal prieš kelias valandas. Jei blogesnis variantas, nuostabu, kad jiems išvis pavyko ištrūkti. Šiaip ar taip, pernelyg toli jie neatsiplėšė. Jis pasistengė negalvoti

apie kūkčiojančią mergaitę ir jos motiną, o susitelkė ir stengėsi per trumpiausią laiką kuo toliau nusigauti nuo laivo – pernelyg nenuklysti, neįvažiuoti į ataką, neatsitrenkti į medį.

Honorata ramino Emilę – spaudė prie krūtinės, glostė plaukus, niūniavo. Galiausiai mergaitė liovėsi verkusi, bet vis tiek kaskart, kai pažvelgdavo į jas, jį pasitikdavo keturios priekaištingos akys.

Galų pagalėj privažiavo pagrindinį kelią. Nenorėdamas būti sustabdytas už greičio viršijimą, jis atleido pedalą ir paklausė Honoratos, ar ji nutuokia, kur jie atsidūrė.

– Manau, Tamboro pietryčiuose. Kur norėjai nuvažiuoti?

Kur jis norėjo važiuoti? Velnias, kad jis žinotų.

Kol kas jis težino, kad degina brangius degalus, todėl pasuko į judrią aikštelę, čia jų pikapas neišsiskirs iš daugelio panašių automobilių. Regis, degalinė ir kasdienos reikmenų krautuvė buvo patogi vieta sustoti padieniams darbininkams; prieš vykdami į darbą čia jie apsirūpindavo rūkalais, valgydavo mikrobangų krosnelėje pašildytus pusryčius.

Išjungus variklį, gerą pusę minutės visi trys tylėjo. Jis pažvelgė į moteris, stipriai kartinančias jam gyvenimą. Jau ketino tiesiai šviesiai joms tai pareikšti, bet mergytė pratarė drebančiu balsu:

– Atsiprašau, Koburnai. Aš nenorėjau.

Taip ir užsičiaupė, keletą kartų sumirksėjęs. Pažvelgė į Honoratą, ta tylėjo, lyg musę prarijusi, – į mergaitę, kuri šlapiu skruostu glaudėsi mamai prie krūtinės, tada sumurmėjo:

– Ir aš atsiprašau, kad tave pravirkdžiau.

– Jau gerai.

– Tu ją mirtinai išgąsdinai, – motina nebuvo tokia atlaidi. – Ir mane mirtinai.

– Taip, ir mane būtų mirtinai išgąsdinę, jei būčiau atsibudęs žvelgdamas į Doralo Hokinso dvivamzdžio žiotis.

Honorata užgniaužė žodžius, kuriuos jai aiškiai knietėjo drėbti. Tik pasilenkė ir pabučiavo Emilę į pakaušį.

Nuo to raminančio gesto jis pasijuto dar blogiau, kad išgąsdino vaiką.

– Klausyk, juk atsiprašiau. Nupirksiu jai... balioną ar ką nors.

– Ji bijo balionų, – atšovė Honorata. – Išsigąsta, kai jie sprogsta.

– Tada nupirksiu ką nors kita, – irzliai pasakė jis. – Ką ji mėgsta?

Emilės galvutė iškart pašoko, tarsi būtų ant spyruoklės.

– Man patinka Garvežys Tomas.

Koburnas keletą akimirkų dėbsojo į ją, bet padėties kvailumas pagaliau priveikė ir jis ėmė juoktis. Ne kartą yra stovėjęs akis į akį su piktadariais, kuriems geriausias būdas užsitarnauti vietą aname pasaulyje – nurėžti jam galvą. Yra išsisukęs baisiausiai apšaudomas, išvengęs paleistos raketos, šokęs iš sraigtasparnio prieš pat šiam sudūžtant. Yra apgavęs mirtį tiek kartų, kad nesuskaičiuotų.

Ar nebūtų smagu, jei jį pribaigtų Garvežys Tomas?

Honorata su Emile šnairai žvelgė į jį, ir jis galiausiai suvokė, kad niekatra dar negirdėjo jo juokiantis.

– Slaptas pokštas, – paaiškino jis.

– O dabar ar galime papusryčiauti? – vėl laiminga paklausė Emilė.

Koburnas pasvarstė, tada pusbalsiu pasakė:

– Po velnių, kodėl ne?

Jis išlipo ir atidarė įrankių dėžę, pritvirtintą už kabinos. Vakar joje buvo radęs džinsinį švarką. Švarkas buvo tepaluotas, dvokė dyzelinu, bet vis tiek apsivilko. Atsistojo prie durelių ir įkišo galvą į vidų.

– Ko norite?

– Gal geriau man eiti? – paklausė Honorata.

– Nemanau.

– Vis dar nepasitiki manim?

– Ne tai. Šioje minioje... – Žvilgsnis nuslydo jos suveltais plaukais, lūpomis, patinusiomis nuo jo ūsų, peršoko prie ap-

temptų marškinėlių, gerai išryškinančių apvalumus, kurie, iš patirties žinojo, tikrų tikriausi, ne kamšalas. – Tu patrauktum dėmesį.

Ji suprato, kokios mintys sukasi jo galvoje, nes skruostai paraudo. Vakar ji nutraukė bučinius, bet negalėtų tvirtinti, kad jai nepatiko. Iš tikrųjų, suvokė jis, greičiau net labai patiko. Pernelyg patiko. Jai pabėgus, jis pusę valandos stovėjo denyje, bet kai galiausiai nulipo į apačią, suprato, kad ji dar nemiega, nors ir apsimeta mieganti.

Net ir atsigulęs jis dar ilgai buvo neramus ir įkaitęs. Jeigu ją taip sujaudino bučinys, nenuostabu, kad dabar rausta ir sunkiai gali pažvelgti jam į akis.

– Ką paimsi, tas bus gerai, – nusisukusi pasakė ji.

Jis užsimaukšlino kepurę ir užsidėjo automobilyje rastus akinius nuo saulės, tada, kaip ir tikėjosi, lengvai įsimaišė tarp pirkėjų. Pastovėjo eilėje prie mikrobangų krosnelės, nusinešė šiltus pusryčių sumuštinius prie kasos ir užmokėjo. Vos padavęs maišelį su sumuštiniais Honoratai, užbirbino variklį ir nuvažiavo.

Važiuodamas valgė ir siurbčiojo kavą, ši buvo pagardinta cikorija ir maloniai stipri. Bet mintys sukosi ne apie karštą maistą ar kavą – jis suko galvą dėl susiklosčiusios padėties ir ką toliau daryti. Jis pakliuvo į bėdą ir nelabai žino, kaip išsisukti.

Kaip tada Somalyje, kai jo ginklas užsikirto tiksliai tik tą akimirką, kai taikinys jį pastebėjo. Jis turėjo rinktis: atsisakyti užduoties ir gelbėti savo kailį ar rizikuoti gyvybe, bet įvykdyti ką pradėjęs. Visam tam apgalvoti jis teturėjo milijonąją sekundės dalį. Metė ginklą ir abiem rankom perlaužė vyrukui sprandą.

Ir dabar laiko turi nė kiek ne daugiau, kad priimtų sprendimą. Dar nemato persekiotojų, bet juste jaučia, kaip jie lipa ant kulnų skubėdami jį rasti.

Padėtis ne jo naudai, tačiau neketina kelti baltos vėliavos – atsisakyti užduoties ir leisti Buhalteriui tęsti savo bjaurų verslą.

Jis netgi negali skambinti Hamiltonui ir prašyti, kad Vanalenas jį pridengtų, nes nevisiškai pasitiki savo įstaiga. Biuras irgi veikiausiai nevisiškai juo pasitiki.

FTB tikrai žino tik viena – kad sekmadienio naktį jis nutrūko ir visus tame sandėlyje paklojo. Jeigu biurui bus patogiau laikyti jį nuo potrauminio streso sindromo kenčiančiu veteranu – taip ir bus padaryta, ir niekas, veikiausiai nė ši moteris, kuri važiuoja kartu su juo vogta mašina ir kuri iki apsimyžimo nori su juo bučiuotis, nemanys kitaip.

Didelė tikimybė, kad jis taip ir nesulauks, kol išsisklaidys šios bylos dūmai. Negalės pasiteisinti dėl žudynių garaže. Nusibaigs ir gulės abejingas savo nešlovei. Bet dievaži, jis nekris nuo Buhalterio pakalikų rankos, prieš tai neužkūręs pragariškos pirties. Šįryt tik per plauką išsisuko. Buvo visiškai tikras, kad įjungtas mobilusis kaip koks švyturys privertė žmones lėkti prie tos prakeiktos geldos, ir veikiausiai visai rujai vadovauja Doralas Hokinsas. Jeigu Emilė nebūtų jo pažadinusi, jie visi būtų nušauti ten pat ant gultų.

Jo toks darbas – rizikuoti savo gyvybe. Bet rizikuoti jų gyvybe – nieku gyvu.

Surikiavęs mintis pasakė:

– Vakar užsiminei apie savo draugą.

– Draugę – Torę. – Honorata atidžiai pažvelgė į jį.

– Teta Torė, – suspirgėjo Emilė. – Ji linksma.

Koburnui neturėtų rūpėti, kokios lyties Honoratos draugas. Net pats nustebo, kaip apsidžiaugė sužinojęs, kad tai moteris.

– Gera draugė?

– Pati geriausia. Emilė mano, kad ji giminaitė.

– Pasitiki ja?

– Visiškai.

Jis pasuko į kelkraštį, kiek pariedėjęs sustojo ir išsitraukė iš kišenės mobilųjį. Tada atsisuko į Honoratą ir įjungė.

– Turiu judvi išmesti.

– Bet...

– Jokių bet, – griežtai pertraukė jis. – Vienintelis dalykas, kurį noriu žinoti: ar išsivadavusi iš mano globos ketini šauktis kavalerijos?

– Turi galvoj Doralą?

– Jį, policiją, FTB. Vakar vakare išvardijai visas priežastis, kodėl ėjai su manim. Viena iš jų buvo, kad nepasitiki pareigūnais. Ar ji tebegalioja?

Ji linktelėjo.

– Pasakyk balsu.

– Aš nesišauksiu kavalerijos.

– Gerai. Kaip manai, ar tavo draugė judvi paslėptų bent porą dienų?

– Kodėl porą dienų?

– Nes tiek laiko man davė Hamiltonas.

– Jis tau davė mažiau.

– Ar ji paslėps?

– Jeigu paprašysiu.

– Ir ji neapvils tavo pasitikėjimo?

Nė akimirkos nedvejodama, ji energingai papurtė galvą.

– Ir ji nesišauks kavalerijos, – pabrėžė jis.

– Tai Torė darytų tik kraštutiniu atveju.

Pasitikėti kuo nors prieštaravo jo prigimčiai, taip pat mokymui ir patirčiai. Bet jis neturėjo pasirinkimo, tik tikėti Honorata. Vos jis dings iš akių, ji puikiausiai gali užsiundyti ant jo Doralą Hokinsą, bet riziką jis prisiims.

Kitas kelias būtų – laikyti jas su Emile prie savęs. Jei laikytų, Doralas, galimas daiktas, jas sužeistų arba užmuštų. Net ir jis, matęs neįtikėtinų baisenybių, kai ko ir pats pridaręs, vargu ar ištvertų matydamas jas mirštant. Tai dėl jo kaltės jos įveltos į šitą košę. Verčiau tegul Honorata lieka palaimingoje nežinioje.

Bet spėlioti, kas būtų, jei būtų, – veltui eikvoti energiją, o graužtis jis neturi laiko.

– Gerai. Galėsi patikrinti begalinį pasitikėjimą savo drauge. Koks jos numeris?

– Nieko nebus, jei skambinsi tu. Turiu pati jai pranešti.

Jis papurtė galvą.

– Jei skambinsi tu, gali būti įpainiota.

– Įpainiota? Į ką?

Jis pažvelgė į Emilę, dainuojančią kartu su Elmu. Iš pradžių dainelė jį erzino, bet pamažu prie jos priprato ir dažniausiai praleisdavo ją pro ausis. Vėl atsisuko į Honoratą ir prakalbo tyliau:

– Įpainiota į bet kokį mėšlą, kuris prasidės, kai mano laikas išseks. – Įsmeigtose į jį žaliose akyse tebešvietė klaustukas. – Jei nieko daugiau nenuveiksiu, ketinu bent Doralu Hokinsu pasirūpinti.

– Kaip pasirūpinti?

– Supranti, apie ką kalbu.

– Tu negali jo lyg niekur nieko nužudyti, – sušnibždėjo ji.

– Taip, galiu. Ir nukepsiu. Aš toks.

Ji nusigręžė ir pro priekinį stiklą, aplipusį prisitrėškusiais vabzdžiais, spoksojo į piktą dangų. Aiškiai susikrimtusi pasakė:

– Čia ne mano sritis.

– Suprantu. Tai mano sritis, todėl turi pasitikėti mano sprendimu.

– Žinau, tu abejoji dėl Steno. Bet jis galėtų...

– Netinka.

– Stenas – mano uošvis, Koburnai, ir mus myli.

Jis dar labiau pritildė balsą, tegul Emilė sau dainuoja.

– Ar nori, kad Emilė matytų, kaip mudu su juo susikertame? Juk pati žinai, kad prie to neišvengiamai būtų prieita. Negi manai, kad jis leistų man va taip ateiti į jo namus ir knistis po Edžio daiktus? Ne. Nesvarbu, kaltas jis dėl bendradarbiavimo su Buhalteriu ir Marsetu ar yra sąžiningas pilietis, saugantis gerą mirusio sūnaus vardą, – jis priešintųsi mano įsibrovimui. Priešintųsi jėga. Negana to, būtų baisiausiai įniršęs, kad įvėliau į visą šį reikalą tave ir jo vaikaitę.

Jos išraiška viską pasakė. Puikiai supranta, kad jis teisus. Ir vis tiek atrodė apgailėtinai neryžtinga. Jis davė jai vos kelias sekundes, tada vėl ėmė spausti:

– Koks Torės numeris?

Ji užsispyrusi atstatė smakrą.

– Atleisk, Koburnai. Negaliu.

– Tu nevisiškai ja pasitiki?

– Tai mano bėda. Kaip galiu velti į ją Torę? Tada ir ją statyčiau į pavojų.

– Žinau, sunkus pasirinkimas. Bet vienintelis, kurį tu turi. Nebent... – Jis kryptelėjo galva į Emilę. – Nebent tiki, kad Doralas Hokinsas jos pasigailės. Aš nebūčiau tikras. Tu – gal.

Ji tūžmingai pažvelgė į jį.

– Tu visada tuo naudojiesi.

– Nes visada veikia. Koks Torės numeris?

28 skyrius

Nė nepažvelgusi, kokia šviesa anapus langinių, Torė suprato, kad metas skambinti kiauliškas.

Suvaitojo ir pakišo galvą po pagalve, kad negirdėtų. Tada prisiminė vakarykščius įvykius ir nusiridenusi prie naktinio stalelio čiupo telefoną.

– Klausau.

– Tore, ar pažadinau?

Ne Honorata ir ne Bonelis – tiems dviem žmonėms žemėje ji atleistų, kam skambina auštant.

– Kas čia?

– Amberė.

Torė susiraukė ir griuvo ant pagalvės.

– Ką? Bent jau žinia tebūnie gera.

– Ką gi, kaip ir liepei, pirmas mano darbas atėjus ir išjungus signalizaciją – įjungti sauną ir sūkurinę vonią abiejuose persirengimo kambariuose, kad įkaistų. Tada, kai visos lempos studijoje įjungtos, atrakinu priekines duris, nes kartais jau būna žmonių, laukiančių....

– Dėl Dievo meilės, Ambere, trumpiau.

– Paskui tikrinu pagrindinio numerio balso paštą. Šįryt kažkas paliko keistą žinutę – 5:58, kelios minutės prieš man atidarant.

– Na ir kokia ji?

– „Ką Barbė mano apie Keną?“

Torė iškart atsisėdo.

– Ir viskas, ką ji pasakė?

– Iš tikrųjų tai buvo vyras.

Torė kurį laiką galvojo, tada tvirtu balsu atšovė:

– Negi tau neaišku, kad tai kokio prietrankos skambutis? Netrukdyk manęs dėl tokių nesąmonių.

– Ar šiandien pasirodysi?

– Verčiau nelauk. Pridenk mane.

Torė baigė pokalbį ir šoko iš lovos. Nesišukavo ir nesidažė, nors niekada šio ritualo nepraleisdavo, atsidarė spintą ir apsirengė pirmais po ranka pakliuvusiais drabužiais. Tada čiupo raktelius, rankinę ir išskubėjo pro priekines duris.

Pusiaukelėje iki savo automobilio, stovinčio įvažoje, kitapus gatvės, maždaug trečdalio atstumu nuo kampo, pamatė apdaužytą krovininį furgoną. Bet kas, jame sėdintis, galėjo netrukdomas stebėti jos namą. Neįžiūrėjo, ar kas nors sėdi prie vairo, bet ausyse nuskambėjo Doralo žodžiai: *Būsiu prilipęs prie tavęs kaip vantos lapas prie užpakalio.*

Gal žiūri per daug kriminalinių laidų per televizorių, gal ją apsėdo paranoja, bet niekada savo gatvėje nėra mačiusi to furgono; vakar pagrobta geriausia jos draugė, o ją pačią gąsdino ir tampė vietos banditas.

Verčiau ji bus paranojiška negu kvaila.

Užuot ėjusi prie savo automobilio, pasilenkė ir pakėlė nuo šlapios žolės rytinį laikraštį. Apsimetė skaitanti pirmą puslapį, neskubėdama atsitraukė atgal ir grįžusi į namą skambiai užtrenkė duris.

Tada mikliai perėjo per namą, išslinko pro užpakalines duris ir slėpdamasi, kad nebūtų matyti iš gatvės, žengė per pievelę prie kaimynų namo vejos. Virtuvėje degė šviesa. Ji pabeldė į duris.

Atidarė stuomeningas geltonodis. Rankose laikė patenkintą savim katę. Torė nekentė kačių, jausmas buvo abipusis. Bet kaimyną dievino, nes kartą tas pasakė, kad kitame gyvenime norėtų būti tokia neatsiprašinėjančia dieviška kale kaip ji.

Jis buvo jos klientas ir niekada nepraleisdavo treniruotės. Gerai išmankštinti raumenys subangavo, kai atidarė tinklines duris ir mostu pakvietė užeiti.

– Kokia staigmena! Honai, žiūrėk, kas mus aplankė. Torė.

Tai buvo vienintelė susituokusi gėjų pora Tambore. Partneris, irgi geltonodis, įžengė į virtuvę taikydamas sąsagą į rankogalio skylutę.

– Tikriausiai pragaras bus užšalęs. Nė nežinojau, kad kartais ir tu taip anksti atsikeli. Sėskis. Kavos?

– Ačiū, ne. Klausykit, vyručiai, ar galiu pasiskolinti automobilį? Truputį reikia... kai kur... šiek tiek skubiai.

– Kas nors atsitiko korvetei?

– Leidžia keistus garsus. Jeigu visai uždus, aš įstrigsiu.

Jai nepatiko taip akivaizdžiai meluoti. Jie nuostabūs kaimynai ir bėgant metams tapo ištikimais draugais, kiekvieną kartą atnešdavo brangaus vyno ir pareikšdavo užuojautą, kai ji išsiskirdavo. Tiesą sakant, ir kai susituokdavo.

Jie spoksojo į ją, tada susižvelgė ir vėl įsisiurbė akimis į ją. Supranta, kad ji meluoja, bet jei mėgintų paaiškinti, nuvežtų ją į artimiausią beprotnamį.

Galiausiai tas su kate paklausė:

– Katro nori – leksuso ar mini kuperio?

Pamatęs Steną, Krofordas sušuko:

– Kas per velniava?

Kitomis aplinkybėmis Steną gal ir būtų pradžiuginęs toks pavaduotojo pažeminimas ir sutrikdymas, bet pats jautėsi lygiai taip pat apsikvailinęs. Nepratęs likti kvailio vietoj, jis labai stengėsi išlaikyti orumą ir suvaldyti įniršį. Ir ne ant Kroforddo norėjo išlieti tulžį. O ant vyro, kuris lygiai prieš parą išplėšė iš jo Honoratą su Emile.

– Mano marčios mobilusis, – pasakė ir atkišo Krofordui.

Šis čiupo telefoną.

– Žinau, kas ir kam priklauso. Kaip, velniai griebtų, čia atsiradote ir ką su juo veikiate?

– Ką gi, vienas dalykas, ko tikrai su mobiliuoju nedarau, – nežaidžiu Garvežio Tomo žaidimo, – atšovė Stenas.

Krofordas spustelėjo mygtuką, ir iš ekrano jiems nusišypsojo filmuko garvežys.

– Mėgstamiausias Emilės žaidimas, – paaiškino Stenas.

– Vadinasi, jie čia buvo.

– Čia mano velionio sūnaus drabužiai, – pasakė rodydamas į drėgną krūvą ant valdymo skydo. – Apačioje yra maisto ir vandens. Tuščių skardinių ir pakuočių. Taip, jie neabejotinai čia buvo, deja, buvo.

Dar didesnei Kroford nuostabai, iš kajutės apačioje prie jų prisidėjo Doralas. Pavaduotojas įsikišo ginklą į dėklą ir įsisprendė į šlaunis.

– Ponia Džilet tikriausiai paskambino jums ir pasakė, kur esanti. Kodėl nepranešėte man?

– Honorata niekam neskambino, – griežtai atrėžė Stenas. – Patikrinau jos skambučių sąrašą. Jis išvalytas. Nebėra net vakarykščių mūsų skambučių vienas kitam.

Pavaduotojo akys lakstė nuo vieno prie kito, galiausiai kaltinamai įsmigo į Doralą.

– Jeigu ji neskambino, tada vienas iš jūsų velionio brolio draugų policijos skyriuje pranešė jums, kad sugavome signalą.

Žinoma, jis buvo teisus. Policijos pareigūnas, kuris buvo tiek Fredo, tiek Doralo draugas, paskambino Doralui ir pranešė naujieną. Šis savo ruožtu parodė lojalumą ir paskambino Stenui. Kol Krofordas rinko komandą, juodu jau skuodė čionai. Nors ir anksčiau išvažiavo, juodu atvyko vos keliomis minutėmis pirmiau už Krofordą. To užteko, kad Stenas nustatytų: šioje aplūžusioje geldoje ką tik gyventa. Paklodės ant gultų dar šiltos, nors jam ir labai nepatiko tai ištarti, ypač girdint Doralui. Nervino pati mintis, kad sūnaus našlė ir, aišku, Emilė taip jaukiai buvo įsitaisiusios su Li Koburnu.

Koburnas ne iš aplaidumo paliko telefoną. Paliko kaip jauką, kad atviliotų gaudytojus į laivą, o pats išmovė ir pasiėmė Steno šeimą.

Tai apmaudžiausia.

Prieš atvykstant Krofordui su komanda, juodu su Doralu apkalbėjo, koks Koburnas gudrus.

– Stenai, papirkau visus, ką įmanoma papirkti, – su pasibjaurėjimu pasakė Doralas. – Niekas negali – ar nenori – nieko aiškaus pasakyti.

Neilgai truko, kol iš pradžių policijos skyriuje, o paskui ir už jo sienų pasklido gandas, neva Li Koburnas gali būti federalinis agentas, dirbęs su priedanga Samo Marseto gabenimo įmonėje. Jei taip, sekmadienio nakties žudynės visai kitaip atrodytų.

Šiuo klausimu Steno jausmai buvo dvilypiai. Jis dar nebuvo apsisprendęs, ką apie tai manyti ir kokią, jei tai tiesa, turi reikšmę jam.

O Doralui viskas buvo aišku kaip ant delno. Jis pasakė Stenui:

– Man neturi reikšmės, vienaip yra ar kitaip. Koburnas šaltakraujiškai nušovė mano brolį. Man tas pats, ar jis nusikaltėlis, ar nepakaltinamas, ar tamsos karalius. Aš jį nudėsiu.

Stenas suprato jo jausmus. Nesvarbu, kas yra ar kuo dedasi Koburnas, – metęs ant Edžio įtarimo šešėlį, jis tapo ir Steno priešu. O dar suterštas Honoratos geras vardas. Jei Koburnas pasiėmė Honoratą su Emile apsidrausdamas, kad saugiai pabėgtų, kodėl iki šiol jų neatsikratė? Jei paėmė dėl išpirkos, kodėl jos nepareikalavo?

Ir jeigu Honorata įkaitė, kodėl nepaliko ženklų, kuriais jie galėtų sekti? Ji protinga moteris. Turėjo suvokti, kad dešimtys teisėtvarkos pareigūnų ir savanorių naršo kraštą jųdviejų su Emile ieškodami. Juk būtų sugalvojusi, kaip palikti bent kokį ženklą.

Jei tik būtų norėjusi. Tai labiausiai ir graužė Steną. Kokią valdžią turi jai tas tipas Koburnas?

Doralui pro akis neprasprūdo, kaip ankšta kajutėje apačioje, pažvelgė į Steną ir kilstelėjo antakius. O dabar Stenas aiškiai matė, kad ir Krofordo mintys suka ta pačia linkme.

Stenas ėmėsi apgaulės. Nutaisęs agresyvią pozą, pareiškė Krofordui:

– Patariu liautis gaišus laiką ir greičiau sekti, kur Koburnas išsivežė mano šeimą.

– Pats tuo užsiimsiu, – pasakė Doralas ir pasisuko eiti.

Pavaduotojas Krofordas ryžtingai ištiesė ranką jį stabdydamas.

– Ar jums nereikia ruoštis laidotuvėms?

– Ką turit galvoj?

– Suprantu, norit sumedžioti brolio žudiką ir atkeršyti. Bet čia policijos reikalas. Niekas neprašė jūsų prisidėti. Ir jeigu išsiaiškinsiu, kas iš policijos skyriaus arba šerifo įstaigos jums nutekina informaciją, prikalsiu jo užpakalį prie vartų stulpo.

Doralas atstūmė Krofordo ranką ir nusivaipė:

– Užmokėsiu, kad tai pamatyčiau.

Ir iššoko iš boto.

Krofordas paliepė dviem pareigūnams gerai apieškoti laivą, pradėti nuo kajutės. Šie nubildėjo laiptais. Kitus pasiuntė apieškoti apylinkių: ar nėra kokių pėdų, padangų vėžių – bet ko.

Kai su Stenu liko dviese, Krofordas pasakė:

– Pone Džiletai, negalėjau neatkreipti dėmesio į valties vardą: „Honor“.

– Ji priklausė jos tėvui.

– Būtasis laikas?

– Jis mirė prieš keletą metų.

– Dabar laivas jos?

– Manau, taip.

Po tėvo mirties Honorata niekada neužsiminė nei apie jį, nei apie botą. Ir Stenui neatėjo į galvą paklausti, koks laivo likimas. Šis turtas vargiai ką galėtų sudominti.

– Kodėl vakar apie jį neužsiminėte? – paklausė Krofordas.

– Neprisiminiau. Jei ir būčiau apie jį pagalvojęs, nebūčiau žinojęs, kur jis prišvartuotas.

– Jūs nežinojote? – Krofordas aiškiai buvo nustebęs. O gal skeptiškas.

– Ne. Man nepatiko jos tėvas. Buvo senstantis žolę rūkantis hipis, tik vadinosi krevečių gaudytoju, iš tikrųjų buvo niekdarys, neturintis nė cento kišenėje. Dieve brangus, nešiojo karolius ir avėjo sandalus. Pažvelkit, – jis skėstelėjo rankomis, – gyveno šioje lūženoje. Laivo būklė aiškiai sako, koks žmogus jis buvo.

– Ir vis tiek jūsų marti atvyko čionai pasislėpti.

Stenas grėsmingai žengė prie pavaduotojo.

– Nepakęsiu užuominų, kad ji nuo manęs slepiasi.

Krofordas nepabūgo. Nesitraukė.

– Jūs girdėjot gandus, kad Koburnas federalas, – pasakė jis kaip faktą.

Stenas tylėjo.

– Liaukitės, pone Džiletai. – Krofordas it koks žinovas susiraukė. – Juk girdėjote gandus. Ką apie tai manote?

Stenas neketino nieko nei patvirtinti, nei paneigti vyrui, kuriuo nepasitikėjo.

– Man rūpi tik tiek, kad saugiai grįžtų marti ir vaikaitė. Ketinu pats jas rasti.

Krofordas žingtelėjo ir pastojo kelią.

– Prieš tai pakalbėkime apie dar kai ką. Ponia Džilet, pasirodo, turėjo mobilųjį. Kodėl ji nepaskambino pagalbos telefonu? Arba jums? Jeigu norėjo būti rasta, kodėl to nepadarė, o leido mergaitei žaisti savo mobiliuoju?

Stenas buvo išmokęs valdyti išraišką.

– Jau viską pasakėte.

– Gal norite persvarstyti, su kuo jūs?

– Kodėl?

– Gavau pirminę balistikos ekspertizę. Kulka, kuri pakirto Fredą Hokinsą, nesutampa su tomis, kuriomis šaudyta sandėlyje.

Stenas greitai rado paaiškinimą.

– Koburnas išmetė ginklus, kuriais švaistėsi sandėlyje. Jie tikriausiai kur nors atakos dugne. Fredą nušovė iš kito pistoleto.

– Arba, – pabrėžtinai ištarė pavaduotojas, – ne jis šaudė sandėlyje.

29 skyrius

– Ji lėlytė.

Jau buvo praėjusios penkios minutės, nei Koburnas, nei Honorata nepratarė nė žodžio. Net Emilė nebežaidė su Elmu žaidimo, kurį pati buvo susigalvojusi, o rami, bebalsė sėdėjo Honoratos skreite, paskendusi bauginančioje tyloje.

Koburnas pažvelgė į Honoratą.

– Pakartok.

– Kai pamatysi Torę, tau akys ant kaktos išvirs. Ji lėlytė.

– Kad ir kokia Torė, – sausai atsakė jis, – jos čia nėra.

– Bus.

– Laukiame jau daugiau kaip valandą.

– Ji užimta moteris.

– Šeštą ryto?

– Jos sveikatingumo centras atidaromas anksti. – Nors žinojo, kad ne pati Torė kiekvieną rytą atrakina centro duris, stengėsi įtikinti Koburną, o gal ir save, kad Torė pasirodys. – Galiausiai kas nors patikrins jos balso paštą darbe. Jeigu būtum paskambinęs jos mobiliuoju...

– Tai jau aptarėme.

Taip, aptarė. Jis atsisakė skambinti asmeniniu Torės telefonu dėl tos pačios priežasties, dėl kurios nenorėjo, kad skambintų Honorata.

– Jei kas atsitiks, viskas kris ant mano galvos, ne ant tavo, – pasakė jis.

– Mudvi su Tore galime būti apkaltintos bendrininkavimu.

– Galėsi pasakyti, kad tave priverčiau pasinaudodamas dukra.

– Galėsiu patvirtinti tai ir prisiekusi.

– To ir siekiu.

O dabar jie laukė kokio ženklo iš Torės.

– Vos tik gaus žinutę, ji atvyks. Tereikia kantrybės, – ramino Honorata.

Bet jis atrodė kaip žmogus, kurio kantrybė išseko prieš valandą, vos jie atvyko į numatytą vietą. Vėl apsižvalgė ir jau ne pirmą kartą piktai iškvėpė, be garso tardamas žodžius, kurių Emilei nedera girdėti.

– Mes kaip perinčios antys. Puikiausi taikiniai atviroje vietoje.

– O kokios tikėjaisi slaptos pasimatymų vietos?

– Tikėjausi, kad ji turės sienas, – rėžė jis atgal.

– Čia saugu. Niekas apie šią vietą nežino, tik mudvi su Tore.

– Gal ji užmiršo tą kvailą slaptažodį?

– Ji neužmiršo.

– Ir ką vis dėlto jis reiškia?

– Jis reiškia, kad Kenas yra kvaiša.

Jis sumurmėjo dar vieną nešvankybę.

Tebūnie, slaptažodis išties kvailas, turint galvoj dabartinį jų amžių. Bet kai jos su Tore davė priesaiką, tebebuvo kikenančios mergiotės. Slaptažodžiu naudojosi ir paauglystėje, kai reikėdavo pranešti, kad kuri nors nedelsdama nori susitikti. Jis reiškė: „Mesk viską, tuojau pat atlėk, mirtinai reikia pagalbos."

Žinoma, kai buvo mokinės, mirtinos pagalbos reikėdavo įvairiausioms paauglystės žaizdoms gydyti: širdies skausmui dėl berniuko, nekenčiamo mokytojo ar blogo pažymio, arba, kaip Torės atveju, dėl dingusių mėnesinių. O šiandien pagalbos tikrai reikėjo mirtinai.

– Kodėl čia? – paklausė jis.

„Čia“ buvo seno, bet vis dar žaliuojančio ąžuolo šaknys, storesnės už Honoratą, jos rangėsi į visas puses nuo milžiniško kamieno. Ąžuolas per amžius atlaikė uraganus, kenkėjus, žemdirbius ir kitokius pavojus. Didelis ir didingas, jis atrodė kaip scenografija, tarsi kokia Holivudo komanda būtų sugalvojusi ir nutėškusi jį šioje laukymėje.

– Slapta išsprukti į susitikimus čia, nuošalioje gamtoje, teikė jaudulio. Aptikome šią vietą tą dieną, kai gavau vairuotojo pažymėjimą. Klaidžiodavome po apylinkes, nes turėdavome daug laiko. Užtikome šį nuošalų medį ir paskelbėme, kad jis mūsų. Nuo tada čia susitikdavome pasikalbėti apie dalykus, kurie pernelyg šventi, kad kalbėtum telefonu. – Ji matė, kad jis ne visai suvokia. – Paauglės gali būti siaubingai dramatiškos, Koburnai. Hormonai.

Jis išleido garsą, Honorata nebūtų paaiškinusi, ką garsas primena, ir nebuvo tikra, ar norėtų. Pirštais šukuodama Emilei plaukus, ilgesingai pasakė:

– Numanau, kad vieną dieną ir Emilė slapta išspruks susitikti...

Užsičiaupė, nes Koburnas staiga įsitempė ir atsisėdo.

– Kokiu automobiliu ji važinėja?

– Korvete.

– Vadinasi, čia ne ji. – Ir ištiesė ranką prie pistoleto.

– Pala! Čia ne jos mašina, bet čia Torė. Ir ji viena.

Mažas nepažįstamas raudonai baltas automobiliukas sutrinksėjo per girgždantį medinį tiltelį, tada provėžų taku atriedėjo ir sustojo už dvidešimties metrų nuo ąžuolo. Honorata atidarė keleivio dureles, kad Torė ją matyti. Emilė išsirangė, šoko ant žemės ir nukurnėjo šaukdama:

– Teta Tore!

Torė išlipo iš mini kuperio ir laukė, kad galėtų sugauti ir pasūpuoti ją ant rankų.

– Tu vis didesnė! Greitai nebegalėsiu taip pasupti.

– Žinai ką? – verždamasi iš Torės glėbio paklausė Emilė.

– Ką?

– Koburnas sakė, kad jeigu patylėsiu ir leisiu jam galvoti, jis nupirks man ledų. Bet ne dabar. Vėliau. Ir dar žinai ką? Mes miegojome laive, kuriame gyveno mano senelis. Ne senelis Stenas, o kitas senelis. Lovos buvo juokingos ir nelabai kaip kvepėjo, bet vis tiek man patiko, nes mes ieškojome nuotykių. Aš pažadinau Koburną, o kai tai padariau, jis pasakė blogą žodį. Bet mama paaiškino, kad suaugę kartais vartoja tokius žodžius, kai būna labai susijaudinę. Bet Koburnas ant manęs nepyksta, pyksta ant jopatamato.

Kai Emilė galiausiai išsikvėpė, Torė pasakė:

– Viešpatėliau. Mums reikia daug ką išsiaiškinti, ar ne?

Ji žvelgė per Emilės petį į Honoratą ir akimis pasiuntė šimtus bežodžių klausimų. Pabučiavo Emilę į skruostą ir pastatė ant žemės.

– Leisk pasikalbėti su mama.

Ji išskėtė rankas, ir jiedvi tvirtai apsikabino. Taip ir laikėsi. Galiausiai Torė paleido draugę ir nurijo ašaras.

– Turėčiau tave užmušti, kad taip išgąsdinai. Vos iš proto neišėjau jaudindamasi.

– Supratau, kad jaudinsies, bet neturėjau išeities.

– Pranešimai įvarė man baimės... Ką gi, siaubingai džiaugiuosi, kad judvi su Emile vis dar sveikos. Ar jis?.. Ar jūs?.. Dieve, man taip palengvėjo, – jausmingai ištarė Torė. – Atrodai kaip drignių apsiėdusi, bet šiaip gerai.

– Mums gerai. Tai svarbiausia. Apgailestauju, kad teko dėl mūsų baimintis. Jis neleido tau paskambinti iki šio ryto. Ir neleido tiesiai skambinti. Nebuvau tikra, ar gausi žinutę. Bet jis...

– „Jis“ – tas? – Torė stebeilijo į einantį prie jų Koburną. Kai žvilgsnis vėl nukrypo į Honoratą, jos tobulai vašku depiliuoti antakiai buvo pakilę. – Pagrobėjas? Būčiau be galo laiminga.

Nekreipdama dėmesio į pastabą, Honorata juodu pristatė vienas kitam.

– Torė Šira. Li Koburnas.

Torė jam nusišypsojo, tokiai jos šypsenai joks vyras negalėdavo atsispirti.

– Sužavėta.

Jis neatsiliepė nei į pasveikinimą, nei į šypseną. Tik žvelgė tolyn už tilto, per kurį Torė atvažiavo.

– Ar tavo mobilusis įjungtas?

Tas klausimas ir šiurkštus tonas ją užklupo iš nejučių, bet tuoj pat atsakė:

– Taip.

– Duok šen.

Ji pažvelgė į Honoratą, o kai ši linktelėjo, liovėsi koketavusi, ištraukė mobilųjį iš rankinės automobilyje ir padavė jam.

– Ar tave sekė? – paklausė Koburnas.

– Ne. – O tada šūktelėjo: – Ei! – Pamatė, kad Koburnas traukia bateriją iš jos mobiliojo.

– Esi tikra, kad nesekė?

– Pasirūpinau, kad būčiau tikra. – Ji papasakojo apie krovininį furgoną, kurį rytą pamatė stovintį savo gatvėje. – Man nepatiko, kaip jis atrodo, todėl grįžau atgal ir pasiskolinau iš kaimynų mini kuperį. Niekas manęs nesekė.

– Kodėl krovininis furgonas tau pasirodė įtartinas? – paklausė jis.

– Pamaniau, kad kas nors gali stebėti mano namus. Vakar mane aplankė Doralas Hokinsas. – Ji papasakojo, kas atsitiko. – Jis stipriai įniršęs, kad nušovei jo brolį. Bent jau kalbama, kad šovei ir nužudei Fredą.

Į jos numanomą klausimą Koburnas vos linktelėjo.

Ji svarstydama nužvelgė jį, bet nesulaukusi jokio paaiškinimo kalbėjo toliau:

– Doralas pasakė, kad jei išgirsiu ką iš Honoratos, verčiau pirmiausia praneščiau jam, kitaip...

– Jis tau grasino? – paklausė Honorata.

Torė gūžtelėjo pečiais.

– Tarkim, leido suprasti. Bet man ant jo nusispjaut. Ir ant Steno.

– Kada kalbėjai su Stenu?

Ji atpasakojo jų pokalbį.

– Mane nuo jo vemt verčia, bet turiu pasakyti, kad buvo ne toks koktus kaip paprastai. Spėju, baimė šiek tiek priblukino jo antpečių žvilgesį.

– Ko jis bijo? – paklausė Koburnas.

Torė pratrūko juoku.

– Tu palikai lavonų krūvas, tada dingai, pasiėmęs Honoratą su Emile. Ar nemanai, kad Stenas turi teisę būti labiau negu šiek tiek susirūpinęs?

– Ne Koburnas vyrus sandėlyje iššaudė. Ir mudvi su Emile išsivedė ne jėga.

Torė permetė akimis vieną ir kitą, tada komiškai mįslingu balsu pasakė:

– Regis, kai ką panašiai ir nutuokiau. – Ji įsisprendė į klubus, pažvelgė į savo išnarstytą telefoną ir paklausė: – Tai kas vyksta?

– Tiesa ta, kad jis...

– Ne. – Jis uždėjo ranką Honoratai ant peties ir nutraukė, kad neatskleistų jo tapatybės. – Vienintelis dalykas, ką jai reikia žinoti: judvi su Emile turite likti nematomos, kol visa tai išsivynios.

– Ji nusipelno paaiškinimo, – paprieštaravo Honorata.

– Sakei, kad padės nieko neklausinėdama.

– Prisimenu, ką sakiau. Bet nesąžininga leisti jai ir toliau manyti, kad tu...

– Man nė motais, ką ji galvoja.

– Užtat man motais. Ji mano, kad tu žudikas.

– Toks ir esu.

– Taip, bet...

– Atleiskit. – Torė iškėlė delnus, kad sustabdytų Honoratą, bet kreipėsi į Koburną. – Pasilaikyk savo paslaptis. Aš jau pasiūliau savo paslaugas. – Tada atsisuko į Honoratą. – Emilė jo nebijo, o sakoma, kad vaikai gerai jaučia žmogų. Kaip šunys.

– Emilei ketveri. Susižavėjusi, nes jis naujiena.

– Viskas taip, bet aš pasitikiu jos nuojauta. Gal net labiau negu tavąja. Šiaip ar taip, tu pakvietei – ir aš čia. Sakykit, ką norit, kad padaryčiau.

– Išvežk jas iš Tamboro, – nespėjus Honoratai išsižioti pasakė Koburnas. – Dabar pat. Niekur nesustok, negrįžk namo, niekam nesakyk, kad išvažiuoji. Ar gali tai padaryti?

– Žinoma. Kur nori, kad išvežčiau?

– Nežinau.

Jis pažvelgė į Honoratą, bet ši papurtė galvą.

– Tėčio krevečių žvejybos laivas buvo vienintelė mano korta.

– Aš turiu namą aname Pončartreino ežero krante, – pasakė Torė. – Už tilto. Ar tiks?

– Kas apie jį žino? – paklausė Koburnas.

– Antrasis vyras. Gavau iš jo pagal skyrybų sutartį. Namas mainais už tai, kad tylėčiau apie jo... Nekreipkit dėmesio. Viskas bjauriai persivertė. Ir vienintelė priežastis, kodėl užsimaniau jo namo, – norėjau paerzinti tą paršą. Retai kada į jį nuvažiuoju, man jis nelabai patinka. Jau kelis mėnesius nesu buvusi.

Honorata viena ausim klausėsi, ką jie kalba, bet labiau stebėjo Emilę: vis tais pačiais drabužiais, kuriais skubėdama aprengė vakar rytą prieš išlekiant iš namų, plaukai nešukuoti. Keliai purvini, pažastis praplyšusi. Valgo kada pakliuvo ir nelabai skaniai. Miegojo ant nepatogaus dvokiančio gulto. Bet atrodo patenkinta ir laiminga, iki skausmo nenutuokianti, kokia rimta jų padėtis. Susirado lazdelę ir jos galu niūniuodama braižo purve figūras.

– Jai reikės šiokių tokių daiktų, – įsikišo Honorata.

– Gausim viską, ko jai reikia, – raminamai paplekšnojo Honoratai per žastą Torė. – Manęs juk niekas neieško. Aš viskuo pasirūpinsiu. – O Koburnui pridūrė: – Bet palauksiu, kol būsime beveik vietoje, tik tada pirksiu.

– Nuo šios akimirkos tu nebegali naudotis kreditinėmis. Ar užteks grynųjų?

– Aš šiek tiek turiu, – priminė Honorata.

– Pinigai – vienintelis dalykas, kuriuo mums nereikia rūpintis, – pasakė Torė. – Galiu gauti, kiek noriu. Turiu tik paprašyti.

– Paprašyti kieno? – norėjo žinoti Koburnas.

– Savo dabartinio gerbėjo.

– Ne. Niekas neturi žinoti, kur jūs.

– Jis niekam nesakys.

– Taip, pasakys. Jeigu prisistatys tinkami žmonės – išklos.

Koburnas kalbėjo taip ryžtingai, kad net Torė pašiurpo suvokusi, ką jis turi omeny.

– Sudėsime savo išteklius ir turės užtekti.

Atrodo, jį patenkino toks sprendimas, tik primygtinai kartojo, kad Honorata su Emile turi nusigauti į savo slaptavietę nepastebėtos.

– Aišku, – pasakė Torė. – Niekam neateis į galvą ieškoti manęs šioje mašinoje. – Staiga ji apsiniaukė. – Vienintelis asmuo, dėl kurio nerimauju, – Stenas. Jeigu jis vėl mėgins su manim susisiekti, o aš neatsiliepsiu, – užuos, kad kažkas negerai. Susigaudys, kad puoliau Honoratai į pagalbą.

– Gal ir susigaudys, kad ji su tavim, bet nežinos kur, – atrėmė Koburnas.

Torė atsigręžė į Honoratą.

– Ar tau šitai tinka? Mudu su juo ne kažin kokie įsimylėjėliai, bet dėl judviejų su Emile tas vyriškis baigia išeiti iš proto.

– Suprantu, žiauru laikyti jį nežinioje. – Honorata dirstelėjo į Koburną, bet matė, kad savo sprendimo jis nesušvelnins. – Tebūnie, kaip yra. Bent jau kol kas.

– Judu turite savų priežasčių, – pasakė Torė. – Bet man šiurpu vien pagalvojus, kas dėsis, kai galiausiai Stenas sužinos, kad parūpinau tau ratus pabėgti iš namų.

– Aš su jumis nevažiuoju.

Dėl Honoratos pareiškimo Torė neteko amo.

Koburnui žado neužtraukė.

– Velniai rautų, ir dar kaip važiuoji.

Honorata seniai tyliai svarstė šį klausimą ir priėjo prie išvados, kad negali taip imti ir nusiplauti rankų, nors taip gal ir būtų saugu. Šis sprendimas nebuvo akimirkos nušvitimas, jis

mintyse jai klostėsi pamažu, per tas porą dienų, kai nebeliko nieko saugaus nei tikro.

Po Edžio mirties ją dažnai piktindavo, kad Stenas kišasi į jos gyvenimą, bet nedarė nieko, kad tam atsispirtų. Leidosi jo ir kitų globojama, prižiūrima sunkiais laikais. Visi jos sprendimai buvo peržiūrimi, tarsi ji būtų vaikas, kuriam reikia nuolatinio vadovavimo.

Kai turėjo vyrą, buvo kur kas labiau nepriklausoma. Edis laikė ją sau lygia, jai buvo leidžiama... ji net buvo skatinama turėti savo nuomonę ir veikti savo nuožiūra.

Našlystė ją supančiojo. Privertė jaustis nesaugiai, elgtis itin apdairiai, bijoti persikraustyti, ieškoti darbo – išvis imtis bet ko, kas galėtų išmušti iš patogių vėžių, kurias brėžė laimingos praeities prisiminimas. Steno priežiūra tik sustiprino jos baikštumą. Jai nepatiko moteris, kokia ji tapo. Jai labai trūko ankstesnės Honoratos Džilet. Ji buvo pasiruošusi susiremti su Koburnu.

– Neketinu tau leisti taip imti ir atsikratyti manęs.

– Neketini man leisti? Atsipeikėk, ponia.

– Tai tu įvėlei mane į šitą košę.

– Iš pradžių neturėjau pasirinkimo. Dabar turiu.

– Ir aš turiu.

– Štai čia tu klysti. Tik mano pasirinkimas čia ką nors reiškia, o aš pasirinkau, kad važiuosi su drauge.

– Koburnai, ir aš ketinu užbaigti šį reikalą iki galo.

– Tave gali užmušti. – Jis mostelėjo į Emilę, vis dar žaidžiančią lazdele. – Nori, kad ji liktų našlaitė?

– Sugebi dar ne taip paklausti, – piktai atšovė ji. – Bet šįkart nesileisiu bauginama ir gąsdinama. Noriu atsakymų į klausimus apie Edį.

– Aš juos tau išpešiu.

– Norėtum, bet pati turiu juos gauti.

– Tai ne tavo darbas.

– Kaip tik mano!

– Šit kaip. Ir kodėl gi?

– Nes to nepadariau anksčiau.

Jo žiauna atvėpo.

Honorata nemanė taip imsianti ir leptelėsianti besijaučianti kalta, bet jei jau žengė tokį žingsnį – nebesustos.

– Turėjau pareikalauti, kad Edžio avarija būtų ištirta nuodugniau. Bet nepareikalavau. Man pasakė, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas, – ir priėmiau už gryną pinigą. Neuždaviau nė vieno papildomo klausimo, net kai netrukus buvo nužudytas Edį radęs pareigūnas. Leidau visiems sukiotis aplink ir už mane priimti sprendimus. – Ji bedė pirštu sau į krūtinę. – Šį sprendimą priimu aš. Lieku čia, kol neišsiaiškinsiu, kas iš tikrųjų atsitiko mano vyrui.

Torė uždėjo Honoratai ant peties ranką.

– Brangioji, tai kilnu ir visa kita, bet...

– Ir šitai darau ne tik dėl savęs. Jam reikia manęs. – Ji linktelėjo Koburno pusėn, nors ir taip abu žiūrėjo vienas kitam į akis. – Tau reikia. Pats sakei.

Jis tyliai nusikeikė.

– Sakiau, bet...

– Manipuliavai manim, žinau. Bet įtikinai, kad esu nepakeičiama. Be mano pagalbos nerasi, ko ieškai. Nerasi laiku. Tau vis labiau trūksta įrodymų. Be manęs nežinosi, kur ieškoti. Tu net nepažįsti šios vietovės. Atsimeni, šįryt turėjai klausti manęs, kur važiuoti?

Jis užčiaupė nasrus.

– Pats žinai, kad aš teisi, – pridūrė Honorata.

Jis kurį laiką putojo, bet Honorata suprato laimėjusi ginčą. Jis nenoromis grąžino Torei jos telefoną ir vėl ėmė nurodinėti. Dar kartą paklausė, kur stovi namas ant ežero kranto, ir Torė nupasakojo:

– Važiuoti apie dvi valandas, nelygu, koks judėjimas greitkeliu ir per tiltą. Ar nuvažiavusi turiu paskambinti?

– Ar name yra laidinis telefonas?

Ji padiktavo numerį, ir Honorata įsiminė; žinojo, kad ir Koburnas įsiminė.

– Verčiau mes paskambinsime, – pasakė jis. – Nekelk ragelio, atsiliepk tik tada, kai vieną kartą skambtelės, o po dviejų minučių vėl ims skambėti ilgiau. Mobilųjį laikyk išjungtą. Be baterijos.

Honorata ėmė prieštarauti:

– O jeigu kokia nelaimė jos sveikatingumo centre? Niekas nežinos, kaip jai prisiskambinti.

Torė atmetė tokius nuogąstavimus.

– Tai tik pastatas. Mano šeima – judvi su Emile. Be to, sveikatingumo centras apdraustas.

Galiausiai visos smulkmenos, kokios tik galėjo ateiti į galvą, buvo aptartos ir atėjo laikas išsiskirti su Emile. Stengdamasi sulaikyti ašaras, Honorata stipriai ją apkabino ir turėjo priminti sau: nors ir kaip širdis plyšta, geriausia, ką gali padaryti dėl savo dukrelės, – leisti jai išvykti. Pernelyg didelė rizika, kad likusi su ja ir Koburnu ir Emilė gali nukentėti.

Honorata stato savo gyvybę į pavojų, bet privalo dėl Edžio. O dar labiau dėl savęs. Emilė buvo pernelyg susijaudinusi, kad galės pabūti su teta Tore, net nepastebėjo, kaip mama nervinasi.

– Ar judu su Koburnu irgi atvažiuosite prie ežero?

– Gal vėliau. O dabar tu viena važiuoji su teta Tore. Viena pati! Kaip didelė mergaitė. Ar ne smagu?

– Ar čia irgi nuotykis?

Honorata stengėsi atrodyti drąsi.

– Įdomiausias nuotykis.

– Geriausia buvo miegoti laive, – paprieštaravo Emilė. – Ar galėsime vėl kada nors jame miegoti? Ir gal galėsiu jį vairuoti.

– Pažiūrėsim.

– Ir Koburnas taip sakė, bet, manau, jis leis.

Honorata pasilenkė ir pasakė:

– Judviem jau reikia važiuoti. Pabučiuok mamytę.

Emilė džiaugsmingai pabučiavo Honoratą į žandą, tada ištiesė rankas į Koburną.

– Koburnai. Bučkis.

Jis vis dairėsi tarsi sargybinis aiškiai širsdamas, kad jie kaip ant delno, ir nekantraudamas dėl užtrukusio atsisveikinimo. Sutrikęs atsisuko, akys įsmigo į Emilę.

– Bučkis, – pakartojo ši.

Palaukęs jis pasilenkė. Emilė rankutėmis apsivijo jo kaklą ir pabučiavo į žandą.

– Iki, Koburnai.

– Iki. – Jis atsitiesė, greitai apsigręžė ir nužingsniavo prie savo automobilio. – Paskubėk, – metė per petį Honoratai.

Emilė įsirangė ant užpakalinės mini kuperio sėdynės. Honoratai nepatiko, kad ji važiuos be vaikiškos sėdynės, bet Torė pažadėjo vairuoti atidžiai, kol galės sustoti ir ją nupirkti.

Kai atėjo laikas atsisveikinti moterims, Torė atsargiai ją nužvelgė.

– Ar esi tikra, kad teisingai elgiesi?

– Nesu tikra. Bet vis tiek turiu tai padaryti.

Torė gailiai šyptelėjo.

– Visada buvai skautė. – Ji stipriai apkabino Honoratą. – Nemėginsiu nė apsimesti, jog suprantu, kas čia dedasi, bet net man užtenka proto suvokti, kad patiki man Emilės gyvybę. Ir greičiau mirsiu, negu leisiu, kad jai atsitiktų kas nors bloga.

– Žinau. Ir ačiū už tai.

– Neturi man dėkoti.

Draugės ilgai be žodžių žvelgė viena į kitą, tarsi dar kartą prisiekdamos ištikimybę, tada Torė sėdo į kuperį. Honorata uždarė jos dureles, ir Torė pro atvirą langą pasakė:

– Man nesvarbu, kas tas Koburnas ir ką veikia, bet tikiuosi, galiausiai jis tave pasiguldys.

30 skyrius

Klintas Hamiltonas dešimt minučių telefonu klausėsi Tomo Vanaleno, nuodugniai atsiskaitančio apie ryto įvykius. Jis kalbėjo nenoriai, dvejodamas, atsiprašinėdamas, ir tai nestebino Hamiltono: juk pranešimo esmė, kad Koburnas dar kartą pergudravo pareigūnus ir paspruko.

Kai Vanalenas baigė, Hamiltonas išsiblaškęs padėkojo, beveik minutę tylėjo, gromuliuodamas naujienas, o paskui pasiteiravo:

– Ar valtyje matyti grumtynių pėdsakų?

– Siunčiu elektroniniu paštu keletą nuotraukų. Mūsų agentas nufotografavo laivą iš vidaus ir iš lauko. Kaip matysite, ten tikras jovalas, bet jei klausiate, ar rasta šviežio kraujo – nieko neaptikta.

– Koburnas laive paliko telefoną, ir dar įjungtą?

– Mudu su pavaduotoju Krofordu manome, kad tyčia jį paliko.

– Kad nuviliotų visus prie laivo, o pats pasitraukė priešinga kryptimi.

– Taip, pone.

Hamiltonas neabejojo, kad toks ir buvo Koburno tikslas.

– Pėdsakai? Ar jie rodo, kad ponia Džilet buvo jėga velkama iš laivo? Yra kulnų slydimo žymių, kas nors tokio?

– Ne, pone. Iš tikrųjų Krofordas atvirai prisipažino, kad ji nėra įkaitė, kaip iš pradžių manyta.

– Atrodo, nori dar kai ką pridurti.

– Tiesą sakant, neradome jokių ženklų, kad ji būtų mėginusi bėgti nuo Koburno.

– Kaip ji būtų galėjusi mėginti, nerizikuodama savo dukros saugumu?

– Suprantu, bet, kaip nurodė Krofordas, ji galėjo paskambinti savo telefonu, o juo nepasinaudojo ir nelaimės signalo niekam nepasiuntė.

Viskas, ką sakė Tomas, patvirtino žodžius, Hamiltono vakar išgirstus telefonu iš pačios našlės. Pamynusi įstatymą ir tvarką, metusi draugus, kuriais visą gyvenimą pasitikėjo, net uošvį, kuris iš visko sprendžiant buvo jos sarginis šuo, Honorata Džilet susidėjo su Li Koburnu.

– O padangų žymės?

– Pėdsakai nuvedė tiesiai prie jų už dviejų šimtų metrų nuo laivo. Gumos piešinys kuo aiškiausiai atsispaudęs. Padangos standartinės, maunamos ant kelių 2006 ir 2007 metų fordo pikapo modelių.

– Jėzau. Vien Luizianoje keletas tūkstančių tokių pikapų.

– Taip, pone, bauginantis automobilių skaičius.

– Esu tikras, kad vietiniai jau tikrina, ar pavogtas koks fordas pikapas.

– Kol kas apie jokį nepranešta.

Nieko nuostabaus. Koburnas turėjo išmintingai pasirinkti automobilį.

– Valstijos agentūros davė nurodymą, kad visi tų metų ir modelio fordai būtų stabdomi ir tikrinami, – dėstė Vanalenas. – Ponas Džiletas labai sunerimęs dėl marčios ir vaikaitės dingimo. Iš krevečių laivo jis atidrožė tiesiai čia ir...

– Ar gali man paaiškinti, ką jis ten veikė, kai atvyko pareigūnai?

Vanalenas pasidalijo pavaduotojo Krofordo įtarimais, kad Doralas Hokinsas ir Stenas Džiletas turi tiesioginį informatorių Tamboro policijos skyriuje.

– Krofordas mano, kad kurmių jie turi ir šerifo įstaigoje. Teisme. Visur.

– Senų gerų vyrukų sistema, – tarstelėjo Hamiltonas.

– Taip, pone. – Vanalenas toliau pasakojo, kaip elgėsi Stenas Džiletas: – Jis kaip viesulas užsipuolė dėl Krofordo užuominų, esą jo marti „susiuosčiusi“ – čia jo žodis – su Koburnu. Mūsų priimamajame sukėlė skandalą, reikalavo pasimatyti su manim, davė man pipirų, kad neparodau „išsišokėliui šerifo pavaduotojui“ jo vietos. Sakė, kad tinkamai neatlieku pareigų ir jeigu jo šeima žus, marčios ir vaikaitės kraujas kris ant mano galvos. Tai, – atsiduso jis, – žinau ir be jo priminimo.

Hamiltonas pasvarstė, kokį sprendimą priimti, tada pasakė:

– Tomai, poniai Džilet ir jos mergaitei gresia pavojus, bet ne iš Koburno. Jis mūsiškis. Agentas.

Vanalenas patylėjo ir prisipažino:

– Krofordas tiesiai šviesiai paklausė, ar jis agentas. Atsakiau, kad ne.

– Iš kur jis tai ištraukė?

– Sakė, iš gandų malūno.

Čia jau keblu. Gandas turėjo kilti iš paties Tomo Vanaleno įstaigos, dėl to, kad vakar Hamiltonas šniukštinėjo. Matyt, jo užuominos neatrodė taip nekaltai, kaip pats manė. Kuriam laikui palikęs ramybėje savo išvadą, jis glaustai papasakojo apie Koburną.

– Užverbavau jį tiesiai iš jūrų pėstininkų ir asmeniškai mokiau. Jis vienas geriausių slaptųjų agentų visame biure. Visada dirba puikiai užsimaskavęs, bet niekada taip gudriai, kaip šįkart buvo įsitaisęs Marseto bendrovėje. Ponią Džilet su mergaite paėmė iš jos namų dėl jų pačių saugumo. Vakar kalbėjau su ja telefonu. Nei jos, nei mergaitės Koburnas nenuskriaudė. Ir nenuskriaus. Dėl to gali nusiraminti. – Jis atsikvėpė ir pasakė: – O štai dėl ko turėtum susirūpinti – dėl informacijos nuotėkio iš savo paties įstaigos.

Vanalenas ilgiausiai nepratarė nė žodžio, bet Hamiltonas ir per telefoną jautė, kaip tas pamažu ima putoti. Kai prakalbo, balsas drebėjo iš pasipiktinimo.

– Kodėl jūs tyčia klaidinote mane dėl Koburno?

– Nes jo misija labai svarbi. Prieš atskleisdamas, kas jis, turėjau žinoti, kuo jis laikomas.

– Padarėte iš manęs kvailį.

– Ne, aš...

– Kaip pavadinsite tokį baisų manipuliavimą?

– Taktika, Tomai. – Hamiltonas pakėlė balsą, kad būtų toks pat piktas kaip Vanaleno. – Iš jūsų krašto sklinda bjauri smarvė, kone visi susitepę.

– Šūdas, ne atsakymas.

– Ir mūsų darbas šūdinas. Jei nori gerai jį dirbti, nevalia niekuo pasitikėti.

– Jei nepasitikėjote manim, kodėl skyrėte į šias pareigas? O gal nereikia to kodėl? Jūs nepasitikėjote manim.

– Paskyriau, nes buvai ir esi tinkamiausias į šias pareigas.

Vanalenas karčiai nusijuokė.

– Ką gi, jei jau kalbame apie mano pareigas, ar galite man pasakyti, kodėl Koburnas buvo atsiųstas į Samo Marseto gabenimo bendrovę?

– Ar ši linija saugi?

– O kuri nors kita?

– Sveikas požiūris, – sausai tarstelėjo Hamiltonas.

– Šįryt peršukavom visą pastatą, ar nėra kur blakių. Esame tokie saugūs, kokie tik galime būti. Kokia buvo Koburno misija?

Hamiltonas atskleidė Koburno slaptosios operacijos detales.

– Trumpai sakant, jis ten įsikniso, kad demaskuotų visus žaidėjus. Rado daugiau, negu tikėjosi.

– Buhalterį.

– Buhalterį. Koburnas jau buvo beveik prisikasęs, kad nustatytų, kas jis.

– Tai kodėl nesurengėte susitikimo, kad jis papasakotų viską, ką žino?

– Mėginau, – atsakė Hamiltonas. – Jis nenori.

– Kodėl?

– Nori baigti ką pradėjęs.

– Kaip kilnu, – kandžiai drėbė Vanalenas. – Tiesa ta, kad jis nepasitiki šia įstaiga ir kolegomis FTB agentais.

Hamiltonas patylėjo. Kai kurie pareiškimai nereikalauja aiškinimo.

– Kur čia įsitarpuoja ponia Džilet? – paklausė Vanalenas.

– Ne ji pati. Veikiausiai jos velionis vyras. Koburnas mano, kad Džiletas į kapus nusinešė paslaptį, kuri galėtų atskleisti, kas tas Buhalteris.

– Tai štai kodėl Stenas Džiletas klykė apie pramanytus kaltinimus velioniui sūnui.

– Todėl jis ir nekenčia Koburno. Ir dar yra Doralas Hokinsas, trokštantis atkeršyti už brolį. Koburno nugara didžiausias taikinys kiekvieną minutę, kol jis sukiojasi jūsų krašte.

– Tada suprantu, kodėl jis nenori išlįsti iš slėptuvės.

– Padėtis labai kebli, ir visas kraujas gali tėkšti mums tiesiai į veidą. – Priėjęs svarbiausią vietą, Hamiltonas kiek palaukė ir pasakė: – Štai kodėl man reikia, Tomai, kad būtum geriausios formos.

– Norite, kad juos rasčiau?

– Noriu. Ir kad juodu mums patikėtų, ką žino apie Buhalterį. Reikia baigti šį reikalą.

– Supratau, pone.

– Vien supratimo nepakanka, Tomai. Man reikia žinoti, kad galiu tavim kliautis.

31 skyrius

Vos įlipęs į pikapą, Koburnas sudėjo rankas ant vairo ir stengėsi nekreipti dėmesio į drėgną žandą, kur Emilė buvo įsodinusi bučinį.

Norėjo nusivalyti, bet taip pripažintų, kad bučinys yra ir kad jį jaučia. Verčiau neteiks jam jokios reikšmės. Bet žiūrėdamas, kaip mini kuperis dingsta už posūkio kitapus tilto, suvokė, kad jam trūks mažylės čiauškėjimo.

Kai Honorata įsėdo į pikapą, jis piktai pažiūrėjo, kam delsia, bet nutylėjo, nes ji vargiai bandė sulaikyti ašaras, o jam mažiausiai reikia, kad dabar imtų žliumbti.

Paleido variklį ir apsidžiaugė, kad nėšinasi kuo toliau nuo šios slaptų susitikimų vietos. Kai pervažiavo girgždantį medinį tiltą, Honorata paklausė:

– Užsiminei Torei, kad pareigūnai jau ieško šio pikapo. Kodėl taip manai?

Jis paaiškino apie padangų žymes, kurias jie paliko netoli laivo.

– Jie nepražiopsos vėžių. Jei šios padangos buvo užmautos ant automobilio gamykloje, ieškos šitos markės ir modelio.

– Vadinasi, rizikuojame būti sustabdyti.

– Kol neįsitaisysime kitų ratų.

– Ketini pavogti dar vieną automobilį?

– Neturiu kitos išeities.

– Iš kur jį trauksi?

– Iš tos pačios šeimos, kur radau pikapą.

Jie beveik dvidešimt minučių važiavo šalutiniais keliukais, net vietiniai čia būtų pasiklydę. Vis dėlto Koburnas turėjo fotografinę atmintį vietoms, kuriose buvo, ir neklystantį krypties jausmą, todėl atsekė namą, iš kurio kiemo paėmė pikapą.

Iki artimiausių kaimynų buvo pusė mylios. Namas stovėjo lygiai septyniasdešimt metrų nuo kelio, visiškai slepiamas tankaus pušyno. Pašto dėžutė prie įvažos buvo vienintelis ženklas, kad čia išvis gyvenama. Dėžutė tebebuvo pilna neišimto pašto. Lėtai važiuodamas privačiu keliuku, jis lengviau atsiduso: niekas nepasikeitė nuo tada, kai čia buvo prieš aštuoniolika valandų. Savininkai dar negrįžę.

– Kaip vakar čia atsigavai? – paklausė Honorata. – Kaip šią vietą radai?

– Važinėjau aplink ieškodamas mašinos, kurią būtų lengva pavogti. Pamačiau pašto dėžutę. Pravažiavau, atsikračiau anos mašinos už poros mylių nuo čia, tada grįžau pėsčiomis.

Jis pastatė pikapą į jo vietą už namo ir išjungė variklį.

– Graži vieta, – įvertino ji.

– Ko gero. Tinkama mano tikslui, – gūžtelėjo pečiais jis.

Honorata įdėmiai žiūrėjo į užvertas langines.

– Buvau ištekėjusi už policijos pareigūno, prisiekusio saugoti žmones ir jų nuosavybę. Ar kada nors jauti kaltę, kad vagi mašinas ar brauniesi į svetimus namus?

– Ne.

Ji atsisuko ir pažvelgė į jį, nuliūdusi ir nepatenkinta.

Ir ši išraiška jį erzino.

– Jeigu tave graužia sąžinė dėl įsibrovimo ir mašinų vagystės, turėjai važiuoti su drauge. Bet dėl Edžio norėjai pati eiti iki galo. Jei nori eiti iki galo ir likti gyva, verčiau keisk mąstyseną.

– Ir galvoti kaip tu?

– Aš? Ne. Blogi vyrukai veža jaunas mergaites iš miesto į miestą, kad taptų išsigimėlių sekso vergėmis. Štai kas yra blogis. Ir tavo brangusis Edis galėjo būti prie to prisidėjęs.

Atidarė pikapo dureles ir išlipo. Nepažvelgė, ar Honorata seka iš paskos. Žinojo, seks. Tai smūgis žemiau juostos, bet apskaičiuotas, kad greičiau išvaduotų ją iš sąžinės graužaties. Be to, jį jau užkniso šventasis Edis. Ir kas žino? Gal Edis iš tikrųjų buvo prisidėjęs vežant merginas.

Garažas buvo maždaug už dvidešimties metrų nuo namo. Prie lauko sienos buvo pritvirtinti laipteliai į pastogę virš jo, bet Koburną domino tik automobilis garaže, vakar jį nužiūrėjo pro durų langelį. Ant durų senoviškas skląstis su kabamąja spyna, bet jis pasiėmė iš pikapo įrankių dėžės laužtuvą ir po kelių sekundžių jau kėlė garažo duris.

Sedanas buvo mažiausiai dešimties metų, ir nors dulkių sluoksnis storas, kėbulas buvo geros būklės, visos padangos kietos. Rakteliai kabojo uždegimo spynelėje. Jis įlipo, porą kartų spustelėjo degalų pedalą, pasuko raktelį ir užgniaužė kvapą. Prireikė poros bandymų ir keleto meilių žodžių, bet variklis užbirbė. Rodyklė rodė, kad degalų – pusė bako. Išvažiavo iš siauro garažo pro duris, sustojo ir išlipo įvažoje.

Jis uždarė garažo duris, patvarkė spyną, kad bent iš toliau atrodytų neliesta. Tada pažvelgė į tyliai siuntančią Honoratą ir smakru parodė į keleivio dureles.

– Lipk vidun.

– Ar jis įsitaisęs signalizaciją?

– Taip.

– Ar žinai kodą?

– Taip.

– Ar užpakalinis kiemas aptvertas?

– Taip.

– Ar galime patekti vidun nepastebėti?

– Galbūt. Prie tolimojo namo kampo yra durys į garažą. Spyna skaitmeninė, bet žinau kodą. Iš garažo yra durys į virtuvę.

Jie jau du kartus pravažiavo pro Steno Džileto namą, bet Koburnas norėjo būti tikras, kad nelenda į kruopščiai sureng-

tą pasalą. Vis dėlto neturėjo kito pasirinkimo, tik rizikuoti. Jam reikia patekti į namą.

Kaip ir derėjo prie Džileto charakterio, namas buvo pats tvarkingiausias visoje gatvėje. Akadiško stiliaus, jis net žilpino akis šviežutėlių dažų baltumu. Palei šaligatvio kraštelius ir prie priekinių durų joks žolės stiebelis negadino tobulo vaizdo. Prieangyje nuo gatvės ant vienos iš keturių keturkampių kolonų, remiančių raudona skarda dengtą stogo nuolają, kabėjo šalies vėliava. Viskas idealu, tarsi namas būtų užsakytas gatavas tiesiai iš katalogo.

Koburnas pravažiavo, dar kartą apsuko kvartalą.

– Jo nėra namie, – pabrėždama pasakė Honorata, jau keletą kartų buvo sakiusi.

– Iš kur tokia tikra?

– Nes jis tik nakčiai įvaro mašiną į garažą. Jei būtų namie, jo automobilis stovėtų priekyje įvažoje.

– Gal dabar ypatingas atvejis?

Už dviejų kvartalų nuo Džileto gatvės buvo žalioji zona ir nedidelė žaidimų aikštelė. Aikštelėje stovėjo du automobiliai. Viena tikriausiai priklausė jaunai motinai, filmuojančiai dukterį, kuri kabojo žemyn galva ant vaikiškų lipynių skersinio, kita veikiausiai paaugliui, daužančiam į sieną teniso kamuoliukus.

Kai Koburnas įsuko į aikštelę, nė vienas į juos nė nedirstelėjo. Kol anoji kaimiečių šeima išvykusi, sedanas – palyginti saugi transporto priemonė, nusprendė Koburnas. Niekas jo neieškos. Vis dėlto čia jis mažiau kris į akis, negu pastatytas gretimoje gatvėje, kur sužadintų kieno nors smalsumą.

Jis pažvelgė į Honoratą, ši aiškiai tebebuvo užsiutusi dėl jo pastabos apie velionį vyrą.

– Pasiruošusi?

Išraiška sakė *ne*, bet ji linktelėjo *taip* ir išlipo iš automobilio.

– Mes ne itin skubame, – perspėjo jis. – Tiesiog išėjusi ramiai pasivaikščioti porelė. Gerai? Tau nekenktų nusišypsoti.

– Ir tai sako vyras, kuris išvis nemoka šypsotis.

Jie susiėjo ir nužingsniavo vejos pakraščiu, nepastebėti tų žaidimų aikštelėje. Mama juokėsi ir šūkčiojo dukteriai, tebekabančiai žemyn galva ir rodančiai grimasas į kamerą. Teniso žaidėjas į ausis buvo įsikišęs *iPod* ausines ir taip pat nekreipė dėmesio, kas vyksta toliau nosies.

Ragindamas Honoratą neatsilikti, Koburnas aplenkė žaliąją juostą ir žengė į kiemą. Honorata nervingai apsižvalgė.

– O kas, jei išeis šeimininkas ir paklaus, ką čia veikiame?

– Mūsų šuo ištrūko su pavadžiu. Ką nors panašiai. Bet niekas neklaus.

– Kodėl ne?

– Nes jei pamatys mus, veikiausiai atpažins ir tuoj pat praneš policijai. Atsimeni: aš ginkluotas ir pavojingas.

– Gerai, o kas atsitiks, jei išgirsime artėjat sirenas?

– Dumsiu kaip patrakęs.

– O ką man reikės daryti?

– Griūsi ant žemės ir verksi, dėkosi, kad tave išgelbėjo.

Bet veltui baiminosi, niekas jų neužkabino ir jie be jokių kliūčių pasiekė užpakalinį Steno namo kampą. Honorata pakėlė klaviatūros dangtelį ir surinko kodą. Koburnas palaukė, kol išgirdo spragtelint metalą, pasuko bumbulą ir atidarė duris.

Jie įslinko į garažą, ir jis uždarė duris. Pro tris langus aukštai sklindanti šviesa apšvietė kelią iki virtuvės durų. Honorata žengė pirma ir išjungė apsaugos sistemą. Įspėjantis cypsėjimas nutilo.

Vis dėlto kai ji susiruošė eiti į virtuvę, jis uždėjo ranką jai ant peties ir papurtė galvą. Jam nepatiko, kad taip lengvai įsibrovė į namą. Stovėjo ant slenksčio, raumenys įtempti, visas pasiruošęs šuoliui.

Tyla ne visur vienoda. Ji turi atspalvius, kuriuos jis buvo mokytas atskirti. Jis ilgokai klausėsi, kol galiausiai nusprendė, kad namas išties tuščias. Tada atitraukė ranką nuo Honoratos peties.

– Manau, viskas gerai.

Reta operacinių tokia sterili kaip Steno Džileto virtuvė. Koburnas pamanė, kad sterilumas – paties žmogaus atspindys. Šalto, bejausmio, nepalenkiamo, jokio kampelio, kur galėtų kauptis jausmų šiukšlės.

O tai, suvokė jis, labai tikslus ir jo paties apibūdinimas.

Nustūmęs tą mintį kuo toliau, jis paklausė, kur Edžio daiktai.

– Visas namas jų pilnas, tikrai. Nuo kur nori pradėti?

Ji nuvedė jį į Edžio jaunystės miegamąjį.

– Nelabai pasikeitė nuo pirmo karto, kai čia lankiausi. Edis pasikvietė mane, kad supažindintų su tėvu. Labai nervinausi.

Koburnui visi tie sentimentai buvo šūdo verti, jo abejingumas veikiausiai buvo kaip ant delno, nes ji liovėsi klaidžiojusi prisiminimų labirintais, atsistojo vidury kambario ir negrabiai sunėrė ištiestas rankas.

– Ką? – paklausė jis.

– Keista būti šiuose namuose, šiame kambaryje...

– Be Edžio?

– Norėjau pasakyti: su tavim.

Į galvą šovė keletas atsakymų, bet visi buvo arba vulgarūs, arba dėl kitų priežasčių netinkami, o jis neturėjo laiko kivirčams, kuriuos vulgari jo pastaba būtų sukėlusi. Pasilaikęs atsakymą, jis parodė į komodą.

– Ištuštink stalčius, o aš imsiuosi spintos.

Jis kruopščiai išnaršė spintą – kaip Honoratos namuose. Atrodė, Džiletas neišmetė nieko, kas priklausė sūnui. Atsispyręs pagundai paskubėti, Koburnas stengėsi nepražiūrėti nieko, nepadėti jokio daiktelio atidžiai neapieškojęs.

Manydamas, kad Edžio policininko uniformos gali būti įmanoma slaptavietė, Koburnas apčiupinėjo visas kiekvieno drabužio siūleles, pamušalus, ieškodamas ko nors įsiūto, išvertė visas kišenes. Nerado nieko, tik medvilnės plaušų.

Kai praėjo valanda ir jis nieko nebuvo radęs, ėmė jausti, kaip spaudžia laikas.

– Ar Džiletas dažnai visą dieną būna išėjęs? – paklausė Honoratos.

– Jis turi įvairiausių reikalų, bet tiksliai nežinau jo dienotvarkės.

– Kaip manai, ar jis dabar užsiėmęs savo reikalais?

– Ne. Manau, ieško mudviejų su Emile.

– Ir aš taip manau.

Praėjo dar valanda, o jo nusivylimas vis didėjo. Jis eikvoja laiką, kurio ir taip turi mažai, ir šis vis labiau senka. Pažvelgė į Honoratą ir norėjo dar kartą jos klausti apie kasdienius uošvio įpročius, bet klausimas taip ir liko mintyse.

Ji sėdėjo ant dvigulės lovos, naršė dėžę su atmintinais dalykais, daugiausia medaliais su kaspinais, kuriuos Edis buvo laimėjęs per sporto varžybas mokykloje. Ji tyliai verkė.

– Kas atsitiko?

Jos galva pakilo. Iš akių sruvo ašaros.

– Kas atsitiko? Kas atsitiko? Tai atsitiko, Koburnai. Tai! – Ji metė medalį, kurį glostė tarp pirštų, ir bloškė dėžę su tokia jėga, kad ši nuslydo per visą lovą ir nukrito ant grindų dugnu į viršų. – Jaučiuosi kaip kapų plėšikė.

Ką ji nori, kad jis pasakytų? *Atsiprašau, tu teisi, einam.* Ką gi, jis neketina sakyti nieko panašaus, ar ne? Taigi ir tylėjo. Kurį laiką jie žiūrėjo vienas į kitą.

Galiausiai ji išleido nuolankų garsą ir nusišluostė ašaras.

– Nekreipk dėmesio. Nesitikiu, kad suprastum.

Honorata teisi. Jis nesupranta, kodėl tai ją taip slegia. Kartą buvo apiplėšęs kapus. Ieškodama gyvų žmonių jų grupė tąkart kruopščiai apžiūrėjo nusiaubtą kaimą, kuriame net vargano galvijo nebuvo pasigailėta. Jis įsiropštė į duobę, kurioje kūnai buvo sukrauti kaip malkos.

Jis knisosi po pūvančius kūnus – negyvų kūdikių ir nuogų senučių, stiprių vyrų ir nėščių moterų, – ieškojo įrodymų, kuri iš priešiškų genčių atsakinga už šias žudynes. Jam buvo pavesta išsiaiškinti. Ne dėl to, kad atsakymas daug ką būtų reiškęs, – kaltoji šalis ir taip greitai sulaukė keršto, kuris buvo

ne mažiau siaubingas. Paieškos vaisių nedavė. Rado tik gertuvę su vandeniu, ji stebuklingu būdu buvo išvengusi kulkų krušos, birusios į duobę iš automatinių šautuvų. Jo paties gertuvė buvo beveik tuščia, nusmaukė gertuvės diržėlį nuo peties negyvo vyro, tiksliau – berniuko, iš išvaizdos gal dvylikos ar trylikos metų, užsimetė ant savo peties ir išlipo iš masinės kapavietės.

Ten buvo nepalyginti blogiau negu čia. Bet Honoratai nebūtina apie tai žinoti.

– Kur Steno kambarys?

Dar po dviejų valandų, kai Koburnas baigė viską vertęs, Steno namas panėšėjo į Honoratos. Rezultatas toks pat – ničnieko.

O gal kompiuteryje rastų nusikalstamos informacijos? Į šį įsigauti net nereikėjo slaptažodžio. Koburnas apieškojo kompiuterio dokumentų bylą, bet rado tik laiškus redaktoriui, kuriuos Stenas rašydavo arba pritardamas, arba prieštaraudamas politiniams vedamiesiems. Laiškai – daugiausia susirašinėjimas su buvusiais jūrų pėstininkais, kalbama apie buvusius arba būsimus susitikimus. Ataskaita apie buvusio bendražygio prostatos vėžio eigą, žinutė apie kito mirtį. Panašūs ir tinklalapiai, kuriuose Stenas lankydavosi: korpusas, veteranų organizacijos ir pasaulio naujienos; aišku, jokių pornografinių ar susijusių su nelegalių prekių gabenimu.

Viltis rasti lobį virto dideliu šnipštu.

Galiausiai liko vienintelė neapieškota vieta – garažas. Koburnas niekada nebuvo gyvenęs name su garažu, bet žinojo, kaip jie atrodo; šis irgi buvo gana tipiškas, išskyrus vieną didžiulį skirtumą: nepaprastą tvarką.

Atskirame skyriuje ant vilkiko stovėjo švarutėlė valtis ešeriams žvejoti. Medžioklės ir žvejybos įrankiai buvo dailiai sudėti, atrodė kaip parduotuvės vitrinoje. Ant varstoto krašto tobula eile buvo surikiuotos skardinės dažų su kruopščiai prilipintomis etiketėmis. Ant gembių sienoje tvarkingai suka-

binti įrankiai. Benzininė žoliapjovė, įrankis pakraščiams apipjauti ir raudonas degalų bakas stovi ant plytų pado.

– Šūdas, – panosėje sumurmėjo Koburnas.

– Ką?

– Visam tam perknisti prireiktų kelių dienų. – Jis mostelėjo į nedidelį balkonėlį, sukaltą pačioje palubėje kampe. – Kas ten?

– Daugiausia Edžio sporto inventorius.

Prie sienos buvo pritvirtintos iš nestorų tašelių sukaltos kopėčios. Koburnas užlipo jomis ir atsistojo balkone.

– Paduok peilį.

Honorata paėmė nuo varstoto peilį ir padavė. Koburnas perpjovė lipnią juostą ant didelės dėžės dangčio. Joje rado strėlių taikinį, beisbolo, krepšinio, futbolo ir amerikietiškojo futbolo kamuolius.

– Atsargiai.

Vieną po kito numetė juos žemyn. Dėžės dugne gulėjo kėglių rutulys. Pirštų skylutės buvo tuščios. Atidarė kitą dėžę ir pamatė kiekvienos sporto šakos aprangą, beisbolo pirštinę, futbolininko šalmą, pečių saugus. Viską apieškojo. Nieko.

Kai nulipo žemyn, Honorata suko rankose amerikietiškojo futbolo kamuolį. Perbraukė pirštu per siūlę.

– Mokyklos komandoje Edis buvo įžaidėjas. Paskutiniais metais jie iškopė į apygardos lygą. Tada ėmėme susitikinėti. Tą sezoną. Jis buvo per smulkus, kad galėtų žaisti ir koledže, bet vis tiek mėgo tą žaidimą ir jei tik atsirasdavo, kas gaudo, bėgdavo laukan ir mesdavo.

Koburnas ištiesė ranką. Honorata padavė kamuolį. Koburnas susmeigė į jį peilio geležtę.

Ji suriko ir nevalingai palinko norėdama atsiimti kamuolį, bet jis prapjovė plačiau, tada papurtė, kad išverstų vidurius. Ir vėl ničnieko. Tada subliūškusį kamuolį numetė ant varstoto.

Kai vėl atsisuko, ji skėlė jam per žandą. Iš visų jėgų.

– Tu baisus žmogus. Pats šalčiausias, beširdiškiausias, žiauriausias padaras, kokį galiu įsivaizduoti. – Žodžius pertraukė kūkčiojimas. – Nekenčiu tavęs. Tikrai.

Tą akimirką ir jis nekentė savęs. Buvo piktas ir nesuvokė kodėl. Elgėsi kaip tikras suskis ir nežinojo kodėl. Nesuprato neįveikiamo noro skaudinti ją ir įžeidinėti, bet nesivaldė.

Žengė prie jos ir pasistengė atrodyti grėsmingas.

– Aš tau nepatinku?

– Nekenčiu tavęs.

– Tikrai?

– Taip!

– Tai todėl vakar taip čiulpei man liežuvį, kad šis sulindo iki pat gerklės?

Ji kunkuliavo, paskui staigiai nusisuko, bet nespėjo žengti nė žingsnio, o jis tįstelėjo ir vėl ją atsuko.

– Tai dėl to iš tikrųjų šėlsti, tiesa? Nes mes bučiavomės. – Palinkęs prie pat jos veido sušnibždėjo: – Ir tau tai patiko.

– Nė kiek.

Jis nepatikėjo. Nenorėjo patikėti. Bet prisivertė atrodyti abejingas dėl to, ar jai patiko, ar ne. Paleido jos ranką ir pasitraukė.

– Neplak savęs dėl šito. Žmonės yra gyvuliai, o gyvuliai poruojasi. Jie čiaudi, kosi ir bezda. Viso labo tiek pat reiškė ir anas bučinys. Todėl atsipalaiduok. Tu neišdavei velionio vyro.

Honorata išleido įžeidžiantį garsą, bet nespėjo atšauti, nes jis išsitraukė telefoną ir įjungė. Hamiltonas jau žinos apie šio ryto įvykius krevečių žvėjybos laivelyje, kur viskas kabėjo ant plauko. Koburnas norėjo žinoti, kokios įvykių pasekmės.

Jis paskambino. Hamiltonas atsiliepė akimirksniu.

– Koburnas?

– Teisingas spėjimas.

– Šįryt neblogai papokštavai.

– Per plauką išsisukau.

– Vis dėlto išsisukai. Kur tu?

– Spėk.

– Sutariau su Tomu Vanalenu, kad judu su ponia Džilet jam pasiduodate. Jis patikimas kaip Gibraltaras. Bus saugu. Duodu žodį.

Koburnas atlaikė Honoratos dėbsojimą. Žandas, per kurį ji skėlė, vis dar degė – tas pats žandas, kuriame prieš keletą valandų jos duktė paliko drėgną atsisveikinimo bučinio įspaudą. Jis nebuvo pratęs turėti reikalų su žmonėmis, kurių jausmai kaip ant delno, o šios Džiletų moterys meistriškai juos rodo. Nenuostabu, kad jis šiek tiek kuoktelėjo.

– Koburnai? – Hamiltonas jau trečią kartą kartojo jo vardą.

– Vėliau paskambinsiu, – pasakė jis ir išjungė telefoną.

32 skyrius

– Jis tau melavo.

Tomas Vanalenas krustelėjo petį – lyg ir abejingumo, lyg nuolaidumo gūžtelėjimas.

– Nevisiškai.

– Sąmoningai tave klaidino, – pasakė Dženisė. – Kaip tai pavadintum?

Pavadintų melu. Bet nenorėjo vartoti to žodžio aiškindamas Dženisei, kaip Hamiltonas jį vedžiojo už nosies. Tiesą pasakius, jis gynė Hamiltono manevrą ir dėl to pats savęs nekentė. Bet prisipažindamas, koks buvo lengvatikis, žmonos akyse atrodytų dar juokingesnis.

Grįžo namo padėti prie Lanio, šis bemaž visą naktį aimanavo ir nedavė jiems miegoti. Kančios ženklas, kaip puikiai jį abu atpažįsta. Tie skausmingi garsai buvo vienintelis sūnaus būdas pranešti, kad jam blogai. Skauda gerklę? Ausį? Mėšlungis? Plėšia galvą? Temperatūros neturėjo. Jie kasdien tikrindavo, ar neatsirado pragulų. Nežinodami, ką sūnui skauda, tėvai niekaip negalėdavo palengvinti jam kančių, ir abiem tai buvo pati didžiausia kankynė.

Gal Lanis paprasčiausiai bijo, ir tėvų buvimas prie jo lovos ramina, nes galiausiai sūnus užmigo. Bet naktis buvo sunki, o dar Tomo darbiniai rūpesčiai – todėl abu jautėsi gerokai sumaitoti.

Sutvarkius Lanį, jis neleido jai ruošti pietų; poilsio kambaryje ėmė jai pasakoti apie Hamiltono apgaulę. Pamatė įjung-

tą kompiuterį ir kai paklausė, ji prisipažino praleidusi keletą ryto valandų žiūrinėdama kai kurių geresnių ir priimtinu atstumu esančių nuolatinės slaugos namų tinklalapius.

Vis žingsnis pirmyn, pamanė Tomas. Iš dalies. Keista, bet tas žingsnis pirmyn veda prie pabaigos. Beveik palengvėjo, kad šiuo metu turi savų rūpesčių ir negali tam skirti dėmesio.

– Iš kur žinai, kad dabar jis sako tiesą? – paklausė Dženisė.

– Kad Koburnas yra slaptasis agentas?

– Tas vyras nė kiek nepanašesnis į FTB agentą negu...

– Negu aš.

Jos skausminga išraiška buvo aiškiausias prisipažinimas, kad jis ištraukė žodžius tiesiai jai iš burnos. Dženisė mėgino išsiginti.

– Tik norėjau pasakyti, kad Koburnas atrodo kvanktelėjęs. Nužudė aštuonis žmones, įskaitant Fredą Hokinsą.

– Hamiltonas dievagojasi, kad ne Koburnas nušovė žmones sandėlyje.

– Tai kas nušovė?

– Nepasakė.

– O ar pats žino?

Tomas gūžtelėjo pečiais.

Ji stipriai iškvėpė, aiškiai rodydama apmaudą.

– Vadinasi, ir toliau vedžioja tave už nosies.

– Jis paranoikas. – Hamiltonas tiesiai apkaltino Tomą, kad jo įstaiga kiaura kaip rėtis ir iš jos nuteka informacija. Pavaduotojas Krofordas bambėjo apie kurmius įvairiose teisėtvarkos įstaigose. – Kiekvienas turi savų priežasčių būti paranoiku, – pasakė Dženisei.

– Kodėl Koburnas nepaskambino tau ir nepaprašė pagalbos, kai užvirė visa velniava? Kodėl pabėgo iš žudynių vietos, išvertė Džilet namus ir padarė taip, kad atrodytų nusikaltėlis?

– Norėjo išlaikyti priedangą neatskleistą. Beje, Hamiltonas – vienintelis jo patikėtinis. Tai Hamiltonas jį pasiuntė į Marseto bendrovę, niekas daugiau apie tai nežino. Aš net nebuvau įtrauktas į atsarginį Koburno ryšininkų sąrašą.

– Iki šiol. – Dženisė nesistengė nuslėpti kartėlio. – Dabar, kai tas stebuklingas Hamiltono vyrukas įspeistas į kampą, tau užverčia rūpestį jį ištraukti. Juk pats supranti, ką tai reiškia, tiesa? Jei atsitiks kas nors bloga, tu liksi kaltas. Ne Klintas Hamiltonas, kuris saugus ir sveikas toliau sėdės kilimais išklotame savo kabinete Vašingtone.

Žinoma, ji teisi, bet jį erzina, kad Dženisė įvardijo tai, kas jį patį graužia ir žeidžia. Jis suniurnėjo:

– Nebūtinai taip atsitiks.

– Ką turi galvoj?

– Pirma, Hamiltonas turi susisiekti su Koburnu, o šis vengia palaikyti ryšį. Tada turės jį įtikinti pasiduoti mano globai, o tai bus gana nelengva.

– Kodėl jis nenori būti saugus ir apgintas?

– Jis netiki, kad aš – ar biuras – gali suteikti jam apsaugą. Jei tikėtų, būtų pirmiausia man paskambinęs, kaip tu sakei. Atvirai kalbant, jis būtų kvailas, jei nesisaugotų. Jei Marsetas išties buvo susitepęs, kaip įtariama, Dievas žino, kokių įkalčių pririnko Koburnas. Kiekvienas, kuris varė nelegalią prekybą su Marsetu, veikiausiai jau yra pasamdęs žudiką Koburnui nudaigoti. Be to, dar asmeninis kerštas. Man sakė, kad Doralas Hokinsas trokšta jo kraujo. Taip pat ir ponios Džilet uošvis. Hamiltonas baiminasi linčo teismo.

– Jis nori Koburno gyvo.

– Jis nori įkalčių, kuriuos surinko Koburnas. – Tomas dirstelėjo į rankinį laikrodį ir paėmė švarką. – Man reikia grįžti. Turiu būti darbe pasirengęs bet kokiems netikėtumams.

Pasuko prie durų, bet ji paėmė jam už rankos ir sustabdė.

– O kas, jeigu jis ne?

– Ką ne?

– Jeigu Koburnas neprisistatys?

– Man – *status quo*. Nebūsiu didvyris, bet ir susimauti neturėsiu progos.

– Nekalbėk taip, Tomai. – Ji atsistojo ir apkabino jį per pečius. – Nedrįsk taip nė galvoti. Tai gali būti proga parodyti, ko esi vertas.

Parodytas pasitikėjimas buvo ne vietoj, bet jos atsidavimas vis tiek pamalonino.

– Esu įsiutęs ir progos nepraleisčiau.

– Gerai! Parodyk Hamiltonui, kas tu toks. Ir Koburnui. Visiems.

– Padarysiu, ką galiu.

Dženisės išraiška sušvelnėjo.

– Kad ir ką darytum, būk atsargus.

– Būsiu.

– Gal tas vyras ir FTB agentas, bet jis pavojingas.

– Būsiu atsargus. Pažadu.

Prieš išeidamas Tomas dar užėjo į Lanio kambarį. Berniukas buvo atsimerkęs, bet gulėjo ramus, tylus, bejausmis, ir Tomas beveik norėjo, kad nerimtų kaip šiąnakt. Bent būtų aišku, kad jis ką nors jaučia, bent kai kuo yra panašus į tėvus. Bet koks ryšys geriau negu jokio.

– Viską dėl tavęs padaryčiau, Lani, – sušnibždėjo jis. – Viską. Tikiuosi, kad... kad tu tai jauti. Paglostė sūnui plaukus, pasilenkė ir pabučiavo į kaktą.

Jau buvo nuėjęs iki lauko durų, bet suvokė poilsio kambaryje palikęs raktus. Buvo bežengiąs į kambarį, bet staiga sustojo kaip įbestas.

Dženisė buvo grįžusi į savo vietą ir jau sėdėjo ant sofos. Rankose mobilusis, nykščiai kaip paklaikę baksnoja liečiamąjį ekraną. Nepraėjo nė minutė, o jis ir jo rūpesčiai jau išmesti iš galvos ir pamiršti. Ji buvo panirusi į savo pasaulį, pasaulį, kuriame jam nėra vietos.

Prisiminė, kaip vos prieš keletą dienų – o gal vakar? – užklupo ją lygiai taip pat įknibusią į telefoną.

– Dženise?

Ji pašoko.

– Jėzau, Tomai! – žioptelėjo ji. – Maniau, tu jau išėjęs.

– Akivaizdu.

Jis padėjo portfelį ant stalo krašto ir priėjo prie jos.

Žmona atsistojo.

– Ar ką nors užmiršai? – balsas buvo spigus, šypsena neįprastai plati.

Jis linktelėjo į telefoną jos rankoje.

– Ką veiki?

– Žaidžiu žodžių žaidimą.

– Duok pažiūrėti. – Ir ištiesė ranką.

– Ką? Kodėl?

– Duok pažiūrėti.

– Tu domiesi mano žodžių žaidimais? – Klausimą palydėjo apsimestinis juokas. – Nuo kada tu...

Jis šastelėjo pirmyn ir griebė jai iš rankos telefoną.

– Tomai? – priblokšta suriko ji, o tada jau šaižiai suspigo: – Tomai! – Ir reikliai ištiesė ranką delnu, kad jis grąžintų telefoną.

Kai jis negrąžino, bet skaitė tekstinę žinutę nedideliame ekranėlyje, vėl pakartojo jo vardą, šįkart tyliai, graudžiai, atgailaujamai dejuodama.

– Paskambinau įspėti. Būk pasirengęs vykti vos pranešus.

Diegas sarkastiškai supūkštė.

– Ką? Ir netekti šito malonumo?

Prieš aušrą jis jau buvo prie bankininko rūmų Sodų rajone ir sekė paskui Bonelį Volisą, šiam išvažiavus pro priekinius vartus. Valandų valandas stebėjo bankininko automobilį banko darbuotojų aikštelėje, taip stovintį nuo pusės aštuonių ryto, kai Volisas pastatė jį specialiai jam skirtoje vietoje.

Stebėti, kaip saulė blukina nuostabų dažytojų darbą – nuobodu iki koktumo.

Ne tik nuobodu, Diegas nebuvo pratęs taip ilgai dykinėti. Jis visą laiką judėdavo – kaip ryklys nematomas sukdavo ratus po paviršiumi, smogdavo stipriai ir staigiai, tada vėl sukdavo. *Takus*. Toks tiktų žodis. Jis mėgo būti takus, ne sustingęs.

O svarbiausia, buvo įsižeidęs, kad Buhalteris pažadėjo jam Li Koburną, paskui skyrė beprasmį darbą, kurį gali atlikti

kiekvienas pusprotis. Galvojo apie tuziną užsiėmimų, kurie labiau patiktų, – ir būti namie su Izobele.

Namai. Taip mintyse dabar jis vadino pogrindinę savo irštvą.

Buhalteris atitraukia jį nuo maloniausio laiko leidimo būdo.

– Diegai, tavo balse girdžiu šiokį tokį nepasitenkinimą.

Jis niūriai tylėjo.

– Turiu priežastį, kodėl paskyriau tave stebėti Volisą.

Ką gi, ta priežastis Diegui kol kas nežinoma. Iš tikro jam visai nesvarbu, kokia ta priežastis. Bet Buhalteris per telefoną jį masino galimybe gauti įdomesnį ir geriau mokamą darbą.

– Šiandien diena, kai gausiu Koburną?

– Koburnas – slaptasis FTB agentas.

Diegui suspurdėjo širdis – ne iš susirūpinimo, nerimo ar baimės, o iš jaudulio. Nurakti federalą – čia tai bent, žmogau.

– Pats žinai, Diegai, ką tai reiškia.

– Tai jam jau ragai.

– Tai reiškia, – irzliai pasakė Buhalteris, – kad turi veikti itin atsargiai, bet greitai. Kai duosiu ženklą, turėsi mažai laiko.

– Tada duok man laiko dabar. Pasakyk, kur ir kada.

– Detalės dar tikslinamos. Žinosi, ką norėsiu, kad žinotum, kai bus laikas, kad sužinotum.

Diegas tą abrakadabrą išsivertė paprastai: Buhalteris detalių irgi dar nežino. Šyptelėjo pamanęs, kaip tai jį turi erzinti. Bet Diegas nebuvo kvailas ir norėjo šio darbo, todėl apsimestinai nuolankiai atsakė:

– Aš būsiu čia, kad ir kada būtum pasirengęs.

Buhalterio žodis visada turėjo būti paskutinis, ne išimtis – ir šis kartas.

– Naujojo Orleano pareigūnai vis dar nerado kekšės kūno.

– Juk sakiau. Ir neras.

– Kyla klausimas, Diegai.

– Koks klausimas?

– Iš kur tu toks tikras?

Ir ryšys nutrūko.

33 skyrius

Honorata su Koburnu be jokių nutikimų grįžo į žaidimų aikštelę. Mamos su vaiku nebebuvo. Paaugliui buvo pertraukėlė tarp teniso pratybų; jis gulėjo po medžiu su ausinėmis ant galvos ir spaudė mobilųjį. Jis nė nepastebėjo, kai pora įsėdo į vogtą mašiną ir nuvažiavo.

Tik dabar Honorata paklausė Koburno apie trumpą pašnekesį su Hamiltonu.

– Ką jis pasakė?

– Nori, kad prisistatytume Tomui Vanalenui. Davė žodį, kad Vanalenas patikimas ir kad būsime saugūs jo globojami.

– Ar tiki juo?

– Jei Vanalenas patikimas, kodėl Hamiltonas jo neprileido prie mano operacijos? O dabar Hamiltonas staiga ėmė juo pasitikėti. Tai verčia mane nervintis. Kad galėčiau įvertinti jo patikimumą, turėčiau pabūti akis į akį su Vanalenu, o prieš patikėdamas jam mūsų gyvybę neturėsiu tiek laiko.

– O ar jis sugebės mus apsaugoti?

– Šituo dar mažiau tikiu. – Jis pažvelgė į ją. – Velniai rautų, mano galimybės senka.

– Ir aš taip manau. Jau griebeisi badyti niekuo dėtus kamuolius.

Jis praleido jos priekaištą pro ausis, ji ir nesitikėjo, kad atsiprašytų.

– Svarbiausia, žinau esąs teisus. – Jis vėl pažvelgė į ją, tarsi skatindamas paprieštarauti.

– Gerai, tarkim, Edis tikrai ką nors turėjo. Ar dar ilgai vienas galėtum šito ieškoti? Turiu galvoj, – skubiai prakalbo ji, kol Koburnas nepertraukė, – ar nebūtų didesnė tikimybė rasti tai, ką Edis slėpė, jei pasitelktum visas FTB technines galimybes, dirbtum su kitais agentais, su visu tinklu?

– Mano patirtis dirbant su visu tinklu? Paprastai viskas sugadinama, ir kalbu apie patį aukščiausią lygį. Net geri agentai nuleidžia sparnus prieš biurokratinę raudoną liniją, viskas atsitrenkia į Teisingumo ministeriją, o federalinei vyriausybei išvis šviesmečiai iki to. Štai kodėl Hamiltonas norėjo, kad dirbčiau vienas.

– Ir todėl tiktai tavo gyvybė pavojuje.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Toks mano darbas. – Ir kad būtų įtikinamiau, palenkė galvą. – Mano darbas. Ne tavo.

– Esu čia, nes pati taip pasirinkau.

– Neteisingai pasirinkai.

Jie laikėsi priemiesčių, kur namai stovėjo grupelėmis, o ne ištisomis eilėmis kaip ten, iš kur atvažiavo. Liūdnai atrodantys prekybiniai ruožai ir pavienės verslo įmonės arba vos gyvaliojo, arba buvo uždarytos, kai kurios apleistos po „Katerinos“ uragano ir nebeatsidariusios, kitos tapusios ekonominės griūties aukomis, kai išsiliejo bendrovės „British Petroleum“ nafta.

Koburnas įsuko į aikštelę prie vieno prekybos centrų, jame buvo parduotuvė „Dollar General“, vyrų kirpykla, turgelis ir alkoholinių gėrimų krautuvė, ši puikavosi naminėmis kepeninėmis dešromis ir apsauginėmis grotomis ant visų langų.

Jis išjungė variklį, tada atsirėmė alkūne į atvirą langą, o delnu suspaudė burną ir smakrą. Keletą minučių ramiai sėdėjo, tarsi mąstytų, bet akys vis tiek lakstė, stebėjo kiekvieną įeinantį ar išeinantį iš verslo įstaigėlių, įtariai nužvelgdavo automobilius, sukančius į aikštelę. Galiausiai nuleido ranką ir išsitraukė mobilųjį.

– Ketinu greitai sutvarkyti, gerai?

Ji linktelėjo.

– Kad ir ką sakyčiau Hamiltonui, tu pritarsi.

Honorata vėl linktelėjo, tik nebe taip ryžtingai.

– Turi pasitikėti manim šiuo klausimu. – Jo mėlynos akys įsisiurbė į jos.

Ji dar kartą linktelėjo.

– Tvarka.

Koburnas surinko numerį.

Ji išgirdo šiurkštų Hamiltono balsą.

– Tikiuosi, skambini norėdamas pasakyti, kad atėjai į protą.

– Senas traukinys apleistame kelyje.

Jis nupasakojo vietą Tamboro priemiestyje. Ji daugmaž žinojo tą vietą, bet niekada nebuvo pastebėjusi, kad ten eina geležinkelio linija ir stovi senas traukinys.

– Tik Vanalenas, – pasakė jis. – Tiksliai taip. Vos mano nugarkaulis dilgtelės – mes dingstame. Pasiųsiu ponią Džilet pas Vanaleną. Bet pasilaikysiu jos dukrą, kol nebūsiu tikras, kad viskas...

– Koburnai, tai...

– Taip ir bus. Dešimtą valandą.

Jis nutraukė ryšį ir išjungė telefoną.

Kai Stenas pulteliu, įtaisytu automobilio skydelyje, pakėlė garažo duris, laukan išriedėjo Edžio krepšinio kamuolys.

Tai galėjo reikšti tik viena. Jis išjungė variklį ir išlipo. Išlipęs išsitraukė peilį iš makšties prie kulkšnies. Atsargiai prisiartino prie atvirų garažo nasrų, bet netruko pamatyti, kad jame nieko nėra.

Kai pamatė subliūškusį Edžio futbolo kamuolį ant varstoto, visą persmelkė šaltas įsiūtis. Pamosavo peiliu ir pasidžiaugė – šis kaip suaugęs su ranka.

Stenas greitai, bet tyliai nuėjo prie durų į virtuvę. Pasuko rankeną, tada staigiai atstūmė duris. Neišgirdo pažįstamo si-

gnalizacijos pypsėjimo. Niekas nešoko ant jo. Name jokio garso, visiškai tylu. Vis dėlto eidamas iš kambario į kambarį laikė peilį atkišęs.

Koburnas.

Stenas akimirksniu nusprendė, kad susitikęs akis į akį su tuo vyru suplėšys jį į gabalus taip pat negailestingai, kaip šis išdergė jo namą, ypač Edžio kambarį.

Stovėdamas ant slenksčio kambario, kuris nuo Edžio jaunystės iki pat šios dienos buvo beveik nepasikeitęs, Stenas stengėsi perprasti, ar kas nors iš jo paimta. Kita vertus, tai beprasmiška. Kambarys išniekintas, ir tai daug blogiau negu vagystė.

Reikėjo laiko, norint taip nuodugniai apieškoti kambarį. Kelių valandų, sumetė Stenas. Vienam žmogui neįmanomas darbas.

Honorata.

Nuo tos minties Stenui suspaudė širdį. Negi marti išties dalyvavo? Stenas mėgino atmesti tokią galimybę. Kaip Edžio žmona, ar neturėtų labiau už visus stengtis išsaugoti jo gerą vardą, jei ne dėl savęs, tai dėl Emilės? Bet viskas akivaizdžiai rodė, kad ji padėjo vyrui, linkusiam apdergti Edžio reputaciją. Stenas skaudžiai juto išdavystę. Turi susisiekti su ja, atvesti į protą, kol dar nepadarė lemtingos klaidos.

Galų gale reikia pripažinti, kad visą dieną jis praleido vėjais. Beveik apsijuokė FTB būstinėje, iškeikė Tomą Vanaleną, kuriuo dar mažiau pasitikėjo negu pavaduotoju Krofordu ar įstaigomis, kurioms šiuodu atstovavo. Jeigu nori, kad Honorata su Emile būtų rastos ir grąžintos namo, turi kliautis vien savim.

Buvo nuvykęs ieškoti jų į visas vietas, kokias tik sugalvojo, kad ji galėtų būti. Skambino kai kuriems Honoratos kolegoms' mokytojams, draugams ir pažįstamiems, bet nieko nepešė. Net kunigas bažnyčioje, kurioje ji melsdavosi, primygtinai tvirtino negavęs iš Honoratos jokios žinios, bet esą meldžiasi, kad abi su Emile saugiai grįžtų. Stenas prisispyręs kvotė

visus, su kuo kalbėjosi, ir buvo tikras, kad suvoktų, jeigu jie meluotų.

Doralas, pastatęs žmogų stebėti Torės Širos namą, pranešė, kad ji visą dieną sėdėjo namie, tik išaušus pasiėmė laikraštį. Jos automobilis tebestovi įvažoje.

Steno nuojauta kalbėjo ką kita. Prisiminė nuošalią vietą kaime, kurią Edis kadaise jam parodė; Honorata klysta, jei mano, kad tai jos paslaptis. Kartą Edis gerokai susigraužęs pasipasakojo, kaip vieną vakarą sekė Honoratą, kai ši po trumpo skambučio, nevykusiai ir melagingai pasiaiškinusi, staiga išvyko iš namų.

Bet jos paslaptingas žygis pasirodė esąs niekas kitas, tik susitikimas su Tore. Edis tik pasijuokė ir pasakė, kad tas slaptas susitikimas – veikiausiai mokyklos laikų prisiminimas. Gali būti, kad tradicija tebegyvuoja.

Kai vakar Stenas kalbėjosi su Tore, ji atrodė nuoširdžiai sukrėsta ir susirūpinusi dėl Honoratos pagrobimo. Negi vedžiojo jį už nosies? O gal vėliau gavo iš Honoratos žinutę apie nelaimę ir sąmoningai nuslėpė nuo jo ir pareigūnų.

Vadovaudamasis nuojauta jis nuvažiavo į tą nuošalią vietą. Per tą laiką, kai Edis ją parodė, medinis tiltas buvo dar labiau išklibęs. Ąžuolas, rodos, dar labiau išsikėtojo, jo šaknys dar gumbuotesnės.

Stenas iš karto pamatė padangų vėžes, atrodė visai neseniai paliktos. Bet jos ne itin jį nustebino. Honorata su drauge negalėjo būti vienintelės, nusižiūrėjusios šią gražią vietą. Tai galėjo būti puiki nuošalė paaugliams, ieškantiems vietos pasiglamžyti, užtraukti dūmą ar išlenkti nugvelbto iš tėvų gėralo. Kino studijos visą laiką šmirinėjo ieškodamos vaizdingų kraštovaizdžių filmams.

Jau ketino važiuoti ir ieškoti kur nors kitur, bet pastebėjo purve įbrėžtus ženklus. Žvelgė į juos iš priešingos pusės, bet kai apėjęs pritūpė, tik tyliai švilptelėjo.

Purve buvo išbraižytos raidės, nevienodo dydžio ir pavidalo, bet įskaitomos:

EmiLė.

Grįždamas į miestą paskambino Doralui.

– Tavo žmogui reikia išspardyti užpakalį. Torės Širos nėra namie. Ji su Honorata ir Emile.

Sutarė susitikti Steno namuose ir aptarti, kaip ieškos nelemtos Širos, abu tikėjosi: jeigu iki jos prisikas, sužinos ir kur Honorata.

Išgirdęs, kaip užsitrenkė automobilio durelės, Stenas grįžo per namą atgal į garažą. Doralas stovėjo įsisprendęs, įbedęs akis į subliūškusį futbolo kamuolį.

Stenui pasirodžius jis atsisuko.

– Tas kalės vaikas.

– Smulkmena. Mano namai atrodo kaip Honoratos.

Doralas išleido orą, kartu ir keletą rinktinių žodžių.

– Ar yra kokių ženklų, kad čia buvo ir Honorata su Emile?

Stenas atžariai pasakė ne, tik tiek. Neketino su niekuo dalytis nuogąstavimais dėl Honoratos ištikimybės.

– Bet žinau, kur jie buvo palyginti neseniai, veikiausiai su jais buvo ir Torė Šira.

Suskambėjo Doralo mobilusis. Jis kilstelėjo pirštą, kad Stenas luktelėtų, kol baigs kalbėti. Išklausė, tada pasakė:

– Kai tik sužinosi.

Baigęs kalbėti išsišiepė.

– Mums veikiausiai neprireiks Torės. Skambino mano žmogus iš vietos FTB. Koburnas siunčia Honoratą.

– Kada? Kaip?

– Mano žmogus laukia smulkesnių žinių.

34 skyrius

Hamiltonas buvo susirūpinęs dėl tikslaus laiko.

– Jeigu jau būsi ten, kai Koburnas atvyks, jis bus įtarus. Jei pavėluosi, veikiausiai išvis atmes planą ir tu niekada nepamatysi nei jo, nei ponios Džilet. Tad prisistatyk tenai nevėluodamas daugiau kaip dviejų minučių.

Tomas Vanalenas atvyko į numatytą vietą be dviejų minučių dešimtą. Išjungė variklį, o kai liovėsi pukšėjęs kondicionierius, įsivyravo tyla, buvo girdėti tik jo paties alsavimas ir svirplio čirpimas.

Jis netikęs didvyriškiems žygiams. Pats tai žino. Ir Hamiltonas žino. Bet Koburnas nustatė sąlygas ir nebuvo kitos išeities, tik sutikti.

Tomo dešinėje stovėjo rūdijantis traukinys – dar tamsesnis gūbrys supančioje tamsoje. Dingtelėjo mintis, kad Koburnas gali slėptis kur nors traukinyje, stebėti ir laukti, kad įsitikintų, ar jo sąlygos įvykdytos, tik tada pasiųsti Honoratą.

Melsdamas Dievo, kad nesusimautų, Tomas kilstelėjo rankogalį ir pažiūrėjo į vos apšviestą rankinį laikrodį. Pats savęs klausė, ar likusias pusantros minutės širdis atlaikys gąsdinamą baladojimąsi.

Žiūrėjo, kaip sekundžių rodyklė dar kartą šoktelėjo rodydama, kad praėjo dar truputis laiko nuo tada, kai jis buvo namuose.

Nevalingai išleido nusivylimo aimaną, nes mintys grįžo į šią popietę, kai užklupo žmoną žaidžiant savo mobiliuoju. Sučiupo, galima sakyti, nusikaltimo vietoje.

Jis šastelėjo pirmyn ir griebė jai iš rankos telefoną.

– Tomai? – priblokšta suriko ji. Tada piktai: – Tomai! – Ir galiausiai: – Tomai. – Tyliai, graudžiai, atgailaujamai dejuodama, o jis skaitė, kas parašyta ekrane.

Kai kurie žodžiai buvo tokie rėkiančiai seksualūs, kad atrodė: iššoks iš ekrano ir trenks jam. Bet nepajėgė susieti jų su Dženise. Savo žmona. Su kuria nebeturėjo sekso jau... Jis nepajėgė net prisiminti, kada paskutinį kartą turėjo.

Bet kad ir kada tai būtų buvę, žodžiai, kuriuos skaitė mobiliojo telefono ekrane, anaiptol nepriminė tų, kuriuos jie šnibždėdavo aistros svaigulyje. Iki šios akimirkos jis būtų galėjęs lažintis iš mėnesio atlyginimo, kad tokie žodžiai niekada neišsprūstų Dženisei iš lūpų, kad žmona jais bjaurėtųsi. Jei neskaitysim keiksmažodžių, tai buvo patys riebiausi liaudiškos anglų kalbos žodžiai.

Jis grįžo prie paskutinės tekstinės žinutės, kurias kažkas – kas? – jai siuntė. Tai buvo gašlus kvietimas, smulkiai nusakantis, ką siuntėjas norėtų su ja daryti. Atsakymas, kurį ji taip skubiai rašė, buvo toks pat vaizdingas sutikimas.

– Tomai...

– Kas čia?

Ji tik žiūrėjo į jį, tampė lūpas, bet neištarė nė žodžio, jis pakartojo klausimą, pabrėždamas kiekvieną žodį.

– Tai ne vienas... Aš nežinau... jis tik vardas. Visi turi sąlyginius vardus. Niekas nežino...

– Visi?

Jis spustelėjo ant žodžio „Žinutės“ viršutiniame kairiajame kampe, kad pamatytų siuntėjus, iš kurių ji gavo žinutes. Spustelėjo vieną, ir pasirodė keletas laiškų. Tada perėjo prie kito lygiai tokiu pat dviprasmišku sąlyginiu vardu. Vardai buvo kitokie, bet žinučių turinys – iki koktumo panašus.

Metė telefoną ant sofos, šiurpdamas ir nustebęs žvelgė į ją.

Ji nuleido galvą, bet tuoj pat pakėlė ją ir pažvelgė jam į akis.

– Nesusigėsiu ir neatsiprašinėsiu. – Ji ne tiek kalbėjo, kiek sviedė žodžius. – Kaip aš gyvenu diena iš dienos? – šaukė ji. – Dievas mato, turiu kaip nors prasiblaškyti. Tai pramoga! Gana apgailėtina ir niekinga, turiu pasakyti. Bet niekam nekenkianti. Tai niekai.

Jis spoksojo į ją ir stebėjosi: kas tas žmogus? Dženisės veidas, jos plaukai, jos drabužiai. Bet ji pati visiškai svetima.

– Man ne niekai.

Pasiėmė automobilio raktelius ir pakėlęs galvą išėjo iš kambario, ji sekė iš paskos, šaukė jį vardu. Veikiausiai kai ką pajuto iš jo balso ar išskaitė veide, kai ką, kas ją išgąsdino, nubraukė visą atžarumą. Nes paskutiniai žodžiai, kuriuos išgirdo, buvo:

– Nepalik manęs!

Išeidamas jis trinktelėjo laukujėmis durimis.

Net praėjus keletui valandų, taip ir aidėjo ausyse durų trinktelėjimas ir jos maldavimas.

Jis buvo velnioniškai piktas. Pirmai Hamiltono nedoros gudrybės. Dabar dar paaiškėjo, kad žmona susirašinėja nešvankiomis žinutėmis su dievai žino kuo. Iškrypėliais. Seksualiniais maniakais. Vien pagalvojus apie tai jam norėjosi vemti.

Bet ją palikti? Palikti vieną dorotis su Laniu? Viena be pagalbos, ji neištvertų ilgiau negu kelias valandas. Jis negalėtų taip pasielgti. Kai jų tokia padėtis, jis negali paprasčiausiai išeiti ir palikti ją vieną su tokiais rūpesčiais. Net jei ir norėtų ją mesti, negali palikti Lanio.

Iš tikro jis nežino, ką turėtų daryti. Veikiausiai nieko.

Atrodė, nieko nedarymas – būdas, kuriuo juodu su Dženise sprendė daugumą problemų. Neturėjo draugų, neturėjo sekso, neturėjo net paprasčiausių džiaugsmų, nes niekatras nepajudino nė piršto, kad kas nors pasikeistų. Jos sekso troškimas veikiausiai liks tik dar vienas jų gyvenimo užkaboris, kurio abu apsimes nematą.

Jie svetimi, gyvenantys po tuo pačiu stogu, vyras ir moteris, kurie labai seniai vienas kitą pažįsta, kurie kadaise juokėsi ir mylėjosi, o dabar surišti atsakomybės, kurios nė vienas negali išsižadėti.

Jėzau, jie apgailėtini.

Persibraukė rankomis per veidą ir paliepė sau susitelkti į darbą. Patikrino laiką. Lygiai dešimta.

„Būk matomas“, – aiškino jam Hamiltonas.

Atidarė automobilio dureles, išlipo ir paėjėjęs pirmyn sustojo už kelių metrų nuo automobilio priekio.

Rankas laikė laisvai prie šonų, šiek tiek atitraukęs nuo kūno – irgi Hamiltono nuoroda. Svirplys ir toliau drebino nakties orą kaskart vis garsesniu dyrinimu, bet Tomas tebegirdėjo savo širdies dūžius, trūkčiojantį alsavimą.

Jis negirdėjo žmogaus. Visiškai.

Neišgirdo jokio ženklo, kad jis ten būtų, kol pistoleto vamzdis neįsirėmė jam į pakaušį.

Kai Koburnas pasakė Honoratai, ką ji turi daryti, ši ėmė prieštarauti:

– Ne toks buvo tavo planas.

– Tai tik prieštarauja planui, kurį pasakiau Hamiltonui.

– Tu neketinai siųsti manęs susitikti su Hamiltonu?

– Velniai rautų, ne. Kas nors šioje operacijoje dirba Buhalteriui. Vanalenas ar ne jis, bet kažkas susitepęs. Veikiausiai daug tokių. Buhalteris baiminsis to, ką tu žinai ar bent įtari, ir norės atsikratyti ne tik manęs, bet ir tavęs.

– Jis negali lyg niekur nieko imti mane ir nušauti.

– Ir dar kaip gali. Kaip jau sakiau, kai mūsų tokia padėtis, apsikeičiant įkaitais susimauti išties lengva. Gali tapti „atsitiktine“ auka.

Ta mintis ją prablaivino ir ji tylėjo. Jis pastatė vogtą automobilį nebeveikiančios kūno priežiūros priemonių parduotuvės garaže. Palikti likimo valiai čia stovėjo ir daugiau mašinų griaučių. Kai ji paklausė, iš kur jis žino apie šią slaptavietę, jis atsakė:

– Mano darbas žinoti.

Daugiau neaiškino, bet ji suvokė, kad jis buvo numatęs keletą atsitraukimo kelių, iš anksto suplanavo, jei kada kurio prireiks. Kaip šiąnakt.

Jie daugiau negu valandą laukė tvankiame garaže, tada jis ėmė berti jai nurodymus:

– Lik čia, – pasakė. – Arba grįšiu kelios minutės po dešimtos, arba ne. Jei ne, važiuok iš čia. Pasiimk Emilę ir...

– Ir ką? – paklausė ji, kai jis nutilo.

– Priklauso nuo tavęs. Skambink uošviui ar Doralui. Pasakyk, kur esi, ir sveika grįžusi į avidę. Bent jau kurį laiką būsi saugi.

– Arba?

– Arba mauk kuo toliau nuo čia, kiek ta mašina gali nuvežti. Tada skambink Hamiltonui. Pasakyk, kad niekam kitam nepasiduosi, tiktai jam. Jis atvyks tavęs pasiimti.

– Kodėl tik vienas kelias arba kitas?

– Nes aš pirmadienio rytą atsibeldžiau į tavo namus. Norėčiau, kad nebūčiau atsibeldęs. Bet atsibeldžiau. Buhalteris ir kiekvienas, kuriam jis moka, mano, kad ką nors žinai. Gerieji vyrukai manys lygiai taip pat. Tau reikia apsispręsti, su kuo tu.

Ji reikšmingai pažvelgė į jį.

– Aš jau apsisprendžiau, ar ne?

Jis dar kurį laiką nenuleido nuo jos akių.

– Aišku, gerai. Klausyk toliau.

Padavė savo mobilųjį, pasakė telefono numerį ir liepė įsiminti.

– Hamiltono? Ar jo numerio nėra telefone?

Jis papurtė galvą.

– Ištrinu po kiekvieno skambučio. Ir tu taip daryk. Ar įsiminei numerį?

Honorata pasakė. Tada jis pakartojo viską nuo pradžių ir pabrėžė, kad niekuo nepasitikėtų, išskyrus nebent Torę.

– Nuo jos eina geros bangos. Nemanau, kad tave išduotų, bet gali tai padaryti netyčia.

– Kaip?

– Tie, su kuriais turime reikalą, nėra avigalviai. Torė šįryt tai patvirtino. Kai sužinos, kad ji dingo, pasidarys labai įtarūs. Mėgins susekti jos pėdsakus tikėdamiesi, kad jie nuves iki tavęs.

– Kodėl taip manai?

– Nes pats taip daryčiau.

Ji vos vos šyptelėjo, bet mintys buvo užimtos stengiantis įsisąmoninti viską, ką jis sakė.

– Kaip, tavo nuomone, elgsis Vanalenas, kai išdygsi vietoj manęs?

– Neturiu supratimo. Bet gana greitai išsiaiškinsiu. Atsimink: jei negrįšiu per protingą laiką, vadinasi, reikalą prakišome. Tada dink iš čia.

Pasakęs viską, ką turėjo, jis išlipo iš mašinos, perbraukė pirštais per dėmę ant garažo grindų, kur purvas buvo susimaišęs su variklio alyva, tada lipnia smėlio koše išsitepliojo veidą ir rankas.

Vėl sėdo į mašiną, patikrino pistoleto apkabą ir įsitikinęs, kad lizde yra šovinių, užsikišo atgal už juostos. Jai padavė Fredo revolverį. Jis buvo didžiulis, sunkus ir grėsmingas.

Koburnas veikiausiai pajuto, kaip ji pasibjaurėjo.

– Kai šauna, jo garsas kaip patrankos ir spjaudo ugnimi. Gal ir nepataikysi į taikinį, bet išgąsdinsi. Neįtikinėk savęs, kad nereikia spausti gaiduko, kitaip krisi negyva. Aišku?

– Aišku.

– Honorata.

Ji atplėšė akis nuo revolverio ir pažvelgė į jį.

– Būsi negyva, – pabrėžtinai pakartojo jis.

Ji linktelėjo.

– Neprarask budrumo nė sekundę, nė akimirką. Atsimink tai. Kai pasijusi saugi, iš tikrųjų būsi pažeidžiamiausia.

– Atsiminsiu.

– Gerai. – Jis giliai įkvėpė, tada staigiai iškvėpė ir pasakė žodžius, kurių Honorata labiausiai baiminosi. – Laikas eiti.

– Dar nėra nė devynių.

– Jeigu ten kur nors yra snaiperių...

– Snaiperių?

– Man reikia žinoti, kur jie.

– Juk aiškiai pasakei Hamiltonui, kad Vanalenas turi atvykti vienas.

– Norėčiau, kad Vanalenas būtų vienintelis, kurio man reikia baimintis.

Pastatė kairę koją ant garažo grindų ir jau ketino lipti iš mašinos, bet sustojo. Keletą sekundžių taip buvo sustingęs, tada pasuko galvą ir pažvelgė per petį į ją.

– Kaip vaikas, taviškė gera.

Ji prasižiojo, bet neįstengė ištarti nė žodžio, tiktai linktelėjo.

– O dėl to futbolo kamuolio... Buvo niekinga taip daryti. Atsiprašau.

Tada jis nuėjo, jo šešėlis greitai judėjo per prišnerkštas garažo grindis ir išslydo pro siaurą raukšlėtos skardos durų angą. Kai išėjęs užstūmė duris, ratukai sucypė ant surūdijusio bėgio. Ji liko viena tamsoje.

Ir šitaip bus daugiau negu valandą, sėdės vogtoje mašinoje apleisto pastato urve, vienintelė draugija – pelės, kurias kartkartėmis girdėjo krebždant šiukšlėse, ir neramios pačios mintys.

Baiminosi dėl Emilės su Tore. Koburnas leido paskambinti į jos namą. Po pirmo skambtelėjimo dar kartą paskambino, Torė atsiliepė, patikino, kad jos saugiai atvyko ir kad viskas gerai. Bet tai buvo jau prieš keletą valandų. Nuo tada galėjo kas nors atsitikti ir ji nieko nežinotų. Galvojo apie Steną: jis veikiausiai nerimauja dėl jų ir bjauriai jaučiasi apvertusi jo namus. Kad ir koks uošvis rūstus, jo meilė jodviem su Emile nuoširdi. Nė akimirką tuo nesuabejojo.

Ar jis kada nors supras, kad tai, ką padarė, ji padarė vien norėdama apsaugoti Edžio reputaciją? Viską sudėjus, ar tai ne daug svarbiau negu išsaugoti dėžę su jo mokyklos laikų lengvosios atletikos medaliais?

Baiminosi, kad Stenas taip nemanys ir niekada neatleis, juk įsibrovė į Edžio šventovę. Jos elgesys jam atrodys ne tik jo paties, bet ir Edžio bei jų santuokos išdavystė. Santykiai su Stenu bus sugadinti nepataisomai.

Mintys dažnai grįždavo prie Koburno ir paskutinių jo žodžių. Tai, ką pasakė apie Emilę, buvo labai švelnu. Atsiprašymas pirmiausia dėl to, kad ją įvėlė, paskui, kad suraižė futbolo kamuolį, buvo labai reikšmingi, nes jis nesiaiškindavo ir neatsiprašinėdavo dėl to, ką darė. Kai atsiprašė Emilės, kad pravirkdė, padarė tai labai negrabiai.

Buvo niekinga taip daryti. Gal ir ne pats iškalbingiausias atsiprašymas, bet Honorata neabejojo Koburno nuoširdumu. Akys, jų stulbinanti išraiška, kurią dar labiau pabrėžė slepianti teplionė ant veido, buvo ne mažiau iškalbinga už žodžius. *Atsiprašau.* Ji tikėjo, kad taip ir yra.

Rūsti vaikystė padarė jį ciniku, o nuo to, ką matė ir darė tarnaudamas savo šaliai, jo širdis dar labiau surambėjo. Dažnai buvo žiaurus – gal dėl to, kad matė, koks siekiant rezultatų žiaurumas yra veiksmingas. Viskas, ką jis sakė ar darė, buvo nenuglaistyta ir tiesmuka, nes žinojo: dvejonė gali būti lemtinga. Nesibaimino, kad ateityje dėl visko teks gailėtis, nes nesitikėjo sulaukti brandaus amžiaus, kai žmogus paprastai peržiūri svarbiausius savo gyvenimo sprendimus ir veiksmus.

Viską, ką darė, darė taip, tarsi jo gyvenimas priklausytų nuo šio žingsnio.

Ir viską darydavo: valgydavo, atsiprašydavo... bučiuodavosi – taip, tarsi tai būtų paskutinis kartas.

Jos klaidžiojančios mintys staiga sustingo nuo žaibu pervėrusio suvokimo.

– O Dieve, – tai buvo aimana, ištarta tyloje, ištarta iš širdies.

Staiga sujudusi, ji atplėšė mašinos dureles ir išvirto lauk. Klupinėdama tarp šiukšlių, nuskubėjo prie garažo durų. Prireikė visų jėgų, kad atstumtų nepateptas sunkias duris ir prasispraustų. Išlindo nesvarstydama, kas jos laukia anapus durų.

Pastovėjo tik tiek, kad susigaudytų, tada pasileido geležinkelio bėgių linkui.

Kodėl ji anksčiau to nesuvokė? Koburno jai duotos nuorodos buvo atsisveikinimas. Jis nesitikėjo grįžti iš susitikimo su Vanalenu ir savo nenudailinta, nesentimentalia maniera pasakė jai sudiev. Jis visą laiką kartojo nesitikįs likti gyvas, o šį vakarą nuėjo vietoj jos veikiausiai aukodamasis, kad ją išgelbėtų.

Bet jo mąstymas ydingas. Niekas neketina jos nušauti. Jeigu Buhalteris mano, kad ji turi ką nors, kas galėtų būti panaudota jam apkaltinti, jos nenužudys, kol neišsiaiškins, kas tai, kol to nepasiims. Nusikaltėliams ji tokia pat svarbi, kokia svarbi Koburnui, Hamiltonui ir Teisingumo ministerijai. Jei Buhalteris mano ją kai ką žinant ar turint, tai tokia pat gera apsauga kaip neperšaunama liemenė.

Bet Koburnas neturi tokios apsaugos.

Ji yra jo apsauga.

35 skyrius

– Koburnas?

Koburnas dar tvirčiau įrėmė pistoletą Vanalenui į sprandą.

– Malonu susipažinti.

– Laukiau ponios Džilet.

– Ji negalėjo ateiti.

– Ar ji sveika?

– Jaučiasi puikiai, tik užsiėmusi.

– Visai nejuokinga.

– Ir neketinu juokauti. Tik leidžiu tau ir aštriaakiams šauliams, laikantiems mane savo naktiniuose taikikliuose, žinoti: jeigu mane nušaus, ponia Džilet su dukra bus amžiams dingusios.

Vanalenas papurtė galvą.

– Jūs aiškiai pasakėte Hamiltonui, o Hamiltonas aiškiai pasakė man. Nėra jokių snaiperių.

– Meluok sau į sveikatą.

– Tai tiesa.

– Belaidis mikrofonas? Kalbi tiems, kurie klausosi?

– Ne. Galit apieškoti, jeigu netikit.

Koburnas mikliai apėjo Vanaleną, bet pistoleto nenuleido nuo jo galvos. Atsidūręs akis į akį, įvertino vyrą. Popierių žiurkė. Neaiškus. Ne jo lygos.

Gąsdindamas tokį nieko nepeši.

Purvinas ar švarus? Buvo linkęs manyti, kad sąžiningas, nes atrodo neturįs nei drąsos, nei gudrumo imti kyšių. Todėl patikėjo, kad vyras tikrai nežino apie snaiperį ant vandens bokšto virš dešiniojo Koburno peties, ties septinta valanda. Nei apie tą tarnybinio vagono lange ties ketvirta valanda. Nei apie tą, kurį pastebėjo ant gyvenamojo namo stogo už trijų kvartalų.

Anas šaulys turėtų būti ypač įgudęs, kampas netikęs, bet vis tiek gali pataikyti, o nunešęs Koburnui galvą tas bjaurybė turėtų marias laiko dingti.

Arba Vanalenas nepaprastai talentingai vaidina kvailį, arba išties klaidžioja tamsybėje, o tai kelia dar didesnį nerimą.

– Kur ponia Džilet ir jos dukra? – paklausė pareigūnas. – Jos – svarbiausias mano rūpestis.

– Mano – taip pat. Štai kodėl čia atėjau aš, o ne ji.

Koburnas nuleido pistoletą prie šono. Vanalenas sekė judesį; atrodo, jam palengvėjo, kad nebereikia žiūrėti į vamzdžio skylę.

– Jūs nepasitikit manim?

– Ne.

– Kokią daviau priežastį nepasitikėti?

– Jokios. Ir nenoriu, kad duotum.

– Jūs niekuo nepasitikit.

– Tokia mano taktika, jei noriu likti gyvas.

Vanalenas nervingai apsilaižė lūpas.

– Pone Koburnai, galite manim pasitikėti. Nenoriu sugadinti reikalo visai kaip jūs. Ar poniai Džilet tikrai viskas gerai?

– Taip. Ir noriu būti tikrų tikriausias, kad ir toliau taip bus.

– Manote, kad jai gresia pavojus?

– Taip, manau.

– Nes ji turi įkalčių prieš Buhalterį?

Net dėl menkos tikimybės, kad Vanalenas galbūt meluoja dėl belaidžio mikrofono, Koburnas neatsakė į klausimą.

– Štai kaip bus toliau. Tu nurodysi vietos policijos skyriui nutraukti mano medžioklę. Kaip ir tu, aš Federalinio tyri-

mų biuro agentas ir vykdau savo pareigą. Nenoriu, kad gauja trokštančių paspausti gaiduką stuobrių nuolatos taikytųsi man į pasturgalį.

– Krofordas neketina numoti ranka į aštuonis lavonus.

– Žmogžudysčių tyrėjas?

– Iš šerifo įstaigos. Jis tiria Fredo Hokinso nužudymą. Dabar jis paveldėjo ir sandėlio žudynes, kai Fredas...

– Suprantu, – nutraukė jį Koburnas. – Įkalbėk Krofordą, kad duotų man atokvėpį, kol galėsiu saugiai atgabenti ponią Džilet. Tada aš nuodugniai informuosiu jį apie šaudymą sandėlyje ir Fredą Hokinsą.

– Jis nesutiks.

– Išsuk ranką.

– Jeigu suteiktumėt man kokios pateisinamos informacijos, kurią galėčiau paleisti...

– Ačiū, nematau reikalo. Tavo įstaiga kiaura kaip rėtis, visai kaip jo.

Vanalenas atsiduso ir atrodė susirūpinęs.

– Visa tai susiję su Buhalteriu, tiesa?

– Tiesa.

– Ir tai labai svarbu?

– Irgi tiesa.

– Ar galite man bent ką pasakyti?

– Galiu. Bet nesakysiu.

– Kodėl ne?

– Jeigu tau būtų skirta žinoti, Hamiltonas jau būtų pasakęs. Būtų pradėjęs nuo pasakojimo apie mane.

Vyras susigūžė, tarsi jam būtų skaudu tai girdėti. Veikiausiai pajuto, kad Koburnas tvirtai apsisprendęs, ir suvokė: derėtis – bergždžias reikalas.

– Gerai, visaip mėginsiu Krofordą apraminti. O ką jūs ketinate daryti?

– Dingti. Pristatysiu ponią Džilet, bet nieko apie tai neperspėsiu. Pats pasirinksiu laiką ir vietą.

– Nesu tikras, kad tai tiks.

– Kam?

– Hamiltonui. Jis liepė pasakyti, kad laikas baigėsi.

– Hamiltonas tegul išsikruša. Pranešk jam, kad taip ir sakiau. O dar geriau: pats jam tai pasakysiu. Vis dar seku pėdomis ir esu pasiryžęs baigti darbą, kurį jis man pavedė. Jei tau reikia grįžus jam ką nors pasakyti, tai ir išrėžk. O dabar sėdam į mašiną.

– Kam?

– Padarysime taip, kad atrodytų, tarsi aš taikiai išvykstu.

– Kad atrodytų? – Vanalenas apsižvalgė, ir Koburnas dar kartą pamanė: jeigu jis vaidina neišmanėlį, daro tai išties talentingai. – Kad atrodytų kam?

– Snaiperiams, kurie laiko mane savo taikiklių kryžiukuose.

– Kas galėtų norėti jus nušauti?

Koburnas susiraukė.

– Liaukis, Vanalenai. Pats žinai kas. Ir vienintelė priežastis, kodėl jie iki šiol manęs nenukepė, – tokiu atveju nesužinotų, kur yra Honorata Džilet. Mudu sėsime į mašiną ir išvažiuosime.

– O kas tada?

– Kur nors tarp šios vietos ir tavo įstaigos Lafajete aš išlipsiu. Nuvažiavęs į darbą nusistebėk: manęs nebėra automobilyje! Kas pirmas ims purkštauti dėl tokio paaiškinimo, tą nedelsdamas suimk, nes tas žmogus ir sustatė snaiperius į vietas. Pagavai?

Vanalenas linktelėjo, bet Koburnas troško, kad tas linktelėjimas būtų įtikimesnis, negu stengiamasi parodyti.

– Važiuojam, – pasakė Koburnas.

Vanalenas nusisuko, nuėjo prie vairuotojo durelių ir atidarė. Užsidegė vidaus lemputė, ir Koburnas dar kartą įsitikino, kad agentas neturi jokių žvalgo įgūdžių. Bet kartu apsidžiaugė, nes lemputė leido pamatyti, kad niekas nesigūžia ant užpakalinės sėdynės.

Jis atidarė keleivio dureles ir buvo belipąs, bet akies krašteliu pamatė judesį. Atsisuko į traukinį. Tarp dviejų vagonų šmėkštelėjo šešėlis. Koburnas krito ant žemės pažiūrėti, kas

po vagonais, ir kitoje pusėje pamatė skuodžiančias tolyn dvi kojas. Ėmė ropoti į tą pusę ir jau buvo beveik po traukiniu, bet suskambėjo mobilusis.

Koburnas atsigręžė, pamatė Vanaleną, traukiantį telefoną, kabantį prie diržo.

Pro traukinio apačią Koburnas pažvelgė į šalin skuodžiantį vyrą. Tada suriko Vanalenui:

– Ne!

Honorata buvo uždususi, dūrė kairį šoną, bet vis tiek bėgo kiek įkerta. Nemanė, kad traukinio bėgiai taip toli nuo kūno priežiūros priemonių garažo. Dar sunkiau bėgti tamsoje buvo nepažįstama vietove. Čia pramoniniai miesto kvartalai – sandėliai, mechanizmų parduotuvės, gamybos įmonėlės, visos nakčiai ištuštėjusios. Du kartus įsuko į akligatvius ir turėjo grįžti atgal, o laikas negailestingai tiksėjo.

Tik kartą sustojo, kad atgautų kvapą. Atsirėmė nugara į trupančią aklagatvio mūro sieną. Žiopčiodama įkvėpė. Abiem rankom prispaudė šoną, kad praeitų dieglys.

Tačiau neilgai ilsėjosi. Netoliese siuvo žiurkės. Anapus tinklinės tvoros tamsiajame aklagatvio gale ant jos urzgė šuo – šuns nematė, bet vien nuo jo urzgimo regėjo grėsmingus vaizdus.

Vėl pasileido tekina.

Galiausiai pasiekė bėgius. Jie buvo apaugę piktžolėmis, bet plieniniai bėgiai spindėjo mėnesienoje, bėgti buvo kiek lengviau, nors ir atrodė, kad širdis tuoj plyš. Plaučiai dirbo kaip pompa. Nuo dieglio šone duso iš skausmo.

Vis tiek nesulėtino žingsnių, nes Koburno gyvybė priklausė nuo to, kada iki jo prisikapstys. Nenorėjo, kad jis žūtų. Kai galiausiai pamatė seną traukinį netoli vandens bokšto, būtų surikusi iš palengvėjimo, jeigu būtų turėjusi dvasios išleisti bent garsą. Pamačius tikslą, kojos ėmė dar greičiau kilnotis.

Akys išskyrė automobilį, stovintį netoli traukinio. Pamatė dvi figūras mašinos priekyje. Jai bežiūrint, figūros išsiskyrė.

Koburnas nuėjo prie keleivio durelių. Vairuotojas įlipo vidun ir uždarė automobilio dureles.

Po akimirkos raudona pragaro pašvaiste į nakties dangų šovė ugnies kamuolys.

Baisi sprogimo banga bloškė Honoratą ant žemės.

36 skyrius

Doralui teko abejotinas malonumas pranešti Buhalteriui.

– Mano žmogus FTB turėjo užtektinai laiko, kad įtaisytų bombą automobilyje ir užprogramuotų sprogti paskambinus mobiliuoju. Suveikė lygiai taip, kaip tikėtasi. Bum! Jie neturėjo jokio šanso.

Tylą kitame ryšio gale galėjai pačiupinėti.

Doralas pasakojo toliau:

– Pats tai mačiau nuo vandens bokšto viršaus. Visi tuoj pat kaip patrakę sprukome iš ten. Niekas niekada nesusigaudys, kad išvis ten buvome.

Vis tiek spengė tyla.

Doralas atsikrenkštė.

– Bet yra vienas dalykas.

Buhalteris tylėjo kaip akmuo.

– Pasirodė ne Honorata, o Koburnas. – Nebūdamas tikras, kaip Buhalteris priims šią žinią, paskubom pridūrė: – Kai pagalvoji, taip dar geriau. Susekti Honoratą bus lengviau negu turėti reikalų su juo.

– Bet nurodymai buvo kitokie. Dėl Koburno turėjau kitą planą.

Doralas suprato, kodėl Buhalteris nusivylęs. Koburnas – slaptasis agentas ir neabejotinai didesnis trofėjus, palyginti su Honorata. Dėl asmeninių priežasčių Doralas daug labiau džiaugtųsi galėdamas jį žudyti ilgai ir skausmingai. Tas šuns-

nukis lengvai atsipirko. Žuvo akimirksniu, nors tokia žūtis buvo skirta Honoratai ir Vanalenui.

Prieš keletą valandų, sulaukęs nurodymų, Doralas diplomatiškai paklausė, ar būtina žudyti FTB agentą.

– Jis tikrai nieko nežino.

– Koburnas užsiėmė labai patogią padėtį, viską gali sugriauti net ir nesąmoningai, – atsakė Buhalteris. – Net aklam kartais pasiseka ką rasti. O meksikiečiams patiks, kad nudobėme federalinį agentą.

– Šiąnakt nudobėme du FTB vyrukus, – pritarė Doralas. – Karteliui turėtų padaryti įspūdį.

Bet Buhalteris neatrodė toks susižavėjęs.

Jėzau, ką dar jis turi padaryti, kad nusiplautų dėmę, leidęs Koburnui pasprukti iš sandėlio? Kai Koburnas ir Vanalenas negyvi, vienintelė likusi grėsmė – Honorata. Ji tik smulkmė, bet pavojinga smulkmė, ir ją reikia pašalinti. Doralas tai supranta. Kaip suprato, kad reikia nužudyti Edį.

Juodu su Fredu mėgino įtikinti Buhalterį, kad persvarstytų nuosprendį. Mėgino išsiderėti, kad jo gyvybė būtų išsaugota. Negi Edis, jų vaikystės draugas, tikrai turi mirti? Gal užtektų griežto įspėjimo ar pagąsdinimo, tikro ar menamo?

Jokių palaidų galų. Jokio gailesčio. Buhalteris nepadarė išimties net Edžiui. Šis peržengė liniją ir turi mirti. Įsakymas buvo duotas kalba, kurią net metų vaikas suprastų, bet visų suinteresuotųjų labui juodu su Fredu padarė taip, kad mirtis būtų greita ir neskausminga, ir atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas.

Doralas vylėsi sugalvojęs lengvą mirtį ir Honoratai.

Bet jeigu dabar jos daliai teks sunki mirtis, turės kaltinti tik prakeiktą Koburną – pirmiausia, kad ją įvėlė. Doralas neabejojo, kad ji nežino Edžio paslapties, be to, Koburnas mirė greitai, nors tokia lemtis buvo skirta Honoratai.

Žinoma, Doralas vėl ką nors sugalvos, kol ją ras.

Buhalteris gebėjo skaityti kitų mintis, Doralui net kūnas nueidavo pagaugais, ir dabar šefas pasakė:

– Koburnas negyvas, o jis vienintelis žinojo, kur Honorata. Kaip ketini ją rasti?

– Na, iš Koburno liko tik pelenai, veikiausiai ji liausis slapsčiusis.

– Ketini laukti, kol pati pasirodys?

Aiški užuomina, kad laukti – bloga mintis.

– Ne, žinoma, ne. Ketinu lipti ant kulnų Torei Širai. Esu tikras: kai rasime Torą, rasime ir Honoratą su Emile.

– Tavo paties labui nuoširdžiai tikiuosi, kad tu teisus, Doralai. Nors kartą.

Nieko daugiau nepasakęs, Buhalteris atsijungė. Doralas užvožė telefoną ir paleisdamas pikapo variklį suvokė, kad ranka dreba.

Jo net nepasveikino pričiupus Koburną, asilą, per kurį jis susimovė. Tik išgirdo dar vieną paslėptą grasinimą. Jis vis dar tebėra šūdinam Buhalterio sąraše, o į tą prakeiktą sąrašą niekas nenori pakliūti.

Išvairavo pikapą iš pilnos aikštelės prie smuklės, prieš skambindamas Buhalteriui sustojo čia aplaistyti sėkmės sprogdinant mašiną. Įsimaišė į srautą automobilių, skubančių namo netoli geležinkelio bėgių. Tomo Vanaleno mašina, išnešiota į gabalus, dar teberūko. Ji traukė žioplius kaip didžiulė lempa naktinius drugius.

Jo savimeilė stipriai šoktelėjo, gera žinoti, kad jis sukėlė sambrūzdį. Tik blogai, kad negali tuo pasigirdi.

Kai kurie smalsuoliai pajuto sprogimo bangą, kiti girdėjo, kai kurie iš tikrųjų matė ugnies kamuolį, apšvietusį miesto kvartalą. Doralui teko pastatyti automobilį už dviejų kvartalų nuo bėgių ir kitą kelią nueiti pėsčiom... jau antrą kartą šį vakarą.

Vieta buvo apspista pirmųjų atvykėlių. Uniformuoti policijos pareigūnai vis dar turėjo stumti gausėjančią miną atgal, kad padarytų kelią greitosios pagalbos automobiliams. Nuo jų signalinių žybsnių viskas aplink atrodė siurrealistiška.

Naujai atvykusieji klausinėjo pirmųjų žioplių.

Doralas išgirdo bent dešimt skirtingų versijų, kas atsitiko ir kas kaltas, ir nė viena nebuvo teisinga. „Al Qaeda", narkotikų prekeiviai, įkūrę metamfetamino laboratoriją pačiame automobilyje, du iš meilės pasimaišę paaugliai, nusprendę kartu nusižudyti. Doralą visos tos versijos linksmino.

Priėmė užuojautą dėl dvynio brolio netekties – jis irgi tapo tos nusikaltimų bangos auka. Masinės žudynės sekmadienį. Pagrobimas antradienį. Dabar – susprogdintas automobilis. Susirūpinę piliečiai nori žinoti, kas dedasi jų taikiame miestelyje.

Vaidindamas miesto administracijos vadovą, Doralas ėmė niūriai dievagotis, kad miesto vadovybė ir vietos tvarkos palaikymo pajėgos daro viską, ką gali, kad sučiuptų už tai atsakingus ir padarytų galą žiaurių nusikaltimų virtinei.

Taip beveik valandą šmirinėjo džiugiai nusiteikęs, kol pamatė koronerį, atbulom varantį savo furgoną nuo sudegusios mašinos. Kai furgonas sustojo laukdamas, kol pareigūnai praskirs minią, Doralas prisigretino prie vairuotojo durelių. Mostelėjo koroneriui, kad nuleistų lango stiklą. Šis paklausė ir šūktelėjo:

– Ei, Doralai. Perėjo virpuliukai per kūną, ką?

Doralas kryptelėjo galvą į Vanaleno automobilį.

– Yra kokių žinių, kas jis?

– Vairuotojas? – Koroneris papurtė galvą. – Neturiu supratimo. Apžiūrėjus nebuvo įmanoma nustatyti asmenybės. – Nuleidęs balsą pridūrė: – Bet manęs necituok. Registracijos numeris irgi sunaikintas. Dabar mėgina nustatyti skaitmenis, bet metalas karštas...

– O kaip tas kitas?

– Koks kitas?

– Kitas žmogus. Keleivio sėdynėje. – Doralas bedė nykščiu per petį. – Kažkas sakė, kad buvo du.

– Tas kažkas klydo.

– Ką?

– Keleivio sėdynėje nieko nebuvo.

Doralas įlindo pro langą ir čiupo vyrui už apykaklės. Apstulbintas tokio antpuolio, koroneris nubloškė Doralo ranką.

– Ei, kas tau darosi?

– Esi tikras? Buvo tik vienas kūnas?

– Aiškiai sakiau, tik vienas.

Doralui ėmė slysti žemė iš po kojų.

Kai bomba sprogo, Koburnas jau buvo beveik po traukiniu, tai jį ir išgelbėjo. Vanalenui atsiliepus į mobiliojo skambutį, bomba detonavo, sprogimas akimirksniu išgarino Vanaleną ir sunaikino automobilį.

Kai Koburnas išropojo kitapus prekinio vagono, jį užpylė degančios nuolaužos, nusvilino odą, plaukus, drabužius. Neturėdamas laiko kristi ant žemės ir pasivolioti, nubloškė didžiausius degančius gabalus ir kaip velnių vejamas pasileido išilgai traukinio.

Tas vyras tarnybiniame vagone išgelbėjo jam gyvybę. Jeigu nebūtų puolęs bėgti, Koburnas būtų stovėjęs prie atvirų keleivio durelių, kai Vanalenas atsiliepė į telefono skambutį. Stengdamasis būti kuo mažiau matomas skaisčiai liepsnojančios mašinos pašvaistėje, aplenkė tarnybinį vagoną ir susigūžęs nuskuodė piktžolėmis apaugusiais bėgiais. Vos neužgriuvo ant Honoratos, tik tada ją pamatė, bet ir tai prireikė laiko, kol suvokė, kad tas gniužulas ant bėgių yra kūnas, žmogus, Honorata.

Apimtas panikos pamanė: *Jėzau, ji sužeista. Negyva? Ne!*

Pasilenkė ir ieškodamas pulso subedė pirštus jai į kaklą. Honorata trenkė jam per ranką ir suriko kaip skerdžiama. Jis apsidžiaugė, kad ji gyva, bet iškart įsiuto, kad kišo galvą į pavojų. Apkabino viena ranka per liemenį, pakėlė nuo žemės ir prisitraukė.

– Liaukis klykusi! Čia aš.

Jos kojos ėmė linkti, ir ji vėl susmuko.

– Ar tu sužeista?

Atsuko į save ir laikydamas už pečių nužvelgė. Jokių regimų žaizdų, nieko šiurpulingo – jokių styrančių iš liemens metalo strypų ar stiklo šukių, jokių pro odą lendančių lūžusių kaulų ar gilių žaizdų. Akys atviros, dėbso į jį, bet nieko nemato.

– Honorata! – Jis lengvai papurtė. – Turime dingti iš čia. Greičiau!

Stipriai trūktelėjęs už rankos, leidosi bėgti, ragindamas ir ją sekti iš paskos. Ji pakluso, nors keletą kartų suklupo, kol pagavo žingsnį. Pribėgus garažą, jis pravėrė duris, įstūmė Honoratą vidun ir vėl jas užstūmė. Nelaukė, kol jos akys pripras prie tamsos, apgraibom nuvedė prie automobilio. Įsodino į keleivio vietą, tada apėjo ir atsisėdo prie vairo.

Nusitraukė marškinėlius ir jais nusivalė veidą ir rankas maskuojančius tepalus. Marškinėliai nuėjo kraujo dėmėmis. Pažvelgė į save užpakalinio vaizdo veidrodėlyje. Atrodė kaip vyras, tik per plauką spėjęs palįsti po krovininiu traukiniu, vos netapęs žmogaus pavidalo fejerverku „Romos žvakė".

Nuo užpakalinės sėdynės pasiėmė beisbolo kepuraitę, rastą pikape. Ji šiek tiek slėpė veidą. Šiaip ar taip, artimiausią pusvalandį visi Tamboro gatvėse domėsis sprogimu, o ne seną sedaną vairuojančiu vyru su beisbolo kepuraite.

Pažvelgė į Honoratą. Jos dantys kaleno, laikė save tvirtai apglėbusi, tarsi baimindamasi, kad nesuirtų nuo baisaus ją apėmusio drebulio. Nė nemėgino jos išplėšti iš svaigulio. Kol kas užtenka, kad neberėkia.

Išlipo iš mašinos ir atstūmė garažo duris. Vėl įlipęs uždėjo ranką Honoratai ant pakaušio ir palenkė žemiau langų.

– Verčiau slėpkis.

Paleido variklį, išvažiavo iš garažo ir pasuko į vienintelę jam žinomą vietą.

Nuo šio darbo vemt verčia.

Jau turėjo plauti Koburno kraują nuo savo skustuvo.

O dabar – visa diena šuniui ant uodegos.

Galėjo ją praleisti su Izobele. Net pamanė, kad jau saugu išsivesti ją laukan. Būtų nuėję į parką, sėdėję ant suoliuko ir šėrę antis, o gal pasitiesę po medžiu skraistę. Ką nors panašiai.

Matydavo žmones taip darant ir niekindavo tokį beprasmį laiko eikvojimą. Bet dabar ėmė suprasti, kodėl žmonės džiaugiasi. Viskas dėl to, kad gali būti arti kito žmogaus ir niekas neblaško džiaugsmo paprasčiausiai su juo būti.

Būtų galėjęs visą dieną spoksoti į mielas Izobelės akis, kartkartėmis sulaukdamas trumpo drovaus šypsnio, gal net išdrįsdamas paimti jai už rankos. Pirmą kartą būtų pamatęs, kaip atrodo jos plaukai ir oda saulėje, kaip vėjelis iš anapus upės prispaudžia drabužius prie jos dailaus kūno, jau ir taip jį kankinančio.

Galėjo visu tuo džiaugtis.

Galėjo džiaugtis nudobęs federalą.

O štai visą dieną iššvaistė prižiūrėdamas nutukusio vyro automobilį.

Bonelis Volisas nė per pietus neišėjo iš banko. Kaip rytą pastatė automobilį darbuotojų aikštelėje, taip tas ir prastovėjo visą dieną, kol dešimt po penkių Volisas išvažiavo namo. Buhalteris buvo liepęs jį sekti, todėl Diegas ir sekė per spūsties valandą. Šis nuvažiavo tiesiai namo.

Praėjus penkiolikai minučių, kai parvyko į rūmus, iš jų išėjo juodaodė namų darbininkės apranga. Sėdo į visureigį, išvažiavo pro valdos vartus, ir jie automatiškai užsivėrė jai už nugaros.

Bet ir tai jau buvo prieš keletą valandų, daugiau niekas nei atėjo, nei išėjo.

Diegui įgriso iki gyvo kaulo. Bet jei Buhalteris nori mokėti už tai, kad spoksotų į vartus, – paspoksos. Šį kartą. Daugiau niekada. Kai susirinks užmokestį už šį darbą, taip pat anuos penkis šimtus, skirtus už tariamą Izobelės pašalinimą, įsitaisys naują telefoną ir dings iš Buhalterio radarų.

Pranešdamas, kad skambinama, prie diržo ėmė vibruoti mobilusis. Išsitraukė ir atsiliepė.

– Ar pasiruošęs veikti, Diegai?

– Dar klausi.

Buhalteris perdavė jam naujus nurodymus, bet šie buvo anaiptol ne tokie, kokius visą dieną tikėjosi išgirsiąs.

– Tyčiojies iš manęs, ar ne?

– Ne.

– Maniau, esu laikomas federalui pribaigti. „Būk pasirengęs, Diegai. Vos pranešiu, Diegai“, – pamėgdžiojo. – Kas atsitiko?

– Planai pasikeitė, bet tai susiję.

– Kaip?

– Buvo sunki ir varginanti naktis. Todėl daryk ką liepiamas ir nesiginčyk.

Diegas spoksojo į didelį baltą namą ir svarstė Buhalterio įsakymą. Jis čia ir jau prarado marias laiko; ką gi, teks eiti iki galo. Niurnėdamas paklausė:

– Ką nori, kad paskui jam padaryčiau?

– Kvailas klausimas. Pats žinai atsakymą. Ir nedelsk. Man reikia šios informacijos kuo greičiau. Tuoj pat.

Šūdą nedelsiant, baigus pokalbį pamanė Diegas. *Aš tai visą suknistą dieną laukiau.*

Dar keletą minučių iš slaptavietės stebėjo rūmus. Kaip ir anksčiau, mintyse žymėjosi priežastis, kodėl įsibrauti į juos būtų pavojinga. Jam nepatiko ši užduotis. Neapleido bloga nuojauta, ir neapleido nuo pat pradžių. Kodėl nepaklausius savo instinktų ir nepalikus Buhalterio ieškoti ko nors kito šiam darbui?

Bet vėl pagalvojo apie Izobelę. Norėjo parnešti jai gražių daiktų, o ne visada galėjo jų pavogti. Jam reikės pinigų, juk ketina pasiimti atostogų ir leisti laisvas dienas su ja. Buhalterio pinigai gerai. Valanda, daugiausia dvi – ir jis galės ramiai laukti didelio atlygio. Jį susirinkęs galės su visai palikti Buhalterį.

Šitaip nusprendęs, išlindo iš slaptavietės. Laikydamasis šešėlių ir pats judėdamas kaip šešėlis, rado vietą Voliso valdos pusėje, kur sieną tankiai buvo apgulusios glicinijos, o apšvietimas menkas.

Perlipo sieną.

37 skyrius

Namai vis dar tebebuvo tušti. Spyna ant išplėšto garažo durų tebekabėjo lygiai taip pat, kaip Koburnas buvo palikęs. Juodas pikapas irgi tebestovėjo ten pat, kur rytą jį pastatė. Sedanas sustojo šalia, ir abudu išlipo. Lyg per miglą Honorata žvelgė į jį laukdama nurodymų.

– Pažiūrėkim, kas ten viršuje, – jis mostelėjo į palėpę virš garažo.

Jie užlipo prie lauko sienos pritvirtintais laiptais. Durys laiptų viršuje buvo užrakintos, bet Koburnas per dešimt sekundžių rado raktą virš durų apvado. Atrakino ir atidarė duris, tada pagrabaliojęs viduje apčiuopė jungiklį ir įjungė šviesą.

Nedidelis kambarys aiškiai priklausė jaunam vyrui. Sienos buvo nukabinėtos įvairių sporto komandų plakatais ir gairelėmis. Lova užklota sporto tematika išmargintu užtiesalu. Nuo priešingų sienų viena į kitą spoksojo dvi elnių galvos, kiekviena su aštuoniomis ragų atšakomis, kietmedžio grindys švarios, bet užgrioztos. Iš kitų baldų – tik naktinis staliukas, komoda ir mėlyna vinilinė kėdė, o ant jos pagalvėlė.

Koburnas perėjo kambarį ir atidarė duris – už jų buvo prikrauta spinta: žvejybos reikmenų dėžė, meškerykočiai, ritės, keletas maišų su žieminiais drabužiais, ant grindų – medžiokliniai batai.

Kitos tokios pat durys atsidarė į vonios kambarį, ne ką didesnę už spintą. Vonios nebuvo, tik šiek tiek išblukusi lenkta stiklo pluošto dušo kabina.

Honorata stovėjo kambario viduryje, o Koburnas be jokios sąžinės graužaties viską vertė ir apžiūrinėjo. Jai viskas atrodė nepakenčiama. Troško girdėti bent kokių išorinio pasaulio garsų. Troško, kad čia būtų daugiau vietos ir antra lova. Troško, kad Koburnas nebūtų be marškinių.

O labiausiai troško, kad išdžiūtų ašaros.

Koburnas išmėgino čiaupus vonios kriauklėje. Keletą kartų vamzdžiams dunkstelėjus ir atsidūsėjus sienoje iš abiejų čiaupų pliūptelėjo vanduo. Vaistinėlėje virš kriauklės jis rado stiklinę, pripylė šalto vandens ir padavė Honoratai. Ji dėkinga paėmė ir išgėrė. Jis pasilenkė prie kriauklės ir atsigėrė tiesiai iš čiaupo.

Atsitiesęs atpakalia ranka nusišluostė lūpas.

– Namai namučiai. Kaip miela.

– O kas, jeigu šeima grįš?

– Tikiuosi, negrįš. Bent jau kol nenusiprausiu po jų dušu.

Ji nusišypsojo, bet šypsena buvo vangi. Bent taip jautėsi.

– Kas susprogdino automobilį?

– Buhalteris turi žmogų šiame FTB skyriuje. Kai kas prieina prie informacijos. – Jo lūpos persikreipė. – Kai tik išsiaiškinsiu, kas jis, jam galas.

– Ir kaip sužinosi?

– Kai rasiu tavo vyro lobį, tada, esu tikras, rasiu ir tą asmenį.

– Bet kol kas mes nieko neradome.

– Ne ten ieškojome.

– Ar Vanalenas...

– Jis buvo neišmanėlis.

– Ką jis sakė, kai pasirodei tu, o ne aš?

Koburnas glaustai atpasakojo trumpą savo pašnekesį su Tomu Vanalenu. Honorata žinojo tik tiek, kad šis buvo vedęs merginą iš Edžio klasės.

– Dženisė.

Koburnas tebekalbėjo, bet paskui suvokė, kad Honoratos mintys nuklydusios ir keistai į ją pažvelgė.

– Ką?

– Atsiprašau. Prisiminiau Vanaleno žmoną. Jos vardas Dženisė, jei gerai atsimenu. Šiąnakt ji liko našlė. – Honorata galėjo tą moterį tik atjausti.

– Jos vyras turėjo būti išmintingesnis, – pasakė Koburnas. – Tas naivuolis išties manė, kad mes ten vieni.

– Kažkas pasmerkė jį mirčiai.

– Ir tave.

– O tu netikėtai mane pakeitei.

Jis gūžtelėjo abejingai.

Honorata nurijo jaudulio gniužulą ir pakeitė temą. Parodė į jo petį.

– Ar skauda?

Jis pažvelgė į plikos mėsos lopą.

– Manau, užkrito degančio automobilio apmušalo gabalas. Šiek tiek perši. Nieko baisaus. – Koburnas ją nužvelgė. – Ar tu sužeista?

– Ne.

– O galėjai. Rimtai. Jei būtum spėjus pribėgti arčiau prie mašinos, kai ta sprogo, galėjo ir užmušti.

– Taigi man pasisekė.

– Kodėl išlindai iš garažo?

Klausimas užklupo ją nepasirengusią.

– Nežinau, kas šovė į galvą.

– Nedarei ką liepiama. Neišvažiavai.

– Ne.

– Kodėl? Ką ketinai daryti?

– Nieko neketinau. Veikiau nevalingai.

– Būtum atsidavusi Vanaleno malonei?

– Ne!

– Tai ką būtum dariusi?

– Nežinau! – Kol jis dar ko nors nepasakė, ji linktelėjo į jo galvą. – Tavo plaukai apsvilo.

Jis išsiblaškęs persibraukė per plaukus ir nuėjo prie komodos. Viename stalčių rado marškinėlius, kitame – džinsus.

Marškinėliai tiks, bet džinsai buvo sprindžiu per trumpi ir sprindžiu per platūs.

– Turėsiu apsieiti su tavo tėvo kelnėmis.

– Mudu abu murzini.

Ji tebevilkėjo tais pačiais drabužiais, kuriais apsivilko, kai vakar rytą spruko iš namų. Per tą laiką brido per pelkes, bėgo per klampynes ir vos išvengė sprogimo.

– Tu pirma lįsk į dušą, – pasakė jis.

– Tu atrodai baisiau.

– Todėl ir nenorėsi po manęs lipti į dušinę. Paskubėk, o aš pažiūrėsiu, gal name rasiu ką valgoma.

Ir jis išėjo. Honorata abejingai spoksojo į uždarytas duris ir klausėsi, kaip jis lipa laiptais lauke. Tada dar keletą minučių stovėjo sustingusi, neturėdama jėgų nė krustelėti. Galiausiai prisivertė.

Muilo gabalas buvo kaip mokyklos duše, bet uoliai juo muilinosi, net išsitrinko plaukus. Būtų galėjusi visą naktį mėgautis karštu dušu, bet prisiminė, kad Koburnui jo net labiau reikia, todėl gerai nusiplovė putas ir išlipo.

Rankšluosčiai buvo plonyčiai, raminamai kvepėjo skalbikliu „Tide“. Ji pirštais pašukavo plaukus, vėl apsivilko purvinais drabužiais. Bet neprisivertė apsiauti drėgnais sportbačiais. Juos pasiėmė.

Koburnas grįžo nešinas produktais, tokių buvo atgabenęs ir į jos tėvo laivą. Viską sukrovė ant komodos.

– Šaldytuve nieko gendančio, veikiausiai namo šeimininkai ilgam išvykę. Radau vieną užsilikusį apelsiną. – Jau buvo jį nulupęs ir padalijęs. – Ir šitas. – Atkišo virtuvines žirkles paukštienai karpyti. – Tavo džinsams. Tik jų klešnės purvinos.

Jau buvo jas išbandęs – tėčio kelnės, kurias Koburnas mūvėjo, ties keliais buvo nurėžtos.

Ji paėmė žirkles.

– Ačiū.

– Užvalgyk, – parodė į maistą, o pats nuėjo į vonios kambarį ir užsidarė.

Paskutinį kartą Honorata buvo valgiusi rytą, sukrimtusi sumuštinį vilkikų aikštelėje, bet nesijautė alkana. Ji paėmė žirkles ir nurėžė džinsų klešnes: rantyta šortukų apačia buvo apspurusi. Jautėsi nepalyginti geriau atsikračiusi nuo pelkių purvo sukietėjusio audinio.

Lempa palubėje plieskė, išjungė ją ir įjungė nedidelę skaitymo lempelę ant naktinio staliuko. Tada priėjo prie lango ir praskleidė pigias be jokių raukinių užuolaidas.

Diena buvo apniukusi, bet debesys jau prasisklaidė, tik viena kita draiskana praslinkdavo per mėnulio priešpilnio diską. *Aš matau mėnulį, o mėnulis mato mane.* Šią dainelę dainuodavo su Emile, ir prisiminus dukrelę širdį kaip replėmis sugniaužė ilgesys. Ji veikiausiai jau kietai miega, tvirtai apsikabinusi Elmą ir savo senąją antklodėlę.

Kažin ar Emilė verkė eidama miegoti, nes tada namų ilgesys visada stipriausias. Ar Torė pasekė jai pasaką, išklausė jos maldelių? Žinoma, ir pasekė, ir išklausė. Jei pati ir nebūtų pagalvojusi, Emilė būtų priminusi.

Dieve, laimink mamą ir senelį, ir, Dieve, palaimink tėtį danguje. – Emilė taip melsdavosi kiekvieną vakarą. O praeitą vakarą pridūrė: *Dieve, palaimink Koburną.*

Išgirdusi, kad šis išeina iš vonios kambarėlio, ji paskubom nusibraukė nuo skruostų ašaras ir atsisuko. Koburnas mūvėjo nurėžtomis rusvai žalsvomis kelnėmis ir buvo apsivilkęs per dideliais marškinėliais, nudžiovė šiuos iš komodos stalčiaus. Kojos basos. Ir tikriausiai rado skutimosi peiliuką, nes buvo nusiskutęs.

Jis pažvelgė į užgesintą šviestuvą palubėje, tada į lempą ant naktinio stalelio, galiausiai į Honoratą.

– Kodėl verki?

– Man trūksta Emilės.

Jis supratingai kilstelėjo smakrą. Tada pažvelgė į maistą.

– Ar nors kiek užvalgei?

Ji papurtė galvą.

– Kodėl?

– Aš nealkana.

– Kodėl verki? – vėl paklausė jis.

– Neverkiu. Jau nebe. – Bet ašaros ir vėl pasruvo skruostais.

– Kodėl rizikavai savo gyvybe?

– Ką?

– Kodėl išėjai iš garažo pėsčiomis? Kodėl atskubėjai prie traukinio?

– Jau sakiau. Aš tik... Aš... Nežinau. – Tie du žodžiai išsiveržė kartu su rauda.

Jis žengė prie jos.

– Kodėl verki, Honorata?

– Nežinau. Nežinau. – Kai jis priėjo, ji dar kartą kimiai sušnibždėjo: – Aš nežinau.

Jis ilgiausiai žvelgė į pačią jos ašarotų akių gelmę. Tada pakėlė rankas jai prie veido, perbraukė pirštais per šlapius plaukus ir apglėbė delnais galvą.

– Taip, žinai.

Pasilenkė ir pabučiavo aistringai, visai kaip praėjusį vakarą, bet šį kartą ji nesipriešino užplūdusiems jausmams. Nebūtų pajėgusi, net jei būtų norėjusi. Jausmai buvo sprogdinantys, visa apimantys, ir ji leidosi jų nešama.

Virpantis liežuvis, valdingos lūpos, net didelių rankų prisilietimas, kai suėmęs už šlaunų ją prisitraukė... Jo bučinys buvo vis juslingesnis, giliai papilvėje ėmė kilti tamsios gundančios aistros vilnys. Ir kai Koburnas suurzgė jai į lūpas: „Ar nori baigti?“ – Honorata papurtė galvą ir dar stipriau įsisiurbė į jo lūpas.

Jis pakėlė jos marškinėlius, tada atsegė liemenėlę ir suėmė delnais krūtis. Honorata suvaitojo iš malonumo jo pirštų pagalvėlėms jas švelniai glostant, o kai jis pasilenkė ir apžiojo spenelį, aiktelėjo jo vardą.

Viena ranka jis atsisagstė kelnes, pakėlė galvą ir hipnotizuojamai žvelgė į ją deginančiomis mėlynomis akimis, suėmė jos ranką ir nuleidęs kelis kartus perbraukė aukštyn žemyn per savo paslėpsnius. Nors greitai paleido jos plaštaką – ji ir

toliau jį glostė. Kai jos nykštys ėmė brūžuoti patį galiuką, iš jo lūpų išsprūdo nuostabos ir pasitenkinimo keiksmas.

Palinkęs prie jos, visa burna prisispaudęs prie ausies, jis sušnibždėjo:

– Manau, man patiks, kaip tu dulkinsiesi.

Jie be atodairos bučiavosi kaip išbadėję, jis nusispyrė kelnes, vienu mostu nusitraukė marškinėlius. Lygiai taip pat mikliai nuvilko jos marškinėlius kartu su liemenėle, o tada, parklupęs ant kelių, atsagstė džinsus ir nusmaukė kartu su kelnaitėmis. Įspaudė bučinį žemiau bambos ir nusitempė ją ant grindų.

Įsirangė jai tarp šlaunų, tada išsitiesė virš jos ir bedė. Pataikė kuo tiksliausiai. Nes, kaip ir viską darydamas, veikė nedvejodamas ir neklausdamas, ar gali ją visiškai užvaldyti. Jos akys suapvalėjo, jai užtraukė žadą. Neatitraukdamas nuo jos žvilgsnio, jis niro vis giliau, vos vos atsitraukė – ir vėl dar giliau.

Koks malonumas buvo jausti jo svorį, švarios odos karštį, krūtinės gaurus ant savo krūtų, visą tą spaudimą viduje ir iš viršaus, jo kūno kvapą ir šiurkštumą, vyriškumą. Jis ryžtingai pritraukė jos kelį prie krūtinės, keisdamas bedimo kampą, ir dėl didesnės trinties ją persmelkė dešimteriopai stipresnis malonumas.

Buvo nuostabu. Veik nepakeliama. Ji prikando apatinę lūpą. Atpakalia ranka užsidengė akis, o kita mėgino įsitverti beprotiškai besisukančio pasaulio, bet tik graibstė pirštais kietmedžio grindis. Vis tiek slydo, slydo, slydo į...

– Honorata.

Žiopčiodama ji atitraukė ranką nuo akių ir pažvelgė į jį.

– Apkabink mane. Apsimesk, kad tai šį tą reiškia.

Ji inkšdama jį apglėbė, suleido nagus į nugarą, paskui perbraukė rankomis iki sėdmenų ir patraukė dar giliau į save. Jis suurzgė, įbedė veidą į jos kaklo duobutę, visu kūnu ėmė suptis ant jos. Ir tada, tą pačią akimirką, kai jis išsiliejo, ją nutvilkė orgazmas.

Jai nereikėjo apsimesti.

38 skyrius

Laukimas Klintui Hamiltonui buvo tikra kankynė.

Prieš valandą agentas iš Lafajeto padalinio paskambino ir pranešė, kad numatytas Honoratos Džilet ir Tomo Vanaleno susitikimas baigėsi pragaištingai: susprogdintas automobilis.

Gavęs stulbinančią žinią, Hamiltonas tai vaikščiojo savo kabinete Vašingtone, tai sėdėjo įbedęs alkūnes į stalą, rankomis parėmęs galvą ir pirštais trindamas kaktą. Svarstė, gal trukteleti iš „Jack Daniel's", butelį laikė apatiniame stalčiuje. Susilaikė. Kad ir kokios būtų žinios iš Tamboro, turi jas priimti švaria galva.

Laukė. Vaikščiojo. Jis nebuvo kantrus.

Skambutis pasigirdo šiek tiek po pirmos nakties Rytų pakrantės laiku.

Deja, pranešimas patvirtino, kad Tomas Vanalenas žuvo per sprogimą.

– Mano užuojauta, pone, – pasakė agentas iš Luizianos. – Žinau, kad skyrėte jam daug dėmesio.

– Taip, ačiū, – išsiblaškęs atsakė Hamiltonas. – O ponia Džilet?

– Vanalenas – vienintelė auka.

Hamiltonas vos neišmetė telefono.

– Ką? O kur ponia Džilet? Koburnas? Kur mergaitė?

– Jų buvimo vieta nežinoma, – paaiškino agentas.

Išmuštas iš vėžių Hamiltonas svarstė, ką išgirdęs, bet taip ir liko nesupratęs. Tada paklausė:

– Ką apie sprogimą sako vietos priešgaisrinės apsaugos skyrius?

Jam papasakojo, kad tiriant sprogimą į pagalbą buvo pasikviestas padegimų inspektorius iš Naujojo Orleano. Taip pat pasitelkti Alkoholio, tabako, šaunamųjų ginklų ir sprogmenų biuro agentai. Kol kas daug neatsakytų klausimų, bet dėl vieno pareigūnai tikri: sudegusioje mašinoje rastas tik vienas kūnas.

Hamiltonas paklausė, ar Vanaleno žmonai pranešta.

– Noriu poniai Vanalen paskambinti, bet tik tada, kai jai bus oficialiai pranešta.

– Du agentai nusiųsti į Vanaleno namus.

– Informuok mane apie tai. Taip pat noriu žinoti viską, ką išgirsi, nesvarbu, ar tai oficialios žinios, ar gandai. Viską. Ypač apie Koburną ir ponią Džilet.

Baigęs pokalbį, jis trenkė kumščiu į stalą. Kodėl, po velnių, Koburnas nepaskambino jam, kad pasitartų apie dabartinę savo padėtį? Prakeiktasis! Kita vertus, nenorom turėjo pats sau pripažinti: automobilio sprogimas tikrai neįkvepia agento pasitikėti savo agentūra, ar ne?

Hamiltonas nusprendė, kad padėties nebegalima valdyti iš tolo. Reikia pačiam vykti. Persukdamas įvykių eigą mintyse norėjo, kad būtų išskridęs į Luizianą iš Koburno sulaukęs pirmo pagalbos skambučio. Nuo tada visas tas mėšlas tik kaupiasi.

Šen bei ten paskambinęs, gavo leidimą iš vadovybės. Pareikalavo būrio specialiųjų operacijų agentų.

– Mažiausiai keturių, bet ne daugiau kaip aštuonių. Noriu, kad antrą trisdešimt būtų Lenglyje su visa ekipuote ir pasiruošę sėsti į lėktuvą.

Visi, su kuo tik kalbėjo, klausė, kodėl skraidina tenai vyrus ir amuniciją, juk galėtų paimti žmonių iš apygardos padalinio Naujajame Orleane.

Jo atsakymas visiems buvo toks pat:

– Nenoriu, kad kas nors žinotų apie mano atvykimą.

Kai suskambėjo durų skambutis, Dženisė Vanalen nubėgo atidaryti sąmoningai apsivilkusi seksualiais naktiniais. Kai atidarė priekines duris, rankoje laikė telefoną, veide – susirūpinimas.

Į ją žvelgė du nepažįstamieji. Vyras ir moteris, bet tamsi abiejų apranga ir rimta išraiška buvo visiškai vienoda.

– Ponia Vanalen? – Moteris atkišo tarnybinį pažymėjimą odiniame dėkle. – Aš specialioji agentė Betė Terner, o čia specialusis agentas Vardas Ficdžeraldas. Mes iš Tomo biuro.

Dženisės krūtinė keletą kartų staigiai pakilo įkvepiant.

– Kur Tomas?

– Ar galime užeiti? – švelniai paklausė moteris.

Dženisė papurtė galvą.

– Kur Tomas?

Jie tylėjo, ir jų santūrumas viską pasakė.

Dženisė kūktelėjo ir griebėsi už durų briaunos.

– Jis negyvas?

Specialioji agentė Terner šoko jai padėti, bet moteriai nespėjus jos paliesti Dženisė staigiai atitraukė ranką.

– Jis negyvas? – vėl pakartojo ji, šįkart spigiai rėkdama. Jos keliai sulinko ir ji susmuko ant grindų.

Abu FTB agentai pakėlė ją ir vos ne vilkdami nunešę į svetainę pasodino ant sofos. Dženisė visą laiką rėkė Tomo vardą.

Agentai Terner ir Ficdžeraldas ėmė klausinėti.

Ar yra kas nors, kam galėtume paskambinti, kad pabūtų su jumis?

– Ne, – sukūkčiojo ji į delnus.

Jūsų dvasininkas? Draugas?

– Ne, ne.

Koks nors šeimos narys, kuriam galėtume pranešti?

– Ne! Tik pasakykit, kas atsitiko.

Gal užplikyti jums arbatos?

– Aš nieko nenoriu! Tiktai Tomo! Noriu savo vyro!

Ar jūsų sūnus...

Jie aiškiai žinojo apie Lanį, tik niekaip nepajėgė suformuluoti klausimo.

– Lanis, Lanis, – gedulingai rypavo ji. – O Dieve! – Tada įsikniaubė į rankas ir ėmė raudoti.

Tomas mylėjo sūnų. Nors ir neturėdamas vilties, kad jo meilė sulauks atsako, Tomas visa širdimi mylėjo Lanį.

Specialioji agentė Terner atsisėdo šalia ir raminamai uždėjo ranką ant peties. Ficdžeraldas stovėdamas kitame kambario kampe tyliai kalbėjosi mobiliuoju telefonu.

– Ponia Vanalen, biuras visapusiškai jus palaikys, – aiškino Terner. – Tomas buvo labai mylimas ir gerbiamas.

Dženisė numetė jos ranką ir labai norėjo jai trenkti. Tomas visai nebuvo gerbiamas ir, kaip pats sakydavo, tik keliems agentams patiko.

– Kaip tai atsitiko?

– Mėginama nustatyti...

– Kaip tai atsitiko? – šaižiai pakartojo ji.

– Jis buvo vienas mašinoje.

– Savo mašinoje?

– Buvo sustojęs prie apleistų geležinkelio bėgių.

Dženisė pakėlė virpančius pirštus prie lūpų.

– O Dieve. Savižudybė? Mes... mudu šiandien popiet susiginčijome. Jis išėjo iš namų nusiminęs. Mėginau jam paskambinti ir pa... pasiaiškinti. Atsiprašyti. Bet jis neatsiliepė. O Dieve! – suaimanavo ji ir pašoko ant kojų.

Terner čiupo jai už rankos ir patraukė atgal ant sofos. Paglostė petį.

– Ponia Vanalen, Tomas nenusižudė. Jis žuvo eidamas pareigas. Pirminiai pranešimai rodo, kad jo automobilyje buvo padėta bomba.

Dženisė įsmeigė į ją akis.

– Bomba?

– Taip, sprogstamasis įtaisas. Vyksta išsamus tyrimas.

– Bet kas... kas...

– Man skaudu jums tai sakyti, bet įtariamas asmuo – kitas agentas.

– Koburnas? – sušnibždėjo Dženisė.

– Jūs žinote apie jį?

– Be abejo. Pirma – dėl žudynių sandėlyje. Be to, Tomas man pasakojo, kad jis užsislaptinęs agentas.

– Ar jie buvo susisiekę?

– Kiek žinau, ne. Nors Tomas šiandien man pasakojo, kad jam gali būti nurodyta jį pristatyti į biurą. – Agentės veide ji regėjo skausmingą miną. – Ar Tomas vykdė tą pareigą?

– Prie geležinkelio bėgių buvo tikimasi būsiant ponią Džilet. Tomas nuvyko jos paimti.

– Koburnas jį susprogdino?

– Mėginame išsiaiškinti...

– Bent pasakykit, kad Koburnas jau areštinėje.

– Deja, ne.

– Jėzau Kristau, kodėl ne? Ką veikė jūsų žmonės? Koburnas aiškiai pamišęs. Jeigu jis būtų buvęs suimtas, Tomas tebebūtų gyvas. – Ji visiškai nesitvardė. Vėl ėmė raudoti. – Visas sumautas biuras niekam tikęs ir per tai Tomas negyvas.

– Ponia Vanalen!

Dženisė pašoko. Ji tol nepastebėjo, kad Ficdžeraldas grįžo pas jas, kol tas neuždėjo rankos jai ant peties ir neištarė jos vardo.

Jis atkišo mobilųjį.

– Jums.

Ji spoksojo iš pradžių į jį, tada į telefoną, paskui paėmė mobilųjį ir pridėjo prie ausies.

– Klausau.

– Ponia Vanalen? Čia Klintas Hamiltonas. Ką tik išgirdau apie Tomą. Norėjau asmeniškai jums paskambinti ir pasakyti, kaip...

– Eikit velniop. – Ji išjungė ryšį ir atidavė telefoną agentui.

Tada prisivertė susiimti. Nusišluostė ašaras, keletą kartų giliai įkvėpė, paskui susivaldžiusi atsistojo ir žengė prie durų. Tarpduryje atsisuko ir pasakė:

– Išeisite patys. Man reikia prižiūrėti sūnų.

39 skyrius

– Kaip tu?

– Ką aš?

– Kaip ir aš... – Honorata taip ir nebaigė klausimo.

Koburnas pasuko galvą ir pažvelgė į ją.

– Ne. Aš apsimečiau. Negi nejautei?

Ji droviai nusišypsojo ir įsikniaubė jam į krūtinę. Jis prisitraukė ją arčiau.

– Man patiko.

– Labiau negu čiaudėti ar kosėti?

– Ar galiu pagalvoti, o tada atsakyti?

Honorata švelniai nusijuokė.

Jie buvo persikraustę nuo grindų ant lovos ir gulėjo susiviję kojomis. Ji pūstelėjo nosį kutenančius jo krūtinės plaukus.

– Kuo jis buvo vardu?

– Kas?

– Arklys, kurį, sakei, nušovei. Kuo jis buvo vardu.

Jis pažvelgė į ją ir nusuko akis.

– Užmiršau.

– Ne, neužmiršai, – švelniai paprieštaravo ji.

Jis ilgai gulėjo nejudėdamas, tada atsakė:

– Palšis.

Honorata padėjo kumštį jam ant krūtinkaulio, įrėmė į kumštį smakrą ir įsmeigė akis. Jis kurį laiką spyriojosi, tada pasidavė ir atsisuko į ją.

– Kiekvieną dieną, kai grįždavau iš mokyklos, Palšis prieidavo prie tvoros, tarsi džiaugtųsi mane matydamas. Manau, jis mane mylėjo. Bet tik dėl to, kad jį šerdavau.

Ji kilstelėjo ir nykščiu perbraukė jam per smakrą.

– Abejoju, kad tai buvo vienintelė priežastis, kodėl jis tave mylėjo.

– Jis buvo arklys. Ką jis suprato? – Jis vos truktelėjo petį. – Kvailas padaras, kad vertėtų apie jį šnekėti. – Atskyrė jos plaukų sruogą ir leisdamas kristi tarp pirštų mąsliai žiūrinėjo. – Gražūs.

– Ačiū. Yra matę ir geresnių dienų.

– Tu graži.

– Dar kartą ačiū.

Jis žiūrėjo į kiekvieną jos bruoželį, galiausiai pažvelgė į akis.

– Tu nebuvai su niekuo po Edžio?

– Ne.

– Man buvo gerai. Bet, manau, tau skaudėjo.

– Iš pradžių truputį. Bet paskui nebe.

– Atsiprašau. Apie tai nepagalvojau.

– Ir aš, – dusliai sušnibždėjo ji.

Jai buvo sunku prisipažinti, bet tai tiesa. Džiaugėsi, kad tą akimirką neapniko mintys apie Edį, bet jei ir būtų apnikusios, būtų mylėjusis su Koburnu.

Du vyrai, dvi visiškai skirtingos patirtys. Edis buvo nuostabus ir aistringas meilužis, ir ji amžinai saugos šiltus atsiminimus apie jį. Bet Koburnas turi aiškų pranašumą. Jis gyvas, šiltas, vyriškas ir trokšta jos dabar.

Jo bučinys buvo lėtas ir seksualus. Jų rankos tyrinėjo vienas kitą. Honorata čiuopė jo randus, bučiavo juos, nors jis švelniai prieštaravo. Kai brūkštelėjo liežuviu per jo spenį, pavadino ją ištvirkėle, bet tuoj pat pridūrė, kad ir pats labai mėgsta ištvirkauti. Jos ranka slydo tvirtais jo pilvo raumenimis, slinko į trikampį prie jo lyties.

– Padaryk taip vėl su nykščiu, – sušnibždėjo jis. Ji padarė kaip prašoma, ir jis išgargaliavo virtinę keiksmažodžių.

Jo pirštų pagalvėlės tikslingai nužingsniavo prie pačių jautriausių jos vietų ir kai ėmė jas glostyti, jai užtraukė kvapą. Visa skausmingai įkaito ir be jokios gėdos reikalaudama atsisuko į jį. Jis palenkė galvą jai prie krūtų ir kurį laiką gaudė jas lūpomis. Pakėlė jos ranką ir ėmė bučiuoti jautrią vidinę pusę, paskui šonkaulius, pamažu versdamas, kol ji atsidūrė ant pilvo. Praskleidė plaukus ir švelniai įkando į sprandą, tada bučiniais nupėdavo per visą nugarą. Kai jis trumpai susijuokė, šiltas kvapas švelniai pakuteno odą.

– Dievulėliau. Kas galėjo pagalvoti.

Suvokdama, ką jis norėjo pasakyti, ji pabrėžtinai rimtai atsakė:

– Ne tau priklauso tatuiruočių monopolis. – Ir keletą minučių mėgavosi spygliuota viela ant jo bicepso.

– Ne, bet tokia ant pasturgalio! Ant antrokų mokytojos kryžkaulio! Atsimenu savo antros klasės mokytoją, bet labai abejoju, kad kokią nors turėjo. – Jis pasilenkė ir sukando jai ausies spenelį. – Regis, ši tatuiruotė velnioniškai mane kaitina. Kas tave įkvėpė ją pasidaryti?

– Pora uragano kokteilių „Pato Obrajeno“ bare. Mudu su Edžiu leidome trijų dienų savaitgalį Naujajame Orleane, o Emilę prižiūrėjo Stenas.

– Tu prisigėrei?

– Kaip reikiant. Mane lengva buvo įkalbėti.

Koburnas nubučiavo visą kelią iki tatuiruotės ir jo liežuvis vedžiojo gundančius ratus aplink ją.

– Kas čia?

– Kiniškas ženklas. O gal japoniškas. Neprisimenu. – Ji suaimanavo iš pasitenkinimo. – Tiesą sakant, kai taip darai, išvis negaliu galvoti.

– Tikrai? O kas būna, kai taip darau? – Jis pakišo ranką tarp jos ir čiužinio ir ėmė glostyti iš apačios, o pats visu svoriu

užgulė jai ant nugaros. – Tą dieną tavo vonios kambaryje... – sušnibždėjo jai į ausį. – Kai primygau tave prie durų.

– A-aha.

– Štai ką norėjau daryti. Liesti tave... čia.

Jo veiksmai vertė ją kvėpuoti trūksmingai, bet šiaip taip išspaudė:

– Aš labai bijojau.

– Manęs?

– To, ką gali padaryti.

– Kad įskaudinsiu tave?

– Ne, kad priversi jaustis, kaip jaučiuosi dabar.

Jis sustingo.

– Ar tai tiesa?

– Gėda sakyti, bet taip.

– Atsiversk, – sukurkė jis.

Padėjo atsiversti jai ant nugaros, tada suklupo tarp jos šlaunų ir perbraukė liežuviu per papilvę. Įspaudė švelnų bučinį į šlaunikaulį... į įdubą šalia jo. Šniukštinėjo žemiau.

– Koburnai.

– Ša.

Jo delnas nusileido jai tarp šlaunų, pirštai kuteno papilvę, o nykštys niro į gurguliuojančią gelmę. Tada pabučiavo giliai jos įsčias. Po tokios dvigubos glamonės burna ir nykščiu ji tik žiopčiojo jo vardą ir išsilenkusi visu kūnu maldavo nesiliauti.

Jis nesiliovė. Bet kai ji patyrė orgazmą, Koburnas jau buvo joje; ji pajuto, kad ir jis išsiliejo; o kai galiausiai pajėgė atsimerkti, jis vis dar buvo čia – delnais globė jos veidą, nykščiais glostė skruostikaulius.

Koburno išraiška buvo įtempta, ir ji nedrąsiai paklausė:

– Kas yra?

– Niekada nebuvau didelis misionieriaus pozos gerbėjas.

Ji nelabai suvokė, ką į tai atsakyti, todėl tik numykė:

– Ak.

– Buvau linkęs tai daryti kaip nors kitaip.

– Kodėl?

– Nes tai neturėdavo jokio ryšio su išsiliejimu.

– Kas neturėdavo?

– Žiūrėjimas į moters veidą, – sumurmėjo jis, rodos, ir pats sutrikęs dėl savo žodžių.

Honoratai suspaudė gerklę. Ištiesė ranką ir paglostė jo žandą.

– Į manąjį norėjai žiūrėti?

Jis dar kurį laiką dėbsojo į ją, tada taip staigiai atsitraukė, kad jausminis atitolimas buvo toks pat apčiuopiamas kaip fizinis atsiskyrimas.

Nenorėdama tokio išsiskyrimo, ji pasivertė į jo pusę. Jis gulėjo ant nugaros ir žvelgė į lubas visiškai atsiribojęs. Ištarė jo vardą. Jis pasuko galvą jos pusėn.

Ji tyliai paklausė:

– Kai visa tai baigsis, aš niekada tavęs nebepamatysiu, tiesa?

Jis palaukė porą širdies tvinksnių ir linktelėjo galvą.

– Aha, – gailiai šypsodamasi sušnibždėjo ji. – Taip ir maniau.

Jis vėl įsmeigė akis į lubas, ir ji pamanė, kad jau viskas, bet jis vėl prakalbo:

– Spėju, dabar tavo nuomonė pasikeis.

– Dėl ko?

– Dėl dulkinimosi su manim. Bet juk žinojai, ką gausi, – neatlyžo jis, tarsi ji ginčytųsi. – Ar bent turėjai suprasti. Aš neslėpiau, kas esu ir koks esu. Taip, aš troškau tavęs nuogos nuo pat akimirkos, kai tik pamačiau, to irgi neslėpiau. Bet aš ne švelnus vyrukas su gėlių puokštėmis. Net ne visos nakties vyrukas. Ir rankų nevaldau. Aš neglamonėju... – Jis patylėjo, nusikeikė. – Aš nieko tokio nedarau.

– Ne, viskas, ką tu darei, – rizikavai savo gyvybe gelbėdamas manąją. Ir ne kartą.

Jis pasuko galvą ir pažvelgė į ją.

– Tu primygtinai klausei, kodėl išėjau iš garažo, – pasakė ji. – Dabar aš noriu paklausti. Kodėl grįžai į jį?

– Ką?

– Juk sakei: jeigu negrįši keliolika minučių po dešimtos, turėsiu važiuoti iš jo ir sprukti iš Tamboro kuo toliau. Taigi turėjai manyti, kad taip ir padariau. Vos nežuvęs per tą sprogimą, nudegintu petim, nusvilintais plaukais turėjai sprukti priešinga kryptimi, kad tik toliau nuo tos vietos, bet nesprukai. Kai radai mane ant geležinkelio bėgių, skuodei atgal į garažą. Pas mane.

Jis nieko neatsakė, tik žiauna įsitempė.

Honorata nusišypsojo, pasirito dar arčiau ir prisispaudė prie jo.

– Koburnai, tu neprivalai dovanoti man gėlių. Net neturi manęs laikyti. – Ji padėjo galvą jam ant krūtinės tiesiai po smakru. Ranka apsivijo jo kaklą. – Leisk man tave laikyti.

40 skyrius

Diegas laikė prispaudęs skustuvo ašmenis prie Bonelio Voliso Adomo obuolio.

Volisas pasirodė besąs užsispyręs asilas.

Įsibrauti į namą pasirodė lengviau, negu Diegas manė. Signalizacija nebuvo įjungta, jam nereikėjo iškart smogti ir sprukti kaip velniui, kol neprisistatė farai. Jis galėjo įsėlinti ir susigaudyti, koks namo planas, Volisui nė nenutuokiant, kad jis čia.

Jau manė apžiūrėjęs visus plyšius, kol suprato, kad Volisas savo kabinete priekinėje namo dalyje, kur matė ir praeitą vakarą, aiškiai matomas visiems, kas tik trainiotųsi gatvėje.

Lipant įvijais laiptais, jo žingsnius slopino televizoriaus garsas. Antrame aukšte abipus ilgo koridoriaus buvo miegamieji, bet Diegas greitai sumetė, kuris iš jų namo šeimininko. Ant fotelio atlošo buvo užmestas pilkas dryžuotas švarkas, šiandien Voliso vilkėtas banke. Darbiniai batai stovėjo viduryje kambario, kaklaraištis – didžiulės lovos kojūgalyje.

Diegas įsitaisė drabužių kambarėlyje kaip namuose. Praėjo ilgos pusantros valandos, kol Volisas užlipo į viršų. Diegas girdėjo, kaip sucypsi apsaugos sistema – ją įjungdamas nakčiai Volisas surinko kodą. Žinoma, čia jau šioks toks rūpestėlis. Vadinasi, Diegas turės išsigauti iš namo nekliudydamas signalizacijos. Bet dėl to jaudinsis, kai ateis laikas. Pirmiausia jam reikėjo nuspręsti, kaip įveikti dvigubai už save stambesnį

vyrą. Volisas pats padėjo. Vos įėjęs į miegamąjį, iškart pasuko į vonios kambarį ir abiem rankomis ėmėsi užtrauktuko.

Diegas prisliūkino jam iš už nugaros, suėmęs per kaktą atlošė galvą, o kita ranka prispaudė skustuvą bankininkui prie gerklės. Volisas suriko, ne tiek iš baimės, kiek iš netikėtumo. Nevalingai metė abi rankas aukštyn, mėgindamas apsisukti ir atremti užpuoliką. Myžalas šliūkštelėjo ant sienos už tualeto.

Diegas brūkštelėjo skustuvu jam per krumplius rodydamas, kad išmano savo darbą.

– Priešinsies – perrėšiu gerklę.

Volisas liovėsi priešintis. Sunkiai alsuodamas paklausė:

– Kas tu? Ko nori? Pinigų? Kreditinių? Pasiimk. Aš tavęs nemačiau. Negalėsiu atpažinti. Imk, ką nori, ir nėšinkis.

– Aš noriu tavo kalės.

– Ko?

– Tavo kalės. Torės. Kur ji?

Volisas buvo užkluptas netikėtai. Diegas, galima sakyti, girdėjo, kaip mintys zuja bankininko galvoj, kurią apdairiai laikė prispaudęs prie krūtinės.

– Ji... jos čia nėra.

– Ir pats žinau, kuily. Kodėl, manai, prispaudžiau skustuvą tau prie gerklės? Noriu žinoti, kur ji.

– Kam?

Diego ranka mostelėjo kaip žaibas ir paliko poros centimetrų ilgumo pjūvį Voliso skruoste.

– Jėzau!

– Oi, atsiprašau. Ar skauda? – Jis įrėmė kelį Volisui į nugarą, ši išlinko, bet nepasidavė. Vyras buvo stambus ir darėsi vis sunkiau jį nulaikyti.

– Ant kelių!

– Kam? Aš bendradarbiauju. Nesipriešinu.

– Ant kelių, – pro dantis iškošė Diegas.

Volisas pakluso. Diegui tai patiko. Teikė jam daugiau lankstumo ir galimybių. Be to, prašytojo poza Diegui į naudą.

– Sakyk, kur Torė.

– Nežinau. Šiandien jos nemačiau ir nieko apie ją negirdėjau.

Diegas mostelėjo skustuvu – ir gabaliukas ausies spenelio nukrito Volisui ant peties. Jis vėl suriko.

– Kitą kartą nukris visa ausis. O tada Torė tavęs nebenorės, riebus šūdžiau. Ir jokia kita skylė tavęs nebenorės, nes atrodysi kaip išsigimėlis. Kur Torė?

Triukas su ausimi paprastai suveikdavo. Dažniausiai būdavo paskutinis žingsnis prieš sužinant, ko jam reikėdavo, tada jis baigdavo vienu giliu rėžiu per gerklę. Buvo pasitaikęs vyras, kuris laikėsi, kol nurėžė jam abi ausis ir nosį, bet ano kiaušiai buvo ypatingi.

Diegas vylėsi, kad su bankininku nereikės taip ilgai vargti. Jam nepatiko šiame name. Vaidenosi, kad Volisas galėjo įjungti tyliąją signalizaciją, paspausti pavojaus mygtuką, perspėjusį policiją apie įsibrovėlį ir smurtą. Iš tikrųjų jis taip nemanė, juk jeigu nebūtų buvęs apdairus, taip ilgai negyventų.

Po penkių minučių tampymosi jau buvo pasirengęs pribaigti Volisą ir pasakyti su visai *adios* Buhalteriui.

– Klausiu paskutinį kartą. Tai viskas, ką galiu tau pažadėti, nes esu geras žmogus. Kur Torė?

– Prisiekiu, nežinau, – atsakė Volisas. – Ankstų rytą gavau trumpą žinutę, kad ji turi skubiai išvykti iš miesto.

– Kur išvykti?

– Nepasakė.

– Kur tavo telefonas?

– Palikau darbe.

– Manai, aš visiškai bukas? – Jo riksmas nuaidėjo marmurinėmis vonios sienomis. Staigiu mostu nurėžė gabalą kitos ausies.

Volisas kvėptelėjo, bet šįkart nesuriko.

– Numečiau telefoną ant fotelio prieš eidamas nusišlapinti. Eik ir pažiūrėk. Pats pamatysi.

– Pamatysiu, kad vedžioji mane už nosies.

– Tikrai nevedžioju. Prisiekiu.

– Nori, kad eičiau pažiūrėti, ar miegamajame yra telefonas? Puiku. Tik bėda, kad prieš tai turėsiu tave nužudyti, nes neketinu paleisti, kol nepapasakosi, ką noriu žinoti, arba kol nemirsi. – Leido susivokti. – Man jokio skirtumo, bet savo dalią gali palengvinti.

– Vis tiek ketini mane nužudyti.

– Sakyk, kur Torė.

– Nežinau.

– Kur ji?

– Jei žinočiau, būčiau su ja.

– Kur ji?

– Nežinau. Bet jei ir žinočiau, vis tiek nesakyčiau.

– Ką gi, tada po penkių sekundžių mirsi.

– Šūdą tau pasakysiu. Aš ją myliu.

Diegas žybtelėjo kaip kertanti gyvatė, bet neperrėžė vyrui gerklės. Trenkė jo galvą į tualetą. Vyras sunkiai sudribo ant marmurinių plytelių grindų. Jo kakta paliko įdomią kraujo žymę ant balto porcelianinio unitazo.

Rankšluosčiu su monograma Diegas švariai nuvalė skustuvą, užlenkė ir išėjo iš vonios. Mobilusis gulėjo ten, kur Volisas ir buvo sakęs. Diegas iš sekyklos drabužinėje nepastebėjo, kaip eidamas į tualetą Volisas jį numetė.

Vengdamas priekinių langų, skubiai nulipo žemyn. Į namą jis įėjo per virtuvę. Čia švietė vienintelė lempa, ir ta pati virš viryklės. Pakėlė Voliso mobilųjį prie lempos ir surado tekstines žinutes. Torė. Aštuonios keturiasdešimt septynios ryto. Rašė, kad staigiai turi išvykti iš miesto, bet nerašė kur. Tada Diegas peržiūrėjo Voliso skambučius. Daugelis – Torės numeriu. Iš jos – nė vieno. Storulis sakė tiesą.

Diegas savuoju telefonu paskambino Buhalteriui.

– Gavau Torės Širos mobiliojo telefono numerį.

– Aš prašiau sužinoti, kur ji.

Diegas padiktavo numerį ir papasakojo apie tekstinę žinutę.

– Viskas puiku, – kietai pasakė Buhalteris, – bet kur ji?

– Volisas nežino.

– Tu neiškvotei?

– Jis nežino.

– Nežino? Esamasis laikas?

– Kokia iš to nauda, jeigu jį užmušiu?

– Kas tau darosi, Diegai? Negyvas žmogus negalės tavęs atpažinti.

– Negalės ir Volisas. Jis manęs nematė.

Reikšmingai patylėjęs Buhalteris paklausė:

– Kur dabar esi?

– Vis dar name.

– Tad pamėgink dar kartą. Jis turi rankų ir kojų pirštus, penį.

– Iš to nebus jokios naudos.

Diegas pasitikėjo savo nuojauta, o Volisas atrodė iš tų, kurie mirs, bet apgins savo mylimąją.

– Jis sako nežinąs, kur ji, ir aš juo tikiu, – spyrė Buhalterį Diegas.

– Jokių palaidų galų, Diegai.

– Juk sakiau: jis manęs nematė, o apie tave išvis neužsiminiau.

– Tu niekada nepalikdavai aukų gyvų. Kodėl dabar? Kodėl staiga taip išskydai?

– Aš neišskydau ir nesuvaikėjau. Būtų rizikinga nužudyti Volisą, nes negaliu paprastai išsmukti. Vos atidarysiu duris, užvirs tikras pragaras. Jei policija bus greitesnė už mane, nenoriu, kad sučiuptų su lavonu.

– Atsisakai daryti tai, ko prašau?

– Ko prašai, to neįmanoma gauti. Būtų bergždžia žudyti žmogų dėl informacijos, kurios jis neturi.

Anam gale stojo ilga tyla, paskui pasigirdo:

– Tai jau antras kartas šią savaitę, Diegai, kai mane nuvylei. – Šilkinis Buhalterio balsas šiurpu nuėjo per Diego nugarą.

Kiekvienas, nors kiek nutuokiantis apie Buhalterio būdą, žino, kas atsitinka tiems, kurie jį nuvilia ar susimauna. Diegas nesibaimino būti nugalabytas. Jis per daug talentingas ir vertingas, kad būtų šiaip pašalintas. Ne, Buhalteris ras kitų būdų jam nubausti, kitų...

Staigus praregėjimas užgriuvo jį kaip krūva plytų. *Tai jau antras kartas.*

Diegui viduriai apsivertė. Pamanė, kad susivems. Išjungė ryšį ir negalvodamas apie pasekmes atplėšė virtuvės duris. Ėmė spiegti signalizacija. Triukšmas buvo kurtinantis, bet Diegas jo beveik negirdėjo. Galvoj staugianti baimė pranašavo kai ką daug blogesnio negu suėmimas.

Nuskuodė per akmeninę terasą, tada per pievelę. Kol pribėgo kiemo sieną, buvo jau uždusęs, bet nė nestabtelėjo, kad atgautų kvapą. Rankomis ir kojomis kabindamasis į lapingus vijoklius užsiropštė ant sienos. Pasiekęs viršų, permetė kojas ir šoko. Sunkiai žnegtelėjo ant žemės iš beveik keturių metrų aukščio. Keliai sugėrė visą smūgį ir juos baisiai suskaudo, bet greičio jis nesulėtino.

Girdėjo artėjančių policijos automobilių sirenų ūbavimą, bet bėgo tiesiausiu keliu prie vogtos mašinos, jis skuodė atvira vieta, užuot laikęsis šešėlių.

Niekas jo nesulaikė. Pribėgęs mašiną buvo šlapias nuo prakaito ir taip drebėjo, kad vos sugebėjo paleisti variklį. Nepaisydamas, kad gali atkreipti dėmesį, žvygindamas padangas nėrė nuo kelkraščio.

Palinko prie vairo ir taip jį suspaudė, kad pirštai iš baimės ir įniršio pabalo kaip kaulas. Jo niekas nemokė melstis ir jis nežinojo jokių dievų, bet derėjosi su kažkuo neapibrėžtu ir karštai maldavo, kad ta bevardė aukštesnė galia jį išklausytų.

Jis sulaužė nelaužomą savo įstatymą ir privažiavo tiesiai prie savo namų. Sustabdė taip staigiai, kad padangos ėmė rūkti. Šoko lauk, nespėjęs išjungti variklio, nė mašinos durelių uždarė. Pastato durys buvo atviros, spyna nupjauta dujiniu pjovikliu. Diegas nėrė pro jas į visišką tamsą. Nulė-

kė apgliaumijusiais koridoriais, bloga nuojauta ginė laiptais žemyn. Pasiekęs apatinį aukštą ir pamatęs savo valdų duris atlapotas staiga sustojo. Kvėpavimas tapo šaižus kaip pjūklas, ir tai buvo vienintelis garsas visame pastate. Pamanė, kad numirs iš skausmo krūtinėje. Beveik troško, kad taip ir nutiktų, tada nesužinotų.

Bet jis turi žinoti.

Prisivertė įeiti į apšviestą tarpdurį ir pažvelgti į kambarį, kuris buvo jo saugus rojus. Iki šio vakaro.

Izobelė gulėjo aukštielninka ant nugaros. Visiškai nuoga ir nešvankiai išskėsta. Veidas sudarkytas. Galūnės pamėlusios ir subraižytos. Matė kandimo žymių, tokių gilių, kad jos auksinė oda buvo trūkusi. Taip pat išdžiūvusios spermos. Ir kraujo.

Jis visą dieną buvo laikomas nuošaly, kad Buhalterio parankiniai turėtų laiko bauginti, kankinti ir nužudyti Izobelę, o šitaip padarę skaudžiai pamokyti Diegą aklo paklusnumo. Tik jos gražūs šilkiniai plaukai nepaliesti po antpuolio. Atsiklaupęs prie lovos, Diegas glostė jos plaukus, į juos rypavo, glaudė tuos plaukus sau prie veido ir verkė į juos.

Kai galiausiai atsistojo, jo keliai buvo sumedėję. Sutvarkė Izobelės kūną, kad vėl atrodytų kukliai. Švelniai atsegė sidabrinį kryželį. Pabučiavo sukandžiotas sutinusias lūpas – pirmasis jų bučinys, ir paskutinis. Galiausiai užtraukė ant jos antklodę.

Apžvelgė kambarį, įvertino, kas jame, ir nusprendė, kad nėra nieko, ką vertėtų gelbėti, net ir brangus kilimas – ir jis nieko vertas. Išpylė auksinę žuvelę į klozetą ir nuleido vandenį. Gailestingumo kirtis. Geriau, negu lėtai išvirti.

Viduryje kambario sukrovė savo daiktus į krūvą, prikišo žiebtuvėlį ir palaukė, kol ugnis įsidegė. Kai atsuko kambariui nugarą, liepsnos jau laižė lovos patalynę, Izobelės laidotuvių karstą.

Lėtai, sunkiai grįžo per buvusį fabriką į gatvę. Jau užuodė dūmus ir suprato, kad netruks ilgai, kol liepsnos apims visą pastatą.

Mašinos, žinoma, nebebuvo. Bet tai nebuvo svarbu. Nuėjo šaligatviu spausdamasis prie pastatų, dešine ranka gniauždamas kelnių kišenėje skustuvą, svarstydamas, gal Buhalteris dar nebaigė jam keršyti.

Ir jau velnioniškai aišku, kad ir pats dar nebaigė reikalų su Buhalteriu.

41 skyrius

Kai Bonelis Volisas atgavo sąmonę, gulėjo kniūbsčias ant vonios grindų. Kažkas buvo palinkęs virš jo ir švietė žibintuvėliu į akį, laikė pakėlęs voką pirštinėta ranka.

– Pone Volisai, ar girdite mane?

– Nusuk tą prakeiktą šviesą. – Nuo jos po kiaušu tarsi adatomis badė.

Greitosios medikas nepaklausė. Tik praplėšė kitą Voliso akį ir pamosavo žibintuvėliu per pirštą nuo vyzdžio.

Volisas trenkė per ranką su mėlyna pirštine. Ar bent mėgino. Viso labo grybštelėjo orą ir suvokė, kad mato dvi rankas ir nusitaikė ne į tą.

– Pone Volisai, prašyčiau gulėti ramiai. Jums smegenų sutrenkimas.

– Dėl manęs nesijaudinkit. Ar sučiupote jį?

– Ką?

– Tą išperą, kuris man tai padarė.

– Kai atvykome, užpakalinės durys buvo atviros. Užpuolikas pabėgo.

Volisas mėgino atsisėsti, o greitosios medikai stengėsi nulaikyti jį gulom.

– Man reikia pasikalbėti su policininkais.

– Pone Volisai, jie apieško valdą.

– Eik ir pakviesk juos.

– Su pareigūnais galėsit pasikalbėti vėliau. Jie norės jūsų pareiškimo. O kol kas nuvešime jus į greitosios pagalbos ligoninę, kad peršviestų...

– Niekur manęs nevešite. – Volisas nubloškė į šalį jauno vyro ranką, ir šįkart jo smūgis buvo tikslus. – Atstokit nuo manęs. Man nieko rimto. Turiu perspėti Torę. Atneškit mano telefoną. Jis miegamajame ant fotelio.

Du greitosios medikai susižvelgė, tada vienas atsistojo ir dingo už durų. Po minutės grįžo.

– Ant fotelio nėra jokio telefono.

Volisas dusliai suaimanavo.

– Jis paėmė mano telefoną. Jame yra jos numeris.

– Kieno numeris?

– Jėzau! Kieno, manote? Torės.

– Pone, gulkitės ir leiskite mums...

Jis griebė jaunam vyrui už uniforminių marškinių.

– Juk sakiau, kad man viskas gerai. Bet jei kas nors atsitiks Torei, pirmiausia surasiu tave ir paversiu tavo gyvenimą tikru pragaru. Tad verčiau tuojau pat atvesk čionai farą!

Koburnas buvo išmokytas greitai pamiegoti ir atgauti jėgas, kaip išmokytas ir visa kita daryti veiksmingai. Atsibudo po dviejų valandų ir jautėsi atsigavęs, jei ir nevisiškai pailsėjęs.

Honorata miegojo tarsi prisvilusi prie jo. Jo dešinė ranka buvo nutirpusi ir nuspausta tvinkčiojo, bet neatitraukė nuo jos krūtų. Nenorėjo žadinti, kol nebūtina. Ir rankai ten buvo gera.

Jos dešinė ranka gulėjo jam ant krūtinės, ir jis sukrėstas suprato, kad miegodamas uždėjo ant jos savo kairiąją ir laikė prispaudęs tiesiai prie širdies.

Turėjo prisipažinti: Honorata jį pričiupo. Ši kukli ir ištikima savo vyrui antrokų mokytoja dulkinosi su juo taip pat aistringai, kaip prieš dvi dienas grūmėsi, net gebėjo palįsti po sena surandėjusia jo oda.

Jos bruožai buvo švelnūs ir moteriški, bet prireikus ji būdavo kieta. Net tais kartais, kai Honorata pasielgdavo taip neapgalvotai, kad rankos niežėdavo ją pasmaugti, žavėdavosi jos drąsa. Buvo tikras: jeigu nuskriaustų jos dukrelę, užmuštų jį arba pati mirtų.

Pagalvojęs apie Emilę, nejučia nusišypsojo. Mažoji tauškalė. Jam buvo lengviau žinant, kad ji saugi, bet nesidžiaugia jos atsikratęs, kaip tikėjosi. Veikiausiai daugiau jos nebepamatys, bet, vos pamatęs kokį rausvą padarą išpūstomis akimis, kiekvieną kartą prisimins Emilę. Kai tik prisimins, kaip patikliai ir prielankiai ji bučiavo jam į žandą, širdies gilumoje sumaus.

Ir dabar maudė.

Bet jis nustūmė tas mintis į šalį. Pastaruoju metu ir taip į galvą lenda visokios kvailystės, ir niekaip kitaip negalėtų paaiškinti savo sentimentalumo, tik tuo, kad ištrūkus iš sandėlio jo užduotis virto pamišėlišku jovalu. Nenuostabu, kad taip išskydo. Nenuostabu, kad, užuot galvojęs, ką daryti toliau, guli ir mėgaujasi Honoratos nuogumu, leidžia jam tarsi kokiam gydomajam balzamui sunktis į kūną.

Velniai rautų, ji buvo saldi. Stangri, karšta ir slidi nuo aistros jam. Pati ta.

O kai sužinojo, kad jis pirmas meilužis, kurį ji prisileido po vyro mirties, pasijuto tikras supermenas. Tada viskas ir ėmė trikti: paprastas pasibarškinimas virto kai kuo daugiau, jis užsimanė pajusti jos rankas ant savo kūno, panoro, kad ji žinotų, jog čia ne prisiminimai, ne praeities vaiduoklis, o vyras iš kūno ir kraujo, ir šis vyras drebina jos pasaulį, kelia geismą.

Ir tai jį išgąsdino.

Nes niekada iki šiol per visą gyvenimą jam nereikėjo ir jis nenorėjo, kad kas nors jo trokštų ar geistų.

Gerai bent, kad šios pinklės trumpalaikės, kai viskas baigsis, galės dingti, ir niekas jo nebepančios. Juodu grįš prie savo ankstesnio gyvenimo ir niekada daugiau nebepamatys vienas kito. Jis aiškiai pasakė, kaip viskas bus, ir ji sutiko.

Na ką gi, jis leido jai miegoti prisiglaudus. Jeigu nori jį laikyti – puiku. Puiku. Tol, kol abu supranta, kad toks artumas laikinas. Kita vertus, nepaneigsi, kad labai gera turėti ją prie šalies. Nuo kiekvieno jos įkvėpimo jam šiurpsta oda. Minkšta ir glotni jos šlaunis ilsisi ant jo šlaunies. Krūtys kaip pagalvė globia jo ranką, plaštaka įsitaisiusi jos šlaunų trikampyje. Jei pasuktų ranką ir delnu suimtų...

Jo gaigalas pabudo ir stryktelėjo.

Juk juodu dar kartą gali tai padaryti, tiesa? Kam nuo to bėdos? Jis neketina niekam pasakoti. O ji – tuo labiau. Jei pasuktų ranką ir imtų glostyti, ji atsibustų šypsodamasi, suglebusi ir pasiruošusi jį priimti.

Jie bučiuotųsi. Erotiškai. Jos burna būtų tokia neapsakomai gundanti, kad vis skverbtųsi į ją, skverbtųsi ir mėgautųsi jau pažįstamu skoniu. Liežuviu liestų jos spenelius, ji vedžiotų nykščiu per pačią jo gaigalo galvą ir jaustų, kad šis tuoj tuoj suputos, ir jis krutėtų joje.

O gal ne. Galbūt jis darytų kai ką, ko nėra daręs su jokia moterimi. Gal jis tiesiog... būtų. Būtų ramiai. Jokio judesio, tik daužytųsi jų širdys. Jokio veiksmo, kad greičiau baigtųsi ir jis galėtų eiti prie kitų reikalų, fiziškai gal pasisotinęs, bet širdyje nepaveiktas.

Ne, gal šį kartą jis tiesiog mėgausis būdamas susijungęs su kitu žmogumi taip glaudžiai, kaip tik gali du žmonės. Jis mėgausis susijungęs su Honorata.

Kai jie jau bus taip susiderinę, gal ją net pabučiuos. Ir jeigu ji pabučiuos jį, kaip paprastai daro, jis tikriausiai nesusilaikys. Turės krutėti. Kitaip negalės.

Paskui trauks ją per dantį, kokia pasileidusi, o ji apsimes įsižeidusi. Trauks per dantį dėl jos tatuiruotės, taip nuodėmingai išvedžiotos tarp dviejų duobučių vos aukščiau dailaus užpakaliuko. Pasakys, kad ten darbuodamasis ir regėdamas tokį sultingą vaizdą menininkas buvo laimingas šunsnukis. *Lažinuosi, jam tas darbas buvo malonus*, pasakys. Tada jis papasakos, kokia bus jo profesija kitame gyvenime. Bus tatui-

ruočių meistras, ir jo specializacija bus pradinių klasių mokytojos, apkauštančios nuo uragano kokteilių ir užsimanančios tatuiruotis tokioje vietoje, kurią...

Ne kiekvienas mato.

Jo tingios svajos staiga nutrūko.

Atstūmė ją ir šoko iš lovos.

– Honorata, atsibusk!

Pažadinta iš saldaus miego, ji išsigandusi pasirėmė alkūnėmis ir užsidengė akis nuo ryškios šviesos, nes jis įjungė lempą palubėje.

– Kas atsitiko? Ar kas nutiko?

– Ne. Apsiversk.

– Ką?

– Gulkis ant pilvo.

Jis atsiklaupė šalia ant čiužinio ir apvertė ją kniūbsčią.

– Koburnai!

– Sakei „įtikino“.

– Ką? Leisk keltis.

Jis uždėjo savo didelį delną jai ant užpakalio ir laikė prispaudęs.

– Tavo tatuiruotė. Sakei, kad prisigėrei ir buvai lengvai įtikinama. Įtikinama, kad leistumeisi tatuiruojama?

– Taip ir buvo. Man iš pat pradžių nepatiko tas sumanymas, bet Edis...

– Mygo?

– Edis niekada nemygdavo ką nors daryti prieš mano valią.

– Gerai, įtikino.

– Panašiai. Ėmė šaipytis, kad neišdrįsiu. Galiausiai pasidaviau.

Koburnas klūpėjo ant kelių šalia jos ir žiūrėjo į įmantrų piešinį.

– Jis parinko ir vietą.

– Sakė, kad ji seksuali.

– Tikrai. Nepaprastai seksualu. Bet nemanau, kad dėl to jos norėjo šioje vietoje. – Koburnas prisimerkęs žvelgė į įvi-

ją tatuiruotę ir vedžiojo per ją pirštų pagalvėlėmis. – Ką ji reiškia?

– Nieko nereiškia. – Ji žvelgė per petį. – Jau sakiau: kažkoks kiniškas ženklas.

– Jis ką nors reiškia, kitaip kam būtum jį išsirinkusi?

– Ne aš išsirinkau. Išrinko Edis. Iš tikrųjų tai jis...

Koburno galva taip ir loštelėjo.

Jų akys susitiko.

– Jis jį sukūrė.

Jie keletą sekundžių spoksojo vienas į kitą, tada Koburnas pasakė:

– Mes ką tik radome lobių žemėlapį.

Torė jau šimtąjį kartą galvojo apie išmėsinėtą savo telefoną. Ir jau šimtąjį kartą tiesė ranką, norėdama įdėti bateriją ir paskambinti Boneliui. Ilgėjosi pokalbių su juo. Tai kas, kad jis ne itin išvaizdus ir stuomeningas? Ir ne pabaisa. Jis jai patiko. Žinojo, kad jo žavėjimasis ja nuoširdus ir gali peraugti iš aistros – ar ji drįstų apie tai pagalvoti? – į tikrą meilę. Jis bus sunerimęs, kad ji taip staigiai išvyko, spėlios, kodėl nežinia kur prašapo nieko nepaaiškinusi, kodėl neatsiliepia į skambučius, juk aišku, kad skambina.

Jei nors kiek pagalvos, pats supras, kad jos išvykimas iš miesto susijęs su drauge, apie kurią yra pasakojusi, su ta, kuri pagrobta. Gal klausėsi paskutinių žinių apie Honoratą ir apie tai, kad jųdviejų su Emile ieškoma.

Pasiuntusi trumpą tekstinę žinutę Boneliui, kad išvyksta iš miesto, ji paraidžiui laikėsi Koburno nurodymų, nors ir abejojo, ar reikalingas toks atsargumas. Atvykusios į namą, po pusvalandžio abi su Emile jau kepė smėlio tortus žaidimų aikštelėje netoli ežero kranto. Ir taip įsijautė, kad kartkartėmis užmiršdavo, ko išsiruošė į šią ekskursiją.

Bet vos tik prisimindavo niūrias aplinkybes, iškart skausmingai jausdavo, kaip ilgisi patikimojo Bonelio. Dilgtelėdavo

pyktis ant Koburno dėl griežtų nurodymų. Torė iš prigimties nepakentė taisyklių ir didumą gyvenimo praleido jas laužydama.

Bėgant valandoms pyktis vis augo, ir dabar, gulėdama viena lovoje ir trokšdama nešvankaus Bonelio draugijos, ji nusprendė, kad nieko blogo nenutiks, jei trumpai jam paskambins ir patikins, kad jai viskas gerai, tebėra tokia įkaitusi ir beprotiškai jo ilgisi.

Atsisėdo ir jau buvo betiesianti ranką prie telefono ant naktinio stalelio. O tada suklykė.

Lovos kojūgalyje stovėjo vyras su slidinėtojo kauke.

Jis liuoktelėjo ir pirštinėta ranka užspaudęs burną nuslopino riksmą. Torė šoko kaip pelkių puma, nubloškė jo ranką nuo veido ir išsiepusi dantis, išleidusi nagus pati puolė. Jos neįtikimai raumeningas ir išmankštintas kūnas nebuvo tik parodai. Buvo stipri kaip dauguma vyrų ir įgudusi naudoti savo jėgą veiksmingai. Užpuolikas vos išvengė smūgio kulnu tarsi poliakale tiesiai į sėklidę.

Ji mėgino nuplėšti slidinėtojui kaukę nuo veido, bet jis sučiupo už riešo ir taip stipriai pasuko, kad ji išgirdo traškant kaulus. Suriko iš skausmo. Įsibrovėlis trenkė pistoleto rankena jai į smilkinį. Tarsi aksominė antklodė ją apgaubė tamsa. Paskutinė mintis buvo apie Emilę ir Honoratą – kaip niekingai jas apvylė.

Doralas nusiplėšė kaukę ir pasilenkė prie sudribusio Torės kūno. Rankomis įsirėmęs į kelius, mėgino atgauti kvapą ir sušnarpšti nosį užkimšusį kraują. Ta kalė trenkė tikslų smūgį. Parodys jai, iš kur kojos dygsta. Parodys, kad jis ne iš tų vyrų, kurie leidžiasi moterų šitaip dergiami. Skolingas jai ir už tą kartą mokykloje, kai ji ne tik jį atstūmė, bet ir pasityčiojo iš jo negrabių pastangų sugundyti.

Mintis, kad galiausiai ją pamokys, buvo be galo maloni. Ranka pati nusileido prie kelnių praskilo. Bet tebegrabalio-

damas užtrauktuką apsigalvojo. Buhalteriui tai nepatiktų. Ne dėl kokių skrupulų, o dėl gaišaties. Buhalteris nekantriai laukia jo skambučio, ir šįkart žinia turi būti gera.

Bomba automobilyje nepribaigė nei Koburno, nei Honoratos. Buhalteris sutiko blogą žinią tūžmingiau, negu Doralas tikėjosi, nors, tiesą sakant, tikėjosi ko nors panašaus į Hitlerio reakciją sužinojus apie Trečiojo reicho krachą.

– Prakeiktas kvailys! Sakei, kad jis ten buvo.

– Buvo. Pats mačiau.

– Tai kaip galėjo išsisukti?

– Aš ne...

– Ir kodėl prieš pasitraukdamas nepatikrinai ir neįsitikinai, kad jis negyvas?

– Mašina visa liepsnojo. Nebuvo jokių galimybių pa...

– Doralai, man jau bloga nuo tavo išsisukinėjimų.

Ir panašiai keletą minučių. Bet geriau jau šitoks burnojimas negu šalti santūrūs paskutiniai žodžiai.

– Jeigu nieko daugiau nesugebi, man tavęs nereikia, tiesa?

Tą akimirką Doralas suprato: jeigu neras Koburno su Honorata, jis miręs.

Arba.

Jam dingtelėjo, kad išties turi kitą išeitį. Jis gali nužudyti Buhalterį. Ši išdavikiška mintis įsiskverbė į jo sąmonę ir žadino vaizduotę. Juo daugiau svajojo, juo labiau žavėjo tokia galimybė. Kodėl ne?

Pagrindinė kliūtis klausimui *Kodėl ne?* buvo ta, kad Buhalterio galas reikštų ir jo gerovės pabaigą. Bet kas sakė, kad jis pats negali perimti Buhalterio veiklos, ypač dabar, kai pagrindas taip kruopščiai padėtas?

Taupydamas laiką, Doralas nusprendė tą gundančią mintį apsvarstyti ateityje, o kol kas iš po žemių iškasti Honoratą su Koburnu. Troško to šikniaus mirties, nesvarbu, ar būtų Buhalteris liepęs, ar ne. Todėl paskambino Amberei, tuščiagalvei Torės sveikatingumo centro sekretorei. Prisistatė esąs vyru-

kas, su kuriuo ji vakar susipažino prie sumuštinių kiosko, ir pakvietė merginą išgerti.

Ji suvaidino sunkiai prieinamą. Jau po vienuoliktos, kodėl jis taip vėlai paskambino, aikštingai paklausė, šeštą ryto turinti atidaryti centrą.

Doralas rėžė pirmą į galvą šovusią mintį:

– Tiesiog neapsikenčiau matydamas, kaip tokia gerutė vedžiojama už nosies.

– Ką turi galvoj?

– Torė kalbina kitas merginas į tavo vietą.

Lengvabūdiškas melas suveikė kaip burtų lazdelė. Ji pakvietė jį į namus vakarinės taurelės, ir užteko dviejų degtinės kokteilių su toniku, kad mergina imtų vardyti, kuo Torė pranašesnė už ją, be viso kito, turi ir namą Pončartreino ežero pakrantėje – išviliojusi iš buvusio vyro.

Paliko Amberę pažadėjęs netrukus pakviesti pietų į restoraną „Commander's Palace" ir iškart pranešė Buhalteriui apie savo atradimą. O kad būtų dar stipriau, pasisiūlė pats nuvažiuoti į Torės namą prie ežero ir patikrinti. Jo pastangos atsipirko. Tai bent sėkmė. Neužklupo nei Koburno, nei Honoratos, bet rado Emilę, miegančią svečių kambaryje, o tai beveik taip pat gerai. Kuo greičiau praneš Buhalteriui ką nors teigiama, tuo geresnė bus darbinė aplinka, tuo sveikiau visiems.

Keikdamas savo paties protingą sprendimą, sustabdžiusį nuo paaugliškų troškimų, užtraukė praskiepą, pasilenkė ir sušnibždėjo:

– Tavo putė niekada nesužinos, ko neteko.

Atsitraukė ir nutaikė pistoletą Torei į galvą.

Hamiltono lėktuvas nusileido Lafajeto oro uoste trečią trisdešimt Niujorko laiku, tad valandą sutaupė. Buvo paryčių metas, oro uostas apytuštis, dirbo tik uosto tarnybos.

Hamiltonas pirmas išlipo iš lėktuvo. Maloniai pasisveikino su vyru, dedančiu trinkeles po lėktuvo ratais, ir paaiškino,

kad jie parengties komanda, atsiųsta Valstybės departamento užtikrinti saugumo per būsimą aukštų pareigūnų vizitą.

– Tikrai? Kas? Prezidentas?

– Negaliu atskleisti, – maloniai šypsodamasis atsakė Hamiltonas. – Nežinome, kiek ilgai truks mūsų užduotis. Pilotai lauks lėktuve.

– Taip, pone.

Paskui Hamiltoną išlipę šeši vyrai išnešė amuniciją ir sukrovė į du juodus ševrolė visureigius tamsintais langais, Hamiltono iš anksto užsakytus ir laukiančius prie nusileidimo tako.

Jeigu jaunuoliui ir kilo mintis, kam Valstybės departamento atstovams automatiniai ginklai ir speciali įranga, protingai nutarė klausimą pasilaikyti sau.

Praėjo vos kelios minutės, kai nusileido lėktuvas, o komanda visureigiais jau rūko tolyn priemiesčiais. Hamiltonas pasakė vairuotojui Vanaleno namų adresą, ir šis įvedė jį į GPS. Hamiltonas norėjo pirmiausia čia stabtelėti ir atiduoti pagarbą Tomo našlei. Jis skolingas Tomui. Skolingas jo našlei. Šiaip ar taip, jis pasiuntė Tomą į susitikimą prie apleistų geležinkelio bėgių.

Labai jau drąsu atsibelsti čia gūdžią naktį, bet tikėjosi, kad ji nemiegos, bus apsupta draugų, kaimynų ir giminaičių, kurie atskubėjo pas ją, išgirdę apie Tomo mirtį.

Labiausiai baiminosi, kad ras ją vieną. Dėl neįgalaus sūnaus jie buvo tapę atsiskyrėliais, patys vienatvei save pasmerkę. Iš to, ką žinojo apie Dženisę, Hamiltonas sprendė, kad nebūtų nieko stebėtino, jeigu žuvus Tomui ji visiškai užsisklęstų nuo pasaulio. Tragišką žinią pranešę agentai iš Tomo biuro papasakojo Hamiltonui, kad atlikę niūrią pareigą greitai buvo išprašyti iš namų.

Agentai, pasiųsti apklausti jos dėl vyro nužudymo, elektroniniu paštu parašė, kad ponia Vanalen bendradarbiavo ir atsakė į visus jų klausimus, bet vos baigus apklausą palydėjo

iki durų ir atsisakė pasiūlymo, kad kapelionas ar psichologas pabūtų su ja per naktį ir apmaldytų sielvartą.

Kai Hamiltonas jai paskambino, našlė jį iškeikė, o antrą kartą išvis atsisakė kalbėti. Įtarė, kad visi mėginimai ją paguosti baigėsi taip pat. Vis dėlto vylėsi, kad klysta. Tikėjosi, kad ras jos namus pilnus žmonių ir susitikimas bus ne toks keblus, ne toks krintantis į akis, o jo tikslas ne toks akivaizdus.

Nors jo svarbiausias atvykimo tikslas ir buvo atiduoti pagarbą, jis turėjo ir slaptų sumetimų. Pavadinkime tai žvejybos išvyka.

Buvo šiokia tokia tikimybė, kad galbūt Dženisė ką nors žino apie Buhalterį, tebūnie tai viso labo nuotrupos, kurias Tomas jai numesdavo ir kurias laikui bėgant ji surinko ir sudėliojo, kaip kartais sudėliojamas iš smulkmenų net sunkiausias galvosūkis. Atsitiktinai kibukai gali susidėlioti bent į didesnį dėlionės vaizdą.

Hamiltonui reikėjo žinoti, ką Dženisė Vanalen nutuokia.

Visureigyje veltui nešvaistė laiko. Paskambino į Tamboro šerifo įstaigą ir pareikalavo, kad sujungtų su pavaduotoju Krofordu. Jam paaiškino, kad Krofordas laikinojoje vadavietėje ir šiuo metu tualete.

– Kai grįš, pasakykit, kad man paskambintų. Šiuo numeriu.

Atsijungė ir dar kartą patikrino telefoną, ar nemėgino prisiskambinti Koburnas. Nieko. Po dviejų minučių rankoje suspurdėjo telefonas. Jis trumpai atsiliepė:

– Hamiltonas.

– Čia pavaduotojas Krofordas. Prašėte paskambinti. Kas jūs?

Hamiltonas prisistatė.

– Šiąnakt biuras čia neteko žmogaus – mano žmogaus.

– Tomo Vanaleno. Reiškiu užuojautą.

– Ar jūs tiriate bylą?

– Iš pradžių tyriau. Kai buvo nustatyta Vanaleno tapatybė, perėmė jūsų žmonės. Kodėl nekalbate su jais?

– Kalbėjau. Bet, manau, yra kai kas, ką turėtumėt žinoti, nes tai susiję su kitomis jūsų bylomis.

– Klausau.

– Šį vakarą Tomas Vanalenas vyko prie apleistų geležinkelio bėgių turėdamas vienintelį tikslą: paimti ponią Džilet ir nuvežti į saugų prieglobstį.

Krofordas kurį laiką svarstė, ką išgirdęs, tada paklausė:

– Iš kur žinote?

– Nes pats tarpininkavau dėl susitarimo su Li Koburnu.

– Aišku.

– Abejoju, – atrėmė Hamiltonas. – Neįsižeiskit.

Pavaduotojas kurį laiką tylėjo; ar įsižeidė, ar buvo susikaupęs – Hamiltonas nežinojo. Nelabai jam ir rūpėjo.

– Morge tik vienas kūnas, – galiausiai pasakė Krofordas. – Tai kas atsitiko poniai Džilet?

– Puikus klausimas, pavaduotojau.

– Ar Koburnas pakišo Vanaleną?

Hamiltonas suprunkštė.

– Jeigu Koburnas būtų norėjęs, kad Vanalenas mirtų, nebūtų varginęsis dėti bombos.

– Ką norite pasakyti, pone Hamiltonai?

– Kažkas, be Koburno ir manęs, žinojo apie tą susitikimą ir, kad ir kas jis būtų, norėjo, kad ponia Džilet mirtų. Kažkas padėjo tą bombą tikėdamasis vienu šūviu nušauti du zuikius – faro našlę ir vietos FTB agentą. Kažką siaubingai nervino jųdviejų suartėjimas, tad tas kažkas veikė greitai ir žiauriai, kad jiems sutrukdytų.

– Kažkas? Turite minčių – kas?

– Kas nors klausosi šio pokalbio?

– Aš neseku.

– Aišku, nesekate. Jūsų įstaiga kiaura kaip rėtis. Taip pat policijos skyrius, su liūdesiu įtariu – ir Tomo padalinys. – Jis patylėjo, leisdamas šerifo pavaduotojui užginčyti. Iškalbinga, kad šis nepuolė prieštarauti. Ar susitepęs, ar ne, Krofordas

nematė reikalo neigti kaltinimų. – Aš nemokau jūsų, pavaduotojau, kaip geriau daryti savo darbą...

– Bet?

– Bet jeigu nenorite daugiau lavonų savo lavoninėje, kurių čia per kelias dienas buvo sočiai, geriau pasistenkite ir padvigubinkite žmonių skaičių, kad rastumėt ponią Džilet ir Koburną.

– Ar ji su juo savo noru?

– Taip.

– Taip ir maniau. Ar Koburnas dirba jums?

Hamiltonas tylėjo.

– Ar Koburnas, nežinau, dėl kažkokių priežasčių, ją užverbavo? Bent taip man tada atrodo. Ką juodu užčiuopė, kad žmonės trokšta jų mirties?

Hamiltonas ir vėl nieko neatsakė.

Pavaduotojas atsiduso. Hamiltonas įsivaizdavo, kaip pirštais braukia per plaukus. Jeigu turi plaukų.

– Pone Hamiltonai, jie tris dienas sėkmingai išvengė persekiotojų. Nežinau, ką dar galiu padaryti, ypač dabar, kai kitos jėgos, kaip sakote, visą laiką mane keliais žingsniais aplenkia. Bet jeigu man pasiseks ir sugebėsiu juos išbaidyti, kas tada?

– Man pirmam paskambinsite, – atžariai metė Hamiltonas.

42 skyrius

Kai Koburnas sustabdė mašiną prie šaligatvio priešais Steno Džileto namą, Honorata pasakė:

– Įsivaizdavau, kad įtykinsim kaip vakar popietę.

– Pavargau slampinėti aplink. Laikas mudviem susitikti akis į akį.

Einant takeliu prie priekinių durų, ji nervingai pažvelgė į jį.

– Ką ketini daryti?

– Tu paskambinsi, o aš įsiveršiu.

Jis aiškiai matė, kad jai sunku susitaikyti su šia nelengva užduotimi, bet ryžtingai žengė į prieangį ir paspaudė durų skambutį. Abu išgirdo varpelių aidą viduje. Koburnas prisispaudė prie sienos šalia durų.

Honorata matė, kaip jis išsitraukė pistoletą iš už juostos, ir tai ją išgąsdino.

– Ką ketini daryti?

– Jis gali netrokšti mūsų draugijos.

– Tik nesužeisk jo.

– Ne, nebent priverstų.

– Jis geria vaistus nuo kraujospūdžio, šis per didelis.

– Tokiu atveju, tikiuosi, gerai pagalvos prieš iškrėsdamas kokią kvailystę.

Išgirdęs artinantis žingsnius, jis mostelėjo laisva ranka. Durys atsidarė, tada labai greitai nutiko keletas dalykų. Ėmė cypsėti neišjungta signalizacija. Stenas, pamatęs Honoratą,

riktelėjo iš nuostabos, čiupo jai už rankos ir įsitempė per slenkstį.

Koburnas spriegė paskui ją į prieangį ir koja užtrenkė duris.

Jis paliepė Honoratai išjungti signalizaciją. Tada pastūmė ją tolyn nuo pavojaus, nes Džiletas pritūpė, puolė pirmyn ir smogė peiliu tiesiai jam į pusiaują.

– Ne! – sušuko Honorata.

Koburnas išsilenkė, įtraukė pilvą, bet peilio galiukas perrėžė palaidus marškinėlius ir pasiekė odą. Koburną labiau apstulbino ne skausmas, o antpuolio nuožmumas, ir jis akimirksniu suprato, kad Džiletas buvo pasirengęs. Naudodamasis įsibrovėlio nuostaba, senis išspyrė jam iš rankos pistoletą.

Koburnas nusikeikė ir pamėgino sučiupti Džileto ranką su peiliu. Nepataikė, ir Džiletas dar kartą nuožmiai mostelėjo peiliu, šį kartą perdrėskė Koburnui petį.

– Liaukis, seni, – sušuko Koburnas, išsisukdamas nuo dar vieno staigaus dūrio. – Mudviem reikia pasikalbėti.

Džiletas nekreipė dėmesio. Jis toliau niršiai puolė Koburną.

Nutildžiusi nesiliaujantį signalizacijos pypsėjimą, Honorata kone verkė.

– Stenai, prašau! Liaukitės!

Arba senasis vyras buvo toks įniršęs, kad nieko negirdėjo, arba nusprendė nekreipti dėmesio į jos maldavimą. Atrodė, jis pasiryžęs nusmeigti ar bent rimtai sužaloti Koburną, todėl šiam nieko neliko, tik pačiam agresyviai pulti. Jis tikėjosi, kad buvęs jūrų pėstininkas priešinsis, karštai ginčysis, pūs krūtinę. Bet tokio antpuolio nesitikėjo.

Abu vyrai kovėsi žūtbūtinai. Laužė baldus, vartė lempas, numetė paveikslus nuo sienų. Sėlino, spyrė, smogė. Koburnas neturėjo kada atsikvėpti ir apsižvalgyti, kur jo pistoletas, juo labiau jį sugriebti – Džiletas tą pat akimirką būtų susmeigęs peilį. Taip ir kovėsi abu plikomis rankomis, kaip buvo išmokyti, tarsi tai būtų gyvybės ar mirties klausimas.

O Honorata nesiliovė abiejų maldavusi liautis.

– Pasiduok, – dar kartą atblokšdamas peilį suurzgė Koburnas.

Bet Džiletas neatlyžo. Visas buvo kruvinas. Nuo Koburno kraujo. Kai peilio ašmenys iki kaulo perrėžė Koburnui dilbį, šis sušvokštė nešvankybę. Velniop vyro amžių, pamanė, velniop jo didelį kraujospūdį, velniop ir *Semper fidelis!* – jūrų pėstininkų šūkį apie amžiną ištikimybę. Puolė iš visų jėgų ir tol neatlyžo, kol tikslus smūgis į galvą privertė Džiletą susvirduliuoti ir atsilošti.

Koburnas šoko ir griebė ranką su peiliu. Džiletas nesiruošė savo noru atiduoti peilio – ne jo būdui, bet jaunesnis vyras taip užsuko jam riešą, kad suriko iš skausmo. Pirštai atsigniaužė, ir peilis iškrito. Koburnas parvertė senį kniūbsčią ant grindų, įrėmė kelį į nugarą ir užlaužė rankas iki pat menčių.

Honorata jau garsiai raudojo.

– Garaže ant darbastalio yra lipnios juostos ritinys, – pasakė jai Koburnas. – Atnešk.

Ji darė ką paliepta, rodos, supratusi, kad ginčydamasi tik pailgintų tiek jo, tiek Džileto kančias. Koburnas džiaugėsi, kad bent šito nereikia jai aiškinti, nes ir tiems keliems žodžiams vos užteko dvasios.

Įbedęs žandą į grindis, Džiletas suurzgė:

– Tu lavonas.

– Kol kas dar ne. – Nors kraujas iš jo rankos tryško fontanu.

Honorata grįžo su juostos ritiniu. Koburnas liepė jai atplėšti gabalą ir surišti uošviui rankas. Ji pažvelgė į vyrą, kurio pavardę turėjo, tada į Koburną ir atsisakydama papurtė galvą.

– Klausyk, – švokšdamas iš skausmo ir nuovargio pasakė Koburnas, – man gali prireikti jo žinių, todėl mažiausiai noriu jį pritrenkti ar nužudyti. Bet negalėsime padaryti ko atėję, jeigu man reikės kautis su juo, o jis nesiliaus priešintis, jeigu nesutramdysiu.

Jis nebuvo tikras, ar dar kartą atremtų Džiletą, jei šis išsisuktų ir vėl pultų. Jam reikėjo sutramdyti seną užsispyrusį aviną, kol pats dar turi jėgų, kol dėl sužeistos rankos nenu-

kraujavo. Greitai sumirksėjo, kad prakaitas negraužtų akių, ir pažvelgė į Honoratą.

– Surišti jį – vienintelė išeitis, kad mudu sunkiau nesužeistume ar nenudobtume vienas kito. Tik neišskysk, Honorata. Atplėšk tos prakeiktos juostos.

Ji padvejojo, bet galiausiai atvyniojo gabalą juostos ir dantimis atplėšė, tada apsuko juo Džiletui riešus. Paskui abudu pasodino senąjį vyrą prie krėslo su atlošu, kurį Koburno liepiama Honorata atnešė iš virtuvės.

Vyro veidas buvo sutinęs, kruvinas, ir dabar jis visą pyktį sutelkė į Honoratą.

– Maniau, tave pažįstu.

– Pažįstat, Stenai.

– Kaip galėjai tai padaryti?

– Aš? Jūs puolėt ant Koburno ketindamas užmušti. Nepalikot man – mums – jokio pasirinkimo.

– Visada galima rinktis. Tu pasirinkai labai blogai.

Koburnas stipriai vyniojo lipnią juostą aplink rankos žaizdą mėgindamas sustabdyti kraujavimą.

Honorata atsiklaupė priešais uošvį ir maldaujamai pažvelgė jam į akis.

– Stenai, prašau...

– Jeigu tau ir nerūpi Edžio atminimas, kaip drįsai statyti į pavojų mano vaikaitės gyvybę?

Koburnas matė, kad pašaipus Džileto tonas baigia išvesti ją iš kantrybės, bet ji atsakė ramiu balsu:

– Iš tikrųjų, Stenai, aš gyniau Emilę ir pati gyniausi.

– Susidėdama su juo?

– Jis vyriausybės agentas.

– Kokie agentai grobia žmones?

– Žinojau, kad būsit be galo susirūpinęs. Norėjau paskambinti ir papasakoti, kas iš tikrųjų atsitiko, bet negalėjau to padaryti nerizikuodama mūsų saugumu. Savo saugumu. Emilės. Taip pat ir Koburno. Jis dirbo prisidengęs ir labai pavojingoje vietoje, ir jis...

– Ir jis pakvaišo, – dar kartą niekinamai nužvelgęs Koburną atrėmė Stenas. – Susimovė. Dažnai taip nutinka.

Klausydamasis to vyro, Koburnas jau ėmė netekti kantrybės, bet Honorata ir toliau kalbėjo dalykiškai:

– Jis nepakvaišo. Aš kalbėjau su jo viršininku Vašingtone, su Klintu Hamiltonu. Jis visiškai pasitiki Koburnu.

– Pamanei, kad ir tu turėtum juo pasitikėti?

– Tiesa ta, kad patikėjau juo dar nė nepakalbėjusi su ponu Hamiltonu. Stenai, Koburnas išgelbėjo mudviem su Emile gyvybę. Jis apsaugojo mudvi su Emile nuo žmonių, ketinusių mus nuskriausti.

– Ir nuo ko gi?

– Nuo dvynių Hokinsų.

Džiletas piktai nusikvatojo, bet pamatęs jos rimtą išraišką liovėsi ir pasakė:

– Tu juokauji.

– Nė kiek.

– Didžiausia kvailystė. – Jis metė nirtulingą žvilgsnį į Koburną. – Kokių dar nesąmonių tu ją pripumpavai? – Vėl atsigręžęs į Honoratą pasakė: – Tie vyrai nepaliestų plauko ant tavo galvos. Kai judvi su Emile dingote, Doralas iki šiol nesiliauja ieškojęs. Jo brolis guli karste, o jis...

– Traukia iš tavęs informaciją apie jas, apie tai, kur jos galėtų būti ir kas galėtų jas slėpti? – Koburnas priėjęs atsistojo šalia Honoratos, kad galėtų tiesiai kreiptis į Džiletą.

Džiletas karingai kilstelėjo smakrą.

– Doralas – ištikimas draugas. Ieško nevalgęs, nemiegojęs. Apverčia kiekvieną akmenį.

– Renka informaciją iš savo kurmių policijos skyriuje?

Džiletas nieko neatsakė.

– Doralas naudojasi ta informacija, kad vienu žingsniu aplenktų pareigūnus, ar ne taip? Nors turėtų būti laidotuvėse, jis žūtbūt stengiasi rasti mus anksčiau už kitus teisėtvarkininkus. Kodėl taip uoliai stengiasi, klausiu? – Jis leido Džile-

tui keletą sekundžių pamąstyti. – Doralas ir Fredas Hokinsai nušovė Marsetą ir kitus šešis.

Senis spoksojo pakėlęs akis į Koburną, tada sausai nelinksmai nusijuokė.

– Tai tu taip sakai. Nes pats esi kaltinamas tomis žudynėmis.

– Fredas būtų nužudęs Honoratą, tikriausiai ir Emilę, jeigu nebūčiau pirmas jo nušovęs. Doralas stengiasi baigti jovalą, kurį užmaišė sandėlyje. O ten buvo tikras pragaras. Marsetas ir kiti neturėjo jokių galimybių išsisukti. Dvyniai juos išskerdė.

– Ir tu vienintelis likai gyvas, kad mums papasakotum.

– Taip ir buvo.

– Aš tavim netikiu. Pažįstu tuos berniukus, galima sakyti, visą jų gyvenimą.

– Esi tikras, kad juos pažįsti? Esi tikras, kad žinai, kam jie gali ryžtis? Ar Doralas tau pasakojo, kad buvo įsibrovęs į Torės Širos namus ir iš pasalų ją užpuolęs? Ak, nepasigyrė, – pridūrė pamatęs senojo vyro akyse nuostabos kibirkštėlę. – O tada, kai ji pasakė nieko nežinanti apie Honoratą, prigrasino, kad pirmiausia jam praneštų, vos tik dingusi draugė duos kokią žinią. Pone Džiletai, ar Doralas užsiminė apie tai? Aišku, kad neužsiminė.

– Iš kur žinai, kad tai tiesa?

– Kodėl abejoji, kad ne?

– Ką gi, jeigu tai išgirdai iš tos kekšės, sakyčiau, informacijos šaltinis nepatikimas. – Jis pažvelgė į Honoratą. – Ar Emilė su ja?

– Emilė saugi.

– Ir dėl moralės?

– Palikime Torės asmenybės paveikslą kitam kartui, – pasakė Koburnas. – Neturime tam laiko.

– Šiuo klausimu sutinku su tavim, Koburnai. Tavo laikas baigiasi.

– Tikrai? – Koburnas pasilenkė ir prisikišo prie pat Džileto veido. – Tu toks tikras? Iš kur žinai, kad mano laikas baigiasi?

Džileto akys kiek susiaurėjo.

Koburnas neatlyžo.

– Dvyniai Hokinsai protingi, bet nemanau, kad jiems būtų užtekę išminties valdyti tokią didelę organizaciją kaip Buhalterio.

Džiletas pažvelgė pro Koburną į Honoratą.

– Apie ką jis kalba?

– Ei, – reikalaudamas dėmesio Koburnas stuktelėjo vyrui į kelį. Kai Džiletas vėl atgręžė niršias akis, kalbėjo toliau: – Kažkas labai valdingas ir turintis dievo kompleksą duodavo Fredui ir Doralui nurodymus. Aš statau už tave.

– Neturiu supratimo, ką čia kalbi.

Koburnas apsimetė tikrinąs savo laikrodį.

– Tu arba siaubingai vėlai eini gulti, arba labai anksti keliesi. Kodėl nesi apsimiegojęs, pažadintas durų skambučio? Kodėl ne su pižama ar naktiniais? Pone Džiletai, tu apsirengęs. Net batus apsiavęs. Kaip čia? Kodėl tokį ankstų rytą visas toks tvarkingas?

Džiletas tiktai dėbsojo.

– Žinai, kaip man visa tai atrodo? – nesiliovė Koburnas. – Tarsi ko nors lauktum. Ko? Kad pribaigtum mane, federalinį agentą, tapusį tikra kliūtim tavo nusikaltimų grandinėje?

Nuo Džileto tvoskė priešiškumu, bet jis tylėjo kaip vandens prisisėmęs.

Koburnas lėtai atsistojo, nenuleisdamas nuo vyro akių.

– Vienintelė priežastis, kodėl kiek abejoju tokia versija, – neįsivaizduoju tavęs įsakant nužudyti savo kūną ir kraują. Ne dėl kokių nors moralinių skrupulų, o todėl, kad tavo milžiniškas ego neleistų naikinti savo paties DNR.

Džiletui to jau buvo per daug. Ėmė tampyti jį kaustančią juostą, iš nevilties ir įtūžio griežti dantimis.

– Tu mane apšmeižei. Įžeidei mane kaip vyrą ir patriotą. Tu pamišėlis. – Jo akys peršoko prie Honoratos. – Dėl Dievo mei-

lės, kodėl stypsai ir nieko nesakai? Ar jis tau smegenis išplovė, kad tiki jo paistalais?

– Jis mane įtikino, kad Edžio avarija nebuvo nelaimingas atsitikimas.

Džiletas liovėsi draskęsis taip pat staigiai, kaip ir buvo pradėjęs. Akys ėmė lakstyti nuo jos prie Koburno, galiausiai sustojo prie pastarojo. Koburnas linktelėjo.

– Edis mirė, nes turėjo įkalčių prieš daug žmonių. Ne kokių padugnių, o įžymių, garbingų piliečių, tokių kaip Samas Marsetas ir teisėtvarkos pareigūnai, pasirūpindavusių, kad narkotikų, ginklų, net žmonių prekyba vyktų sklandžiai.

– Jie nužudė Edį, – įsiterpė Honorata, – kad jis to neatskleistų.

– Arba, – pertarė Koburnas, – kol jis nepradėjo jų šantažuoti.

– Prekyba narkotikais? Šantažas? Mano sūnus buvo apdovanojimus gaunantis policininkas.

– Taip, ką gi, aš – federalinės vyriausybės agentas, bet vos prieš penkias minutes mane apkaltinai, kad susimoviau. Ir dar sakei, kad dažnai taip nutinka.

– Tik ne mano sūnui! – sušuko Džiletas su tokiu įniršiu, kad net seilės tiško. – Edis nebuvo parsidavėlis.

– Tai įrodyk, – metė Koburnas. – Jeigu esi toks tikras dėl šventojo Edžio gero vardo, jeigu pats nedalyvauji kriminalinėje veikloje, turėtum trokšti padėti mums rasti tai, ką Edis paslėpė prieš nužudomas.

Honorata žengė prie uošvio.

– Aš tikiu, kad Edis mirė kaip didvyris, o ne žuvo per nelaimingą atsitikimą. Mano šios savaitės veiksmai gali atrodyti nederantys, net keisti. Bet viską, ką dariau, Stenai, dariau galvodama apie viena: norėjau išsklaidyti net menkiausias užuominas, kad Edis buvo papirktas.

– Šis vyras, – iškošė Džiletas ir kryptelėjo smakrą į Koburną, – kuriuo tu dievažijiesi tikinti, metė šešėlį ant Edžio reputacijos. Ar tavęs tai neglumina ir tau nekeista?

– Koburnas abejoja viskuo ir visais. Toks jo darbas. Bet kad ir ką Koburnas sako ar įtaria, aš nesiliovіau tikėjusi Edžiu. – Ji nutilo, tada švelniai paklausė: – O jūs?

– Žinoma, ne!

– Tada padėkit man įrodyti, koks narsus jis buvo. Padėkit mums rasti tai, ko ieškome.

Jis garsiai iškvėpė. Nusuko akis nuo Honoratos į Koburną, deginančiame žvilgsnyje – neslepiama neapykanta.

Koburnas jautė, kad seniui reikia dar bakstelėti.

– Ir kodėl manęs taip nekenti?

– Dar klausi!

– Mes paaiškinome, kodėl išvežiau Honoratą su Emile, kodėl neleidau su tavim susisiekti. Dabar, kai žinai, kad aš ne pagrobėjas, kai žinai, kad jos saugios, manau, pritiktų nors truputis dėkingumo, kad jas išgelbėjau. O tu užpuoli mane, vos nenurėži rankos. Išvis nesiteiktum kalbėti su manim, jei nebūčiau pririšęs prie šios kėdės. Tu baisiai nekenti manęs, Džiletai. Kodėl? – Jis patylėjo. – Ar todėl, kad mano įtarimai dėl Edžio visiškai klaidingi? O gal dėl to, nes bijai, kad jie teisingi?

Džileto žvilgsnis pasidarė dar nuožmesnis, bet galiausiai jis išspaudė klausimą:

– Ko, po velnių, jūs ieškote?

– Mes nežinome, bet turime raktą. – Koburnas mostelėjo Honoratai. – Parodyk.

Ji atsuko Džiletui nugarą, pasikėlė marškinius ir timptelėjusi žemyn kelnių juosmenį apnuogino strėnas. Tada paaiškino, kada ir kaip atsirado tatuiruotė.

– Tas ilgasis savaitgalis buvo vos dvi savaitės prieš nužudant Edį. Jis nupiešė eskizą tatuiruočių meistrui. Nenorėjo užtraukti man pavojaus, tiesiai duodamas tą daiktą, užtat įdavė man raktą, kur jį rasti.

– Tu vis dar nežinai, kas tas daiktas? – paklausė Stenas.

– Ne, bet Koburnas išsiaiškino, kad tatuiruotėje parašyta „Hawks8“.

Užėmė laiko iššifruoti ženklus, paslėptus tarp painių, rodos, atsitiktinio piešinio įvijų ir užraitymų. Džiletas iš karto suvokė, kokio artimumo reikalavo tokios kebeknės išpainiojimas ir kiek tam reikėjo laiko.

– Tu ėjai su šituo vyrioku į lovą?

Nors senojo vyro košiamuose žodžiuose skambėjo aiškus smerkimas, Honorata nė nekrūptelėjo.

– Taip, ėjau.

– Ir vėl dėl to paties tikslo – kad išsaugotum gerą savo vyro vardą? Nori, kad ir tuo patikėčiau?

Ji dirstelėjo į Koburną, tada pažvelgė uošviui tiesiai į akis.

– Atvirai sakant, Stenai, man visai nesvarbu, kuo jūs tikite. Vienintelė priežastis, kodėl miegojau su Koburnu, – pati to norėjau. Tai neturėjo nieko bendro su Edžiu. Smerkit mane iki pat savo sielos gelmių, bet turiu iškart pasakyti, kad man jūsų nuomonė šiuo klausimu visiškai nereikšminga. Man nereikėjo jūsų leidimo, kad galėčiau permiegoti su Koburnu. Neprivalau teisintis. To nė kiek nesigailiu. Ir neatsiprašinėsiu už tai nei dabar, nei niekada. – Ji ištiesė pečius. – O dabar: ką reiškia „Hawks8"?

Koburnas akimirksniu suvokė, kad Džiletas suprato pralaimėjęs. Palaužtas išdidumas pakeitė jį ir fiziškai. Smakras jau nebuvo karingai atkištas. Pečiai nuknebo – vos vos. Akyse žaižaruojantis nirštas truputėlį priblėso, o kai prakalbo, balse buvo justi nuovargis.

– „Hawks" buvo futbolo komanda Baton Ruže. Edis vieną sezoną žaidė joje. Jo numeris buvo aštuntas.

– Ar jis turi įrémintą komandos nuotrauką? – paklausė Koburnas. – Treniruočių tvarkaraštį? Kokį nors prizą? Aprangą?

– Nieko tokio. Tai buvo padugnių sambūris ir greitai visi išsiskirstė. Ką jie daugiausia darė – tai susirinkdavo šeštadienio popietėmis ir pažaidę plempdavo alų. Žaisdavo su šortais ir marškinėliais. Jokių uniformų. Jokių komandos nuotraukų.

– Nenuleisk nuo jo akių, – pasakė Koburnas Honoratai.

Jis paliko juos ir nuėjo į Edžio miegamąjį, kurio spintoje atsiminė matęs futbolo batus. Abu tada apžiūrėjo, bet gal ką praleido? Ištraukė batus iš spintos, sukišo pirštus į dešinį batą ir išplėšė vidpadį. Nieko. Apvertė batą, apžiūrėjo vidpadį ir suprato, kad jam išardyti reikės įrankio. Taip apieškojo ir kairį batą, bet kai išplėšė vidpadį, į skreitą nukrito mažytis popieriaus lapelis.

Lapelis buvo tik kartą perlenktas, kad po vidpadžiu nesudarytų raukšlės. Atlenkė lapelį ir perskaitė vienintelį žodį didžiosiomis raidėmis: KAMUOLYS.

Lėkdamas iš kambario atsitrenkė petimi į durų staktą ir sužeistą ranką taip nudiegė, kad skausmas smogė tiesiai į smegenis. Taip suskaudo, kad net ašaros ištryško, bet nesustojo.

– Kas atsitiko? – jam bėgant per svetainę paklausė Honorata.

Prasilenkdamas jis įmetė jai į delną lapelį.

– Jo futbolo kamuolys.

– Aš vėl jį padėjau į dėžę pastogėje, – iš paskos šūktelėjo Džiletas.

Koburnas vienu kvėptelėjimu perbėgo virtuvę ir atsidūrė garaže. Įjungė šviesą, tada apėjo Džileto automobilį ir paskubom užlipo laiptais į pastogę. Atplėšė dėžės viršų, apvertė ir čiupo futbolo kamuolį, šiam dar nespėjus nušokčioti laiptais ant garažo grindų. Papurtė, bet nieko neišgirdo viduje.

Pasikišęs po pažastimi kamuolį, grįžo į svetainę. Honorata su Džiletu laukiamai žiūrėjo, kai jis suspaudė kamuolį, tarsi tikrintų, ar melionas prinokęs. Pamatęs, kad viena siūlė grubiai susiūta, anaiptol ne kaip kitos fabrikinės siūlės, paėmė nuo grindų Džileto peilį ir juo išardė siūlę. Atplėšė laisvus odos kraštus.

Jam į delną įkrito USB atmintukas. Jo akys susidūrė su Honoratos akimis. Atmintuko turinys arba išteisins, arba pasmerks jos velionį vyrą, bet Koburnas negali leisti sau svars-

tyti, kaip šis radinys ją paveiks. Jis visus metus pradirbo Marseto prekių sandėlyje laukdamas atlygio, ir dabar jį turi.

Džiletas reikalavo paaiškinti, kas čia per raktas ir ką jis reiškia. Koburnas nekreipė į jį dėmesio. Skubiai nuėjo į šeimininko miegamąjį, pažadino kompiuterį iš ramybės ir įkišo atminuką į USB lizdą. Edis nesivargino spėlioti slaptažodžio. Atmintuke buvo vienintelė rinkmena, ir Koburnui ant jos spustelėjus iškart atsidarė.

Peržvelgė turinį ir Honoratai priėjus negalėjo sulaikyti jaudulio.

– Jis užrašė svarbiausių žmonių vardus ir bendrovių pavadinimus per visą I-10 transporto koridoriaus ruožą nuo čia iki Finikso, jame išskirstoma dauguma krovinių iš Meksikos. Negana to: jis surašė net korumpuotų pareigūnų vardus. Ir šita informacija patikima, nes kai kuriuos vardus atpažįstu. Marsetas turėjo su jais reikalų.

Jis parodė į vieną vardą sąraše.

– Šis svėrimo stoties vyras papirktas. O čia naudotų automobilių pardavėjas iš Hjustono, jis parūpina furgonų. Du farai Biloksyje. Jėzau, pažvelk į visai tai.

– Edžiui reikėjo labai daug laiko visai tai informacijai surinkti. Kaip jis priėjo prie jos?

– Nežinau. Taip pat nežinau, ar jo motyvas buvo kilnus, ar nusikalstamas, bet jis paliko mums kaip tik tai, ko reikia. Kai kurių tik slapyvardžiai: Striukis, Rikša, Seklys. Šalia Diego vardo žvaigždutė. Organizacijoje jis, matyt, išties svarbus.

– Ar iš sąrašo aišku, kas tas Buhalteris?

– Kiek matau, ne, bet šįkart ir taip iki soties žinių. Hamiltonas prileis į kelnes. – Jis išsitraukė iš kišenės mobilųjį ir mėgino įjungti, bet baterija buvo išsikrovusi. – Šūdas!

Mikliai išsitraukė iš kišenės Fredo telefoną ir įkišo bateriją. Kai įjungęs pamatė užrašus ekrane, susiraukė.

– Kas yra? – paklausė Honorata.

– Skambino Doralas. Tris kartus, ir visus per pastarąją valandą.

– Beprasmiška. Kodėl jis skambintų Fredui?

– Jam neskambintų, – mąsliai atsakė Koburnas. – Jis skambino man.

Staiga persmelktas blogos nuojautos, kuri akimirksniu nušlavė ką tik užvaldžiusį džiugesį, jis spustelėjo skambučio mygtuką.

Doralas iškart atsiliepė. Linksmu balsu pasakė:

– Sveikas, Koburnai. Gražu, kad pagaliau atskambinai.

Koburnas tylėjo.

– Kai kas čia nori pasakyti tau labas.

Koburnas laukė, bet širdis jau daužėsi galugerklyje.

Pasigirdo Elmo dainelė, garsi ir aiški.

43 skyrius

Kai Honorata išgirdo dainelę, abiem rankom užsiėmė burną, bet vis tiek išsiveržė riksmas. Koburnas nerėkė, bet jautėsi taip pat. Baimė, nepažįstamas jam jausmas, nusmelkė iki pat gelmių, ir to jausmo galia jį apstulbino. Staiga jam paaiškėjo, kodėl baimė yra toks veiksmingas variklis, kodėl tvirčiausius vyrus ji paverčia žliumbiančiais vaikais, kodėl baimės akivaizdoje žmonės gali išsižadėti savo dievo, tėvynės – bet ko, kad tik ta grėsmė išnyktų.

Jo galvoj ėmė suktis siaubingi vaizdai, kuriuos buvo matęs karo zonose: vaikų kūnai – sudeginti, sumušti, sukapoti taip, kad būdavo nepanašūs į žmones. Jaunumas ir nekaltumas jų neapsaugodavo nuo žiaurių, neturinčių sąžinės maniakų, reikalaujančių visiško paklusnumo. Tokių kaip Buhalteris.

Ir Buhalteris turi Emilę.

– Gerai, Doralai, patraukei mano dėmesį.

– Tikėjausi, kad atkreipsiu.

Jo gaidiškas kikenimas siutino.

– O gal tu blefuoji? – paklausė Koburnas.

– Norėtum.

– Dainuojantį Elmą nesunku gauti. Iš kur man žinoti, kad jis Emilės?

– Gražus namas ant ežero kranto, kurį įsitaisė Torė.

Koburnas sugniaužė kumštį. Pro sukąstus dantis iškošė:

– Tik nuskriausk mergaitę – ir aš...

– Jos likimas priklauso nuo tavęs, ne nuo manęs.

Honorata vis dar tebebuvo delnais užspaudusi lūpas. Akys buvo ašarotos, plačios, sustiklėjusios iš skausmo. Rietenos su Doralu nepadės Honoratai saugiai sugrąžinti dukrą. Nors ir labai magėjo, Koburnas užgniaužė grasinimus ir paklausė, kokios Emilės grąžinimo sąlygos.

– Paprastos, Koburnai. Tu dingsti. Ji gyvena.

– Dingstu – reiškia, mirštu?

– Pasirodo, tu sumanus.

– Ganėtinai sumanus, kad likčiau gyvas per automobilio sprogimą.

Doralas nieko į tai neatsakė.

– Tokios sąlygos.

– Tavo sąlygos sumautos.

– Jos nesvarstomos.

Norėdamas greičiau baigti pokalbį, kad nebūtų nustatyta jo buvimo vieta, Koburnas paklausė:

– Kada ir kur?

Doralas paaiškino, kur vykti, kada ten būti ir ką daryti atvykus.

– Tu vykdai šiuos nurodymus – Honorata išvažiuoja su Emile. Tada liekame tik mudu, bičiuli.

– Vos galiu sulaukti, – pasakė Koburnas. – Ir paskutinis klausimas.

– Koks?

– Kadangi viską taip sumovei, kodėl vis dar alsuoji? Matyt, Buhalteris turi priežastį laikyti tave gyvą. Pagalvok apie tai.

Paleidęs šlykščių žodžių srautą, Doralas atsijungė.

Koburnas su juo žaidžia. Visiškai aišku. Bet žaidžia gerai.

Niekšelis bakstelėjo tiesiai į pačią didžiausią Doralo baimę: jis niekas daugiau, tik liokajus, o dar per paskutines septyniasdešimt dvi valandas pridarė tiek klaidų, kad jį derės pakeisti.

Dirstelėjo per petį į užpakalinę sėdynę, gavusi benadrilio Emilė miegojo, – davė, kad nebijotų ir neimtų bruzdėti, kai paaiškės, kad dėdė Doralas pamelavo sakydamas, kodėl vidurnaktį paėmė ją iš Torės namo prie ežero.

Jam vos nuspaudus gaiduką pribaigti Torei, už nugaros pasigirdo čiulbantis balselis:

– Labas, dėde Doralai.

Jis žaibu atsisuko, ir še tau: Torės miegamojo tarpduryje stovėjo Emilė vien naktinukais, rankose Elmas ir kūdikystės antklodėlė, o labiausiai trikdė – džiaugėsi jį matydama.

– Mudvi su teta Tore kepėme purvo pyragaičius. Ir žinai ką? Rytoj ji leis man pažaisti su jos kosmetika. Kodėl tu užsimovęs pirštines? Juk lauke nešalta. Kodėl teta Torė ant grindų?

Jam prireikė kelių sekundžių, kad suvirškintų, ką keičia jos pasirodymas. Emilė jau žingsniavo į miegamąjį, ir paskutinę akimirką jam staiga užėjo įkvėpimas.

– Ji užsimerkusi ir skaičiuoja, nes mes žaisime slėpynių.

Emilė visiškai juo pasitikėdama įsitraukė į žaidimą. Stypčiodama su juo laiptais žemyn, tada lauke prie mašinos, – jis pasiskolino ją nakčiai iš pusbrolio, – rangydamasi į užpakalinę sėdynę, ji visą laiką turėjo tramdyti sąmokslininkės kikenimą. Tik nuvažiavus keletą mylių jai kilo įtarimas.

– Jei pasislėpsime taip toli, nemanau, kad teta Torė mus ras. – O tada: – Ar tu veži mane pas mamą? Kur Koburnas? Jis pažadėjo nupirkti man ledų. Aš noriu pas juos.

Klausimai pylėsi vienas po kito ir ėmė nervinti. Laimė, sesuo kartą sakė, kad skystas antihistaminas labai veiksmingai nuramina vaikus. Sustojo pakelėje prie parduotuvės, nupirko šaldytos vyšnių tyrės, buteliuką vaistų, ir išgėrusi tą skystą košę Emilė kietai užmigo.

Tada ir paskambino Buhalteriui pranešti apie sėkmę. Nesulaukė pagyrimo už gerai atliktą darbą, bet įsivaizdavo išgirdęs palengvėjimo atodūsį.

– Pažiūrėk, gal Koburnas atsilieps tavo brolio telefonu. Paskambink.

Dabar viskas sutvarkyta ir belieka laukti paskirto laiko. Žiūrėjo tik pro priekinį stiklą, nepajėgdamas pažvelgti į angelišką Emilės veidelį ir prisipažinti, koks yra padugnė – pasinaudojo jos meile jam. Viešpatie, juk čia Emilė. Edžio dukra. Jis nužudė jos tėvą. Būtų nužudęs ir jos motiną. Ką gi, daro karjerą, nors tokia miela mergytė kaip Emilė liks našlaitė, gaižiai pagalvojo. Pats savęs klausė, kaip atsitiko, kad nė nepastebėjo taip žemai smukęs. Jis taip įklimpęs, kad nebematyti dangaus.

Pats pasirinko šį kelią, ir jau nepasuksi atgal. Iš pradžių manė, kad užkirsti visus atsitraukimo kelius – protingas žingsnis. Išsinėrė iš senojo gyvenimo kaip gyvatė iš odos. Prisilankstęs aikštingiems užsakovams ir lupikui kreditoriui, atsuko nugarą žvejybos verslui ir iškeitė jį į riziką ir žiaurumą. Mėgavosi galimybe bauginti, prievartauti, o jei reikia – žudyti.

Žvelgdamas atgal jis prisiminė dienas valtyje, dabar daug kebliau. Darbas buvo alinantis, pajamos dažniausiai ne nuo jo priklausė, bet šiandien prisiminė jas su ilgesiu ir beveik troško, kad jos grįžtų. Bet susidėjęs su Buhalteriu sudarė sandėrį su velniu, ir tai buvo pasižadėjimas visam gyvenimui. Kelio atgal nėra. Jis negali pasukti gyvenimo atgal.

O dėl didingos idėjos pašalinti Buhalterį ir pačiam perimti veiklos kontrolę – ką jis mėgina apgauti? To niekada neatsitiks. Net jei rastų drąsos pamėginti, tuoj pat susimautų ir vis tiek gautų galą.

Ne, iki mirties laikysis kelio, kurį pasirinko.

Bet kol ateis paskutinioji, nesvarbu, ar po dvidešimties metų, ar po dvidešimties minučių, jis nudės Koburną už tai, kad šis nužudė Fredą.

Vos baigęs kalbėti su Doralu Koburnas surinko Torės namo prie ežero numerį ir išgirdo automatinę balso pašto žinutę.

– Koks Torės mobilusis? – paklausė Honoratos vildamasis, kad Torė nepakluso jam ir įdėjo bateriją į savo telefoną.

Ji atitraukė rankas nuo burnos. Lūpos buvo pabalusios nuo visa jėga jas spaudusių pirštų. Vangiai tariant skaičius, lūpos vos krutėjo.

Skambutis iškart persijungė į balso paštą.

– Prakeikimas!

– Koburnai! Ar Emilė gyva? – Honoratos balsas drebėjo.

– Jeigu būtų ją nužudę, neturėtų dėl ko derėtis.

Jis matė, kad ji nori tuo tikėti. Ir pats norėjo tikėti.

– Ar jis laiko ją įkaite name prie ežero? – vos goktelėjo ji.

– Atrodo, skambino iš savo mašinos.

– Kaip manai, ar Torė... – ji neprisivertė baigti klausimo ir sukūkčiojo.

Koburnas surinko skubios pagalbos numerį ir atsiliepusiai operatorei pasakė Torės namo prie ežero adresą.

– Moteris šiuo adresu užpulta. Siųskite policiją ir greitąją. Ar aišku? – Jis privertė operatorę pakartoti adresą, bet kai ši ėmė klausinėti, išjungė ryšį.

Honorata visa drebėjo.

– Ar jie užmuš mano mergaitę?

Nors ir baisiai skambėjo nuoga tiesa, jis neprisivertė pameluoti.

– Nežinau.

Ji neviltingai sudejavo, o jis guodžiamai ją apkabino sveikąja ranka ir stipriai priglaudęs įrėmė smakrą jai į pakaušį.

– Koburnai, turime skambinti policijai.

Kai šis nieko neatsakė, ji atlošė galvą ir pažvelgė į jį.

– Galime, – tyliai atsakė jis.

– Bet nemanai, kad turėtume.

– Ji tavo vaikas, Honorata. Tu turi priimti sprendimą. Kad ir kaip nuspręstum, neprieštarausiu. Bet jeigu įtrauksi į tai policiją, Buhalteris sužinos per keletą minučių.

– Ir Emilė bus nužudyta.

– Veikiausiai. Buhalteris nenusileis. – Koburnas niūriai linktelėjo. – Jis eis iki galo, įvykdys savo grasinimus, kitaip

atrodytų silpnas. Jis neleis, kad taip atsitiktų. Žinau, ne tai norėtum išgirsti, bet nemulkinsiu tavęs.

Ji kandžiojo apatinę lūpą.

– O vietinis FTB?

– Ne geriau. Įrodymas – Vanalenas.

– Tai lieka kliautis savim?

– Padarysiu viską, ko reikės, kad tik išgelbėčiau jai gyvybę.

– Viską, ko reikės. – Abu suprato, ką tai reiškia. – Toks sandėris, tiesa? Tu už Emilę.

– Toks sandėris.

Bet jis negūžtelėjo kaip įprastai. Nebebuvo abejingas savo mirčiai kaip prieš keletą dienų. Mirtis daugiau nebebuvo nuolatinė galimybė, į kurią jis žvelgtų abejingai.

– Aš nenoriu, kad tu mirtum, – dusliai ištarė ji.

– Gal nemirsiu. Gavau dar vieną gerą derybų kozirį.

Jis paleido ją, sėdo prie kompiuterio ir vėl įniko į USB atmintuko turinį.

– Mes neturime tam laiko. – Honorata grąžydama rankas stovėjo jam prie peties. – Kur jie laiko Emilę? Ar girdėjai ją verkiant?

– Ne.

Ji graudžiai suaimanavo.

– Gerai tai ar blogai? Ji turėtų bijoti. Kodėl ji neverkė? Ar manai, kad... Ką, tavo manymu, tai reiškia?

– Stengiuosi apie tai negalvoti.

Ji ties isterijos riba, savaime suprantama, tačiau pasistengė atsiriboti bent tiek, kad galėtų susikaupti ir padaryti ką turi, skubiai, bet be klaidų. Atidarė Džileto interneto naršyklę, paskui elektroninį paštą ir įvedęs slaptažodį prisijungė prie savo pašto dėžutės. Parašė laišką, prikabino prie jo USB atmintuko laikmeną ir pasiuntė, tada išjungė naršyklę, prieš tai nepamiršo ištrinti lankymosi naršyklėje pėdsakų. Tegul bent iš pirmo žvilgsnio niekas nesupranta, kad buvo įlindęs į elektroninį paštą.

Elektroninio pašto adresas, kuriuo pasiuntė laikmeną, buvo skirtas tik vienam vieninteliam kompiuteriui, jį buvo galima atidaryti su slaptažodžiu, kurį žinojo tik jis ir Hamiltonas. Kompiuterio vietą irgi žinojo tik juodu.

Padaręs, kas reikia, jis ištraukė atmintuką iš lizdo, atsistojo ir uždėjo rankas Honoratai ant pečių.

– Jeigu ne aš, tu galėjai mirti nuo senatvės, taip ir nesužinojusi, ką slepia tavo tatuiruotė. Nebūtų viso šito atsitikę.

– Čia atsiprašymas?

– Panašiai.

– Koburnai, – ji kaip paklaikusi purtė galvą, – dabar man nerūpi jokie atsiprašymai.

– Atsiprašau ne dėl to, ką padariau, o dėl to, ką ketinu prašyti tavęs padaryti. Jeigu nori, kad Emilė grįžtų gyva...

– Tu visada naudojiesi ja mane spausdamas.

– Nes tai visada suveikia.

– Sakyk, ką turiu daryti.

Po pokalbio su Hamiltonu Krofordas išėjo iš pastato, kurio sienos turi ausis, ir mobiliuoju paskambino policijos pareigūnams ir šerifo pavaduotojams, kuriais besąlygiškai pasitikėjo. Paprašė jų neatidėliotinos pagalbos. Būtina sustiprinti ponios Džilet, jos dukters ir Li Koburno paieškas.

Su vyrais slapta trumpam susitiko ir pareikalavo laikyti liežuvį už dantų. Vieniems pavedė patikrinti vietas, kurias jau buvo tikrinę.

– Grįžkite prie boto, į Koburno butą ir ponios Džilet namą. Galėjome ką nors pražiopsoti.

Kitus paskirstė sekti įvairiais pėdsakais – bet kokiais, pradedant pamišusia ponia Kiparisų gatvėje (šioji bent kartą per dieną paskambindavo ir pranešdavo mačiusi Musolinį, Mariją Kalas ir Jėzų – kas gali paneigti, kad ji nesumaišė Koburno su vienu iš jų?) ir baigiant pora, kuri grįžo namo po dviejų savai-

čių kruizo Viduržemio jūra ir pamatė, kad jiems išvykus iš jų užrakinto garažo pavogta mašina, virtuvė apieškota, o bute virš garažo miegota – atrodo, bent dviejų žmonių. Ir visai neseniai. Rankšluosčiai vonios kambaryje dar drėgni.

Tikriausiai tai nieko neduos, bet jis bent jau veikia, ne laukia, be to, jam nepatiko, kad Hamiltonas iš didžiojo, stipriojo FTB pliaukštelėjo per pasturgalį. Nusprendė pats pasikalbėti su ponios Džilet uošviu.

Stenas Džiletas, kuris išdygdavo visur, kur tik kas nors vykdavo, atrodo, turi tiesioginių ryšių vietos teisėtvarkos struktūrose. Jo ryšiai lyg ir turėjo nutrūkti žuvus sūnui. Bet nenutrūko. Ir tai Krofordui nedavė ramybės. Labai. Ką Džiletas žino apie tariamą Honoratos pagrobimą? Ką jis nutyli?

Nenorėjo laukti aušros, kad užduotų tuos klausimus Džiletui. Pažadins ir stipriai prispaus. Išversti iš lovos žmonės būna mieguisti, sutrikę ir padaro daugiau klaidų – pavyzdžiui, išplepa tai, ką paprastai nutylėtų. Bet atvykus prie Džileto namo ir pamačius, kad jis visas iš vidaus šviečia kaip Kalėdų eglutė, Krofordą apėmė bloga nuojauta. Veteranas jūrų pėstininkas veikiausiai įpratęs anksti keltis, bet šitaip anksti?

Krofordas išlipo iš automobilio ir nuėjo takeliu. Priekinės durys buvo praviros. Jis išsitraukė iš dėklo tarnybinį ginklą.

– Pone Džiletai?

Nesulaukęs jokio atsako, pistoleto vamzdžiu pabarbeno į duris ir vis tiek nieko neišgirdęs atidarė duris ir įėjo į svetainę. Ši atrodė tarsi ciklonui prasiautus. Kraujas regėjosi labai raudonas ant smėlio spalvos kiliminės dangos.

Viduryje kambario, tvirtai pririštas lipnia juosta prie kėslo su atkalte, sėdėjo Stenas Džiletas. Galva nukniabus ant krūtinės. Jis atrodė be sąmonės. Arba negyvas. Greitai, bet atsargiai apeidamas kraujo klanus, Krofordas šaukdamas vardu priėjo prie jo.

Vos Krofordui priėjus, vyras suaimanavo ir pakėlė galvą.

– Ar dar kas nors yra namie? – sušnibždėjo pavaduotojas.

Džiletas papurtė galvą ir kimiai atsakė:
– Jie išėjo.
– Jie?
– Koburnas su Honorata.
Krofordas siektelėjo mobiliojo.
– Ką ketini daryti? – paklausė Džiletas.
– Kviesti pagalbą.
– Užmiršk. Padėk telefoną. Neleisiu, kad mano marti būtų suimta kaip nusikaltėlė.
– Jums reikia greitosios pagalbos.
– Sakiau: užmiršk. Man viskas gerai.
– Koburnas jus mušė?
– Jis atrodo blogiau.
– Ponia Džilet jam padėjo?
Jo lūpos susičiaupė į tvirtą tiesų brūkšnį.
– Ji turėjo savų priežasčių.
– Sąžiningų?
– Ji taip mano.
– O ką jūs manote?
– Ketini mane išlaisvinti ir atrišti nuo tos prakeiktos kėdės ar ne?
Krofordas įsikišo pistoletą į dėklą. Pjaunant juostas aštriu kišeniniu peiliu, Džiletas papasakojo, kas įvyko. Kol baigė pasakojimą, jau buvo atrištas, bilsnojo į grindis, kad kojos pajustų žemę, lankstė pirštus, kad kraujas vėl imtų vaikščioti.
– Jie pasiėmė USB atmintinę? – paklausė Krofordas.
– Ir futbolo kamuolį.
– Kas buvo atmintinėje?
– Jie atsisakė man pranešti.
– Ką gi, ten turėjo būti kai kas svarbaus, kitaip jūsų velionis sūnus nebūtų taip rūpestingai slėpęs.
Džiletas nieko į tai neatsakė.
– Ar jie bent pasakė, kur vyksta?
– O kaip jūs manote?
– Gal užsiminė? Gal ką nors pastebėjote?

– Išeidami jie siaubingai skubėjo. Kai bėgo pro mane, pareikalavau paaiškinti, kas vyksta. Koburnas sustojo ir pasilenkė, akis į akį. Priminė man, kad kai jūrų pėstininkas turi įvykdyti pareigą, neleidžia, kad kokia nors kliūtis jam sutrukdytų ją įvykdyti. Aš pasakiau: taip, žinoma, bet kas iš to? O jis atsakė: „Ką gi, aš buvęs jūrų pėstininkas ir turiu vykdyti pareigą. Sąmoningai ar ne, bet tu gali tapti ta kliūtimi. Tad suprasi, kodėl tai darau." Tada tas kalės vaikas man trenkė, atjungė mane. Atsitokėjau tik tau pasirodžius.

– Jūsų žandikaulis pamėlęs. Ar nesulaužytas?

– Ar tau yra kada įspyręs mulas?

– Nemanau, kad matėte, kokia mašina...

– Ne.

– Kur jūsų kompiuteris?

Džiletas nulydėjo jį koridoriumi į savo miegamąjį.

– Tikriausiai nustatyta ramybės padėtis.

Krofordas atsisėdo prie darbo stalo ir pažadino kompiuterį. Peržiūrėjo elektroninį paštą, interneto naršyklės pradinį puslapį, net Džileto dokumentų rinkmeną. Nieko nerado – nieko ir nesitikėjo.

– Koburnas nebūtų palikęs mums pėdsaką, kurį lengva rasti, – pasakė. – Vis dėlto norėčiau pasiimti kompiuterį. Atiduoti skyriaus technikams ir pažiūrėti, gal jie gali atsekti, kas buvo toje atmintinėje. Spėju, viskas, ką galime dabar padaryti...

Kai atsistojo ir apsisuko, taip ir sustingo. Stenas Džiletas vienoje rankoje laikė medžioklinį šautuvą, kitoje – nutaikytą į jį šešių šovinių revolverį.

44 skyrius

– Čia Koburnas.

Hamiltonas ėmė rėkti ant jo per telefoną.

– Laikas! Prakeiktas Koburnai! Tu vis dar gyvas? O ponia Džilet? Mergaitė? Kas atsitiko Vanalenui?

– Honorata su manim. Ji sveika. Bet jie paėmė jos dukterį. Ką tik kalbėjau su Doralu Hokinsu. Buhalteris nori mainų. Aš – už Emilę.

Hamiltonas triukšmingai iškvėpė.

– Ką gi, aišku.

– Aišku.

Po akimirkos Hamiltonas paklausė:

– O Vanalenas?

– Honorata su juo nesusitiko, susitikau aš. Įtariau spąstus, bet maniau, kad pats juos paspendė. Paaiškėjo...

– Tomas buvo švarus.

– Galbūt.

– Galbūt? Kaip suprantu, jis buvo, galima sakyti, išgarintas.

– Nevykę vyrukai dažnai būna pergudraujami. Šiaip ar taip, jis atsiliepė telefonu man nespėjus perspėti, kad neatsilieptų.

– Kur judu dabar?

– Vėliau. Klausyk, radau, ko ieškojau. Pasirodo, tai USB atmintukas, pilnas kaltinamos informacijos.

– Apie ką?

– Apie daugybę žmonių. Ir vietinių, ir ne. Pilna visokio mėšlo.

– Ar tikrai jį matei?

– Laikau savo rankoje.

– Išmainysi į Emilę?

– Jeigu prireiks. Bet nemanau.

– Ką tai turėtų reikšti?

– Kad nemanau, jog to prireiks.

– Daugiau jokių sumautų mįslių, Koburnai. Sakyk, kur esi, ir aš paimsiu...

– Prieš kelias minutes pasiunčiau tau rinkmeną.

– Į mano telefoną neatėjo jokios žinutės.

– Nesiunčiau įprastu tavo elektroninio pašto adresu. Žinai, kur ieškoti.

– Tai ten geras mėšlas?

– Taip.

– Bet negalima nustatyti, kas yra Buhalteris.

– Iš kur žinai?

– Jei būtų galima, pirmiausia būtum tai pasakęs.

– Tu teisus. Mes ne tokie laimingi. Bet jį bus galima atsekti. Esu beveik tikras.

– Gerai padirbėjai, Koburnai. O dabar pasakyk...

– Nėra laiko. Man reikia eiti.

– Pala! Tu negali veikti be užnugario. Pateksi į kitus spąstus.

– Tai galimybė, kurią turiu išnaudoti.

– Nieku gyvu. Ir neketinu dėl to su tavim ginčytis. Kalbėjau su pavaduotoju Krofordu. Manau, galiu ramiai už jį laiduoti. Paskambink jam ir...

– Ne, kol Emilė vėl nebus su Honorata. Tada ji praneš pareigūnams.

– Tu negali vienas stoti prieš tuos žmones.

– Tokia apsikeitimo sąlyga.

– Tokia kiekvieno apsikeitimo sąlyga! – ėmė rėkti Hamiltonas. – Niekas nesilaiko sąlygų.

– Aš laikausi. Šįkart laikysiuosi.

– Per tave mergaitę gali nušauti!

– Galbūt. Bet visiškai aišku, kad ji mirs, jeigu tenai užplūs farai ir federalai.

– Nesąmonės. Mes galime...

Koburnas baigė pokalbį ir išjungė telefoną.

– Esu tikras, kad turėjo man dar keletą rinktinių žodžių, – pasakė Honoratai ir numetė telefoną ant užpakalinės sėdynės.

– Jis mano, kad turėtum prašyti pastiprinimo.

– Kaip filmuose. Kišk savo galvą, o jis pasitelks specialiosios paskirties būrį, sraigtasparnius, sutrauks į tą vietą visus uniformuotus penkiasdešimties mylių spinduliu, visą Stalonės armiją ir viską sušiks.

Po kurio laiko ji tyliai pasakė:

– Aš labai pykau ant tavęs.

Jis pažvelgė į ją su nebyliu klausimu akyse.

– Kai sugadinai Edžio futbolo kamuolį.

– Taip, žinau. Mano skruostas iki šiol dega, kur pliaukštelėjai.

– Maniau, tu žiaurus, net kai nereikia. Bet iš tikrųjų tavo nuojauta vedė teisingu keliu. Tik ne tą kamuolį pasirinkai.

Ne nuojauta paskatino jį smeigti peilį į futbolo kamuolį. Pavydas. Plikas, nuožmus, gyvuliškas pavydas pamačius jos išraišką, kai glostydama kamuolio odą meiliai godojo velionio vyro. Bet abiem bus geriau, jeigu jis netikslins, kad ji klysta. Verčiau tegul mano, kad jis nuojauta besivadovaujantis pašlemėkas, o ne pavydus įsimylėjėlis.

Ji trynėsi žastus – aiškus ženklas, kad nerimauja.

– Honorata. – Kai ji atsisuko, pasakė: – Galiu perskambinti Hamiltonui. Paprašyti, kad atsiųstų kavaleriją.

– Prieš dvi dienas nebūtum leidęs man rinktis, – kimiu ir jaudulingu balsu ištarė ji. – Koburnai, aš...

– Ne. Kad ir ką ketini sakyti – pamiršk. – Jos migla apsitraukusios akys varė jam didesnę baimę, negu kad būtų nutaikiusi į jį granatsvaidį. – Nežiūrėk į mane tokiomis veršiuko akimis. Nepuoselėk jokių romantiškų minčių vien dėl to, kad

pasakiau, jog tu graži, ar papasakojau tau graudulingą istoriją apie seną arklį. Seksas? Proto aptemimas. Norėjau tavęs, o tu norėjai manęs, ir, manau, dar prieš mums pasibučiuojant laive abu aiškiai žinojome, kad tai tik laiko klausimas. Ir išties buvo nuostabu. Bet neapsigaudinėk manydama, kad aš kitoks žmogus, negu buvau tada, kai įšliaužiau į tavo kiemą. Aš tebesu blogas. Tas pats aš.

Jis pasistengė, kad balsas skambėtų šiurkščiai, nes buvo svarbu, kad ji tinkamai suprastų. Po valandos, o gal ir greičiau, jis vienaip ar kitaip dings iš jos gyvenimo taip pat staigiai, kaip jame atsirado. Norėjo, kad tas dingimas sukeltų jai kuo mažiau skausmo, net jei dėl to reikėtų ją dabar skaudinti.

– Aš nepasikeičiau, Honorata.

Ji blankiai nusišypsojo jam.

– Aš pasikeičiau.

Torė nepajėgė atmerkti akių, bet kartkartėmis pajusdavo, kad aplink juda, šviesą, garsus, staiga užplūstančius kankinančiu srautu, tada ji panirdavo į begalinę viską ryjančią tamsą, kol vėl staiga atgaudavo skausmingą sąmonę.

– Ponia Šira, būkit su mumis. Jūs sunkiai sužeista, bet dabar važiuojame į traumatologijos centrą. Ar girdite mane? Spustelėkit man ranką.

Koks kvailas reikalavimas. Bet ji pakluso ir buvo pasveikinta.

– Daktare, ji reaguoja. Būsime po dviejų minučių.

Ji mėgino apsilaižyti lūpas, bet liežuvis buvo sumedėjęs ir neklausė.

– Emilė.

– Emilė? Ji klausia Emilės. Ar kas žinote, kas ta Emilė?

– Name nieko daugiau nebuvo.

Vėl nusileido tamsa, ir padriki balsai tai pasigirsdavo, tai nutrūkdavo.

– Ne, ponia Šira, nemėginkit judintis. Turėjome pririšti jus prie neštuvų. Jums šautinė galvos žaizda.

Šautinė žaizda? Doralas, užsitempęs kvailą slidininko kaukę. Kova su juo dėl...

Emilė! Ji turi skubėti pas Emilę.

Pamėgino atsisėsti, bet negalėjo. Stengėsi išlikti sąmoninga, bet jėgos ją apleido. *Jėzau, tamsa vėl užplūsta.*

Kai vėl iš jos išniro, į užmerktus vokus plūdo ryški šviesa, aplink ją triukšmavo ir šurmuliavo. Keista, bet jautėsi tarsi plūduriuojanti virš viso šito, stebinti iš šalies.

Ar čia Bonelis? Kodėl jam ant kaktos tas kvailas tvarstis? Ir negi jo ausys kruvinos?

Jis spaudžia jai rankas.

– Brangioji, kad ir kas tave nuskriaudė...

Negi jis verkia? Bonelis Volisas? Bonelis Volisas, kurį ji pažįsta, verkia?

– Viskas bus gerai. Prisiekiu, aš padarysiu, kad viskas būtų gerai. Tu išsikapstysi. Tu pasveiksi. Negaliu tavęs netekti.

– Pone Volisai, turime vežti ją į operacinę.

Torė jautė, kaip Bonelio lūpos brūkšteli per jos.

– Aš myliu tave, širdele. Myliu tave.

– Pone Volisai, prašom pasitraukti.

– Ar ji gyvens?

– Padarysim viską, ką galim.

Ją kažkur stūmė ant ratukinių neštuvų, bet jis laikė jos ranką, kol buvo atplėštas.

– Aš myliu tave, Tore.

Ji mėgino išvengti atslenkančios užmaršties, bet ir šiai apsiautus mintys nesiliovė rėkusios: *Ir aš tave myliu.*

Koburnas linkęs suvaidinti monospektaklį, bet Hamiltonas turi rasti būdą jam sustabdyti, kol neatsitiko dar didesnė nelaimė. Tomo Vanaleno mirtis Koburno neįtikino, kad žuvęs agentas buvo tyras, ir pasikalbėti su jo našle Hamiltonui dabar dar svarbiau: gal pavyks išsiaiškinti, ką ji žino.

Bet atvykęs su savo komanda prie Vanaleno namų, Hamiltonas, kaip ir spėjo, nematė nė vieno automobilio. Našlė leido naktį viena. Bet nemiegojo. Viduje degė šviesos.

Hamiltonas išlipo iš visureigio, nužingsniavo taku, paskambino ir laukė. Kai niekas neatsiliepė, pamanė, gal vis dėlto ji miega. Kadangi sūnui reikia nuolatinės priežiūros, gal šviesos Vanalenų namuose niekada neišjungiamos.

Jis vėl paskambino, tada pabeldė.

– Ponia Vanalen! Čia Klintas Hamiltonas, – pašaukė pro medines duris. – Suprantu, dabar jums itin sunkus metas, bet mums būtina nedelsiant pasikalbėti.

Vis tiek nesulaukęs atsakymo, paklebeno rankeną. Užrakinta. Išsitraukė mobilųjį, pavartė adresyną ir surado Vanaleno namų numerį. Spustelėjo ir išgirdo, kaip toli viduje suskambėjo telefonas.

Po penkto skambučio išjungė telefoną ir šūktelėjo prie šaligatvio stovinčių automobilių pusėn:

– Atneškit taraną.

Specialiosios paskirties komanda atbėgo pas jį į prieangį.

– Čia ne šturmas. Ponios Vanalen dvasios būsena sunki. Taip pat yra neįgalus vaikas. Būkit atsargūs.

Jie akimirksniu išlaužė duris. Hamiltonas įsiveržė vidun, kiti paskui jį išsisklaidė po kambarius.

Erdvaus koridoriaus gale Hamiltonas rado Lanio kambarį. Jame tvyrojo šleikštus salsvas kvapas, būdingas prirakintam prie lovos žmogui. Bet, išskyrus ligoninės lovą ir kitus medicinos reikmenis, visa kita atrodė įprasta. Televizorius įjungtas. Lempos skleidė raminamą šviesą. Ant sienų paveikslai, kambario viduryje – spalvingas kilimas.

Tačiau pritaikytoje lovoje gulinčio nejudraus berniuko vaizdas atrodė beveik viduramžiškas. Akys atviros, bet žvilgsnis tuščias. Hamiltonas priėjo prie lovos – ar jis alsuoja?

– Pone.

Hamiltonas atsigręžė į pareigūną tarpduryje. Šis nieko daugiau nepridūrė, bet visa jo išvaizda, kai mostelėjo šalmuota galva į kitą namo pusę, sakyte sakė: YPATINGAS ATVEJIS.

Doralas matė, kaip iš šoninės gatvės artėja automobilio šviesos. Spektaklis prasideda.

Sėdėdamas skolintoje mašinoje, užtraukė paskutinį dūmą, tada išmetė nuorūką pro atvirą langą. Žioruojanti nuorūka nubrėžė tamsoje lanką, nukrito ant šaligatvio ir toliau smilko.

Įjungė telefoną ir paskambino Buhalteriui.

– Jis veiks tiksliai pagal planą.

– Tuoj būsiu vietoje.

Doralui širdis apsivertė.

– Ką?

– Girdėjai. Negaliu leisti, kad dar kartą susimautum.

Telefonas iškart nutilo.

Tai buvo spjūvis į veidą. Kita vertus, nusprendė, nuo šito priklauso bendradarbiavimo su Meksikos karteliu sėkmė, Buhalteris negali leisti, kad dar kas nors nepavyktų.

Ir tai ne vien verslas. Ne taip, kaip su Marsetu, ėmusiu kliudyti darbui. Ne taip, kaip su valstijos kelių policininku, atsisakiusiu vykdyti užduotį. Ne taip, kaip su visais kitais. Šis atvejis kitoks. Buhalteris turi asmeninę priežastį sutvarkyti Li Koburną.

Koburnas sustabdė automobilį už keturiasdešimties metrų, tuščia eiga nelygiai dirbantis variklis aidėjo visiškoje tyloje po atviromis futbolo stadiono tribūnomis, šią vietą Doralas buvo išsirinkęs reikalui sutvarkyti. Šiuo metų laiku čia visiškai tuščia. Miesto pakraštys. Puikiausia aplinka.

Koburnas buvo įjungęs ilgąsias šviesas. Automobilis tikras kledaras, bet kažkodėl atrodė grėsmingas ir Doralui priminė Stiveno Kingo kūrinį apie automobilį, kuris išprotėjo ir ėmė žudyti žmones. Doralas nuvijo juokingą mintį. Koburnas vėl knisa jam protą.

Bet federalas neketino artintis, kol nepamatys, kad Doralas turi Emilę.

Doralas buvo pasirūpinęs, kad lipant iš mašinos nešviestų vidaus lemputės. Susikūprinęs, jis atidarė užpakalines dure-

les, suėmė Emilę už pažastų ir iškėlė. Jos kūnas buvo suglebęs, kvėpavimas gilus, o miegas ramus – tokią ir užsimetė ant kairio peties.

Koks vyras pasinaudotų šešiolikos kilogramų miela mergaite, kad išgelbėtų savo kailį?

Jis pasinaudotų. Jis naudojasi.

Koburnas jam taip sukniso protą, kad jaučiasi menkesnis už banginio šūdą, nervinasi ir nepasitiki savim. Bet jis negali sau leisti užkibti ant šio kabliuko, kitaip jis lavonas. Jam reikia pričiupti Koburną. Jeigu norint pašalinti Koburną tenka pasinaudoti Emile – ką gi, toks gyvenimas, niekas niekada ir nesakė, kad jis teisingas.

Jis įrėmė dešinę ranką su pistoletu Emilei į nugarą taip, kad ginklas būtų matyti. Tada atsistojo ir apėjo mašiną iš priekio, stengdamasis atrodyti kontroliuojantis padėtį, visiškai atsipalaidavęs, nors iš tikrųjų delnai buvo glitūs nuo prakaito, o širdis baladojosi.

Koburno automobilis sraigės greičiu ėmė riedėti pirmyn. Doralui sugniaužė paširdžius. Nuo šviesos prisimerkė. Automobilis sustojo už penkių metrų. Jis šūktelėjo:

– Išjunk šviesas.

Vairuotojas išlipo. Nors tvieskė šviesos, Doralas atpažino Honoratos figūrą.

– Kas per velnias? Kur Koburnas?

– Jis pasiuntė mane. Sakė, kad manęs nenušausi.

– Jis tau pamelavo. – Šūdas! Doralas neketino nušauti Honoratos stovėdamas akis į akį. – Atsitrauk nuo mašinos ir pakelk rankas, kad galėčiau jas matyti. Kokį pokštą Koburnas mėgina šįkart iškrėsti?

– Jam nereikia pokštų, Doralai. Jam net manęs nebereikia. Jis prignybo tave, padėkok Edžiui.

– Ką Edis turėjo bendra su šia velniava?

– Viską. Koburnas rado įkalčius, kuriuos rinko Edis.

Doralui išdžiūvo burna.

– Nesuprantu, apie ką kalbi.

– Aišku, supranti. Todėl Edį ir nužudei.

– Ar tu prisikabinusi laidą?

– Ne! Koburnas jau gavo, ko buvo atvykęs. Jam visai neberūpi, kas atsitiks man ir Emilei. Užtat man rūpi. Noriu atgauti dukterį.

Doralas tvirčiau suspaudė pistoletą.

– Sakiau pasitraukti nuo mašinos.

Iškėlusi rankas ji pasitraukė iš už durelių priedangos.

– Aš nieko nedarysiu, Doralai. Palieku tave teisėtvarkos organams. Arba Koburnui. Man nesvarbu. Man svarbu tiktai Emilė. – Tariant dukters vardą, jos balsas užlūžo. – Ji myli tave. Kaip galėjai su ja taip pasielgti?

– Nustebtum, ką žmogus gali.

– Ar ji...

– Jai viskas gerai.

– Ji nejuda.

– Dėl to kaltink tiktai drauguži Koburną. Dėl šitos košės.

– Kodėl Emilė tokia rami?

– Kur Koburnas?

– Ar ji negyva? – isteriškai suriko Honorata.

– Kur...

– Tu ją jau nužudei, taip?

Jos klyksmas pažadino Emilę. Ji suspurdėjo, tada pakėlė galvą ir sumurmėjo:

– Mamyte.

– Emile! – suriko ji ir ištiesė rankas.

Doralas ėmė trauktis prie savo automobilio.

– Atleisk, Honorata. Koburnas žiauriai apsiriko.

– Emile!

Išgirdusi motinos balsą, Emilė ėmė rangytis.

– Emile, nusiramink, – sušnypštė jis. – Čia dėdė Doralas.

– Noriu pas mamą! – suspiegė ji ir ėmė daužyti mažais kumšteliais, spardyti jam į šlaunis.

Honorata nesiliovė šaukusi dukros vardą. Emilė klykė jam į ausį.

Jis paleido ją. Nuslydusi ant grindinio, mergaitė nubėgo į ryškią šviesą. Doralas nutaikė pistoletą tiesiai Honoratai į krūtinę.

Bet nespėjo iššauti – kažkas smogė jam į pakaušį taip stipriai, kad ausyse ėmė spengti. Tą pat akimirką užgeso automobilio lempos, šviesos pluoštai virto šviesiais violetiniais ratilais.

Jis kaip patrakęs ėmė markstytis, kad nors šį tą matytų, – jau suprato, kokia buvo Koburno strategija. Apakinti jį, sutrikdyti, apkurtinti, tada pulti iš užpakalio. Apsisuko pačiu laiku, kad pasitiktų Koburno smūgio jėgą – šis šoko per Doralo automobilio dangtį, užgriuvo ant jo kaip cemento maišas ir parbloškė aukštielninką ant grindinio.

– Federalinis agentas! – suriko.

Koburno smūgis pribloškė Doralą, bet jis visą savo gyvenimą kovėsi. Suveikė instinktas, pliūptelėjo adrenalinas. Pakėlė ranką su ginklu.

Driokstelėjo šūvis.

Koburnas atsitraukė nuo Doralo.

Kraujo nebuvo daug, nes Koburnas šovė vyrui tiesiai į krūtinę. Negyvas jis neatrodė toks grėsmingas, tik sutrikęs, tarsi klaustų, negi tokį protingą vyruką kaip jis galėjo būti pribaigtas amerikietiškojo futbolo kamuoliu. Tai Doralas visada tykodavo grobio. Jo taikinys būdavo priešais jį. Kaip jis neapsisaugojo iš užnugario.

– Turėjai pasimokyti iš brolio. Aš nesideru, – sušnibždėjo Koburnas.

Apčiupinėjo Doralo kūną ir rado mobilųjį. Baiminosi, kad policijai pradėjus tyrimą telefonas netruks dingti, tad prieš atsistodamas įsikišo jį į kišenę ir greitai nuėjo prie mašinos. Honorata sėdėjo vairuotojo sėdynėje, spaudė prie savęs Emilę, sūpavo ją, niūniavo.

– Ar ji sveika?

– Suglebusi kaip mazgotė, vėl užmigo. Jis tikriausiai ją kuo nors prigirdė. Ar jis...

– Pragare.

– Atsisakė pasiduoti?

– Panašiai. – Jis patylėjo ir pagyrė: – Tu gerai pasirodei.

Ji nusišypsojo virpančiomis lūpomis.

– Buvau persigandusi.

– Ir aš.

– Netikiu. Tu nieko nebijai.

– Pirmą kartą bijojau dėl visko. – Jo žodžiai perdavė daug svarbesnę žinią, negu jis pats būtų leidęs sau prisipažinti. Honorata suprato tiek žinią, tiek tai, kodėl jis nieko daugiau nesakys. Jie ilgai žvelgė vienas į kitą, tada jis atsitokėjo. – Vežk Emilę pas gydytoją, tegul apžiūri.

Jis paėmė iš jos Emilę ir švelniai paguldė ant užpakalinės sėdynės.

– O ką tu ketini daryti? – paklausė Honorata.

– Pranešti apie tai Hamiltonui. Jis norės smulkmenų. Norės, kad laukčiau čia, kol atvyks agentai. Tada...

– Li Koburnai.

Jam už nugaros nuskambėjęs ramus balsas abu nustebino. Honorata pažvelgė pro jį sutrikusi. Koburnas atsisuko.

Kai paspaudė gaiduką, moters veide nebuvo jokios išraiškos.

45 skyrius

Koburnas griebėsi už pusiaujo ir susmuko ant grindinio.

Honorata suklykė.

Koburnas girdėjo, kaip prabudusi nuo garsų Emilė mieguistu balsu paklausė, kur Elmas. Jam vaidenosi, kad garsai ateina iki jo kaip šviesos taškeliai iš labai ilgo tunelio. Jis iš visų jėgų stengėsi neprarasti sąmonės, tai buvo velnioniška kova.

Anksčiau jis du kartus buvo pašautas. Kartą į petį, kartą į blauzdą. Šįkart kitaip. Šįkart blogai. Yra matęs ir draugų, ir priešų, pašautų į pilvą – dauguma jų mirė. Mažo kalibro kulka tave gali lygiai taip pat numarinti kaip ir didelė.

Šiaip taip pusiau atsisėdo, prispaudęs delną prie švirkščiančios skylės pilve. Nugara atsirėmė į automobilio šoną ir mėgino sutelkti dėmesį į paprastai atrodančią jį pašovusią moterį. Ji ginklu liepė Honoratai ramiai sėdėti mašinoje. Jau buvo jį nuginklavusi. Matė visai netoli nuspirtą savo pistoletą, bet atrodė kaip už mylios. Fredo .357 magnumas guli po vairuotojo sėdyne, bet Honorata jo irgi nepasieks, greičiau būtų pati nušauta.

Ji raudojo ir klausinėjo moters:

– Kodėl, kodėl?

– Dėl Tomo, – atsakė ši.

Taigi. Tomo Vanaleno žmona. *Našlė.* Mirdamas bent žinos, už ką. Bet kaip moteris, kuri ką tik įvykdė nusikaltimą iš

keršto, ji stebėtinai šaltakraujiška. Net neatrodo pikta, todėl ir Koburnas klausė kodėl?

– Jeigu Tomas nebūtų vykęs prie tų geležinkelio bėgių susitikti su tavim, – paaiškino ji, – tebebūtų gyvas.

Ji kaltina jį dėl savo vyro mirties šiąnakt. *Vakar naktį*, pasitikslino Koburnas. Dangus rytuose jau ėmė blykšti priešaušrio šviesa. Kažin, pasidarė smalsu, ar jis ištrauks, kol patekės saulė? Būtų gražu pamatyti dar vieną saulėtekį.

Jam labai nepatiko, kad Honorata matys, kaip jis nukraujuoja. Ir kas, jeigu Emilė atsibus ir išvys, kaip iš jo švirkščia kraujas? Ji išsigąs, o jis iki pat šiol darė viską, kad ją apgintų ir apsaugotų nuo baimės.

Ir taip jau ganėtinai patampė abidvi po mėšlą. Ir keista, pamanė, abiem jis patiko. Bent šiek tiek patiko. O dabar ketina sukelti joms dar vieną traumą, ir jo net nebus šalia, kad atsiprašytų. Jis visada manė: kai ateis paskutinioji, ir taip bus pavėlavusi, todėl galės ramiai ją pasitikti. Bet, Jėzau, tik ne šitaip netikusiai. Šlykščiai parinktas laikas. Jis ką tik patyrė, koks malonumas mylėtis su moterimi. Ne tik pasitenkinti, kai minkštas tampa kietas, išsilieti į moterį, bet ir sugerti į save kitą kūną ir asmenybę. Kas iš to, kad dabar, kai miršta pašautas, žino, koks tai skirtumas. Kaip viskas baigėsi netikusiai, tikrai blogai.

Kvaila smagintis tokiomis mintimis, kai turi stengtis kai ką suprasti. Kai ką daugiau, negu šią akimirką pajėgia suvokti. Velniai rautų, kas tai? Kai kas svarbaus, bet erzinamai išskydę. Kažkas mirksi jam, kaip ta paskutinė likusi žvaigždė, kurią mato brėkštančiame danguje tiesiai už Dženisės Vanalen galvos. Kažkas, ką jis turėjo anksčiau suvokti. Kažkas...

– Iš kur sužinojai? – jis taip ir nesuvokė, kas tai, kol neišstenėjo klausimo.

Dženisė Vanalen pažvelgė žemyn į jį.

– Ką?

Jis švokšdamas alsavo. Markstėsi, kad atstumtų sąmonę užplūstančią tamsą ar mirtį.

– Iš kur sužinojai, kad aš buvau prie bėgių?

– Tomas pasakė.

Tai buvo melas. Jeigu Tomas jai ką ir papasakojo prieš išvykdamas į susitikimą, jis turėjo pasakyti ketinąs susitikti su Honorata. Tomas tikėjosi, kad tenai ateis kaip tik ji. Bet Tomas žuvo, kad galėtų papasakoti, kas nutiko iš tikrųjų.

Ji viską sužinojo iš kažko kito. Iš ko? Ne iš agentų, kurie buvo nusiųsti pranešti jai apie vyro žūtį. Jie nežinojo jokių detalių. Net Hamiltonas nežinojo, kol Koburnas pats maždaug prieš pusvalandį nepapasakojo, kas atsitiko prie geležinkelio bėgių.

Vieninteliai, kas galėjo jai pasakyti, buvo žmonės, kuriuos jis pastebėjo netoli bėgių, žmonės, kurie padėjo bombą ir laukė, kol įsitikino, kad ji padarė savo darbą, kam ir buvo skirta, – išnešiojo į dulkes Vanaleną ir Honoratą.

Honorata maldavo moters pakviesti pagalbą.

– Jis tuoj mirs, – kūkčiojo ji.

– Taip ir turi būti, – šaltai atsakė Dženisė Vanalen.

– Nesuprantu, kaip galite kaltinti Koburną. Jis federalinis agentas, kaip ir jūsų vyras buvo. Tomas tik dirbo savo darbą lygiai kaip Koburnas. Pagalvokit apie savo sūnų. Jeigu Koburnas mirs, jūs sėsit į kalėjimą. Kas tada atsitiks jūsų berniukui?

Staiga Koburnas palinko pirmyn ir sudejavo pro sukąstus dantis.

– Prašau, leiskit jam padėti, – maldavo Honorata.

– Jam neįmanoma padėti. Jis miršta.

– O kas tada? Ketinate nušauti ir mane? Ir Emilę?

– Mergaitės aš nenuskriausiu. Koks žmogus, manai, aš esu?

– Ne geresnis negu aš.

Tai sakydamas Koburnas niršiai mostelėjo Steno Džileto peiliu, kurį sukniubęs išsitraukė iš kaubojiško bato aulo. Peilis slystelėjo Dženisės Vanalen kulkšnimi ir, pamanė jis, veikiausiai perrėžė Achilo sausgyslę. Ji sukliko. Jos koja sulinko, o tada jis sukaupęs visas jėgas spyrė jai abiem kojomis ir ją pargriovė.

– Honorata! – Jis bandė rėkti, bet pasigirdo tik švogždesys.

Ji beveik išvirto iš mašinos, čiupo pistoletą, kurį griūdama išmetė Dženisė, ir nutaikiusi į ją įsakė nejudėti.

– Koburnai? – vos atgaudama kvapą paklausė ji.

– Nenuleisk nuo jos ginklo. Kavalerija jau čia.

Honorata suvokė, kad iš visų pusių prie jų artėja patruliniai automobiliai. Pirmas atlėkė su šerifo įstaigos ženklu. Stabdydamas mašiną, vairuotojas paliko ant grindinio ilgą padangų šliūžę. Jis ir jo keleivis Stenas Džiletas akimirksniu iššoko iš automobilio. Uniformuotasis pareigūnas buvo išsitraukęs pistoletą. Stenas nešėsi elnių šautuvą.

– Honorata, ačiū Dievui, tu sveika! – pribėgęs šūkčiojo Stenas.

– Ponia Džilet, aš šerifo pavaduotojas Krofordas. Kas atsitiko?

– Ji nušovė Koburną, – paaiškino Honorata.

Krofordas ir du kiti pavaduotojai apspito Dženisę. Ši raičiojosi ant grindinio, spaudė kulkšnį ir pakaitomis tai vaitojo iš skausmo, tai keikė Koburną. Dabar ir kiti šoko iš savo automobilių ir bėgo prie Doralo lavono.

Stenas ištiesė rankas ir apkabino Honoratą.

– Pagrasinęs šautuvu priverčiau Krofordą ir mane pasiimti kartu.

– Džiaugiuosi, kad jūs čia, Stenai. Prašau prižiūrėti Emilę. Ji užpakalinėje sėdynėje.

Honorata išsilaisvino iš jo glėbio, suriko besirangantiems iš automobilio greitosios pagalbos darbuotojams paskubėti, o pati suklupo šalia Koburno. Glostė jam plaukus, veidą.

– Nemirk. Nedrįsk mirti.

– Hamiltonas, – pasakė jis.

– Ką?

Jis linktelėjo, ir ji atsigręžė. Iš dviejų juodų visureigių virto pareigūnai šturmo apranga, kartu su jais artėjantis vyras

atrodė dar grėsmingesnis, nors vilkėjo kostiumą ir ryšėjo kaklaraištį.

Tiesiu taikymu atžygiavo prie jos ir Koburno, nors akys lakstė į visas šalis, įsidėmėdamos visas šiurpios scenos detales.

– Ponia Džilet? – priėjęs paklausė.

Ji linktelėjo.

– Koburnas sunkiai sužeistas.

Hamiltonas niūriai linktelėjo.

– Kodėl tu ne Vašingtone? – suurzgė Koburnas.

– Nes turiu tokį agentą kaip dagys subinėje, kuris neklauso įsakymų.

– Viskas valdoma.

– Norėčiau, kad būtų kitaip. – Jo tonas buvo irzlus, bet Honorata matė, kad rimta Koburno žaizda jam neprasprūdo pro akis. – Gaila, nesuspėjau laiku ir nesustabdžiau viso šito. – Jis linktelėjo į Dženisę, kuria rūpinosi kita greitosios pagalbos medikų brigada. – Radome įkalčių, kad ji ketino sprukti. Net palikti šalį. Radome žinučių, tekstų įvairiais mobiliaisiais telefonais, kad siekia atkeršyti Koburnui dėl to, kas atsitiko Tomui. Susisiekiau su Krofordu, jis ką tik buvo gavęs žinią, kad čia šaudoma. Palikau vieną vyrų prižiūrėti jos sūnų ir kuo greičiausiai atskubėjau čionai.

– Pala, – suurzgė Koburnas greitosios medikui, mėginančiam įsmeigti jam į veną lašelinės adatą.

Pasigrumdė ir laimėjo: įgrūdo ranką į kelnių kišenę – tų pačių rusvai žalsvų kelnių, kadaise priklausiusių Honoratos tėvui, o dabar permirkusių krauju.

Ištraukė mobilųjį telefoną ir iškėlė taip, kad Hamiltonas matytų.

– Doralo. Prieš išlipdamas iš mašinos jis paskambino.

Kalbėdamas su pertrūkiais, balsas tai sustiprėdavo, tai buvo vos girdimas, Koburnas kruvinu nykščiu darbavosi prie telefono. Spustelėjo apšviestą numerį ir pasakė:

– Jis skambino Buhalteriui.

Po sekundės visos galvos pasisuko į mobiliojo telefono skambutį, aidintį iš Dženisės Vanalen vėjastriukės.

Kitos valandos Honoratai prabėgo kaip migloje. Padaręs stulbinantį atradimą, kad Dženisė Vanalen yra Buhalteris, Koburnas prarado sąmonę, bet dabar medikams buvo daug lengviau juo pasirūpinti ir įkelti į atskridusį greitosios pagalbos sraigtasparnį.

Honoratai atrodė stebuklas, kad per visus tuos baisius įvykius Emilė miegojo. Bet toks miegas kėlė nerimą. Ji buvo nuvežta į ligoninę greitosios automobiliu. Honorata važiavo į ligoninę kartu, bet tenai prie Emilės jos griežtai neprileido.

Kol pediatrų komanda ją apžiūrinėjo, Honorata su Stenu neramiai laukė, šis iš automato nupirko po puodelį drungnos kavos. Abu jautėsi nejaukiai, to anksčiau niekada nebūdavo.

Galiausiai jis pratarė:

– Honorata, turiu tavęs atsiprašyti.

– Kažin ar turite, aš apverčiau jūsų namus. Palikau pririštą prie kėdės? Leidau Koburnui pasiimti jūsų stebuklingąjį peilį?

Jis skubiai šyptelėjo, bet aiškiai norėjo dar kai ką pasakyti.

– Tu mėginai paaiškinti savo motyvus. Aš nesiklausiau. Nenorėjau girdėti.

– Ir taip buvo apie ką galvoti.

– Taip, bet mano atsiprašymas ne vien dėl pastarųjų dviejų dienų įvykių. Visą tą laiką nuo Edžio mirties, – varžydamasis paaiškino jis. – Aš tave griežtai kontroliavau. Ne, nemėgink neigti, juk abu žinome, kad tai tiesa. Aš bijojau, kad sutiksi vyrą, įsimylėsi, ištekėsi – ir aš būsiu išmestas iš jūsų gyvenimo. Judviejų su Emile gyvenimo.

– To niekada nebūtų atsitikę, Stenai, – švelniai pasakė Honorata. – Jūs esate mūsų šeima. Emilė jus myli. Myliu ir aš.

– Ačiū, – kimiai ištarė jis.

– Tai ne tušti žodžiai. Nuoširdžiai sakau: nežinau, ką be jūsų pagalbos būčiau dariusi tuos dvejus metus. Jūs buvote su

mumis, ir aš niekada nepajėgsiu deramai atsidėkoti už visa, ką dėl mūsų padarėte.

– Kartais būnu truputį per griežtas.

– Ji nusišypsojo ir romiai atsakė:

– Kartais.

– Aš leidau sau paleisti keletą bjaurių pastabų apie tavo asmeninį gyvenimą. Atsiprašau.

– Suprantu, kaip jus įžeidė mintis, kad mudu su Koburnu kartu.

– Kaip sakei, tai ne mano...

– Ne, leiskit baigti. Man atėjo į galvą, kad Edis suprato, jog mano tatuiruotę pamatys tik mylimas žmogus. Kas dar būtų galėjęs? Jis tikėjo, kad išmintingai pasirinksiu tokį vyrą. Edis žinojo, kad tai bus sąžiningas vyras, kitaip su juo nesuartėčiau. – Ji patylėjo, tada vėl prakalbo: – Aš mylėjau Edį. Jūs tai žinote, Stenai. Ir jis iki paskutinio atodūsio liks šventas mano širdyje. Bet... – Ji paėmė Stenui už rankos ir spustelėjusi baigė: – Bet jis negali likti vienintelis šventasis mano gyvenime. Aš turiu jį paleisti ir gyventi toliau. Taip pat ir jūs.

Jis linktelėjo, bet, regis, nesiryžo prabilti. Jo akys buvo įtartinai drėgnos. Honorata buvo dėkinga jam už tokią savitvardą. Ji tebespaudė jam ranką. Priėjo pavaduotojas Krofordas.

– Jūs ponios Širos draugė? Naujojo Orleano policijos skyrius reagavo į jūsų skambutį skubios pagalbos numeriu. Atvykę rado ją vieną namuose. Ji buvo peršauta į galvą.

– Ką? O Dieve!

Krofordas raminamai ištiesė ranką.

– Ji atlaikė operaciją, kulka išimta. Kalbėjau su jos draugu Boneliu Volisu, jis su ja. Chirurgas paaiškino ponui Volisui, kad kulka nepadarė jokios nepataisomos žalos. Suprantama, jis buvo atsargus, bet leido suprasti, kad ji visiškai pasveiks.

Iš palengvėjimo, visiškai suglebusi, Honorata priglaudė galvą prie Steno peties.

– Ačiū Dievui.

– Ponas Volisas davė savo mobiliojo telefono numerį. Prašė jam paskambinti, kai tik galėsite. Jis turi labai daug ką jums

papasakoti, taip pat nori labai daug išgirsti iš jūsų. Bet nori, kad žinotumėt: ponia Šira jį atpažino, ir jie persimetė keletu žodžių. Jos pirmas klausimas buvo apie jus ir Emilę. Jis pasakė, kad jūs išgelbėtos ir dabar esate saugios.

– Aš tuoj pat jam paskambinsiu. Ar ką nors girdėjote apie ponią Vanalen?

– Ji gydoma ir budriai saugoma.

– O Koburnas? – dusliu balsu paklausė ji. – Ar apie jį ką nors žinote?

– Ne, – atsakė Krofordas. – Esu tikras, kad Hamiltonas su jumis susisieks, kai turės ką pasakyti.

Laukimas, regis, truko visą amžinybę, bet netrukus su geromis žiniomis pasirodė Emilę apžiūrėjęs vaikų gydytojas. Jis patvirtino, kad Emilė gavo labai didelę dozę antihistamino.

– Leisim jai gerai išmiegoti. Ji bus atidžiai stebima. Tai neturėtų kaip nors atsiliepti. – Jis raminamai spustelėjo Honoratai petį. – Nėra jokių ženklų, kad ji būtų kaip nors kitaip nuskriausta.

Kai slaugės vežė Emilę į atskirą palatą, jiems su Stenu buvo leista eiti kartu. Ligoninės lovoje ji atrodė mažytė ir bejėgė, Honorata džiaugėsi matydama ją tokią, juk galėjo nutikti ir daug blogiau. Palinko prie jos, glostė plaukus, su meile mėgavosi buvimu šalia. Stenas tyliai ištarė jos vardą. Ji atsitiesė ir atsigręžė.

Tarpduryje stovėjo Hamiltonas. Žvelgdamas tiesiai jai į akis, lėtai priėjo.

– Pamaniau, kad turiu asmeniškai jums pasakyti.

– Ne, – suinkštė ji. – Ne. Ne!

– Užjaučiu, – pasakė jis. – Koburnas neatlaikė.

Pabaiga

Po šešių savaičių.

– Jūs atrodote nustebęs, Hamiltonai. Negi Tomas niekada neužsiminė, kad aš talentinga? Ne? Ką gi, aš tokia. Dauguma žmonių nežino, kad prieš gimstant Laniui ir tampant tikra kaline savo namuose, buvau padariusi puikią karjerą kaip verslo konsultantė ir finansų planuotoja. Visų karjeros planų teko atsisakyti. Tada, keletą metų pagyvenusi šešėlinį gyvenimą, nusprendžiau pritaikyti savo žinias, na, kitoje veiklos srityje.

Ir mano padėtis nuostabiai tam tiko. Kas būtų įtaręs vargšę Dženisę Vanalen, žiauriai nuskriausto vaiko motiną ir žmoną vyro, visiškai neturinčio pasitikėjimo savim nei ambicijų, galint sukurti ir valdyti tokią sėkmingai veikiančią organizaciją kaip mano? – Ji nusijuokė. – Ironiška, bet iš tikrųjų pats Tomas pamėtėjo tą mintį. Jis labai daug kalbėdavo apie nelegalių prekių gabenimą, apie didžiulį pelną, apie bergždžias valdžios pastangas sustabdyti nelegalių prekių srautą. Daugiausia jis kalbėjo apie tarpininkus, kad rizika būti sugautiems yra labai menka, nes paprastai jie slepiasi po garbingų piliečių skraiste. Man tai skambėjo labai drąsiai ir patraukliai. Tomas buvo neišsenkamas ir atviras informacijos šaltinis. Aš klausdavau – jis atsakydavo. Jis man paaiškino, kaip sugaunami nusikaltėliai. Viskas, ką man reikėjo daryti, – prieiti prie juos sučiupusių žmonių ir per tokius vyrus kaip Doralas ir Fredas Hokinsai pasiūlyti jiems padorų atlygį, kad nepersistengtų.

Kontrabandininkai mokėjo man už apsaugą. O kurie nemokėjo – skaudžiai pasigailėdavo. Dauguma sėdi už grotų. Jie negalėjo manęs įskųsti, kad mainais jiems būtų sušvelninta bausmė arba jų būtų pasigailėta, nes niekas nežinojo, kas aš. Tarp mūsų visada veikdavo tarpiniai žmonės.

Užteks pasakyti, pone Hamiltonai, kad mano mažutis namų verslas išsiplėtojo ir tapo be galo pelningas. Nereikėjo beveik jokių pridėtinių išlaidų, išskyrus mobiliesiems telefonams. Kai Tomas būdavo darbe, Doralas arba Fredas kas antrą savaitę ar panašiai pristatydavo vienkartinius telefonus.

Dosniai mokėjau samdiniams, bet vis tiek mano pelnas viršijo visus lūkesčius. Tai buvo svarbu. Matot, turėjau susitaupyti dienai, kai Lanis daugiau nebebus kliuvinys. Jam mirus neketinau čia trainiotis. Man jau buvo gana to namo, Tomo, tokio gyvenimo. Buvau nusipelniusi gero ir prabangaus poilsio. Aš niekada neširdau ant Lanio – niršau ant vystyklų, kuriuos turėjau keisti, ant maisto, kurį turėjau pumpuoti jam į skrandį, ant kateterių...

Ką gi, jums nėra ko šito klausytis. Jūs norite žinoti apie Buhalterį. Tinkamas vardas, ką manote? Šiaip ar taip, pasaulio bankuose manęs laukė milijonai dolerių. Nuostabu, ką galima padaryti internetu.

Bet tada išdygo Li Koburnas, ir turėjau paspartinti savo planus apleisti šalį. Lanis... – Čia jos balsas prikimo. – Lanis niekada nebūtų pajutęs skirtumo. Neatrodo, kad jis būtų manęs pasigedęs, tiesa? Mainais į mano kaltės prisipažinimą jūs prisiekiate man, kad jis bus įtaisytas į geriausius šalyje slaugos namus?

– Asmeniškai duodu žodį.

– Ir jis gaus Tomo pensiją?

– Kiekvienas centas eis jo sūnui išlaikyti.

– Tomas būtų to norėjęs. Jis buvo pasiaukojęs Laniui. Dažnai pavydėdavau jo meilės Laniui, pati to nepajėgiau. Stengiausi, bet... – Patylėjusi ji kalbėjo toliau: – Tas seksualus susirašinėjimas... tai ne aš. Noriu, kad žinotumėt: manau, tokie dalykai šlykštūs. Tai buvo šifruoto bendravimo būdas. Nebūčiau siuntinėjusi

Doralui ar Fredui Hokinsui nešvankių žinučių. Viešpatie! Ką jūs. Ne, tai buvo paprasčiausias būdas pagrįsti nuolatinį bendravimą telefonu, jeigu kartais Tomui kiltų įtarimas. Suprantate?

– Suprantu, – santūriai atsakė Hamiltonas. – Ar nesudvejojote paliepdama nužudyti Tomą?

– Be abejo! Tai buvo sunkiausias sprendimas, kurį turėjau priimti kaip Buhalteris. Doralas mėgino mane atkalbėti, bet nebuvo kitos išeities. Beje, padariau Tomui paslaugą. Jis buvo menkysta. Gal net didesnis negu aš. Jis vergavo savo darbe, kaip aš vergavau namie. Jis nekaip atliko savo pareigas. Pone Hamiltonai, jūs geriau už visus turėtumėt tai žinoti. Pats prisidėjote prie jo menkystės. Jis žinojo, kad niekada nesugebės pateisinti jūsų lūkesčių.

– Aš maniau, kad Tomas turi jėgų, tik jam trūksta pasitikėjimo, kad atskleistų savo gabumus. Maniau, mano vadovaujamas ir drąsinamas...

– Dėl to galima ginčytis, ar ne, pone Hamiltonai?

– Manau, kad taip.

– Man skaudu apie jį kalbėti. Aš jį apraudojau. Sąžiningai sakau: apraudojau. Kita vertus, Tomas mirė garbingai. Gal net didvyriškai. Manau, jis būtų pasirinkęs tokią žūtį, o ne mirti visų užmirštam. – Ji vėl patylėjo. – Tai tikriausiai ir viskas. Reikia kur nors pasirašyti?

Hamiltonas pasilenkė per stalą ir spustelėjo persukimo mygtuką.

Honorata su Stenu, pakviesti į Naujojo Orleano apygardos padalinį išklausyti įrašyto Dženisės Vanalen prisipažinimo, visą tą laiką sėdėjo sustingę ir apstulbę, kaip kasdieniškai prieš keletą dienų ši prisipažino dėl padarytų nusikaltimų.

– Ji įsakė nužudyti Edį, – tyliai pratarė Honorata.

– Ir daugybę kitų žmonių, – pridūrė Hamiltonas. – Remdamiesi USB atmintuko informacija, sparčiai stumiamės į priekį. Bet, – atsiduso jis, – kaip Dženisė Vanalen ir sakė, tai beveik bergždžias darbas. Nusikaltėliai dauginasi nepalyginti greičiau, negu juos gaudome. Bet vis tiek gaudome.

– Ten nėra nieko, kas mestų šešėlį ant Edžio, – pareiškė Stenas. – Ir niekas nebuvo labiau apgautas dvynių Hokinsų negu aš. Taip, aš išpešdavau iš Doralo informacijos, nes žinojau, kad jis turi ausis policijos skyriuje, bet nė nenutuokiau, ką jie darė. Tai išdėsčiau savo pareiškime. Galite patikrinti.

– Patikrinau, – maloniai šypsodamasis atsakė Hamiltonas. – Pone Džiletai, jūs švarus kaip kūdikis. Ir toje medžiagoje nėra nieko, kas mestų dėmę ant jūsų sūnaus, kad darė ką nors neteisėta. Pasak Tamboro policijos skyriaus viršininko, mano manymu, sąžiningo vyro, Edis pasisiūlė atlikti slaptą tyrimą. Veikiausiai ką nors užčiuopė, kai sargavo Marseto gabenimo bendrovėje. Kad ir kas tai buvo, policijos viršininkas tai palaimino, bet kai Edis buvo nužudytas, jis nesusiejo avarijos su slaptu Edžio tyrimu, jis nebuvo iš Edžio gavęs jokių įrodymų. Edis atidavė juos jums, – kreipdamasis tiesiai į Honoratą baigė Hamiltonas.

Ji pažvelgė į uošvį, uždėjo jam ant žasto ranką ir spustelėjo. Tada mostelėjo į diktofoną.

– Kiek praėjo laiko nuo to įrašo, kai ponia Vanalen...

– Buvo nužudyta? – patikslino Hamiltonas.

Honorata linktelėjo.

– Minutės. Jos advokatas primygtinai reikalavo, kad klientės pareiškimas būtų išklausytas atskirame kabinete reabilitacijos centre, kur jai buvo gydoma kulkšnies žaizda. Prie durų buvo pastatyti du federaliniai maršalai. Ji sėdėjo invalido vežimėlyje. Su kitu agentu ėjome iš šonų. Jos advokatas stūmė vežimėlį. Kai išėjome iš kabineto parstumti jos atgal į palatą, tarsi iš niekur išniro jaunas vyras. Jis puolė maršalą ir atlenktu skustuvu perrėžė jam skruostą. Kitas FTB agentas mėgino išsitraukti ginklą, bet jaunasis vyras perrėžė jam gerklę. Šis agentas mirė po kelių minučių. Ponia Vanalen buvo papjauta greitai, bet žiauriai. Skustuvas perskrodė jai gerklę beveik iki stuburkaulio, nuo ausies iki ausies. Tai buvo siaubinga mirtis. Ji turėjo laiko suvokti, kad miršta. Pats užpuolikas mirė nuo lemtingų šautinių žaizdų.

Per žinias buvo pranešta, kad Hamiltonas jam du kartus šovė į krūtinę, vieną – į galvą.

– Tai buvo savižudiška misija, – pasakė Hamiltonas. – Jis turėjo suprasti, kad neturės jokių galimybių pasprukti. Neturėjau jokio pasirinkimo.

– Ir nebuvo nustatyta, kas jis?

– Ne. Jokių asmens duomenų, jokios informacijos. Niekas neprašė atiduoti kūno. Nežinome, kokie jo ryšiai su Buhalteriu. Viskas, ką turime, – atlenkiamas skustuvas ir sidabrinis Nukryžiuotasis su grandinėle.

Įsivyravo tyla, tada Hamiltonas atsistojo rodydamas, kad susitikimas baigtas. Jis paspaudė Stenui ranką. Abiem delnais suėmė Honoratos ranką.

– Kaip jūsų dukra?

– Gerai. Ačiū Dievui, ji nieko neprisimena apie tą naktį. Be paliovos kalba apie Koburną ir nori žinoti, kur jis išvyko. – Po nejaukios tylos ji kalbėjo toliau: – O Torė jau paleista iš ligoninės. Dukart buvome nuvykusios jos aplankyti. Ją pono Voliso namuose prižiūri slaugės.

– Kaip ji laikosi?

– Duoda joms velnių, – sausai ištarė Stenas.

– Duoda, – juokdamasi pritarė Honorata. – Ji pasveiks, o tai tikras stebuklas. Nors kartą gyvenime Doralas nepataikė į taikinį.

– Džiaugiuosi girdėdamas, kad abi jos pasitaisė. Ir nežinia kelintą kartą noriu jus pagirti, ponia Džilet, kad parodėte neįtikėtiną drąsą ir tvirtybę.

– Ačiū.

– Saugokite save ir savo mažąją mergaitę.

– Saugosiu.

– Ačiū, kad šiandien atvykote.

– Dėkojame, kad pakvietėte, – pasakė Stenas ir pasuko prie durų.

Honorata atsilošė ir įsmeigė į Hamiltoną akis.

– Aš tuoj ateisiu, Stenai. Būkit malonus, duokit mums minutę.

Stenas išėjo iš kabineto, ir išgirdusi, kad durys užsidarė, Honorata paklausė:

– Kur jis?

– Atleiskit?

– Pone Hamiltonai, neapsimeskit kvailiu. Kur Koburnas?

– Nesu tikras, kad suprantu, ko klausiate.

– Dar ir kaip suprantate.

– Ar norite žinoti, kur jis palaidotas? Jis nepalaidotas. Jo kūnas buvo kremuotas.

– Jūs meluojate. Jis nemirė.

– Ponia Džilet, suprantu, kaip jus pribloškė... – jis atsiduso.

– Nekalbėkit su manim taip, tarsi būčiau Emilės vienmetė. Net ir ji permatytų šitą jūsų mėšlą. Kur jis? – pakartojo ji, pabrėždama kiekvieną žodį.

Hamiltonas kiek pasvyravo, tada mostelėjo jai vėl sėstis ir pats atsisėdo.

– Jis sakė man: jeigu kada nors paklausite...

– Koburnas žinojo, kad paklausiu.

– Jis liepė man nesakyti, kad liko gyvas. Iš tikro grasino mane nudobti, jei nepranešiu jums, kad jis mirė. Bet taip pat privertė prisiekti, kad jeigu kada nors imsite tuo abejoti, atiduočiau jums štai šitą.

Hamiltonas atitraukė viršutinį stalčių ir išėmė paprastą baltą voką. Trumpai padvejojo, nors Honoratai pasirodė, kad visą amžinybę, tada pastūmė per stalą. Jos širdis daužėsi, vos galėjo alsuoti. Rankos buvo šaltos ir drėgnos, pirštai sugrubę, vos pajėgė užkišti nykštį už voko atlanko ir atplėšti. Viduje buvo vienintelis perlenktas popieriaus lapelis, o jame – vienintelė pakeverzota eilutė:

Tai šį tą reiškė.

Jai iš lūpų pūkštelėjo oro burbulas. Stipriai užsimerkė ir prispaudė prie krūtinės popieriaus lapelį. Kai galiausiai atsimerkė, akys buvo drėgnos nuo ašarų.

– Kur jis?

– Ponia Džilet, įsiklausykite į šį persergėjimą ir patikėkite, kad aš nuoširdžiai rūpinuosi dėl jūsų ir jūsų dukters. Koburnas...

– Pasakykit, kur jis.

– Jūs kartu perėjote siaubingą išbandymą. Ir suprantama, kad prie jo prisirišote, bet judu niekada nesutapsite.

– Kur jis?

– Tik vėl abu kankinsitės.

Ji atsistojo, atsirėmė delnais į stalo kraštą ir palinko prie jo.

– Kur jis? Kur?

Pastarąsias dvi savaites jis kasdien atvykdavo į oro uostą – nuo tada, kai galėjo išlipti iš lovos ilgiau negu kelioms minutėms. Kai trečią kartą buvo pastebėtas besitrainiojantis bagažo išdavimo skyriuje, uosto apsaugos tarnybos agentas užspeitė jį ir paklausė, ko ieško. Jis parodė vyrukui savo pažymėjimą. Nors nelabai bebuvo panašus į savo atvaizdą nuotraukoje – kiek pablyškęs, kokiais devyniais kilogramais sulysęs, plaukai ilgesni ir susivėlę, – vyrukas atpažino, kad tai jis. Surezgė mėšliną istoriją, kad slapta tiria bylą, ir pridūrė: jeigu tuoj pat nepasitrauks ir nepaliks jo ramybėje, jo priedanga gali būti atskleista, tada vyriokui gerokai klius už sužlugdytą operaciją.

Nuo tada jį paliko ramybėje.

Jis vis dar turėjo remtis lazda, bet suprato: jeigu viskas eisis gerai, po savaitės kitos galės mesti šalin prakeiktą pagalį. Šįryt nuėjo be lazdos iš miegamojo į virtuvę. Bet tiek dar nepasitikėjo savimi, kad be jos eitų į judrų bagažo skyrių, kuriame žmonės įpratę skubiai čiupti savo lagaminus ir skuosti į automobilių nuomos punktus, audringai sveikintis su pasitinkančiais giminaičiais ir nežiūrėti, kur eina. Po visko, ką patyrė, jis nenorėjo būti pargriautas civilio.

Net su lazda visas išprakaitavo, kol pasiekė suolelį, ant kurio paprastai sėdėdavo laukdamas atskrendant lėktuvo iš Da-

laso – juk jeigu iš Naujojo Orleano keliauji į Džekson Holą, veikiausiai persėsi Dalaso Fortvorto oro uoste.

Nuo suolelio jis matė kiekvieną keleivį, išnyrantį iš atvykimo salės. Keikė save, kad toks kvailas. Ji veikiausiai prarijo Hamiltono melą – tas vyras moka įtikinti. Li Koburnas jai miręs. Istorijos pabaiga.

Vieną tolimos ateities dieną ji šokdins ant kelių vaikaičius ir pasakos, kokių nuotykių kadaise patyrė su FTB agentu. Emilė gal miglotai kai ką prisimins, bet abejotina. Kažin ar daug išlaiko keturmetės atmintis? Tikriausiai jau dabar jį pamiršusi.

Pasakodama vaikaičiams seną istoriją, Honorata tikriausiai praleis apie mylėjimąsi. Gal rodys jiems tatuiruotę, o gal ir nerodys... jeigu iki to laiko nebus jos pašalinusi.

Ir net jeigu Honorata suabejojo, ar jis iš tiesų numirė, ir gavo laiškelį, gal neperprato žinutės. Gal ji net nebeprisimena, kad mylintis jis pasakė: „Apkabink mane. Apsimesk, kad tai šį tą reiškia."

Jei kada nors galėtų tai pakartoti, pasakytų daugiau. Leistų aiškiau jai suprasti, kad tai šį tą reiškia, kitaip jam visai nebūtų buvę svarbu, Honorata apsivijusi jį rankomis ar ne. Jeigu turėtų dar vieną galimybę, jis pasakytų...

Velnias, jis nieko neturėtų jai sakyti. Ji ir taip žinotų. Žiūrėtų į jį tuo ypatingu žvilgsniu, ir jis suprastų, kad ji žino, ką jis jaučia. Visai kaip žinojo, kai jis pasakojo apie tai, kad turėjo nušauti Palšį.

Koks jo vardas?

Užmiršau.

Ne, neužmiršai.

Jam nepasakius nė žodžio ji žinojo, kad diena, kai turėjo nušauti arklį, buvo pati baisiausia, kokią jis tik atsiminė. Joks kitas vėlesnis nužudymas jo taip nesukrėtė. Ir Honorata tai suvokė.

Jam gelte gėlė galvojant apie ją, jos akis, burną, jos kūną. Tas skausmas buvo daug stipresnis net už skausmą pilve; jo pilvo žaizda gana stipriai susiūta, kad nekraujuotų, bet ma-

žiausiai pusmetį jis negalės sunkiau darbuotis, jei nenori, kad imtų kraujuoti viduriuose. Nakčiai, kad užmigtų, turėdavo išgerti stiprių nuskausminamųjų, bet nebuvo tokių vaistų, kurie nuslopintų skausmingą Honoratos ilgesį, norą ją paliesti, skonėtis ja, jausti ją šalia savęs, miegoti su jos ranka sau ant širdies.

Ir net jeigu Honorata suprato, ką jis mėgino pasakyti mįslinga žinute, ar ji norės būti su juo? Ar norės, kad Emilė dieną naktį būtų su juo? Ar ji norės, kad mažai mergaitei darytų įtaką toks vyras kaip jis – išmanantis banditų taktiką, mokantis nužudyti žmogų plikomis rankomis, bet visai nežinantis, kas yra Elmas ir Garvežys Tomas?

Kad nekreiptų į visus tuos dalykus dėmesio, ji turėtų įžvelgti jame kai ką, ko ir pats gal nesuvokia turintis. Ji tikrai turėtų jo trokšti. Turėtų jį mylėti.

Sutraškėję uosto garsiakalbiai pažadino jį iš svajų. Pranešė apie kasdienį „Boeing 757" skrydį iš Dalaso. Jo pilvas buvo tvirtai susiūtas, bet tai nesutrukdė širdžiai krūtinėje persiversti. Nusibraukė prakaituotus delnus į džinsų šonus ir sunkiai remdamasis lazda drebančiomis kojomis atsistojo.

Vadino save mazochistu, kam diena iš dienos kartoja šią kankynę.

Drąsinosi prieš nusivildamas, kad vėl reikės grįžti namo vienam.

Drąsinosi prieš pajusdamas džiaugsmą, kokio gyvenime dar nebuvo patyręs.

Jis žiūrėjo į duris, pro kurias jiedvi pasirodys.

Padėka

Dėl mobiliųjų telefonų žmogui beveik neįmanoma dingti. Gerai, jei kas nors pasiklysta dykynėje ir jį reikia gelbėti. Blogai, jeigu esi rašytoja ir mėgini apsaugoti pagrindinį savo veikėją, kad jo niekas nerastų.

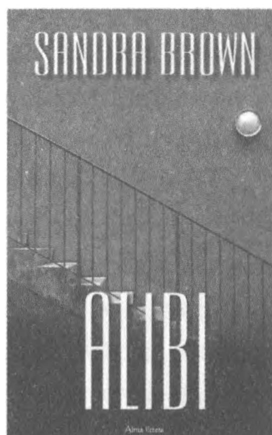
Štai kodėl noriu padėkoti Johnui Casbonui, pasidalijusiam su manimi neįkainojama informacija. Romane minimos pačios naujausios technologijos. Gali būti, kad rytoj jos bus pasenusios. Šioje srityje kasdien išrandama kas nors nauja. Taigi jei skaitant šią knygą joje minimos technologijos jums atrodys juokingai senos, prašyčiau būti atlaidžius. Padariau, ką galėjau, net pati nusipirkau išmanųjį juodajam ryšiui – vien tam, kad išbandyčiau, ką galiu, o ko negaliu su juo nuveikti.

Norėčiau padėkoti ir savo draugui Finley Merry, jis ne kartą paaiškino, kur galėčiau kreiptis pagalbos arba informacijos. Jeigu ne jis, nebūčiau susitikusi su ponu Casbonu, šis net buvo pramintas mano telefonistu.

Ačiū jums abiem.

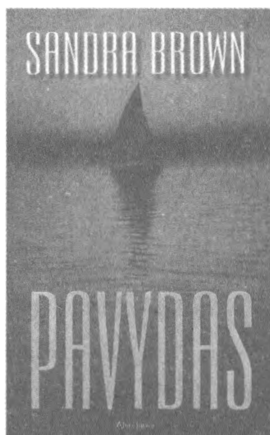
Sandra Brown

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Alibi

Aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija... Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

Pavydas

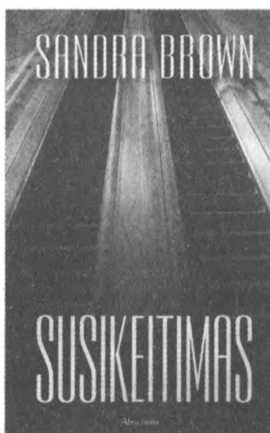
Detektyvinių trilerių meistrė Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos skaitytojas karštligiškai ieškotų iki paskutinių šio romano puslapių...

Be žodžių

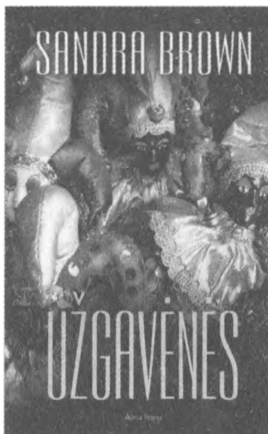
Žmogžudys Karlas Herboldas pabėga iš Takerio kalėjimo ir pasuka Teksaso kryptimi. Klajūnas Džekas Sojeris, su kuriuo Karlą sieja lemtingi praeities įvykiai, taip pat atvyksta į Teksasą ir įsidarbina galvijų fermoje. Čia su uošviu ir penkerių metų sūneliu Deividu gyvena kurčia našlė Ana Korbet, ir čia Karlas sumanęs iškrėsti dar vieną niekšystę.

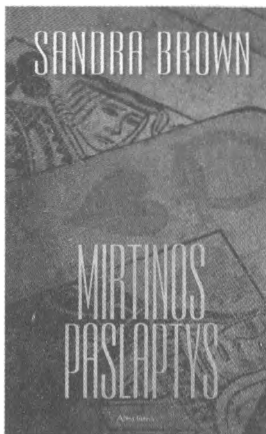
Ar pavyks Džekui prakalbinti „nekalbančią" Aną ir ją su sūneliu išgelbėti nuo didelės nelaimės?

Susikeitimas

Knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

Užgavėnės

„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti."

Book Page

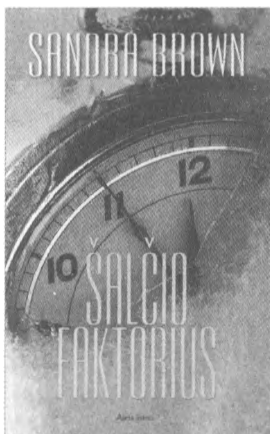
Mirtinos paslaptys

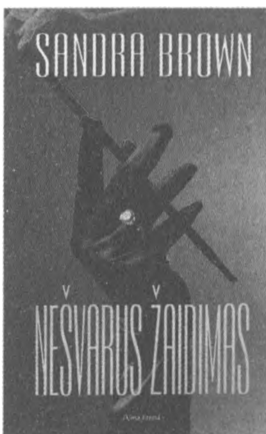
„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų."

Toronto Sun

„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti."

Library Journal

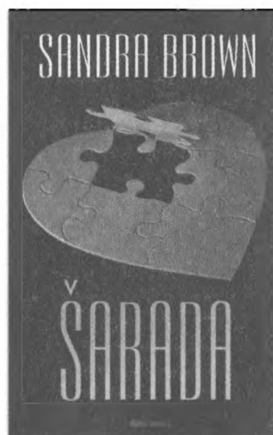
Šalčio faktorius

Dar vienas visame pasaulyje pamėgtos įtempto siužeto istorijų meistrės detektyvinis trileris, kuriame susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir auganti įtampa.

Nešvarus žaidimas

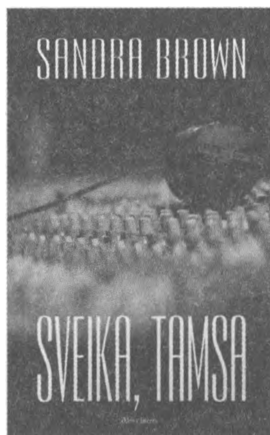
Intriguojanti ir kupina netikėtų peripetijų detektyvinė istorija apie manijas ir jų padarinius. Susikompromitavusi futbolo žvaigždė prarado viską, nes žaidė ne pagal taisykles. Dabar jo ateitį ir gyvybę lemia paskutinis ėjimas, o laikas baigiasi...

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Šarada

Po širdies persodinimo operacijos televizijos serialų žvaigždė Keitė Delani persikelia į Teksasą vesti kartą per savaitę transliuojamos laidos ir netrukus sužino, jog kažkas persekioja ir žudo visus, kuriems buvo persodinta širdis tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris kreipiasi į detektyvinių romanų rašytoją, kad šis padėtų rasti žudiką...

Sveika, tamsa

Dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

Išskirtinis interviu

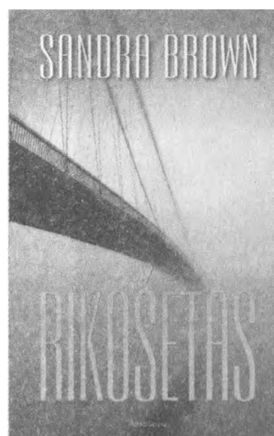
Šalies prezidento žmonai pasidalijus įtarimais, kad jos kūdikis galbūt nužudytas, televizijos žurnalistė Berė Treivis ryžtasi išsiaiškinti tiesą. Pagalbos ji kreipiasi į buvusį prezidento patarėją Grėjų Bondurantą. Jau per pirmą pasimatymą ji sužino daug naudingos informacijos ir... pasiduoda jo kerams. Ar padedama Grėjaus ir bičiulio žurnalisto Berė išgelbės pirmąją šalies ponią ir paviešins prezidento paslaptis?

Dūmų uždanga

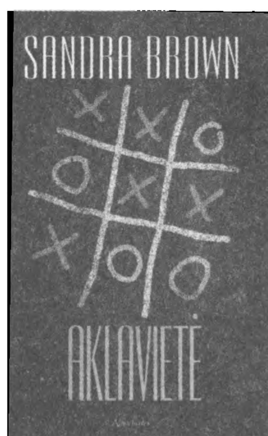
„Dūmų uždanga" – kone pats ugningiausias, itin įtempto siužeto Sandros Brown detektyvinis trileris. Tai pasakojimas apie įžūlų sąmokslą ir apie tuos, kurie išdrįsta jį atskleisti.

Draugai pasirodo esantys priešai, didvyriai virsta nusikaltėliais ir tenka pripažinti, kad visiškai pasitikėti negalima niekuo...

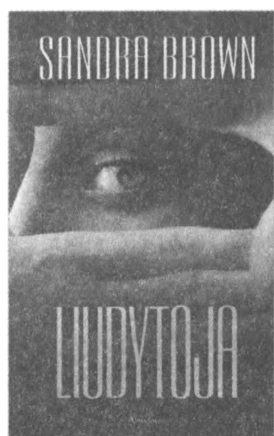
Rikošetas

Detektyvas seržantas Dankanas Hačeris vidury nakties iškviečiamas į teisėjo Kato Leirdo namus tirti žmogžudystės. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo paprasta: Eliza, gražuolė teisėjo žmona, gindamasi nušovė įsilaužėlį. Tačiau Dankanui Elizos pasakojimas sukelia įtarimų...

Aklavietė

Bėganti nuo jų būsimą kūdikį įvaikinti atiduoti ketinančio merginos tėvo, paauglių porelė užpuola degalinės parduotuvę, iš pradžių ketindama tik apiplėšti ją ir pabėgti. Tačiau padėtis tampa nevaldoma, kai jie paima įkaitus, o merginai prasideda gimdymas... Laimė, vienas iš įkaitų yra gydytojas, o kita – reporterė Tilė Makoi...

Liudytoja

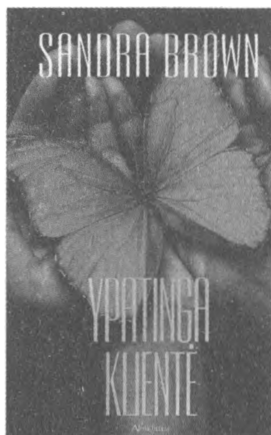
Profesionalia valstybine advokate tapti troškusiai Kendalei atrodo, kad pagaliau pavyko pagauti laimės paukštę: ji ištekėjusi už gražuolio laikraščio redaktoriaus, jos uošvis gerbiamas ir populiarus bendruomenės narys, o nedideliam miestukui Prosperui reikia geros, atsidavusios teisininkės. Bet moteris net neįtaria, kad Prospere viešpatauja fanatizmas ir kad netrukus jai bus lemta susidurti su siaubingomis blogio jėgomis ir tapti liudyti nenorinčia liudytoja...

Lūžio taškas

Turtingo verslininko Polo Vilerio nužudymas įvykdytas tarsi pagal tipišką filmų apie žmogžudystes scenarijų. Yra ir pagrindinis įtariamasis – Polo sūnėnas Kreitonas. Tačiau jis turi tvirtą kaip uola alibi. Kol advokatas Derekas ir Polo mylimoji Džulė bando išsiaiškinti tiesą, nusikaltėlis imasi ieškoti atlikėjų naujiems šiurpiems scenarijams, o laikas nenumaldomai bėga...

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

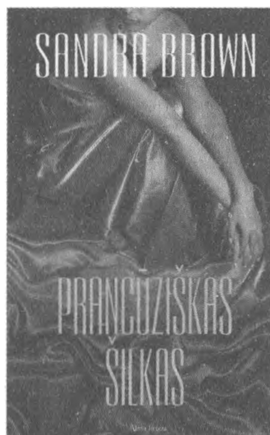
Ypatinga klientė

Dodžas Hanlis – privatus detektyvas, nepaklūstantis jokioms taisyklėms. Todėl kaip tik į jį pagalbos kreipiasi Karolina King – jaunystėje sutikta moteris, ir po trisdešimties išsiskyrimo metų vis dar lankanti jį sapnuose. Karolina prašo gelbėti jųdviejų dukrą Berę, kurią Dodžas matęs vienintelį kartą – pro langą gimdymo namuose.

Dodžas rastų daugybę priežasčių nekreipti dėmesio į Karolinos skambutį, tačiau kaltė verčia viską mesti ir skristi į Teksasą pas dukrą. Berei pavojų kelia jos buvęs bendradarbis Orenas Starksas – jausdamas liguistą aistrą jis persekioja merginą. Beprotis ir genijus, puikiai sprendžiantis galvosūkius ir loginius žaidimus, Orenas Berės gyvenimą pavertė pragaru ir prisiekė ją nužudysiąs.

Grėsminga padėtis dar labiau komplikuojasi, kai persekiotojas nužudo kelis žmones ir, palikęs ilgą įkalčių pėdsaką, nepaliaujamai artėja prie Berės...

Žudikas artinasi, ir Dodžas suvokia, kad jo laukia svarbiausia gyvenimo kova...

Prancūziškas šilkas

Televizijos pamokslininkas Džeksonas Vaildas, paskelbęs karą pornografijai, negailestingai persekioja Klerės Loran madingo apatinio trikotažo bendrovę „Prancūziškas šilkas". Kai Vaildas randamas nužudytas viename Naujojo Orleano viešbučių, Klerė tampa pagrindine įtariamąja. Tyrimui įsibėgėjus, įtarimų neišvengia ir pakrikusios psichikos jos motina, ir verslo partnerė – įspūdinga gražuolė manekenė Jasmina; įtariama ir Vaildo žmona, ir jo sūnus, aktyvūs Vaildo kongregacijos nariai. Karštis mieste darosi nepakeliamas, kaip ir įtampa tarp Klerės ir prokuroro pavaduotojo Kasidžio...

Library Journal

Brown, Sandra
Br291 Mirtininkas : romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Liudvikas Gadeikis. – Vilnius : Alma littera, 2013. – 400 p.

ISBN 978-609-01-0856-7

Į Honoratos Džilet ir jos dukrelės kiemą atklydęs sergantis nepažįstamasis perspėja apie joms gresiantį mirtiną pavojų ir aiškina atėjęs jųdviejų ginti. Šis nepažįstamasis yra septynių žmonių nužudymu kaltinamas Li Koburnas. Honoratos akyse vyras padaro kai ką, kas dar labiau verčia suabejoti jo gerais ketinimais. Kita vertus, ji nebegali pasitikėti ir tais, kuriais pasitikėjo anksčiau. Moteriai nelieka kito pasirinkimo – kaip tik atsiduoti į Koburno rankas...

UDK 821.111(73)-31

Sandra Brown
MIRTININKAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Liudvikas Gadeikis*

Redaktorė *Danutė Gadeikienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
UAB BALTO print, Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius
Interneto svetainė: www.baltoprint.lt

Sandra Brown

(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė per 60 knygų. Jos išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai: „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“, „Šarada“, „Išskirtinis interviu“, „Dūmų uždanga“, „Aklavietė“, „Be žodžių“, „Liudytoja“, „Lūžio taškas“, „Ypatinga klientė“, „Prancūziškas šilkas“. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jos detektyvai, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją karštligiškai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Kai Honoratos Džilet keturmetė dukrelė Emilė praneša mamai, kad jų kieme guli sergantis žmogus, Honorata nuskuba jam padėti. Paaiškėja, kad tas „sergantis“ žmogus – Li Koburnas, kaltinamas praėjusią naktį šaltakraujiškai nužudęs septynis žmones. Pavojingas, viskam pasiryžęs ir ginkluotas vyras pažada moteriai, kad jiedvi su dukrele liks saugios, kol darys viską, ką jis lieps.

Persigandusiai Honoratai Koburnas paaiškina neatsitiktinai patekęs į jos namus – Honoratos velionis vyras žinojo kai ką itin svarbaus, ir jodviem su dukrele dabar gresia mirtinas pavojus, nes nusikaltėliai suinteresuoti tą informaciją gauti bet kokia kaina. Vienintelė galimybė išgelbėti Honoratai ir jos dukrelei gyvybę – rasti informaciją anksčiau, nei į namus pasibels persekiotojai.

Tačiau netrukus Honoratos akyse įvyksta kai kas, kas ją priverčia suabejoti gerais Koburno ketinimais. Negana to, ji supranta nebegalinti pasitikėti ir pačiais artimiausiais žmonėmis...

Kas yra kas šioje painioje istorijoje? Į kokių jėgų akiratį pakliuvo Honorata ir jos dukrelė? Kokias paslaptis nusinešė į kapą Honoratos vyras? Ir kur slypi jų įminimo raktas?

Fotografas Patrick Demarchelier